

Giới thiệu Tiếng Thời Gian Du Dương

Truyện Tiếng Thời Gian Du Dương, câu chuyện tình cảm lãng mạn rất nhiều tình huống sâu sắc nói về một chàng trai yêu đơn phương một cô gái nhưng chưa biết phải thổ lộ ra sao thì đã bị nàng từ chối thẳng thừng.

Anh một anh chàng sinh viên học giỏi có ý chí cầu tiến trong tương lai và yêu thầm một cô gái rất đẹp cũng không kém phần thông minh tài giỏi nhưng cô không hề có tình cảm với anh, khi anh chưa kịp thổ lộ thì đã sang nước ngoài du học đành ôm mối tình đơn phương lãng lờ ra đi.

Sau một thời gian anh quay về, anh quyết định lấy hết can đảm nói hết tình cảm của mình với cô nhưng chính anh lại bất ngờ chứng kiến cô đi với người khác và rồi đành ôm chặt mối tình đơn phương giấu kín trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Tiếng Thời Gian Du Dương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Từng cơn gió lạnh buốt len lỏi qua từng kẽ hở trên cơ thể, hơi thở đông cứng nơi lồng ngực, có cảm giác trước mắt là vực thẳm hun hút không nhìn thấy đáy, chẳng thấy đường chân trời, cũng không thấy điểm cuối cùng nhưng anh vẫn cam tâm tình nguyện lao xuống.

Khung cảnh mờ mờ ảo ảo, những âm thanh vỡ vụn, anh không thể nghe rõ tiếng kêu thất thanh lẫn với tạp âm, cũng chẳng thể nhìn rõ những hình ảnh náo loạn trước mặt, trong mắt anh, trong lòng anh lúc này chỉ có một người, người mà anh sẵn sàng dùng sinh mạng mình để đánh đổi.

Dường như trong một cái chớp mắt, tất cả mọi thứ đều im bật. Đỉnh đầu anh đau đến tê dại, một thứ chất lỏng ấm nóng không ngừng tuôn trào, toàn thân chẳng còn chút sức lực, anh chỉ còn biết dùng chút tàn hơi còn lại ôm chặt lấy người đang ở trong vòng tay mình, trong giây phút cuối cùng còn chút cảm giác mơ hồ ấy, anh chỉ kịp nói một câu: “Nhắm mắt lại, đừng sợ.”

Trái tim cũng theo đó mà đau nhói, con người ngốc nghếch ấy chắc lại khóc rồi. Chỉ cần cô ấy khóc là trời sẽ đổ mưa. Đường như cả thế giới cũng trở nên đau buồn theo.

Con đau khiến ảo giác trở nên rõ ràng hơn, từng khung cảnh diễn ra trong quá khứ chợt ào ạt ủa về, khuôn mặt tươi tắn như hoa ấy lại một lần nữa vụt qua.

Đó là Bình An của anh.

“Anh An Bình, sau này lớn lên em lấy anh nhé?”

“Thắm An Bình, sẽ có ngày nhất định anh phải hối hận!”

“Thắm An Bình, em không thể sống thiếu anh. Anh đừng qua lại với người con gái khác, em không thể chịu được việc anh cưới người con gái khác.”

“Thắm An Bình, chúng ta đừng đính hôn nữa, có được không?”

...

Từng khung cảnh lần lượt hiện ra, ngọt ngào đến chẳng muốn phải tỉnh dậy cũng có, đau đớn đến chẳng muốn phải nhớ tới cũng có... Nghĩ mãi, nghĩ mãi, anh chỉ có thể mỉm cười mà nín cười nhạt nhẽo.

Đến chính anh cũng không biết thực ra, anh yêu cô, yêu đến khắc cốt ghi tâm. Anh muốn thời gian dừng lại ở giây phút này biết bao, để anh có thể mãi ôm chặt lấy cô như lúc này, chỉ cần như vậy, mà đi hết cả đời này...

Tít... tít...

Chiếc điện thoại đáng chết của Cố Bình An rung lên, một hồi chuông tin nhắn rất nhẹ nhàng và đường hoàng vang lên trong buổi họp của sếp tổng, đầu óc Cố Bình An vốn đang mơ màng, cô bỗng giật mình, hoảng hốt quay trở lại thực tại.

Không khí trong phòng họp lập tức trở nên đông đặc đến kỳ quái vì tiếng chuông tin nhắn bất ngờ truyền tới ấy, đến tiếng trang giấy lật qua lật lại cũng trở nên rõ ràng. Mọi ánh mắt đều không hẹn mà cùng hướng về phía Cố Bình An, hiển nhiên, trong đó có cả ánh mắt u ám của sếp.

Cố Bình An toát mồ hôi, cúi gằm mặt, làm ra vẻ chẳng hề có việc gì xảy ra, nghịch nghịch mấy ngón tay của mình. Cùng lúc đó, cô nghe thấy tiếng thở hắt ra và sợ hãi của người ngồi bên cạnh, bên tai cô như có hàng vạn con ong vò vẽ đang bay vù vù, tất cả mọi người đều như muốn nói với cô một điều, cô coi như xong rồi.

“Cố Bình An, tan họp đến gặp tôi.” Sếp hờ hững thốt ra vài từ đơn giản, Cố Bình An cảm thấy mình như vừa trượt chân xuống vực thẳm, da đầu gột gột liên hồi.

Sau một phút tạm dừng ngắn ngủi ấy, sếp lại thao thao bất tuyệt tiếp tục bài thuyết trình như không có điểm dừng. Cố Bình An liếc mắt nhìn chiếc điện thoại, sau đó sầm mặt, trừng mắt nhìn Quan Tiểu Bảo đang ngồi phía đối diện.

Cái con mụ này, đang họp tự nhiên dờ chừng nấn cho cô làm gì? Chẳng lẽ không biết sếp ghét nhất là trong lúc họp mà mất tập trung sao? Hẳn nhiên, điều khiến cô đau khổ hơn đó là một người lúc nào cũng làm việc nghiêm túc, tập trung như cô tại sao lại phạm phải lỗi vô cùng ngớ ngẩn là không tắt điện thoại trong lúc họp thế này? Cô thờ dài ngao ngán.

Tan họp, cô ngoan ngoãn bước vào phòng làm việc của sếp. Một trận lên lớp toi bồi, tối tăm mặt mũi, một bài thuyết giảng không có điểm dừng... Nhưng tất cả những dự liệu này của cô đều không xảy ra. Sếp mặt mày điềm nhiên, tươi tỉnh đẩy về phía cô một túi tài liệu, nhẹ nhàng đến bất thường, nói: “Bình An, sau khi em xử lý xong xuôi việc này, anh sẽ thêm tiền thưởng cho em kỳ này.” Sếp cười rất ranh mãnh, cái bụng bự cũng theo đó mà rung lên, Cố Bình An lo lắng nhìn anh ta, sợ rằng bụng anh ta không chịu đựng được sức nặng mà rơi bịch xuống.

Sếp đầu hói xoay người một vòng, đứng thẳng, quay lưng về phía Cố Bình An, tiếp tục: “Nếu như không xử lý được... thì với việc vi phạm quy định mở điện thoại trong giờ họp hôm nay, chắc cũng sẽ bị trừ lương.” Anh ta nói nhẹ nhàng như không hề có chuyện gì to tát, còn Cố Bình An thì tức tối nghiến chặt răng, trong lòng muốn băm vằm anh ta ra thành trăm ngàn mảnh mới hả giận.

Một lúc sau, cô cầm túi tài liệu, khoe miệng nhếch lên thành một nụ cười rất chuẩn xác và chuyên nghiệp, sau đó cũng trả lời rất chuyên nghiệp: “Thưa Tổng giám đốc, tôi nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ, anh cứ yên tâm.”

Vừa bước ra khỏi phòng làm việc của tổng giám đốc, mặt cô như muốn rơi bịch xuống đất, cô mở túi tài liệu, chưa đọc hết hai dòng đầu tiên đã nhìn thấy cái tên mà đối với cô, nó đã rất quen thuộc.

Thẩm An Bình.

Thẩm An Bình ời là Thẩm An Bình, đến bao giờ mới có thể thoát khỏi cái tên này đây? Cô cảm thấy bức bối, cô chẳng phải vợ của Thẩm An Bình, cũng chẳng phải mẹ anh ta, tại sao ai nấy đều thích đặt hai bọn họ cạnh nhau thế này?

Sếp cũng thật kỳ lạ, công ty của Thẩm An Bình mời thầu, đó là việc do bộ phận Chủ quản khách hàng bên phòng Phục vụ khách hàng chịu trách nhiệm, từ khi nào việc này lại đến phiên một nhân viên quen ở phòng Hành chính như cô phải quan tâm vậy?

Nhưng chuyện này xét cho cùng vẫn là lỗi của Thẩm An Bình. Nếu không có việc cái tên Sở Khanh đáng ghét ấy cố tình lái chiếc xe thể thao Lotus Elise bóng loáng xuất hiện ngay trước cửa tòa nhà công ty cô thì cô cũng không đến nỗi trở thành một kẻ hám danh lợi, bán thân cầu vinh trong mắt sếp như vậy, lúc này cũng sẽ không nghĩ đến việc dựa vào mối quan hệ của cô để tiếp cận đối tác.

Nhắc đến Thẩm An Bình, vô số chuyện kể mãi không hết ấy lúc nào cũng có thể khiến Cố Bình An cứ nhớ đến là ảm ức đến phát khóc.

Thẩm An Bình là ai? Thẩm An Bình là một Sở Lưu Hương thời hiện đại mà lũ con gái mỗi khi nhắc đến là vừa yêu vừa hận rồi sau đó chỉ biết giấu mặt mà khóc thầm; là người anh em nghĩa khí Kiều Phong thời đương đại mà bất cứ gã trai nào cũng có thể nhập hội với anh ta.

Tất nhiên, trong thế giới của Thẩm An Bình, ngoài con trai và con gái, vẫn còn một loại người nữa, đó chính là Cố Bình An. Đối với Thẩm An Bình, Cố Bình An là một dạng tồn tại mang tính hiển nhiên, xét trên bất cứ mối quan hệ tình cảm nào đều không hề có sự phân biệt về giới tính.

Những câu này là Thẩm An Bình nói, Cố Bình An sau khi nghe xong, lập tức dành tặng cho anh ta một từ: “Oe!”

Cố Bình An và Thẩm An Bình lớn lên cùng nhau từ nhỏ, Thẩm An Bình hơn cô một tuổi, ông nội của họ là những chiến hữu cùng nhau trèo đèo lội suối, về sau lại cùng được phân về tổng quản khu X thuộc thành phố A, vì thế có một tình bạn sâu đậm, bền chặt. Thẩm An Bình và Cố Bình An cũng là một đôi thanh mai trúc mã, cùng coi trường nghịch bần đất chính hiệu. Mối quan hệ của bọn họ thân thiết đến mức nào? Chỉ nhìn vào hai cái tên là có thể nhận ra được rồi, phải không?

An Bình, Bình An.

Nếu như không phải từ lâu đã không còn chế độ cha mẹ đặt đâu con ngồi đấy như ngày trước thì có lẽ hai bên gia đình đã định sẵn hai người sẽ là vợ chồng từ khi họ còn chưa sinh ra rồi. Nhưng có lẽ vì đời cha ông đã quá thân thiết, mà người ta thường nói, cái gì quá cũng sẽ phản tác dụng, bọn họ cũng vậy, chỉ cần nhìn thấy nhau là xảy ra chiến tranh. Thẩm An Bình từ nhỏ đến lớn lúc nào cũng ngoan ngoãn, thành tích học tập cũng rất tốt, trước mặt mọi người luôn là đứa bé hiền lành, dễ bảo, nhưng chỉ khi ở bên cạnh Cố Bình An là lập tức hiện nguyên hình, ở cái thời mà Abdomen Black Man(1) vẫn chưa thịnh hành, trong mắt Cố Bình An, mọi việc làm của Thẩm An Bình chỉ có thể dùng một từ để diễn tả, đó là “đáng ghét”. Nếu ông trời cho cô điều ước khiến một người nào đó trên thế giới này biến mất thì người đầu tiên cô chọn chắc chắn là Thẩm An Bình!

(1) Một kiểu nhân vật trong truyện manga, bề ngoài hiền lành nhưng trong lòng rất xấu xa.

Cố Bình An nhớ rõ như in trận tuyết rơi dày hồi cô năm tuổi, lũ trẻ con trong khu nhà đều háo hức, tíu tít chơi trò đánh trận giả bằng tuyết dưới trời tuyết rơi. Cố Bình An rõ ràng cùng đội với Thẩm An Bình, nhưng những quả cầu tuyết của Thẩm An Bình cứ như có mắt, nhắm thẳng về phía Cố Bình An mà lao tới. Đến quân địch cô còn chẳng ứng phó kịp, lại còn phải chiến đấu với quân mình. Từ sau chuyện ấy, mối thù giữa cô và Thẩm An Bình được thiết lập. Gặp ai, cô cũng nói: “Thẩm An Bình ấy à! Con người anh ta vô cùng xấu xa! Trong bụng toàn là những thứ xấu xa!”

Về sau, hai người dần lớn lên, Thẩm An Bình từ một cậu bé sáng sủa, thông minh thời thơ ấu trở thành một thiếu niên anh tuấn, cao lớn, thể giới của anh ta bắt đầu hoa đào nở rộ, anh ta cũng từ một cậu bé ngoan ngoãn, hiền lành trở thành một công tử đào hoa, cao thủ tình trường. Về phần Cố Bình An, cũng từ đó cách nói của cô bắt đầu thay đổi, mỗi lần gặp phải đứa con gái thích Thẩm An Bình, Cố Bình An đều làm ra vẻ rất kinh ngạc, nói: “Thẩm An Bình á? Cậu thích Thẩm An Bình á? Là cái tên Thẩm An Bình mà ai nói chuyện với anh ta cũng sẽ có thai ấy á?”

Thẩm An Bình lắng nghe với những người con gái khác nhưng tình cảm anh dành cho Cố Bình An hoàn toàn có thể gọi là “si tình”, hay theo như cách nói của Quan Tiểu Bảo, đó là một thứ “ngược luyến tình thâm(2)”. Chỉ cần bên cạnh Cố Bình An đôi lúc xuất hiện một vài con ruồi vệ tinh bay vo ve thể hiện chút tình cảm với cô, Thẩm An Bình sẽ ngay lập tức “vừa mới” thất tình một cách rất đúng lúc, sau đó xuất hiện bên cạnh cô, ngọt ngào chăm chút, mãi tới khi những nhân vật kia biết đường mà rút lui, cũng chính vì điều này, cho tới khi lên đại học, Cố Bình An mới có mối tình đầu, mà mãi tới khi Thẩm An Bình đi du học, mối tình đầu ấy mới nảy nở.

(2) Ý chỉ khái niệm “ngược” trong truyện ngôn tình.

Đương nhiên, những điều này đều xảy ra về sau, nếu như cho Cố Bình An lựa chọn một lần nữa, cô ước gì Thẩm An Bình chưa hề đi du học, lúc nào cũng ở bên cạnh cô để xua đuổi những vệ tinh kia, còn hơn là phải trải qua một mối tình như vậy.

Đã đến giờ tan làm Cố Bình An thu dọn đồ đạc, chuẩn bị trở về nhà. Cô nghĩ ra đủ các kiểu đối thoại, đang nghĩ xem phải ký kết bao nhiêu điều ước xấu xa, đen tối thì mới có thể giành được hợp đồng toàn quyền đại diện quảng cáo từ Thẩm An Bình. Có điều, tuy cô vất óc để nghĩ cách nói năng nhưng trong lòng đã có dự tính, quá bán là sẽ thành công. Tuy Thẩm An Bình rất đáng ghét nhưng không thể không công nhận, khi lớn lên, anh ta đối với Cố Bình An rất tốt, anh ta luôn tự lấy tư cách một người anh trai để tham gia vào cuộc sống của cô. Sau khi tốt nghiệp đại học, cô đã chuyển ra ngoài sống, tuy là con gái duy nhất trong nhà nhưng Cố Bình An lúc nào cũng có ý chí phấn đấu, không giống những cô gái có thân phận “con ông cháu cha” khác, vì thế chỉ vừa tìm được việc đã lập tức chuyển ra ngoài tự thuê phòng ở, đồng thời không tiếp nhận bất cứ sự tiếp tế nào từ gia đình.

Khi cô vẫn còn là một nhân viên quen ở vị trí thấp nhất trong công ty quảng cáo A4, Thẩm An Bình từ nước ngoài trở về, ứng dụng trở thành CEO của một công ty đa quốc gia có quy mô lớn nhất thành phố A, quản lý mọi công việc của công ty con có trụ sở trong nước. Tòa nhà nơi anh làm việc cũng là tòa nhà cao nhất tại khu CBD(3) của thành phố A, mọi người vẫn đồn thổi rằng đó là nơi mà trong không khí lúc nào cũng thoang thoảng mùi tiền.

(3) Viết tắt của Central Business District: khu trung tâm hành chính và thương mại của một quốc gia hay thành phố.

Cô đang suy nghĩ rất đắm chiều thì khuôn mặt được phóng to đến n lần của Quan Tiểu Bảo bất ngờ xuất hiện trong tầm mắt khiến cô giật nảy mình, chút nữa thì trượt chân ngã.

“Quan Tiểu Bảo, mình cảnh cáo cậu một lần nữa, lần sau không được xuất hiện bất ngờ, dọa mình như thế nữa!” Cố Bình An sầm mặt, lạnh lùng nói.

“Mình gọi cậu này giờ, cậu ngăn ra nên không nghe thấy đấy chứ!” Quan Tiểu Bảo nói với vẻ rất nghiêm túc, rồi cười ngặt nghẽo, nói tiếp: “Đồng chí Cố Bình An, đến đây, nói cho tôi biết nguyên nhân nào khiến bạn cứ như người mất hồn cả ngày hôm nay vậy?”

Cố Bình An lườm cô một cái, cười khẩy. “Đồng chí Quan Tiểu Bảo! Cậu hãy thật duyên dáng mà biến đi, cảm ơn!”

“Hê hê!” Quan Tiểu Bảo cười gian xảo rồi ghé sát lại gần. “Không phải Thẩm An Bình lại có đối tượng mới rồi đấy chứ? Mỗi lần anh ta có người mới là cậu lại làm ra vẻ sống dở chết dở. Nói thật nhé, hai người bọn cậu không phải “tình trong như đã” thì mình cứ vật đầu làm bóng cho cậu đấy!”

Cố Bình An nghe xong, cười nghiêng ngả như vừa nghe được câu chuyện buồn cười nhất từ trước đến giờ. Cô chỉ vào chiếc mũi của Quan Tiểu Bảo, vừa nhin cười vừa nói: “Đồng chí Quan Tiểu Bảo, chiều này quả là có hiệu quả! Lần sau, nếu cậu muốn mắng mỏ mình thì cứ bảo mình thích Thẩm An Bình nhé, chiều này thật là có hiệu quả!”

Quan Tiểu Bảo nhìn bộ dạng cười rung bần bật có phần hơi lộ của cô, lườm nguyệt một cái, âm ức nói: “Người trong cuộc sao có thể hiểu rõ như người ngoài cuộc, cậu không tin thì thôi.” Cô chuẩn bị rời đi nhưng chợt nhớ ra điều gì đó, bất ngờ quay đầu lại. “Mình bảo này Cố Bình An, nghe nói công ty vừa mới điều động một anh chàng cực đẹp trai về làm phó tổng, cậu làm bên hành chính, không thể nào không biết đấy chứ?”

Gương mặt Cố Bình An lập tức cứng đờ, trắng bệch, lúc đó cô như vừa bị điện giật, người như hóa đá, nhưng chỉ một giây sau đã lập tức trở lại bình thường, nhanh đến nỗi Quan Tiểu Bảo không hề phát hiện ra vẻ bất thường ấy của cô, chỉ nghe thấy cô nói với giọng vô cùng điềm tĩnh: “Tài liệu về phó tổng đều do sếp quản lý, mình chỉ là một nhân viên hành chính quen, sao có thể xem được mấy tài liệu cao cấp thế được?” Gương mặt cô không có chút bất thường nào, không hào hứng cũng chẳng buồn bã. Thực tế, cô không chỉ nhận được tài liệu về phó tổng giám đốc mới từ sớm, mà đó còn chính là lý do khiến tâm trí cô treo ngược cành cây cả ngày hôm nay.

Quan Tiểu Bảo vẫn tỏ ra ồn ào như mọi khi: “Chẳng lẽ cậu chẳng có chút mong chờ nào sao? Nghe nói đó là một người cực kỳ điển trai, lại còn được khai quật từ Thịnh Thế của thành phố B nữa chứ! Cậu cũng biết mối quan hệ ghê gớm này mà. Với sức ảnh hưởng của Thịnh Thế trong giới A4, có tên ngọc nào lại muốn đến công ty của chúng ta chứ! Mình nghe nói, sau khi xem xong thông tin về nhân viên trong công ty mình, anh ta bỗng thay đổi ý định, đồng ý tới làm việc, mọi người đều nói rằng anh ta đến đây là vì một cô gái, không biết có phải không...”

Cố Bình An im lặng lắng nghe, chỉ cảm thấy những lời của Quan Tiểu Bảo giống như hàng nghìn bàn tay đang ra sức cào cấu, bóp nghẹt trái tim cô, vừa buồn vừa đau, lúc đó cô cảm thấy đến hít thở cũng vô cùng khó khăn, không khí dường như chứa đầy keo dán, đông đặc, bám chặt lồng ngực cô.

Anh ta có thực sự đến vì một cô gái không?

Từ lúc nhìn thấy đồng tài liệu ban sáng, tâm trí cô đã không tài nào tập trung nổi, những hồi ức mà cô chôn vùi tận sâu trái tim giờ ào ạt ủa về khiến cô cảm thấy bất lực. Cô cứ nghĩ rằng cả đời này mình sẽ không bao giờ gặp lại anh ta nữa, giống như câu anh ta nói với cô trước khi rời đi: “Cả đời này,

mong rằng chúng ta sẽ không bao giờ gặp lại nhau.”

Anh ta có biết cô cũng làm việc ở công ty này không? Nếu biết, anh ta nuốt lời như thế này là có ý gì? Còn nếu không biết, vậy thì cô nên đối diện với anh ta thế nào đây?

“Này!” Quan Tiểu Bảo thúc vào khuỷu tay Cố Bình An, hậm hực nói: “Cố Bình An, cậu có nghe mình nói không đấy?”

“Hả?” Cố Bình An ngẩn người, gãi gãi đầu, ngượng ngùng hỏi lại: “Khi này cậu nói gì thế?”

Quan Tiểu Bảo tỏ ra tức tối: “Mình nói sao cậu lại không có phản ứng gì! Sắp có một đại soái ca xuất hiện mà cậu không vui sao?”

“Hả?” Cố Bình An khề nhưn mảy. “Cái này có liên quan gì đến chúng ta?”

“Lẽ nào cậu chưa bao giờ nghe đến truyền thuyết trong công ty này, người nào nhìn thấy một anh chàng điển trai thì người đó sẽ trường sinh bất lão sao?”

“Phi!” Cố Bình An phì cười. “Em yêu ơi, truyền thuyết này hay ho quá đi, nói cho chị biết, cũng nghe thấy nó ở đâu vậy?”

“Biến thôi!” Quan Tiểu Bảo lập tức trở mặt, phui tay, quay người đi thẳng. “Từ nay trở đi còn lâu mình mới tìm cậu buồn chuyện! Kể từ khi cậu với Thẩm An Bình ở cạnh nhau, cậu cũng trở nên nhạt nhẽo y hệt anh ta! Mình ghét nhất kiểu giả bộ nghiêm túc của mấy người đấy!”

“Này, nói cho cậu biết, Tiểu Bảo! Cậu đang sỉ nhục ai đấy? Cậu bảo ai giống Thẩm An Bình? Mình có giống lợn, giống chó cũng không thể giống Thẩm An Bình được!”

“Góm chết!”

Đúng lúc hai người mắt tròn mắt dẹt như sắp nổ ra trận quyết đấu đến nơi, chiếc điện thoại của Cố Bình An đổ chuông. Cố Bình An liếc nhìn nhân vật người máy liên tục nhấp nháy trên màn hình rồi tên người gọi đến, sau đó bấm nút nghe.

Người ở đầu máy bên kia vẫn nho nhã, điềm đạm như thường, âm sắc đều đều, giọng nói dễ nghe một cách kỳ lạ: “Đang ở đâu?”

“Công ty.”

“Đợi anh mười phút.” Người ở đầu máy bên kia kiểm lời, chỉ nói vồn vện vài từ rồi định cúp máy. Cố Bình An lập tức cao giọng, gắng hỏi: “Này này, a lô, anh làm cái gì thế hả?!”

Thẩm An Bình ở đầu máy bên kia chỉ trả lời một câu rất hiển nhiên: “Ăn tối.”

“Ăn tối sao anh không tìm mấy em xinh tươi của anh ấy? Lão nương có phải là mấy em phục vụ đâu mà còn phải đi ăn tối cùng anh?” Hễ nghe thấy cái giọng điệu tỉnh bơ của anh ta là Cố Bình An xù lông, trả lời với giọng tức tối, lúc đó cô như quên rằng mình đang có một hợp đồng phải nhờ vả anh ta, dường như thói quen muốn đối đầu với anh ta đã trở thành bản năng.

Còn Thẩm An Bình chẳng hề vội vã, lên tiếng một cách rất điềm đạm: “Hôm nay Tổng giám đốc Lý bên công ty em gọi điện cho anh, nhưng anh cho nói mấy sang phòng Quảng cáo...” Anh ta cố ý không nói hết câu, Cố Bình An hẳn nhiên có thể tưởng tượng được điệu bộ của anh ta lúc này, chắc chắn là đang ngồi trước bàn làm việc, đôi tay dài linh hoạt vuốt vuốt chiếc bút tính xảo, xoay đi xoay lại, sau đó nhẹ nhàng đặt xuống bàn rồi nói những lời khiến cô tức sôi máu với vẻ bình thản như không. Còn cô, không biết làm gì hơn, chỉ có thể phản kháng bằng cách nghiêng răng ken két. Mỗi khi nghĩ đến điều đó, cô lại cảm thấy âm ức, bức bối. Cô gậm gừ trả lời: “Ăn ở đâu?”

“Quán Lai.”

“Buồn nôn!”

Thẩm An Bình khề bật cười, trong giọng nói chứa đựng sự gọi cảm và mê hoặc chết người: “Ngoan, trang điểm một chút, anh đến ngay, hôm nay phải đi gặp một người.”

“Oẹ! Cứ phải làm ra vẻ!”

“...”

Cúp máy, Cố Bình An vẫn cố chửi bới thêm. Cô tức tối ném chiếc điện thoại xuống bàn, ngẩng đầu, chợt thấy Quan Tiểu Bảo đang nhìn mình, trên mặt khắc rõ ba chữ “hết thuốc chữa”. Cố Bình An vội vàng gơ cao hai tay, giải thích: “Mong tổ chức tin tưởng vào sự trong sạch của tôi, tôi và tên khốn Thẩm An Bình ấy không hề có một gram quan hệ nào!”

“Chết khiếp! Hai người chẳng những có một gram, đến một cân quan hệ cũng có rồi ấy chứ! Để chị xem cung giả bộ đến bao giờ! Giả bộ mà không giống thì chị buồn lắm đấy!”

Cố Bình An cười lớn, xua tay lia lịa nhận thua. “Thôi nào, nàng lại ghen rồi, ái phi, yên tâm, người trầm yêu nhất chỉ có mình nàng thôi!”

“...”

Cố Bình An cầm túi xách bước ra khỏi công ty. Quan Tiểu Bảo đã lướn chiếc xe Mini Cooper yêu quý của mình về trước, để Cố Bình An đứng một mình trước cửa tòa nhà công ty như hồn vọng phu sốt ruột chờ đợi sự xuất hiện của Thẩm An Bình.

Cô khoanh hai tay trước ngực, cúi đầu nhìn ngón chân mình. Chiếc giày cao gót màu hồng nhạt cùng nước da trắng trẻo khiến đôi chân cô càng trở nên thon thả và gợi cảm, có điều sự thon thả và gợi cảm ấy cũng phải trả giá, mặc như vậy trong tiết trời đầu thu như thế này rất dễ bị cảm lạnh. Hôm nay là thứ Sáu, như một luật bất thành văn, Thẩm An Bình sẽ đến đón Cố Bình An đi ăn. Sáng sớm, khi ngủ dậy, chẳng biết dây thần kinh nào của cô bị chập, không những trang điểm tươm tất, còn mặc bộ váy liền màu be vô cùng trang nhã. Thực tế, Cố Bình An không phải là người thích ăn diện, thậm chí nhiều lúc cô còn không quan tâm đến việc trang điểm, ngoại trừ mái tóc dài vừa đen vừa dày được thừa hưởng từ nhà họ Cố, cô gần như không có vốn liếng gì quá nổi bật. À, hình như còn có người nói chân cô rất đẹp, hồi cấp ba hay cấp hai ấy nhỉ? Cô không nhớ rõ lắm nhưng có một điều cô vẫn nhớ như in, sau khi người bạn kia nói như vậy, Thẩm An Bình đã phát biểu một câu rất kinh điển: “Chỗ nào đẹp cơ? Nhìn như củ cái ấy, vừa ngắn vừa thô, lại còn bày trò mặc váy!”

Câu nói ấy của Thẩm An Bình đã làm tổn thương sâu sắc cô gái Cố Bình An đang tuổi mới lớn, vài năm sau, cô gần như đoạn tuyệt với các loại váy. Cũng chính vì nguyên nhân ấy mà hồi học đại học, cô được chọn vào đội cổ vũ của trường, việc mặc váy là bắt buộc, chính vì đôi chân thon dài, hoàn hảo của mình mà cô nhận được những lời khen ngợi từ bạn bè, khi ấy cô chẳng có cảm giác gì nhiều, chỉ thầm nghĩ: tại sao những thứ Thẩm An Bình thấy không đẹp, người khác đều cho là đẹp vậy?

Đoạn hành lang trước cửa công ty, gió rít lên từng hồi, trời đã nhá nhem tối, thời tiết cũng dần lạnh hơn, Cố Bình An cảm thấy hơi rét, thu mình, ôm lấy vai. Cô liếc nhìn đồng hồ, chỉ còn một phút nữa là đến thời điểm “mười phút sau” mà Thẩm An Bình nói. Cô chỉ cần chờ thêm một phút nữa thôi.

Quả nhiên đúng một phút sau, Thẩm An Bình xuất hiện trong tầm nhìn của cô. Anh ta mặc áo sơ mi, quần thô màu be đơn giản, nếu đi bên cạnh Cố Bình An sẽ khiến người khác nhìn vào có cảm giác là một bộ đồ đôi. Tay áo anh ta xắn đến khuỷu, nếu là người con trai khác, Cố Bình An chỉ cảm thấy bộ đồ ấy hết sức bình thường, nhưng đó là Thẩm An Bình nên sẽ hoàn toàn khác. Anh chàng này từ nhỏ đã có nước da rất đẹp. Đôi mắt sáng, cặp lông mày sắc nét, toát lên vẻ uy nghiêm, mỗi khi cười lại hiện lên nét “đều đặn”, một vẻ rất “không đàng hoàng” đầy hấp dẫn. Từ trước đến nay anh ta thích để những kiểu tóc thời trang, tóc anh ta dường như lúc nào cũng ngắn như thế, thậm chí đến tóc mai cũng ngắn, đôi mắt sáng rõ mỗi lần chớp là giống như đang phóng điện. Đôi môi rất mỏng, người ta nói rằng, những người môi mỏng thường bạc tình, về điểm này thì quả là rất đúng với Thẩm An Bình.

Thẩm An Bình đứng dựa vào xe, mở cửa cho cô. Cô hấp tấp chui vào trong xe, run lẩy bẩy, hơi thở như làn khói.

Thẩm An Bình nhìn bộ dạng lạnh cóng rưng rưng va vào nhau lập cập của cô, bật cười. “Ai bảo dờ chừng làm đom, bị báo ứng rồi hả?”

Cố Bình An trừng mắt nhìn anh ta vẻ khinh bỉ, rồi chẳng biết đối đáp thế nào cho phải, quay ngoắt đi, không thèm để ý đến anh ta nữa.

Anh ta bỗng nghiêng người sát lại gần, những ngón tay thon dài, chắc gọn kéo dây an toàn rồi cài giúp cô, động tác chẳng vội vàng cũng chẳng từ tốn, lúc này khoảng cách giữa hai người rất gần, đến nỗi hương thơm nhẹ nhàng trên cơ thể anh ta lập tức ủa đến, chiếm cứ mọi giác quan của cô, cô chỉ cảm thấy hai má mình nóng bừng, ngẩn người một lúc, sau đó cô tức tối đẩy Thẩm An Bình ra, gắt lên: “Chiều hấp dẫn con gái nhà lành này không có tác dụng với tôi đâu, còn không mau tránh ra!”

Thẩm An Bình khẽ nhếch môi, cười hết sức sáng khoái nhưng cũng hấp dẫn một cách rất đáng ghét khiến người khác có cảm giác giống như từng làn hương thơm đang phảng phất trong làn gió xuân trong lành, tươi mát. Anh ta quay người khởi động xe, hai tay nắm lấy vô lăng một cách chắc chắn, mắt hướng về phía trước.

“Lát nữa phải đi gặp một người.” Anh ta từ tốn giải thích cho Cố Bình An nghe việc sắp diễn ra: “Do di anh giới thiệu, mẹ anh ngại nên không từ chối.”

Cố Bình An nhanh chóng hiểu rõ mối quan hệ ghê gớm trong chuyện này, lập tức tháo dây an toàn, hét lên: “Mau dừng xe! Em không làm đâu! Chả ra làm sao!”

Thẩm An Bình dường như đã có dự liệu từ trước, điềm đạm, phong độ khẽ mỉm cười rồi nhẹ nhàng thốt ra hai tiếng: “Hợp đồng.”

Cố Bình An lập tức im bặt.

Lúc đến địa điểm hẹn, Cố Bình An bỗng chột dạ bởi Quan Lai mà Thẩm An Bình nói không phải một khách sạn nhiều sao sang trọng như trước đây, cũng không phải một nhà hàng tư cần phải gọi điện đặt chỗ trước, mà là một quán ăn Tứ Xuyên vô cùng ẩm cúng, thậm chí còn hơi ồn ào. Cô có cảm giác cô gái mà di Thẩm An Bình giới thiệu lần này chắc chắn không đến nỗi nào, thậm chí còn không hề tầm thường và rất có quy củ. Vì vậy cô thực sự không muốn phá hỏng mối nhân duyên còn chưa kịp nảy nở này, cho dù nhân vật chính Thẩm An Bình có vẻ không muốn phát triển mối nhân duyên này cho lắm.

Sau khi ngồi xuống, Cố Bình An càng chắc chắn về dự đoán của mình. Cô gái hề cười là để lộ hai má lúm đồng tiền ngồi trước mặt quả thật rất dịu dàng đáng yêu, cô ta mặc chiếc áo lông màu hồng phấn, mái tóc được cột cao khểnh đưa theo những cử động nhỏ nhẹ của cô. Tuy giọng nói có chút điệu đà nhưng không hề ảnh hưởng đến ấn tượng tốt về cô của Cố Bình An.

Rõ ràng là cuộc gặp mặt của hai người họ nhưng sau khi nghe Thẩm An Bình giới thiệu, cô ta còn nắm tay cô rất chặt, nói chuyện rất vui vẻ.

Thực ra Thẩm An Bình cũng không nói nhiều về cô, chỉ nói: “Đây là Cố Bình An”, không hề nói đến mối quan hệ giữa anh và cô, cũng không nói lý do vì sao cô có mặt ở đây, thậm chí còn hết sức dịu dàng và chẳng quan tâm đến phong độ khi đưa thực đơn cho cô chọn, ngỡ ý mọi người nên chọn theo khẩu vị ưa thích của cô một cách rất “bá đạo”.

Chọn xong xuôi một list những món muốn ăn, Cố Bình An thầm nghĩ, nếu cô gái này có thể chọn món ăn dựa theo khẩu vị của cô như vậy thì cô ta một là một kẻ ngốc, hai là một thánh mẫu, hoặc đơn giản là đóng kịch quá giỏi.

Nhưng cô gái này quả nhiên không tầm thường, cô ta gọi nhân viên phục vụ, giọng nói nhẹ nhàng, uyển chuyển: “Những món Cố tiểu thư chọn rất ngon, nhưng tôi cũng hơi kén ăn, tôi muốn chọn thêm mấy món, có được không?”

Thẩm An Bình thân nhiên mỉm cười, Cố Bình An suốt nửa không kìm nổi mà nói hết sự thật cho cô ta biết.

Đến giữa bữa ăn, Cố Bình An bỗng có cảm giác chân mình bị ai đó đá một cái, cô đương nhiên biết người đó là ai, nhưng quả thực cô rất có cảm tình với cô gái ngồi trước mặt, vì thế cô cứ để mặc Thẩm An Bình đá, không có phản ứng gì.

Thẩm An Bình thấy cô không tỏ thái độ gì, cố ý mức thêm cho cô một muôi canh, đúng lúc anh ta ghé lại gần, cô nghe thấy anh ta thấp giọng nói: “Hợp đồng.”

Cố Bình An liếc xéo anh ta một cái rồi bắt lực gục đầu. Ai bảo cô đang có việc quan trọng cần đến sự đồng ý của anh ta, chỉ có thể để mặc anh ta diễn trò. Cô cảm chiếc thìa lên, giả vờ làm động tác định uống canh, rồi đưa tay lên mũi, vẻ mặt như không chịu được mùi thức ăn.

Thẩm An Bình hiểu ý, lập tức rót một cốc nước lọc, đặt trước mặt Cố Bình An, còn hỏi với giọng hết sức quan tâm: “Em không sao chứ? Có cảm thấy khó chịu chỗ nào không? Anh đã bảo em không cần đến rồi, em còn cứ cố, em mà làm sao thì anh đau lòng lắm!”

Sau khi nghe xong những lời này, Cố Bình An cảm thấy không cần phải giả bộ nữa, cô thực sự cảm thấy buồn nôn. Cô cố kiềm chế vì cô họng khó khóc, bắt đầu giũa giữa nước mắt, nhìn chăm chăm về phía Thẩm An Bình, giống như có vô vàn lời muốn nói nhưng lại không thể nói ra, chỉ lặng lẽ cảm giấy ăn, khẽ lau lau khóe miệng.

Một lúc sau, cô nghe thấy Thẩm An Bình hít một hơi sâu, nói với cô gái ngồi đối diện: “Vu tiểu thư, quả thực rất xin lỗi, thực ra tôi đã có bạn gái từ lâu, chỉ có điều bố mẹ chưa đồng ý.” Thẩm An Bình ôm lấy vai Cố Bình An, tiếp tục: “Tuy bố mẹ tôi bây giờ vẫn chưa chấp nhận cô ấy nhưng chúng tôi đã quyết định ở bên nhau thì sẽ không chia lìa.”

Cô gái ngồi đối diện không ngờ sự việc sẽ phát triển đến mức này, ngỡ ngàng nhìn hai người bọn họ, một lúc lâu sau mới chớp chớp đôi mắt ướt lệ, lên tiếng: “Trước đây có nghe kể rằng Thẩm tiên sinh là công tử đào hoa có tiếng, thì ra đều chỉ là vẻ bề ngoài.” Cô ấy dường như rất xúc động, nhưng lời lẽ vẫn rất trau chuốt: “Chắc hẳn tiểu thư đây đang mang bầu phải không? Yên tâm đi, cho dù vấn đề lớn đến mấy, sau khi gạo đã nấu thành cơm thì cũng không còn là vấn đề lớn nữa, anh đưa cô ấy tới một nơi khác, chỉ cần đứa bé được sinh ra thì sẽ không có vấn đề gì phải lo nữa!”

Thẩm An Bình gật gù đầu về rất tán đồng, sau đó hơi chau mày rồi nói nửa chừng: “Nhưng còn về phía người lớn...”

“Không sao đâu!” Cô gái ấy vỗ nhẹ xuống bàn về rất thoải mái. “Tôi sẽ giải quyết việc đó!”

“Cảm ơn cô!” Cái đồ hồ ly xảo quyết Thẩm An Bình này, chỉ với vài câu nói đã lừa được con gái nhà người ta. Cố Bình An ngồi bên cạnh, không nói được gì.

Giải quyết xong việc gặp mặt làm quen, Thẩm An Bình liền đồng ý ký vào bản hợp đồng quảng cáo với công ty của Cố Bình An, sau đó còn rất hào phóng đưa Cố Bình An đi ăn kem Häagen-Dazs.

Quả thật, slogan của Häagen-Dazs rất tuyệt vời: “If you love her, take her to Häagen-Dazs.”

Nhưng cô và Thẩm An Bình, thế nào cũng không thể có được một chút lãng mạn.

Mọi người đều nói Thẩm An Bình và Cố Bình An rất hợp nhau, thậm chí nhiều khi chính Cố Bình An cũng cảm thấy bọn họ rất hợp nhau, đã môn đăng hộ đối lại hiểu nhau rất rõ. Trong những đôi thanh mai trúc mã mà cô quen, số đôi kết hôn với nhau cũng không ít, người chị họ Cố Diễn Sinh ở thành phố B của cô chính là một ví dụ điển hình, tuy rằng chị và anh rể cưới nhau, sau đó ly hôn rồi tái hôn, nhưng bây giờ cuộc sống rất hạnh phúc. Những câu chuyện về tình yêu của anh rể dành cho mình luôn được chị họ ca tụng như những câu chuyện thần thoại, thậm chí một dạo cô còn lấy anh rể làm hình mẫu lựa chọn của mình.

Chỉ có điều lý tưởng lúc nào cũng quá xa vời so với hiện thực, mối quan hệ giữa cô và Thẩm An Bình không thể so với chị họ được. Chẳng nói đâu xa, chỉ riêng việc đụng chạm cơ thể với Thẩm An Bình, từ trước đến giờ cô chẳng hề có cảm giác gì khác biệt. Khi Thẩm An Bình chạm vào cô, cô cũng chỉ cảm thấy như chính mình chạm vào mình vậy, lúc nào cô cũng nghĩ rằng, cho dù mình có cởi bỏ hết quần áo thì Thẩm An Bình cũng sẽ chẳng có phản ứng gì, thậm chí cô còn có một ý nghĩ rất đen tối, nếu có một ngày Thẩm An Bình làm chuyện đó với cô thì cô cũng chỉ cảm thấy như chính mình đang tự thỏa mãn mình mà thôi.

Nhưng nếu nói cô không hề thích Thẩm An Bình, cô lại không thể giải thích nổi cái cảm giác muốn chiếm hữu kỳ lạ mà cô dành cho anh ta. Ví dụ mỗi lần nghe thấy Thẩm An Bình vừa thay bạn gái, cô lại âu sầu, buồn rầu một thời gian, sau đó nói với Thẩm An Bình về hết sức quan tâm: “Đừng bao giờ quá chú quan với loài sinh vật mỗi tháng đều chảy máu rỗng một tuần mà không chết.” Chỉ cần tình ý một chút là có thể nhận ra ý tứ sâu xa trong câu nói ấy, nhưng Thẩm An Bình lại tỏ ra chẳng mấy quan tâm đến điều đó, làm ra vẻ cụt hứng khiến Cố Bình An vô cùng tức tối. Vậy mà một thời gian sau cô đã quên luôn, thậm chí còn có thể đồng hành với những người bạn gái của Thẩm An Bình, nói chuyện hết sức vui vẻ.

Nghĩ đến điều này, ánh mắt nhìn Thẩm An Bình của Cố Bình An cũng bỗng trở nên phức tạp hơn. Người con trai đang tập trung uống cà phê trước mặt cô, nhìn thì có vẻ nho nhã, phong độ, từng biểu hiện trên gương mặt đều thu hút ánh mắt của người khác, từ lúc anh ta bắt đầu ngồi xuống đã có không ít

các cô gái trẻ đưa điện thoại lên chụp hình anh ta, động tác cũng rất lố liếu, nhưng anh ta dường như không hề cảm thấy bất cứ điều gì, chỉ chăm chú thưởng thức ly cà phê của mình, chậm rãi từng ngụm một, mỉm cười thưởng thức, mỗi động tác đều rất hoàn mỹ, từ đầu đến cuối đều đẹp trai ghê gớm.

Cố Bình An có điều không hiểu: “Anh không muốn đi xem mặt thì trực tiếp từ chối là xong, kéo em vào làm gì?”

Thẩm An Bình nhún vai, nhỏ nhẹ nói: “Từ chối phụ nữ không phải là việc mà một người đàn ông tốt nên làm.”

“Oẹ!” Cố Bình An nổi da gà. “Thôi đi anh, có mà anh sợ mẹ anh thì có!”

Thẩm An Bình vẫn thản nhiên như không, nhún vai và không quan tâm. “Em muốn hiểu thế nào cũng được.” Nói xong, anh ta bỗng chuyển chủ đề: “Mẹ em nhờ anh chuyển lời tới em, đợt Quốc khánh này nếu em không về nhà, đi ấy sẽ đến tìm tổng giám đốc công ty em để công bố thành viên gia đình em, để họ cho em một bài học.”

Cố Bình An giật mình. “Chuyện này... từ bao giờ đấy?”

“Hôm qua.”

“Cái tên đầu cẳng này làm sao thế hả? Sao anh không báo với em từ sớm? Quốc khánh chẳng phải là ngày kia rồi sao? Em đã kịp chuẩn bị gì đâu!” Cố Bình An tức đến xì khói, trừng mắt, gắt gỏng với Thẩm An Bình.

Thẩm An Bình vẫn tỏ ra vô cùng bình thản, điềm đạm. “Anh cũng phải về nhà, nhân tiện cho em đi cùng, vì thế anh thấy em chẳng có gì phải chuẩn bị cả.”

“Anh thì hiểu cái gì chứ! Đạo này em đang giảm cân kịch liệt, gầy mất một cân, nếu mẹ em mà biết được, không róc xương, lột da em mới là chuyện lạ đấy!”

Thẩm An Bình nghe xong, nhìn cô từ đầu xuống chân, rồi ánh mắt dừng lại chỗ ngực cô, thở dài ngao ngán, lắc lắc đầu, bình thản chép miệng bình phẩm: “Hình như chỉ gầy đi đúng một chỗ thì phải, thật đáng thương!”

Cố Bình An nhìn theo hướng ánh mắt của anh ta, liếc xuống ngực mình, sau đó tức tối vươn đôi gò bồng đảo miễn cưỡng đạt size B của mình, phản bác bằng câu nói của Quan Tiểu Bảo: “Tôi giống bố tôi, được chưa?”

Thực ra Thẩm An Bình đối xử với Cố Bình An không giống những người khác. Ví dụ, với những người con gái khác, anh ta lúc nào cũng ga lăng và phong độ, duy chỉ có với Cố Bình An thì lại lạnh nhạt đến bất thường, thường thích trêu đùa, chọc tức cô. Hồi nhỏ, Cố Bình An thấp nhất trong lũ trẻ con, anh ta lúc nào cũng trêu chọc cô là hội trưởng hiệp hội Người lùn, chỉ cần cô đứng nói chuyện với một người cũng thấp bé khác, anh nhất định sẽ nói hiệp hội Người lùn đang họp hội nghị. Sau đó, Cố Bình An bất ngờ dậy thì, đáng người phong phao, trở thành nữ sinh có chiều cao đứng thứ hai trong lớp, nhưng cô chỉ phát triển đáng người mà không phát triển ngực, và thế là Thẩm An Bình bắt đầu thay đổi cách nói, gọi cô là Thái Bình công chúa, chỉ cần nhìn thấy cô là lập tức cao giọng chào: “Công chúa vạn tuế!”

Trong những năm anh ta đi du học, Cố Bình An dần trở nên xinh đẹp như đóa hoa đang thì nở rộ, tuy cô vẫn luôn cảm thấy tự ti nhưng xung quanh chẳng lúc nào thiếu những anh chàng trồng cây si. Khi Thẩm An Bình trở về nước, anh ta vẫn độc mồm độc miệng như trước. Nhìn thấy Cố Bình An, anh ta nghiêng nghiêng đầu, chăm chú nhìn ngắm cô một lúc, sau đó véo má cô, mỉm cười rồi nói: “Bình An của anh, sao vẫn cứ xấu gái thế hả?”

Anh ta rất ít khi gọi tên thật của cô một cách thân mật như vậy, không những thế lại còn thêm cả định ngữ chỉ sự sở hữu. Cách gọi “Bình An của anh” ấy khiến cô cảm thấy rất kỳ lạ, thậm chí bắt đầu suy nghĩ linh tinh, nhưng nghe hết câu, ngoại trừ ham muốn bám vằm anh ta ra, Cố Bình An chẳng có ý nghĩ gì khác.

Thái độ của Thẩm An Bình với Cố Bình An thì sao? Còn kỳ lạ hơn. Nếu nói không có chút tình cảm nào thì hình như không đúng. Không người con gái nào ở bên Thẩm An Bình quá một trăm ngày. Cố Bình An thì lại khác. Cô ở bên Thẩm An Bình đã được vô số cái một trăm ngày đó rồi, hơn nữa, anh chưa bao giờ cảm thấy chán ngán.

Đạo trước, Quan Tiểu Bảo từng chuyển tới cô câu nói của anh trai cô ấy: “Cái thằng Thẩm An Bình này, nói nó thế nào cũng được, tìm nó, xin thứ gì nó cũng cho, ngoại trừ Cố Bình An, chỉ cần tranh giành Cố Bình An với nó thì đừng trách nó xấu xa.”

Về điều này thì Cố Bình An tin, bởi anh trai Quan Tiểu Bảo, Quan Đại Bảo, là bạn chí cốt từ nhỏ của Thẩm An Bình, tuy tên của anh ta có hơi khó nghe nhưng ngoại hình thì đúng là ngược lại hoàn toàn, về điểm này, chỉ cần nhìn Quan Tiểu Bảo là biết, không thể không công nhận Quan Tiểu Bảo là một mỹ nhân tiêu chuẩn.

Quan Đại Bảo và Thẩm An Bình là anh em tốt bao năm, những lời anh ta nói hầu như không sai, nhưng Cố Bình An chẳng hề có cảm giác gì đặc biệt vì cô và Thẩm An Bình giống như anh trai và em gái. Cô làm việc gì anh ta cũng giám sát chặt chẽ, còn hơn cả bố cô quản cô.

Có điều phải công nhận những người bạn thuở nhỏ của Thẩm An Bình đều không đến nỗi nào, trước giờ chưa hề có ai dám nảy sinh tình ý với Cố Bình An. Cô không cảm thấy có gì bất thường, chỉ có Quan Tiểu Bảo lúc nào cũng thêm mắm thêm muối bên tai khiến cô cũng cảm thấy bị lung lay. Có lần Cố Bình An không thể giữ trong lòng thêm được nữa, mang ý nghĩ có màu hồng tươi đẹp ấy tới hỏi trực tiếp Thẩm An Bình, hy vọng anh ta sẽ nói điều gì đó thật lãng mạn để kết thúc mối quan hệ thanh mai trúc mã tình nghĩa sâu nặng này của hai người. Chẳng ngờ, Thẩm An Bình cực kỳ bình tĩnh, nói những lời không chút tình cảm: “Anh từ trước giờ luôn ăn ở tốt bụng, sao có thể nhẫn tâm nhìn em làm hại những người thân quen của anh?”

Lúc ấy, Cố Bình An đang nhâm nhi cốc trà sữa cherry Thẩm An Bình mua cho, lập tức cảm thấy trong người như có một cơn khủng long kỳ Jura đang

phun lửa phì phì, liền đổ ụp cốc trà sữa lên đầu Thẩm An Bình, ai ngờ tên Thẩm An Bình ranh ma, tính quái đã nhanh hơn né được. Đương nhiên, nếu ai đó ở cạnh ngay lúc ấy thì không khó nhận ra rằng, đúng lúc cốc trà sữa được nhấc lên, Cổ Bình An đã dịch tay ra một chút, nhớ rằng chỉ một chút thôi nhé!

Đúng chín giờ tối, Thẩm An Bình hộ tống Cổ Bình An đến trước cổng ra vào khu nhà cô ở. Quan niệm về thời gian của Thẩm An Bình rất chặt chẽ, còn Cổ Bình An thì hoàn toàn ngược lại, cô cực kỳ chậm chạp, ăn uống chậm chạp, đi đứng chậm chạp, lại rất thích đi muộn, điều này cũng dẫn đến một thói quen bất thành văn cho những người quen của cô, ví dụ hẹn cô gặp nhau lúc mười hai giờ thì họ sẽ cố tình nói thành lúc mười giờ. Nhưng cho dù như vậy, những người có hẹn với cô vẫn được chứng kiến bộ dạng hốt hải chạy tới của cô khi đồng hồ đã chỉ qua con số 12.

Thói quen xấu này của cô đã được hình thành như thế nào? Nguyên nhân của điều đó không thể tách rời ba người đàn ông quan trọng nhất trong cuộc đời cô.

Bố cô, Thẩm An Bình và Tất Nhiệm

Cổ Bình An về đến nhà liền thay váy ra, đi giày cao gót suốt cả ngày, bấp chân đau như, mỏi rã rời, cô mắt nhắm mắt mở tắm rửa, vẫn chưa xong, còn cố đắp một chiếc mặt nạ trước khi ngủ trong tình trạng gần như vô thức.

Trước khi trèo lên giường, cô phát hiện cửa sổ cạnh ban công vẫn chưa đóng, bảo sao từ lúc bước vào phòng đã thấy rét run. Cô xỏ dép, chưa kịp bước đến bên cửa sổ đã rùng mình mấy cái, toàn thân lạnh toát. Cô xoa xoa mũi rồi đóng cửa, cánh cửa sổ được đóng lại một cách khó khăn, nhưng người vẫn run lẩy bẩy. Cổ Bình An nghĩ thầm, chắc mình bị cảm rồi, mặc cái váy đó cả ngày đúng là sai lầm, trong những ngày thời tiết thay đổi này, cô sinh sự ăn với mặc làm cái gì cơ chứ!

Cô khờ sở tự pha cho mình một cốc rẽ bản lam[4] rồi lò dò lên giường nằm.

[4] Một vị thuốc giúp thanh nhiệt, giải độc, lợi yết hầu.

Tuy mọi thứ đã chuẩn bị sẵn sàng nhưng con cảm lạnh đến quá đột ngột, cô nhanh chóng chìm sâu vào giấc ngủ mê man. Tầm ba, bốn giờ sáng, Cổ Bình An mơ màng cựa mình rồi tỉnh giấc, người nóng ran như lửa, cô chỉ cảm thấy một luồng hơi nóng bốc lên, bao trùm cả đỉnh đầu, đầu đau như búa bổ. Cô lau nước mũi rồi mơ màng ngồi dậy, toàn thân mềm nhũn, không chút sức lực, như đang bồng bênh bước trên không.

Cảm nhiệt kế đo nhiệt độ cơ thể, phải giờ trước chiếc đèn trong phòng một lúc lâu mới nhìn được rõ, 38 độ 2. Cô ngẩn người một phút, sau đó mò tìm điện thoại, bấm số của Thẩm An Bình theo thói quen.

Chuông đồ được hai hồi, Thẩm An Bình đã bắt máy, giọng nói có phần nặng nề, hơi thờ có phần gấp gáp, kèm theo sự uể oải: “Bình An à?”

“Ồ...” Cổ Bình An một mội lên tiếng. Thẩm An Bình lập tức cao giọng hơn: “Sao thế? Sao không ngủ?”

“Em...” Cổ Bình An chưa kịp nói rõ sự tình đã nghe thấy tiếng kêu nũng nịu và thỏa mãn của một người con gái ở đầu máy bên kia, cho dù có ngó ngàng cô cũng đoán được lúc này Thẩm An Bình đang làm gì. Cô có cảm giác người như bốc hỏa. Cô lắp bắp trả lời: “À... Không... không có gì đâu, định nhắc anh về việc về nhà thôi... Đừng

quên đấy...”

“Bình An?” Giọng nói của Thẩm An Bình đầy sự nghi hoặc. Giây tiếp sau, ở đầu máy bên kia truyền đến những tiếng quần áo lạo xạo. Thẩm An Bình có vẻ vừa thay quần áo vừa nói chuyện với cô. “Em bị ốm đúng không?”

Cổ Bình An đang mê man nhưng vẫn ngang bướng nói: “Không phải!”

Thẩm An Bình không trả lời.

“Anh định qua đây à?”

“Ừ!” Thẩm An Bình trả lời, như một việc không thể khác.

“Thế anh tắm trước đi rồi hãy đến.” Cô cũng không hiểu vì sao mình lại nói câu đó. Thực ra, cô chẳng hề cảm thấy tội lỗi khi chen ngang vào màn ân ái lúc đêm khuya của Thẩm An Bình. Ngược lại, cô còn cảm thấy việc đó quá đổi bình thường, không có gì đáng bàn. Cô luôn tự tin nghĩ rằng, cho dù Thẩm An Bình ở bên ngoài có trắng hoa thế nào, suốt ngày treu chọc độc mồm độc miệng với cô ra sao, chỉ cần cô chỉ chỉ ngón trỏ, anh nhất định sẽ xuất hiện, cho dù đó là lúc nào.

Chẳng biết bao lâu sau, Cổ Bình An mê man tắt đèn rồi chìm sâu vào giấc ngủ, giấc mơ ủa đến vô cùng đáng sợ, cô chỉ cảm thấy đầu óc lằng lằng, người đầm mồ hôi, không muốn cử động.

Căn phòng hoàn toàn tĩnh lặng, đèn cũng không bật, chỉ thấy màu trắng của trần nhà, mọi đồ đạc đều đang im lìm ẩn mình trong màn đêm. Trong cơn mơ màng, cô như nhìn thấy một dáng người quen thuộc. Người đó dù rất mệt mỏi nhưng cũng nhẹ nhàng bước đến trước giường của cô.

Một cánh tay to lớn, lạnh giá đặt lên cái trán nóng ran như lửa của cô. Cảm giác lạnh buốt bất ngờ ủa đến ấy như làm giảm đi phần nào cơn nóng hầm hập khó chịu, cô khẽ kêu một tiếng thoải mái, một lúc sau, cô hé mắt, lên tiếng dò hỏi: “Thẩm An Bình?”

Thẩm An Bình bật chiếc đèn ở đầu giường, dưới ánh sáng màu vàng dịu nhẹ tỏa xuống từ chiếc đèn, khuôn mặt điển trai của anh toát lên vẻ khôi ngô, tuấn tú mờ ảo, lông mày khẽ nhũ, anh cầm bộ quần áo ngủ của Cố Bình An rồi với tay ôm lấy cô, khẽ thở dài. “Nhìn thì có vẻ khỏe mạnh, mà sao suốt ngày ốm thế?”

Giọng nói thể hiện sự cung nụng ấm áp, đây là Thẩm An Bình mà khi còn tỉnh táo, cô chưa bao giờ được nhìn thấy. Cô ngoan ngoãn nhấc tay, mặc bộ quần áo ngủ mà Thẩm An Bình đưa cho. Thẩm An Bình đỡ cô dậy, sau đó quỳ xuống trước mặt cô. “Đi nào, tới bệnh viện.”

Thẩm An Bình công cô trên lưng, bờ vai của anh to rộng, giống như bức tường vững chãi. Cố Bình An mê man thả lỏng người trên lưng anh. Mùi sữa tắm dịu nhẹ, thơm mát trên người anh bay tới mũi cô, mặc dù mũi đã tắc tịt do bị cảm nhưng cô vẫn có thể cảm nhận được mùi hương quen thuộc của cơ thể anh.

Mái tóc ngắn của anh hơi dựng lên, có lẽ vừa tắm xong, chưa kịp lau khô tóc anh đã vội vàng ra khỏi nhà. Cô nghĩ lại câu nói cuối cùng của mình trong điện thoại, bỗng cảm thấy hối hận.

Cô dùng những ngón tay nóng gầy của mình bám chặt lấy cổ Thẩm An Bình, giống như lần cô bị ngã gãy chân lúc nhỏ, ôm cổ anh thật chặt, mặt tựa vào vai anh, ghé sát vào một bên má anh, cảm giác bình yên đến kỳ lạ, chẳng hề có chút sợ hãi.

Thẩm An Bình thu dọn rồi đưa cô đến bệnh viện, không biết có phải do quá nhạy cảm với bệnh viện hay không, mũi còn nồng nặc đến đáng sợ khiến Cố Bình An lập tức trở nên tỉnh táo ngay khi bước vào đây. Bác sĩ khám xong, liền đưa ra chẩn đoán. Cố Bình An phụng phịu ngược mắt nhìn Thẩm An Bình, gương mặt toát lên vẻ đáng thương. “Anh An Bình...” Chỉ cần cô gọi Thẩm An Bình là “anh”, chắc chắn là có việc muốn nhờ, quả nhiên, ngay sau đó cô đã líu ríu nói: “Truyền nước, truyền nước nhé! Em không muốn bị tiêm vào mông đâu.”

Thẩm An Bình khóc dở mếu dở. “Lớn thế này rồi, vẫn còn sợ tiêm sao?”

“Thế anh lớn như vậy rồi, vẫn còn sợ gián thì sao?”

Mặt Thẩm An Bình lập tức trắng bệch, anh lập tức cười lớn. “Sốt cao quá nên bị lẫn à, nói linh tinh gì thế?”

Cố Bình An lúc này đã hoàn toàn lật bỏ tấm mặt nạ cừu non ngây thơ, bắt đầu giở trò: “Em không cần biết, em không muốn bị tiêm vào mông, em muốn truyền nước! Nếu không, em sẽ kể chuyện anh sợ gián cho đám bạn gái của anh!”

Thẩm An Bình: “...”

Vị bác sĩ ngồi bên cạnh cuối cùng cũng không thể kiên nhẫn hơn được nữa, đưa cuốn sổ khám bệnh và tờ chẩn đoán ra trước mặt Thẩm An Bình. “Thôi thôi, tới chỗ khác mà giở trò nũng nịu, lớn thế này rồi mà còn sợ tiêm là sao?” Anh ta quay lại lườm Thẩm An Bình một cái. “Không nên chiều bạn gái quá như vậy!”

Thẩm An Bình mỉm cười, cũng không lên tiếng giải thích chuyện hiểu lầm mối quan hệ giữa hai người họ của bác sĩ, chỉ nhẹ nhàng đáp một câu: “Đúng vậy!”

Câu trả lời “Đúng vậy” ấy của anh khiến người chịu khổ chính là Cố Bình An. Anh đích thân áp giải cô vào phòng tiêm, sau đó đứng nhìn cô lúc này đã co rúm lại như quả cà héo bước từng bước khập khiễng từ phòng tiêm đi ra.

Do gần đây có dịch cảm cúm và viêm phổi nên phòng bệnh quá tải. Thẩm An Bình khó khăn lắm mới tìm được một chiếc ghế mềm, sau đó diu Cố Bình An ngồi xuống.

Cố Bình An suốt quãng đường không thèm để ý gì đến anh, cũng chẳng buồn trừng mắt lườm, luôn giữ bộ mặt bí xị lạnh lùng đáng sợ, ngồi phịch xuống chiếc ghế mềm, xong xuôi đầu đấy, lông mày nhũ lại thành một đường thẳng, cô lầu bầu trách móc: “Thẩm An Bình, anh thật chẳng ra làm sao! Chưa nói đến phòng chăm sóc đặc biệt, chỉ ít anh cũng phải tìm được một cái giường bệnh chứ! Một lúc nữa còn phải truyền nước, anh để em cứ ngồi thế này mà truyền à?” Cái kiểu gì thế này không biết! Một chút đặc quyền cũng không có!

Thẩm An Bình cười mỉm, mắt nhắm hờ, từ tốn nói: “Em thì giỏi rồi, em tự đi mà tìm!”

Cố Bình An tức nghẹn, giận dữ hét lên: “Thẩm An Bình, cả đời này, người em ghét nhất nhất nhất chính là anh!”

Thẩm An Bình hơi khựng lại một giây rồi giọng nói lập tức trở nên nghiêm túc: “Nếu em có thể giữ được thứ tình cảm quái dị và cố chấp dành cho anh này cả đời thì quả là hiếm có đấy.”

“...” Cố Bình An không nói được gì, quay mặt đi, không thèm nhìn anh thêm nữa, đầu khẩu với cái con người quái dị này, cô chưa bao giờ chiếm được thể thượng phong, thôi bỏ qua, cô còn phải giữ sức nữa!

Bốn chai dịch truyền lớn được treo liên tiếp trên chiếc giá truyền dịch. Cố Bình An cảm thấy mắt nhũ chặt, con buồn ngủ đeo bám, cô nghiêng đầu sang một bên, chìm vào giấc ngủ. Ngày thường mồm miệng không lúc nào ngoi, chỉ có những lúc ốm mệt cô mới trở nên yên lặng như vậy. Mái tóc đen búi lỏng của cô hơi rối, buông lòa xòa trên bờ vai của Thẩm An Bình, giống như những thân dây leo, Thẩm An Bình gần như không cử động, để cô tựa vào người mình, có lúc cô còn cựa quậy rất tự nhiên, anh đưa tay ra đỡ cô về đúng tư thế.

Khi Cố Bình An tỉnh giấc đã là hơn sáu giờ sáng. Chẳng biết Thẩm An Bình đã làm thế nào mà thu xếp cho cô có một chiếc giường, tuy không phải là giường bệnh chăm sóc đặc biệt nhưng cũng tốt hơn nhiều so với việc ngồi dựa vào ghế để truyền dịch. Cô nghĩ có lẽ mình bị ốm đến hồ đồ mất rồi, lớn

thế này rồi mà Thẩm An Bình bế cô từ chiếc ghế đặt lên giường mà cô không hề hay biết.

Còn về Thẩm An Bình, cái tên chết giấm ấy sáng sớm đã không thấy mặt mũi đâu, điều này khiến Cố Bình An càng cảm thấy buồn bã.

Thực ra Cố Bình An không phải là người thích làm phiền người khác, điều này có mối liên hệ mật thiết với thứ quan niệm kỳ lạ mà chính cô cũng không biết được hình thành từ khi nào. Lúc nào cô cũng hy vọng mình không quá tầm thường trước mặt Thẩm An Bình, vì thế cô không muốn hỏi, tự ép mình không được phép tò mò, không cảm thấy bị dao động vì những việc của anh, cũng không muốn bám lấy anh, cố gắng để mình nghĩ đơn giản đi, như vậy cũng sẽ không phải buồn bã vì những chuyện của anh.

Luôn luôn cười thật tươi đón nhận mọi thông tin mà anh mang đến, luôn luôn lắng nghe những câu chuyện mà anh kể một cách vô cùng tự nhiên, không bao giờ hiểu nhầm sự chiều chuộng mà anh dành cho cô, cũng không bao giờ chủ động bộc lộ cho anh thấy những suy nghĩ thực sự của mình.

Tất cả mọi người đều nghĩ rằng cô ngốc nghếch, phản ứng lè mề, thậm chí cảm thấy dây thần kinh phản ứng của cô quá chậm chạp, nhưng thực ra không phải. Những người tưởng như hồ đồ trong những chuyện nhỏ nhặt, thực ra lại rất tinh táo trong những chuyện lớn, Cố Bình An đúng là như vậy, cô lúc nào cũng biết cách giữ cho mình chút lý trí cần thiết trong những chuyện nghiêm túc.

Ví dụ, trong tình yêu.

Vì thế cô sẽ không cho phép mình làm một việc quá đồi nguy hiểm, đó là yêu Thẩm An Bình, đây cũng chính là lý do khiến cô có thể ở bên cạnh anh lâu như vậy, cô không yêu anh, chỉ riêng điều này cũng đủ để Thẩm An Bình yên tâm và đối xử tốt với cô.

Đúng lúc chẳng có việc gì làm, ngược mắt ngó nhìn trần nhà, cô nghe thấy tiếng bước chân đi tới, chậm rãi, đều đều, vừa nghe cô đã đoán ra Thẩm An Bình đã quay trở lại.

Cố Bình An lập tức nhắm mắt, giả vờ ngủ say. Ai ngờ Thẩm An Bình chưa bước vào phòng bệnh đã gặp y tá trưởng đang đi kiểm tra các phòng bệnh. Giọng nói của chị ta không cao cũng không thấp, rất dịu dàng, vui vẻ: “Mua được Phúc Hỷ Tân rồi à?”

Thẩm An Bình dừng bước, mỉm cười thành khẩn: “Cảm ơn chị nhiều, mua được rồi ạ!”

“Xa như thế, đúng là kiên nhẫn thật! Bạn gái cậu nhìn ngó ngó thế, xem ra cũng tốt phúc thật đấy!”

“Lần nào tiệm xong cô ấy cũng kêu đắng miệng, thích ăn kẹo bí đao của Phúc Hỷ Tân, em nghĩ mãi, dù sao cũng chẳng có chỗ ngủ nên mới đi mua.”

“Ha ha, tuổi trẻ đúng là sức khỏe tốt thật!” Chị y tá trưởng khua khua tay, mỉm cười, rồi đi.

Cố Bình An tuy nhắm mắt giả vờ ngủ nhưng đôi tai thì không, cô nghe thấy toàn bộ cuộc nói chuyện. Lúc này, cảm giác trong lòng cô giống như có một chiếc muỗi lớn đang đảo qua đảo lại trong nồi lẩu, vừa nóng giãy vừa tron tuột, hết sức mâu thuẫn.

Thẩm An Bình bước lại gần, nhẹ nhàng nhấc một chiếc ghế, đặt xuống bên cạnh giường của Cố Bình An, với tay vỗ vỗ lên chiếc chăn, dùng chất giọng trầm sâu độc đáo của mình giục giã: “Đậy mau! Đùng có giả vờ! Anh biết em tỉnh rồi.”

Cố Bình An ngang bướng mắt mấy giây, sau đó mờ trừng mắt một cách không cam tâm, lườm anh về đầy bức tức. “Anh không giả vờ như không biết được sao? Cứ thế này em mất mặt lắm, biết không hả?”

Thẩm An Bình mỉm cười, lông mày khẽ cử động, vẻ điềm tĩnh và đáng ghét được kết hợp một cách hoàn hảo. “Lông mi em cứ nhấp nháy liên hồi như thế, anh mà tiếp tục giả vờ theo em thì có lỗi với đôi mắt này của anh lắm.” Nói xong, anh tiếp tục xoay xoay, nâng chiếc giường cao lên, đặt sau lưng Cố Bình An một chiếc gối.

“Anh mua nước súc miệng đây, em súc miệng qua, đánh răng linh tinh, rắc rối lắm!” Anh đặt hộp cháo nóng vừa mua xuống chiếc bàn nhỏ trên giường bệnh, sau đó đặt chiếc hộp giấy có in biểu tượng truyền thống của Phúc Hỷ Tân xuống bên cạnh. “Ăn sáng xong mới được ăn kẹo, ăn xong thì nghỉ ngơi một lúc rồi chúng ta về nhà, anh đã nói chuyện với Tổng giám đốc Lý giúp em rồi, hôm nay em không cần phải đi làm.”

Vừa nghe thấy không phải đi làm, Cố Bình An lập tức nở nụ cười tươi rói, sung sướng kéo hộp cháo nóng tới trước mặt, cô vừa mở nắp hộp, mùi thơm của gạo bốc lên, tuy miệng vẫn còn đắng ngắt sau vết tiêm ngày hôm qua nhưng cô vẫn cảm thấy đói cồn cào, ăn rất ngon miệng.

Cô vừa ăn từng miếng cháo lớn vừa lúng búng hỏi: “Khi nãy có phải chị y tá hiểu nhầm anh và em không? Sao anh không giải thích với chị ấy?”

Thẩm An Bình hơi ngẩng lên, khẽ đưa mắt liếc nhìn cô, hỏi lại: “Có cần thiết phải thế không?”

Thẩm An Bình dường như lúc nào cũng giữ cái giọng điệu ấy, cái vẻ điềm tĩnh như chẳng có chuyện gì xảy ra cực kỳ đáng ghét ấy, dường như trong mắt anh, thế giới này không hề tồn tại, mỗi lần anh nói chuyện với cô bằng cái điệu bộ ấy là cô tức tối đến độ hận không thể dùng một sợi roi da mà quất mạnh xuống người anh. Nhưng trên đời này đúng là luôn có những chuyện kỳ lạ, anh càng giữ cái điệu bộ chẳng hề coi ai ra gì ấy thì các cô gái càng như thiêu thân lao đầu vào lửa, bọn họ luôn muốn thử xem mình có thể trở thành người con gái cuối cùng của anh chàng đào hoa này không. Hiện thực luôn luôn tàn khốc, đến tận bây giờ Cố Bình An vẫn chưa thấy cô nàng dũng cảm nào có thể chiếm đoạt được trái tim của người con trai này.

Cách suy nghĩ của những cô gái đó quả thực đúng với một câu nói trong bộ phim truyền hình nổi tiếng khắp mọi nhà ngày ấy: Yêu anh, yêu anh chẳng tiếc thân mình.

Cô nghĩ mãi rồi bật cười, bất ngờ nổi hứng, nhắc đến mấy chuyện nhạy cảm mà chẳng chút e ngại: “Tình lực giỏi giỏi nhỉ? Đêm qua làm việc đến tận ba giờ sáng cơ mà.”

Đây vốn là những lời chọc ngoáy Thẩm An Bình, chắc hẳn anh sẽ thấy ngại ngùng, ai ngờ anh vẫn chẳng biểu lộ chút cảm xúc, chỉ chậm rãi liếc nhìn cô, bình thản nói: “Trẻ con hỏi chuyện người lớn làm cái gì?”

“Oe!” Cổ Bình An phì một tiếng, khinh bỉ lườm anh. “Người lớn đến mức nào ấy nhỉ?” Cô giơ ngón trỏ ra ngoáy ngoáy. “Rõ ràng là bé tí xiu như thế này mà!” Cô không hề nói dối, ngày còn bé, quả thực cô đã nhìn thấy Thẩm An Bình trần truồng, khi ấy cô chẳng hiểu gì, còn cố tình nhìn cái thứ của quý ấy của anh thêm một lúc, đúng là thật trăm phần trăm. “Tiểu Thẩm An Bình” quả đúng là chỉ có một tí xiu như ngón trỏ của cô, cô không nói ngoa chút nào.

Sắc mặt tối sầm lại, Thẩm An Bình hàm hừ mấy tiếng, lưng cũng rung theo, anh từ từ tựa về phía sau, hơi nheo mắt, đôi mắt sắc dài nhếch lên, nhìn giống hồ ly, nộ khí bốc ngùn ngụt khiến Cổ Bình An bất giác rung mình. Nhưng không thể không nói, cái tên đáng ghét này quả thực có vẻ ngoài mê hoặc người khác, không có điểm gì để chê, nhìn chỗ nào cũng hoàn mỹ đến khó tin. Đôi chân anh bắt chéo một cách lịch lãm, sau đó cười ranh mãnh. “Cổ Bình An, có phải em ốm đến nỗi hồ đồ rồi không? Hay là tiêm thêm vài mũi nữa nhé?”

Cổ Bình An cảm thấy tình hình bắt đầu xấu đi, lập tức xoay chuyển tình thế, tươi cười, nói: “Ai lại làm thế, anh An Bình lúc nào cũng đối với em tốt nhất mà!”

Thẩm An Bình tỏ vẻ “coi như em biết điều”, lườm cô một cái.

Cô vẫn chưa hết tò mò, tiếp tục hỏi dò: “Hôm qua là ai đấy? Nghe giọng ngọt ngào thế, em rung hết cả mình.”

Thẩm An Bình im lặng giây lát rồi nghiêm mặt trả lời: “Không phải Oanh Oanh thì là Yến Yến thôi.”

Đi chết đi, Cổ Bình An lườm xéo anh một cái, không nói thêm gì nữa.

Cổ Bình An thay quần áo, mua thêm một ít quà rồi theo Thẩm An Bình về nhà. Nói tới khu nhà cán bộ cao cấp này thì là một câu chuyện rất dài, chỉ đơn giản từ khu đất nhỏ ở mãi vành đai bốn này đã đủ thấy Cổ Bình An trở về nhà miễn cưỡng như thế nào. Nhưng những vị trưởng bối của hai nhà, Cổ gia và Thẩm gia, lại rất thích khu đất đó, đi làm ở nơi khác cũng nhất quyết không chuyển nhà.

Vì phải trở về nhà nên Thẩm An Bình thay bộ áo choàng màu đen, trông rất lịch lãm, cộng thêm gương mặt cao quý và khí chất bất phàm của anh, chẳng khác gì vừa bước ra từ tạp chí thời trang. Hai con người này cùng nhau lớn lên nhưng thời điểm dậy thì lại không giống nhau. Ngày nhỏ, Thẩm An Bình chính là “gã không lồ tí hon” trong khu nhà, luôn là người cao nhất, khi lớn lên, chiều cao dừng lại ở mức 1m85. Còn về Cổ Bình An, thời gian thẩm thoát trôi đi cũng đạt tới mức 1m70, nếu đi thêm đôi giày cao gót và đứng cạnh Thẩm An Bình thì chênh lệch chiều cao cũng không quá lớn.

Cổ Bình An đang mơ màng nghĩ ngợi mông lung thì cuộc gọi trí mạng của Quan Tiểu Bảo ập đến. Cách nói chuyện qua điện thoại của cô ấy cũng ồn ào hết như con người cô vậy, sau hơn chục hồi chuông không có ai bắt máy thì sẽ lập tức tắt đi, gọi lại. Cổ Bình An nhìn biểu tượng người máy nhảy nhót liên tục trên màn hình điện thoại, xoa xoa hai bên thái dương rồi mới bắt máy, quả nhiên không ngoài dự đoán, tín hiệu vừa thông, Quan Tiểu Bảo đã gào thét ầm ĩ giống như một chiếc máy bay ném bom. Cô ấy bắt đầu chất vấn, giọng nói sang sảng: “Cổ Bình An! Cậu mau nói cho bà cô này nghe sự thật! Có phải từ lâu cậu đã biết chuyện phó tổng sắp nhậm chức của chúng ta là Tất Nhiệm không? Khôn hồn thì khai mau! Có phải cậu lại mềm lòng rồi không?”

Cổ Bình An tiếp tục xoa xoa huyệt thái dương giật giật liên hồi, tâm trạng u sầu, một lúc lâu không biết nên nói thế nào, khóc dở mếu dở trả lời: “Cậu hỏi một lúc bao nhiêu câu như thế, mình biết trả lời câu nào trước?”

Đúng lúc cô không biết nên nói gì, Thẩm An Bình giơ tay về phía cô, bàn tay anh vừa to vừa rắn chắc, đường chỉ tay rất rõ ràng, Cổ Bình An liếc nhìn rồi ngoan ngoãn đưa chiếc điện thoại qua. Sau đó, giọng nói ôn tồn, lạnh lùng của Thẩm An Bình vang lên, đối đáp với quả bom Quan Tiểu Bảo.

“Hôm qua cô ấy đến tìm anh để ký hợp đồng, đã hoàn thành nhiệm vụ.”

“Đêm qua bị ốm, truyền nước suốt đêm.”

“Bọn anh đang định về nhà, anh em cũng về đây.”

“Em gọi điện cho cậu ấy, để cậu ấy đỡ phải nửa đêm chạy ra ngoài đón em.”

“Ok, tối anh đưa em và Bình An ra ngoài ăn tối.”

“Được rồi, tạm biệt, đi đường chú ý an toàn, có việc gì thì tìm anh hoặc anh em là được.”

...

Chỉ với vài câu nói, anh đã xử lý xong Quan Tiểu Bảo. Nhận lại chiếc điện thoại, Cổ Bình An thở phào nhẹ nhõm.

Thẩm An Bình chăm chú lái xe, rất lâu sau, lâu đến mức không khí trong khoang xe dường như cũng trở nên kỳ quái, anh mới phá tan sự im lặng, vờ như vô ý hỏi một câu: “Vẫn chưa quên được anh ta à?”

Cổ Bình An hơi khựng lại, cô đương nhiên hiểu rõ “anh ta” mà Thẩm An Bình nhắc đến là ai. Cổ Bình An kéo cửa sổ xe, gác cánh tay lên gờ cửa sổ, để

mặc từng làn gió lạnh thổi rất buốt cả gương mặt. Cô để mặc gió thổi bay mái tóc, làn da trắng bóc của cô như được tôn lên, khung cảnh ấy đẹp một cách vừa kỳ lạ vừa khó tin.

Thẩm An Bình thờ dài. “Thôi nào, đóng cửa xe lại, mãi mới đỡ hơn được một chút, nhiễm lạnh lại sốt bây giờ.”

Cố Bình An kéo cửa xe lên theo lời anh. Cô cúi thấp đầu, cặp lông mày dài thướt tha giống một tấm quạt nhỏ phủ trên đôi mắt có nét xanh xao. Thực ra cô có thói quen không thích nhắc lại những chuyện đã qua, với ai cũng vậy, nhưng lúc này chẳng hiểu tại sao cô trả lời một câu chẳng đầu chẳng cuối, không hề suy nghĩ: “Thực ra em không hề thích anh ta nhiều như mọi người vẫn nghĩ.”

Bạn đang đọc truyện *Tiếng Thờ Gian Du Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Cố Bình An và Tất Nhiễm chia tay đã từng là một tin chấn động, tất cả mọi người đều thấy khó tin, hai người bọn họ ở bên nhau ba năm, chắc họ sẽ tổ chức hôn lễ, vậy mà cuối cùng lại chia tay.

Tất cả bạn bè đều khó có thể tin Cố Bình An lại bình tĩnh đến mức khiến người khác nổi da gà. Thực tế, kể từ ngày đầu tiên cô và Tất Nhiễm chính thức yêu nhau, cô không hề có ý nghĩ sẽ cùng anh đi đến cuối con đường. Mỗi khi Tất Nhiễm về ra bức họa tương lai bên tai cô, cô đều im lặng ngồi nghe anh nói, không hề lên tiếng. Mọi người đều nghĩ rằng Cố Bình An quá yêu Tất Nhiễm, vì cô rất chung thủy và ngọt ngào với Tất Nhiễm. Trong khoảng thời gian ba năm, cô cố gắng để yêu anh, nhưng mãi đến khi hai người chia tay, cô vẫn không hiểu rõ thứ tình cảm mà cô dành cho anh rốt cuộc là gì.

Lần đầu tiên gặp Tất Nhiễm, đối với Cố Bình An, đó là một ký ức đáng xấu hổ đến mức cô chỉ hận một nỗi không thể xóa sạch.

Đợt năm nhất diễn ra cuộc bầu chọn cán sự cho hội Sinh viên. Trước cuộc bầu chọn, Quan Tiểu Bảo lúc nào cũng an ủi cô, cái thời dựa vào năng lực thực chất để lựa chọn cán sự đã qua lâu rồi, bây giờ hội Sinh viên đều là những trai xinh, gái đẹp, khuôn mặt chính là vốn liếng, về điểm này, chỉ cần nhìn pho hội trường hội Sinh viên là biết rõ, không cần vào đâu được!

Tuy nói vậy nhưng Cố Bình An vẫn không hết bồn chồn, lo lắng, bài thuyết trình đã chuẩn bị từ trước chỉ cần hai phút không liếc mắt nhìn một lần là quên sạch, cô ngồi trên ghế ứng viên mà như ngồi trên một chiếc thảm đinh. Hơn mười phút sau, cảm thấy không thể chịu đựng thêm nữa, cô cầm tờ thuyết trình, lặng lẽ lao vào nhà vệ sinh, suốt chặng đường luôn cảm thấy mình như đang lơ lửng. Cô tựa vào bức tường ngăn cách trong nhà vệ sinh, đối diện với chiếc bồn cầu, lén lút đọc thuộc lòng bài thuyết trình, tiếng xả nước liên tục trong đường ống đã hóa giải một cách rất hiệu quả sự lo lắng của cô. Sau khi đọc liền một mạch ba lần, không bị quên từ nào một cách ngon lành, cuối cùng cô có thể đắc ý rằng mình đã thuộc lòng toàn bộ, đúng lúc đó, Cố Bình An nghe thấy mấy tiếng “cốc cốc”, có người gõ cửa.

Cố Bình An chau mày, nói lớn: “Bạn gì ơi, bạn đợi người khác đi!”

Chẳng ngờ người đó tiếp tục gõ cửa. Cố Bình An cau có, nghĩ cái đứa này đúng là dai như đĩa, nhiều nhà vệ sinh thế, sao cứ phải chọn cái này? Vào nhất tiền chắc!

Một lúc sau, phía cửa truyền đến một giọng nam nghe rất vui tai và ấm áp, người đó cố hạ thấp giọng nói: “Bạn ơi, bạn có thể đổi chỗ khác được không?”

Cố Bình An chẳng cảm thấy có gì bất thường, mãi đến khi giọng nam kia hạ thấp hơn nữa: “Đây là nhà vệ sinh nam.”

Chỉ nghe thấy “ung ung” một tiếng, đầu óc Cố Bình An bỗng trống rỗng, cô đứng khựng tại chỗ giống như vừa bị một tia sét đánh trúng, mặt đỏ ửng, nóng bừng như có lửa đốt, cô đau khổ vỗ vỗ vào cái đầu ngu si của mình, vụ này đúng là nguy to rồi, không biết người ta có nghĩ cô là đồ biến thái không, cô sốt ruột quay ngang quay dọc, một lúc lâu sau mới áp ứng lên tiếng: “Ừm... Bây giờ tôi có thể ra ngoài được không?”

Người con trai đứng bên ngoài im lặng một hồi, Cố Bình An lo lắng đứng áp tai vào cánh cửa, nghe thấy người kia đang cố nhịn cười, nói: “Hoàn toàn có thể, bây giờ ngoài tôi ra, chỉ còn bạn.” Điều đó có nghĩa là những nam sinh khác đã bị cô làm cho sợ chết khiếp, không dám đi vệ sinh nữa.

Cố Bình An càng khổ sở, nói tiếp: “Thế... bạn có thể ra ngoài không? Tôi...”

Cô chưa kịp nói hết, đã nghe thấy người kia đáp trả một cách rất thoải mái: “Ok, sau khi đi ra, bạn hãy chạy về bên trái khu nhà, sẽ dễ hòa vào đám đông hơn.”

Cố Bình An mặt mũi tối sầm, cái kiểu chu đáo khi gió gì vậy?

Một phút sau, Cố Bình An lao như bay ra khỏi nhà vệ sinh, cúi gằm mặt, tiến về bên trái giống như lời người kia vừa nói, rất nhanh đã hòa vào đám người, sau đó lên vào khu đại sảnh đang tổ chức buổi bầu chọn. Cuộc bầu chọn vẫn đang tiến hành, cũng chưa đến lượt cô, cô vỗ vỗ ngực, vẫn chưa hoàn hồn.

Sau đó, mọi việc đều diễn ra theo một chiều hướng không thể mất mát hơn. Rõ ràng cô đã thuộc lâu lâu bài thuyết trình, thế mà không biết vì sao, vừa bước lên bục diễn thuyết đã quên sạch, vào đúng thời khắc quan trọng nhất, cô nghe thấy người con trai ngồi sát bên phải hàng ghế giám khảo đang vừa nhin cười vừa đọc đoạn tiếp theo giúp cô, anh ta nói rất lưu loát, không sai một từ so với bài thuyết trình cô viết trên giấy.

Khi ấy, Cố Bình An chỉ biết há hốc miệng, đứng như trời trồng nhìn người con trai mặt mũi khôi ngô, sáng sủa, chỉ cần nở nụ cười là dường như mọi vật sẽ ngưng ngừng vì kém sắc ấy, thầm nghĩ: Động đất ơi, nham thạch ơi, lũ quét ơi, sao các người vẫn chưa đến vậy?

Thực ra cô không quá thích Tất Nhiệm. Một người con gái bị người khác biết được một chuyện xấu hổ như vậy, ít nhiều cũng sẽ có phần không thoải mái, không muốn gặp lại anh ta, cho dù có mặt dày giống như Thẩm An Bình cũng vậy. Còn Tất Nhiệm, chính là tay phó hội trưởng “không chê vào đâu được” mà Quan Tiểu Bảo nhắc đến, học trên Cố Bình An một khóa, vừa ưu tú vừa rất tự trọng, từ trước đến giờ không thích quá thân mật với con gái, hầu hết những tin tức về tình cảm của anh chỉ liên quan đến con trai. Cuộc sống của anh ta đơn giản đến kỳ lạ, so với Thẩm An Bình thì đúng là một tấm gương chính diện và một tấm gương phản diện.

Vì sao Cố Bình An lại nhận lời với Tất Nhiệm? Cô cũng chẳng nhớ rõ trong chuyện ấy đã phát sinh bao nhiêu chuyện, chỉ nhớ rằng vào một ngày nắng buổi rất dịu dàng và ấm áp, nhẹ nhàng phủ trên đôi vai của Tất Nhiệm một lớp màu vàng dịu nhẹ, anh mặc chiếc áo sơ mi màu trắng ngà với những đường vân màu xanh nhạt đơn giản, sạch sẽ, ôm sát người. Hai tay anh buông tự nhiên trong túi, mỗi khi cười lại lộ ra hàm răng trắng muốt, giống như một hình ảnh rất mẫu mực nhưng lại thấp thoáng nét gì đó phớt đời. Anh mỉm cười dịu dàng, nói với Cố Bình An: “Cố Bình An, anh cảm thấy chúng ta không hợp để làm bạn bè.”

Cố Bình An hơi nhú mào, ngược nhìn anh đầy vẻ tò mò. “Rồi sao?”

“Em có muốn làm bạn gái của anh không?”

Giây phút ấy, nụ cười của anh tinh khôi, lại có đôi chút xấu hổ đáng yêu của cậu trai mới lớn, anh nhìn Cố Bình An và chờ đợi, không dám thể hiện một cách quá lộ liễu. Cố Bình An im lặng suy nghĩ rất lâu, cuối cùng nhìn vào chiếc cúc áo sơ mi sáng lấp lánh của anh, trả lời: “Chiếc sơ mi này nhìn rất đẹp, rất hợp với anh.” Cô ngừng lại rồi mỉm cười. “Em muốn nói rằng, em muốn.”

“...”

Đến tận hôm nay cô vẫn nhớ như in chiếc áo sơ mi Tất Nhiệm mặc ngày hôm đó, Thẩm An Bình cũng có một chiếc y hệt như vậy. Anh cũng từng mặc chiếc áo sơ mi ấy, tiến vào sân bay ồn ào, náo nhiệt, bay đến một vùng đất xa xôi phía bên kia đại dương, một nơi rất xa Cố Bình An...

Cô không có thói quen nhớ lại những hồi ức về người yêu cũ, có điều những người bên cạnh cô không ngừng nhắc đến điều đó, có lúc làm cô cũng nảy sinh thứ ảo giác giống như bị ru ngủ, rằng có lẽ cô đã rất yêu Tất Nhiệm.

Nhưng quả thật cô cũng không còn nhớ rõ cuộc bọn họ đã nói những gì, làm những gì, duy có một thứ để lại ấn tượng sâu sắc, đó là câu nói tuyệt tình mà Tất Nhiệm đã nói với cô trong lần cuối cùng ấy: “Cố Bình An, cả đời này, mong rằng chúng ta sẽ không bao giờ gặp lại nhau.”

Có lẽ anh thực sự rất hận cô, nhưng từ trước đến giờ cô chưa từng cảm thấy tiếc nuối hay hối hận, chỉ là đôi khi khờ khạo, cho dù bây giờ có cho cô thêm một cơ hội để lựa chọn lại, chắc hẳn cô vẫn giữ nguyên quyết định ấy.

Cô khờ khạo, cúi thấp đầu, không nói gì thêm. Cô có thể cảm nhận được mùi hương nhẹ nhẹ, dịu dàng trên người Thẩm An Bình, không phải là mùi Eau de Cologne mà là mùi sữa tắm hoa quả ngọt dịu.

Trong mắt Thẩm An Bình, điệu bộ im lặng không nói gì của cô lúc này toát lên vẻ đẹp u sầu và cô đơn. Gương mặt ấy bỗng khiến trái tim đã chai sạn từ lâu của anh khẽ nhói lên.

Thẩm An Bình thờ dãi, ánh mắt ôn tồn nhìn cô, dịu dàng nói: “Ngoan, những việc đã qua rồi, đừng nhớ lại nữa.”

“...”

Khi bọn họ về đến nhà, trời đã nhá nhem tối. Màu hồng đậm pha tím nhuộm thắm phía chân trời, chỉ có bốn góc vẫn còn le lói những tia sáng, vàng thái dương dần khuất theo sự dịch chuyển của thời gian, phủ lên trên mặt đất một màu lung linh, huyền ảo hòa quyện giữa lúc tịch dương và sắc đêm. Lòng Cố Bình An nặng trĩu, cô bước vào khu nhà mình, bỗng bị Thẩm An Bình gọi giật lại.

“Đừng có cãi lại mẹ em, lớn rồi, phải biết điều một chút!”

“Biết rồi ạ!” Cố Bình An ngoan ngoãn gật đầu. “Em tự biết phải làm gì.”

Vừa bước vào nhà cô đã nghe thấy giọng nói cao vút giống như đang hát quen thuộc của mẹ: “Úi chà, khách quý đây! Cố đại tiểu thư của chúng ta vẫn còn biết đường về nhà cơ đấy!”

Ông Cố đang ngồi trên sofa hơi nhú mào, nhanh nhẹn nói chêm vào một câu: “Con nó đã về rồi, bà cũng nghỉ đi một lúc, nói nữa nó bỏ đi thì lại ngồi đấy mà nhớ nhung.”

“Không có đâu! Tôi mà phải nhớ nó à? Tôi còn đang muốn đuổi nó đi kia! Đúng là đẻ ra cái ngữ hư đồn! Lúc sinh nó ra, đáng lẽ tôi nên đâm chết luôn cho xong! Trong lòng nó có còn biết đến cái nhà này, biết đến bố mẹ nó nữa đâu!”

Ông Cố gấp tờ báo lại, đứng lên, đưa tay đỡ lấy những thứ đồ trên tay Cố Bình An, quay đầu nói với mẹ cô: “Được rồi, được rồi, bà nói ít đi mấy câu. Không phải bà đang hâm canh sao? Múc cho con nó một bát.”

Lúc này bà Cố mới nhớ ra, lờm Cố Bình An thêm mấy cái, giọng nói cũng nhỏ đi phần nào, nhưng vẫn mang chút tủi thân, trách móc: “Ai bảo ra ngoài ờ, gây thành cái giống gì thế này! Thật là chẳng biết nuôi cô để làm cái gì nữa! Còn chưa về nhà chồng đã không còn thiết đến nhà nữa, sau này cưới chồng rồi, cô phải chẳng còn muốn về nhà nữa không?”

Cố Bình An liếc nhìn mẹ, bà sinh Cố Bình An năm hai mươi mốt tuổi, vốn đã rất trẻ, lại biết chăm sóc bản thân nên không hề nhìn ra dấu hiệu của tuổi tác, đi bên cạnh Cố Bình An giống như hai chị em. Mỗi khi bà mắng mỏ Cố Bình An, lại giống một đứa trẻ đang dỗi hờn.

Thực ra bà Cố đối với cô rất tốt, cung chiều hết mực, đây cũng chính là nguyên nhân khiến Cố Bình An nhìn có vẻ rất ngoan ngoãn, thật thà nhưng thực chất lại cực kỳ ngang bướng. Từ nhỏ cô đã có một cuộc sống xuôi chèo mát mái, lúc nào cũng làm theo ý mình, không thay đổi bản thân vì bất kỳ ai, lúc điên lên thì chẳng khác gì một con bò tót, chẳng cần biết đâu là tường đồng, tường tây, không húc đến đâu rơi máu chảy thì không thoái mái, tuyệt đối không nương tay khi làm tổn thương người khác, cũng sẽ không khách khí với người làm tổn thương mình, cô chính là người khiến người khác vừa yêu vừa hận như vậy.

Cô khẽ nhún vai rồi nằm xuống sofa, dường như chẳng buồn để ý đến những lời trách móc, chỉ trích của mẹ. “Mẹ muốn đánh, muốn mắng gì thì đợi ăn cơm xong đã, con mà chết đói thì mẹ lại chẳng có ai mà mắng nữa đâu!”

Bà Cố buồn bã, đôi mắt thướt tha như mở to hơn, lạnh lùng “hừ” một tiếng, quay đầu, bước vào trong bếp. Cố Bình An và bố nhìn nhau, nín cười. Cô còn lè lưỡi về nghịch ngợm.

Hai mẹ con họ, lúc bình thường gần gũi nhau đến mức khiến người khác phát ngáy, nhưng một khi chiến tranh nổ ra, đến Ngọc Hoàng đại đế cũng không can thiệp là ai. Luân thường đạo lý, kính già yêu trẻ, tất cả đều hoàn toàn vô nghĩa.

Trong bữa cơm tối, Cố Bình An ăn mà mồ hôi ướt đầm cả lưng, đã lâu rồi cô không về nhà, đúng là cơm nhà bao giờ cũng là ngon nhất, cô giống như vừa bị bỏ đói trong tù mới được thả, ăn như tên lửa, chẳng để ý gì đến ý tứ, dung mạo, bà Cố vừa mắng vừa xột con, ăn đến cuối bữa, bực đến mức nước mắt cũng trào ra. Người ta thường nói người già có tâm hồn như một đứa trẻ. Bà Cố có lẽ cũng vậy, hồi còn trẻ mạnh mẽ là thế, bây giờ khi đã có tuổi lại rất quẩn chổng và con gái.

Ăn xong cơm, Cố Bình An liền ngồi co chân lên ghế xem ti vi trong phòng khách. Bà Cố rửa hoa quả rồi bóc vỏ sạch sẽ, đặt vào bên tay Cố Bình An. Cô vừa ăn vừa nhổ hạt, hồn nhiên như hồi còn nhỏ.

Chưa đến tám giờ, cuộc sống yên bình của cô đã kết thúc, giọng nói ồn ào, sang sảng quen thuộc của Quan Tiểu Bảo khiến cô cảm thấy đau đầu, thờ dãi một tiếng, cô lười nhác xỏ giày, ra khỏi nhà.

Quan Tiểu Bảo ủa đến như một cơn cuồng phong, cô gái hồ báo này bất cứ lúc nào, ở đâu hễ nhắc đến gió là trời sẽ đổ mưa. Chiếc xe bảo bối Mini Cooper của cô đỗ ngay trước cổng khu nhà Cố Bình An ở. Cố Bình An đảo mắt một lượt rồi cười ngặt nghẽo, châm chọc: “Đồng chí Quan Tiểu Bảo vội vã hẹn gặp tôi là có việc gấp gì vậy?”

Đêm mùa thu lạnh buốt, từng chiếc lá rơi xào xạc khẽ lẩn qua lẩn lại trên mặt đất, cây cối đứng đờ như đang nhảy múa, ánh trăng mờ ảo chiếu rọi những chiếc bóng thoắt ẩn thoắt hiện. Quan Tiểu Bảo khoanh tay trước ngực, đứng thẳng người, chiếc váy liền thân màu đỏ rất hợp một kẻ bay theo làn gió đêm, toát lên một vẻ kỳ quái, cộng thêm gương mặt lạnh lùng khiến người khác rợn sống lưng của Quan Tiểu Bảo, giống như trường quay của một bộ phim kinh dị. Cố Bình An bất giác rung mình.

“Quan Tiểu Bảo, có chuyện gì thì nói mau, đừng có mà nghiêm túc như thế! Lạnh quá!”

Rất lâu sau, Quan Tiểu Bảo mới từ từ lên tiếng, giọng nói trầm đục rõ ràng như tiếng khóc được kìm lại: “Minh hỏi cậu, Cố Bình An, cậu cảm thấy cậu làm như vậy là rất vĩ đại, đúng không? Cậu nói dối mình!”

“Minh chẳng hiểu cậu đang nói gì.” Cố Bình An lập tức rút lại gương mặt tươi cười, nói với giọng nghiêm túc.

“Cố Bình An, cậu đừng nghĩ mình không biết vì sao cậu và Tất Nghiễm chia tay.”

Cố Bình An phủ nhận, giọng nói rành mạch, rõ ràng: “Minh và anh ta tính cách không hợp nhau, vì thế mà chia tay.”

“Tính cách không hợp mà hai người yêu nhau tới ba năm?” Quan Tiểu Bảo hỏi cao giọng. “Nếu như cậu vì Thẩm An Bình mà chia tay với anh ấy, mình không có gì để nói. Nếu như cậu có tình cảm với người khác mà chia tay anh ấy, mình cũng không có gì để nói. Nhưng nếu cậu vì mình mà chia tay với anh ấy thì xin lỗi, mình quả thực không thể bỏ mặc cậu như thế được!”

Cố Bình An cười nhạt. “Chuyện đã qua lâu rồi, cậu nhắc lại những việc này, còn ý nghĩa gì không?”

“Hôm nay anh ấy đã nhậm chức, trước đó cũng từng nghe nói, anh ấy đến đây là vì một người con gái, mình còn nghĩ nát óc xem đó là người như thế nào, vừa nhìn thấy anh ấy, mình đã muốn hét lên, lỗi hai người ra xử lý!”

“Phi...” Cố Bình An phì cười. “Hong nương Quan tiểu thư, cậu nghĩ quá nhiều rồi, mình không vĩ đại như cậu nói đâu, cậu thích Tất Nghiễm, đó là việc của cậu, mình đâu có yêu cậu nhiều đến mức nhường cả người đàn ông của mình cho cậu.”

Quan Tiểu Bảo không tin, tiếp tục truy vấn: “Cậu hãy nói thật cho mình biết, có phải cậu biết người đó là Tất Nhiễm từ trước rồi không?”

“Đúng thế!”

“Hôm nay cậu không đi làm, có phải là cố tình tránh mặt?”

“Không phải.”

Quan Tiểu Bảo nắm tay lại về trạng nghĩa. “Được, mình tin cậu.” Quả bom Quan Tiểu Bảo trước giờ luôn thẳng thắn như vậy, không bao giờ vòng vo, rào trước đón sau, cô nói từng lời như đưa ra quân lệnh: “Cố Bình An, đừng bao giờ vì mình mà cậu làm tổn thương chính mình, trước đây là do mình không đúng, giờ đây chúng ta đều đã lớn, đừng dùng cái kiêu ngạo khi vô nghĩa này, chuyện tình cảm, trước giờ đều không thể nhường nhịn.”

Cố Bình An bật cười trước bộ dạng ấy của cô. “Bây giờ cậu đến nói với mình cái kiêu này à? Hồi đó cậu đã rất nghiêm trang mà đứng trước mặt mình nói đã thích bạn trai mình đấy!”

Mặt Quan Tiểu Bảo đỏ ửng. “Đã bảo là lỗi của mình rồi còn gì! Cứ nghĩ rằng mình là nữ diễn viên chính trong phim Hàn Quốc!”

“Đúng rồi, nếu cậu là nữ diễn viên chính thì cũng là trong phim Avatar!”

“Cậu được lắm Cố Bình An, chán sống rồi phải không? Biến ngay!”

Quan Tiểu Bảo như trút được tảng đá trong lòng, tâm trạng trở nên thoải mái, kéo tay Cố Bình An vừa mới ăn no căng tới quán rượu gần đó mua rượu. Cố Bình An không biết phản ứng thế nào, con người này lúc nào cũng tùy hứng như vậy, muốn mua rượu thì chẳng cần phải có lý do, hỏi thì trả lời rất sáng khoái: “Chị này thích thế!”

Thực ra nhiều năm qua, Quan Tiểu Bảo luôn cảm thấy có lỗi với Cố Bình An, hai người bọn họ từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau, cô lúc nào cũng kiên định đứng đằng sau Cố Bình An, bất kể Cố Bình An có làm gì, đúng hay sai, cô cũng chỉ cầu nhau vài câu nhưng vẫn hoàn toàn ủng hộ. Việc duy nhất khiến cô cảm thấy hối hận đó là hồi học đại học, đầu óc nhất thời lú lẫn, trót có tình cảm với Tất Nhiễm, có tình cảm thì có tình cảm, cô còn tuyên bố điều đó với người bạn gái lúc ấy của anh là Cố Bình An một cách đường hoàng. Thực ra, đến tận bây giờ cô cũng không hiểu mình đã lỡ miệng thế nào mà lại nói ra điều đó, nếu là do say rượu thì quả là oan uổng cho những giọt rượu ấy quá, vì sau khi nói ra, cô còn nhớ từng chi tiết.

Cô lúc nào cũng cảm thấy bồn chồn, lo sợ vì cô mà dẫn đến những lỗi lầm không thể bù đắp. Nhưng cuối cùng đã xuất hiện những biến đổi không thể ngờ. Không lâu sau khi cô nói những lời ấy, Cố Bình An đã chia tay Tất Nhiễm. Cho dù cô có cố gắng hỏi thế nào, cho dù cô cố gắng hàn gắn ra sao cũng không thể đưa hai người bọn họ trở lại bên nhau.

Tất Nhiễm học trên bọn họ một khóa, sau khi tốt nghiệp, vốn định ở lại trường học tiếp nghiên cứu sinh, nhưng anh đã từ bỏ, đến thành phố B, từ đó cắt đứt mọi quan hệ với hai người họ.

Quan Tiểu Bảo luôn nghĩ rằng Cố Bình An đã nhường Tất Nhiễm cho mình, điều này khiến cô cảm thấy vô cùng tội lỗi. Tuy cô luôn hy vọng rằng bọn họ sẽ chia tay nhưng tuyệt đối không phải ở trong tình huống như vậy. Cũng chính vì điều này mà cô hoàn toàn chấm dứt tình cảm dành cho Tất Nhiễm.

Tất nhiên Cố Bình An hiểu những suy nghĩ của Quan Tiểu Bảo. Quan Tiểu Bảo mà Cố Bình An biết luôn là cô nàng ngốc nghếch, không giữ nổi điều gì trong lòng, bí mật mà cô có thể giữ được lâu nhất trong đời chính là việc có tình cảm với Tất Nhiễm, điều này khiến Cố Bình An hết sức bất ngờ. Thực ra, việc Cố Bình An chia tay Tất Nhiễm quả thực có phần liên quan đến Quan Tiểu Bảo. Cố Bình An lúc nào cũng nghĩ nếu so với Quan Tiểu Bảo, vị trí của Tất Nhiễm trong lòng cô hoàn toàn không thể sánh bằng, nếu phải chọn một trong hai, cô nhất định sẽ lựa chọn Quan Tiểu Bảo mà không cần suy nghĩ. Vì thế cô đưa ra lời đề nghị chia tay với Tất Nhiễm vì cô nghĩ rằng điều đó có thể giữ gìn được tình bạn với Quan Tiểu Bảo.

Cố Bình An gần như không ý thức được rằng mình đang làm tổn thương người khác, cô lúc nào cũng nghĩ rằng một người như Tất Nhiễm sẽ không bị tổn thương chỉ vì một người con gái, vì thế cô mới có thể nói với anh những lời tuyệt tình một cách thẳng thắn, không hề vòng vo như vậy.

Đêm hôm ấy, gió thổi lạnh thấu tâm can, làm rối mái tóc dài của Cố Bình An, đồng thời làm tâm tư cô rối bời. Mãi đến hôm nay cô vẫn nhớ như in sự im lặng lúc rời đi của Tất Nhiễm. Từ đầu đến cuối anh đều im lặng lắng nghe từng câu, từng từ Cố Bình An nói về việc chia tay và lý do. Vào giây phút cuối cùng, anh chỉ lạnh lùng nói một câu: “Cố Bình An, cả đời này, mong rằng chúng ta sẽ không bao giờ gặp lại nhau.”

Sau đó, anh đã hiện thực hóa câu nói ấy một cách rất nghiêm túc, thay đổi mọi phương thức liên lạc, từ bỏ việc ở lại trường học tiếp nghiên cứu sinh, rời khỏi thành phố A, rời xa Cố Bình An.

Trong khoảng thời gian hai, ba tháng, Cố Bình An có vẻ không thể chịu đựng được. Nhưng cô cũng chỉ cảm thấy trống vắng hai, ba tháng đó thôi, vì sau đó, Thẩm An Bình đã trở về. Anh thay đổi kiểu tóc, thay đổi gương mặt và cũng làm thay đổi những tâm sự cô đơn của Cố Bình An.

Cố Bình An từ nhỏ đã luôn AQ như vậy, chỉ cần ở bên cạnh Thẩm An Bình, cô luôn cười một cách vô tư, sáng khoái như thế.

Mười giờ tối, Cố Bình An đưa Quan Tiểu Bảo uống say ngất ngưỡng về nhà, cái tên Quan Đại Bảo không có tính người ấy còn mắng mỏ Cố Bình An như gặp quỷ, trách móc cô thấy Quan Tiểu Bảo uống nhiều như thế mà không ngăn lại. Cố Bình An tức tối, mắt long sòng sọc, sao anh ta không nghĩ xem, trên thế giới này có người có thể ngăn được Quan Tiểu Bảo sao? Một người như cuồng phong thế, lớn như vậy rồi mà còn không biết cái gọi là “kiềm chế” đặt ở chỗ quái quỷ nào.

Cố Bình An tự dưng phải chịu một cục tức to đùng, cô không về thẳng nhà mà đến nhà họ Thẩm. Nhà của Thẩm gia và Cố gia đối diện nhau, vì thế chỉ

căn Cố Bình An tới Thẩm gia thì cũng coi như đã trở về nhà.

Bà Thẩm và bà Cố cực kỳ gần gũi, trước đây là họ bạn học trong trường nữ sinh, quan hệ vô cùng thân thiết. Bà Quan thường nói đùa rằng, ánh mắt bà Thẩm mỗi khi nhìn Cố Bình An giống như mèo thấy mỡ, quả thực bà coi Cố Bình An như con gái ruột. Cũng chính vì lý do ấy, bà Thẩm đối xử với Cố Bình An còn tốt hơn với Thẩm An Bình. Quan Tiểu Bảo chẳng khác gì mẹ, thường xuyên trêu chọc bà, gả vào nhà họ Thẩm thật tốt biết bao, hoàn toàn không có chuyện mâu thuẫn giữa mẹ chồng, nàng dâu.

Bà Thẩm vẫn xinh đẹp, mặn mà như trước, vừa nhìn thấy Cố Bình An liền nở nụ cười hiền từ, hắng giọng gọi Thẩm An Bình đang ở trên tầng. Cố Bình An chào hỏi vài câu với bà Thẩm rồi đi lên tầng.

Thẩm An Bình đang ngồi trước bàn máy tính. Anh mặc chiếc áo T-shirt cotton và chiếc quần thể thao, trên vai còn vắt thêm chiếc áo len lông cừu, nhìn thì có vẻ lười thôi nhưng thực ra lại rất hợp. Anh chỉ bật duy nhất chiếc đèn tường trước bàn máy tính, cả căn phòng tranh tối tranh sáng, ấm áp lạ thường. Anh ngoái đầu lại, hồ hững liếc một cái, thấy Cố Bình An, gương mặt không thể hiện chút cảm xúc, sau đó tiếp tục với những số liệu chạy qua chạy lại trên màn hình máy tính.

Cố Bình An không nói gì, mùi rượu nồng nặc, chui luôn vào chiếc giường lớn mềm mại của Thẩm An Bình.

Căn phòng của Thẩm An Bình có một mặt tường hoàn toàn là cửa sổ, nghe nói kiểu thiết kế biến thái này là do chính Thẩm An Bình sau khi lớn đã đích thân chỉ huy việc tu sửa. Lúc này phía bên ngoài cửa sổ, sắc đêm đã hoàn toàn phủ kín, Cố Bình An tựa cằm vào gối, nhìn ngắm vầng trăng cô đơn lơ lửng trên bầu trời đen thẫm.

Tuy mới đầu thu nhưng đêm đã rất lạnh, Thẩm An Bình đương nhiên ngửi thấy mùi rượu trên người Cố Bình An, lắc đầu về chán chường, đứng lên, đóng hết cửa sổ, sau đó kéo rèm cửa. Cố Bình An đang mơ màng tận hưởng cảnh sắc bóng bị che mờ, nhưng cô không tức giận, chỉ im lặng nhìn Thẩm An Bình lúc này đã quay trở lại bàn làm việc.

Ánh sáng trong căn phòng không đủ, chỉ có chỗ Thẩm An Bình ngồi là sáng nhất, anh chăm chú nhìn vào màn hình máy tính, gương mặt tuấn tú, chiếc mũi cao thẳng và đôi môi mỏng khẽ nhếch lên tạo thành một đường cong tuyệt mỹ, Cố Bình An ngắm mãi rồi bắt đầu trách móc sao ông trời lại thiếu công bằng như vậy, mất công ban cho cái tên công tử đào hoa Thẩm An Bình một ngoại hình hoàn mỹ để làm hại con gái nhà lành, chẳng bằng nhón một chút ban tặng cho những anh chàng khủng long khác, tạo phúc cho muôn dân.

Cô nghĩ một lúc rồi lên tiếng bắt chuyện với Thẩm An Bình, giọng nói có vẻ hậm hực: “Thẩm công tử, đêm khuya mà không có người đẹp ở trong lòng, chắc là khó ngủ nhỉ?”

Thẩm An Bình liếc nhìn Cố Bình An, ánh mắt sáng rõ. “Lại lên con gì nữa thế?” Giọng nói nghe khàn khàn nhưng trong một không gian trầm mặc như lúc này bỗng trở nên gọi cảm đến kỳ lạ.

“Không thêm!” Cố Bình An mắt hững hờ lắc lắc cánh tay, một lúc sau, bỗng nhớ ra điều gì, cô cười một mình, trong đôi mắt ánh lên nét tinh ranh, nghịch ngợm. “Thẩm An Bình, anh thử nói xem, anh cứ bừa bãi như thế, có khi nào ở bên ngoài đã có người nói dối rồi không? Khoảng chục năm nữa, bọn họ sẽ đến tìm anh nhận người thân rồi nổ ra một trận đại chiến phân chia tài sản.”

Thẩm An Bình cười khẩy. “Có phải em xem nhiều phim truyền hình quá rồi không?”

“Em nói thật đấy, Thẩm An Bình, anh không đọc báo à? Bao cao su bây giờ nhiều loại giả lắm, không chừng đã có vài chú Thẩm An Bình con lọt lưới rồi rơi vào bụng con nhà người ta. Về sau, tập hợp lại đủ thành một đội bóng!”

Thẩm An Bình không thể nghe thêm được nữa, chau mày, bỗng nổi hứng quay đầu lại, ngoảnh nhìn Cố Bình An. “Hình như em muốn anh đưa em về nhà thì phải.”

Cố Bình An nghe xong, lập tức biết điều ngậm chặt miệng, bây giờ người toàn mùi rượu thế này, cô không dám liếc nhìn thêm nữa, nếu bị bắt về nhà thì hôm nay cô đừng mơ có thể ngủ được, chắc chắn sẽ bị bà Cố nhiech móc

đến chết.

Cố Bình An chép chép miệng, hậm hực nói: “Đúng là chán ngắt, đùa một câu cũng không được.”

Thẩm An Bình không để ý đến cô nữa, lấy từ trong tủ quần áo ra bộ váy hình Hello Kitty ngày trước Cố Bình An để lại, vút về phía cô. “Đi tắm đi rồi ngủ, lần sau không được ra ngoài uống rượu với Quan Tiểu Bảo nữa, con bé đó bị dờ, có ngày uống say mà chết đấy!”

Cố Bình An cầm lấy bộ váy, phản bác về bất mãn: “Không cho phép anh nói xấu vợ em như thế!” Nói xong, cô chui tọt vào phòng tắm của Thẩm An Bình, sau đó tựa vào cánh cửa phòng tắm, nói với giọng đáng thương: “Anh An Bình, hôm nay anh cho em ôm anh ngủ nhé!”

Thẩm An Bình liếc nhìn cô, từ chối rất nghiêm nghị: “Không được!”

“Tại sao chứ?”

“Không có tại sao gì cả.”

Mắt Cố Bình An bỗng sáng lên. “Thẩm An Bình, nói thật nhé, không phải là anh cũng có cảm giác với em đấy chứ?” Cô cảm thấy hứng thú. “Có thật

không? Có thật không? Thẩm An Bình, có phải thật thế không? Trời ơi, thì ra trong mắt anh, em cũng là con gái sao? Điều này còn làm em thích thú hơn cả trăm câu anh khen em xinh đẹp ấy chứ!”

“Lại sắp lên con.” Thẩm An Bình khinh bỉ buông một câu rồi quay về với chiếc máy tính, không để ý đến cô nữa.

Cố Bình An cảm thấy tụt hứng, cắn cắn môi, xuống nước nói: “Thôi được rồi, em ôm gối ngủ là được chứ gì!”

Cố Bình An thay bộ đồ ngủ rồi chui vào trong tấm chăn mềm mại, ấm áp của Thẩm An Bình. Tuy đã rất lâu rồi anh không về nhà, giường chiếu được giặt giữ nhiều lần nhưng Cố Bình An vẫn cảm nhận được mùi cơ thể của Thẩm An Bình, mùi hương ấy khiến cô cảm thấy yên tâm. Cô cuộn người trong chăn, chỉ ló đầu ra ngoài, trước khi ngủ còn hỏi: “Thật là không thể cho em ôm anh ngủ à?”

“Không được!”

Cố Bình An bĩu môi. “Trước mặt em mà còn giả bộ kiên định gì chứ, em còn không hiểu anh chắc? Anh chính là đồ chỉ biết dùng phần thân dưới để suy nghĩ!”

Thẩm An Bình bật cười, không tỏ ra giận dữ, còn tốt bụng mà nhắc nhở cô: “Những kẻ không có chút lựa chọn thì gọi là cảm thù.” Anh nhìn Cố Bình An một lượt như đang lựa chọn đồ trong siêu thị, sau đó nghiêm túc nói: “Anh còn chưa đói đến mức ăn mà không cần lựa chọn.”

Cố Bình An tức điên người, cầm chiếc gối ở bên cạnh người ném về phía Thẩm An Bình, tức tối gầm lên: “Đi giao phối khắp mọi nơi mới chính là đồ cảm thù! Có gối thì từ nay về sau anh tịnh thân tu tỉnh đi, không lên giường với những đứa con gái đó nữa!”

Câu nói này của Cố Bình An vô tình chạm đúng tim đen của Thẩm An Bình. Từ trước đến giờ anh không thích nhắc đến cuộc sống riêng tư với Cố Bình An, anh cũng không biết rõ cuộc mình nghĩ gì, cho dù là làm tình thì cũng là làm tình ở một thế giới không hề có Cố Bình An.

Ánh mắt Thẩm An Bình nhìn Cố Bình An lấp lánh, cuối cùng, anh lạnh lùng đáp một câu: “Anh có thể làm được.”

Cố Bình An ngẩn người. “Cái gì cơ?”

“Không lên giường với người con gái khác.” Thẩm An Bình điềm tĩnh nhắc lại câu trả lời. “Anh có thể làm được.”

Cố Bình An sững sờ trước câu nói nghiêm túc bất ngờ ấy của anh, rất lâu sau không nói được gì, cuối cùng hậm hực chui vào chăn, đáp lại một câu ra điều chẳng hề quan tâm: “Chả liên quan quái gì đến em!”

“...”

Căn phòng im lặng trở lại. Cố Bình An nhắm nghiền mắt, túm chặt lấy chiếc chăn, cô có thể cảm nhận được sau lưng mình, anh đang nhìn chằm chằm, cô cảm thấy da đầu tê rần rần.

Một lúc lâu sau, Thẩm An Bình quét mắt một lượt, ôn tồn nói với Cố Bình An: “Anh sang thư phòng ngủ, em chỉ có ba ngày nghỉ lễ Quốc khánh, ngày kia anh sẽ đón em đi cùng.”

Nghe giọng nói tự nhiên như chẳng có chuyện gì ấy của anh, Cố Bình An lại cảm thấy tức tối. “Không cần anh đón, em đi với Quan Tiểu Bảo được rồi.”

“Tùy em thôi.” Thẩm An Bình hờ hững buông một câu, lấy chăn màn từ trong tủ rồi rời đi. Động tác đóng cửa của anh nhẹ đến mức Cố Bình An gần như không cảm nhận được rằng anh đã ra khỏi phòng. Rất lâu, rất lâu sau, cô mới chìm vào giấc ngủ trong tâm trạng ngổn ngang

khó tả.

Đêm ấy, cô mơ một giấc mơ. Trong giấc mơ, từ đầu đến cuối cô luôn khoắc tay Thẩm An Bình về rất thân mật, anh lúc nào cũng cười với cô, nụ cười ấy mới ấm áp và đẹp làm sao, nhưng khung cảnh tươi đẹp ấy không kéo dài lâu, hai người vừa đi được một đoạn thì bỗng một đứa trẻ từ đâu chạy đến, ôm lấy chân Thẩm An Bình gọi: “Bố ơi!” Giấc mơ ấy không có mở đầu, chẳng có kết thúc, cũng chẳng có lý do gì, nhưng lại khiến Cố Bình An sợ hãi đến mức mồ hôi túa ra đầm đìa.

Cố Bình An mơ màng tỉnh giấc, giấc mơ thật đáng sợ, cô không dám thờ ơ. Cô mơ hồ cảm nhận được chỗ trống bên cạnh mình lúc trước lúc này có người đang nằm ngủ, người ấy ngủ rất say, hơi thở đều đều. Cố Bình An cảm thấy quen thuộc đến lạ.

Là Thẩm An Bình.

Rõ ràng Thẩm An Bình đã cầm chăn màn ra khỏi phòng, không hiểu sao lúc này anh lại nằm trên giường, điều bộ khi ngủ rất ngoan, lông mày lúc bình thường vẫn thường nhăn lên, lúc này cũng dần ra một cách thoải mái, đôi mắt dài và mảnh hơi xêch nhắm nghiền, đôi môi mỏng như bóng lên dưới ánh trăng chiếu rọi, hết sức gọi cảm. Anh không đắp chiếc chăn của Cố Bình An, cũng không đề lên người cô, chỉ là nằm bên cạnh cô, không hề cử động, không hề có vẻ gì là vượt quá giới hạn.

Nếu nói không hề kinh ngạc thì là không thật, Cố Bình An nhẹ nhàng xoay người, im lặng chăm chú nhìn Thẩm An Bình. Cô bỗng nhớ lại câu nói đầy vẻ nghiêm túc: “Anh có thể làm được” lúc tối của anh, cảm thấy trái tim mình thật ấm áp.

Thực ra cô không có ý châm chọc Thẩm An Bình, dù sao giữa hai người bọn họ chẳng có gì ràng buộc, cô không có bất cứ lý do gì để chỉ trích thói đào

hoa của anh. Thực tế, từ trước đến nay quả thật Thẩm An Bình chưa bao giờ chủ động theo đuổi bất cứ người con gái nào, những cô gái ấy đều tự tìm đến anh. Chỉ là Cố Bình An ghét cái cách chẳng bao giờ từ chối của anh, cô cảm thấy như vậy rất không đáng hoàng.

Quan Tiểu Bảo lúc nào cũng nói mình có vấn đề, mỗi lần Quan Đại Bảo có người yêu là cô lại tìm cách châm chọc, phá hoại, không thích anh trai thành người của người khác. Cố Bình An cũng tự an ủi mình, có lẽ cô cũng đang ở trong tình trạng như vậy.

Hôm sau, trời còn chưa sáng, Cố Bình An đã cảm nhận được Thẩm An Bình đang nằm bên cạnh cô từ từ thức giấc, anh có vẻ mệt mỏi, nhẹ nhàng bước xuống giường, ngược mắt nhìn về phía Cố Bình An, khẽ cười, nói: “Cũng biết điều gớm, biết mình ngủ ở đây nên không dám đập chân.”

Cố Bình An tức đến mức huyết thái dương giật giật liên hồi, cố gắng kiềm chế hơi thở, không dám cử động, cho đến khi nghe thấy Thẩm An Bình xỏ giày rồi lạng lẹ rời khỏi phòng, cô mới thở phào, từ từ mở mắt, nhìn trần nhà màu trắng đến lóa mắt, trong lòng trống rỗng...

Buổi sáng, khi cô trở về nhà đã thấy bà Cố bực tức ngồi trên sofa. Trước đây, mỗi khi cô bước vào nhà, mẹ cô đều xả một tràng, hôm nay bà lại im lặng một cách bất thường. Cố Bình An cảm thấy không quen.

Ông Cố dùng ánh mắt ra hiệu cho Cố Bình An. Nhận được ám hiệu từ bố, về mặt cô lập tức trở nên đáng yêu và nũng nịu. Cô bước đến bên sofa, ghé sát vào mẹ. “Mẹ! Sao thế ạ? Mẹ giận à?”

Bà Cố vẫn không có phản ứng gì, hai tay khoanh trước ngực, hờ hững liếc nhìn Cố Bình An. “Sao thế, ngủ bên nhà họ Thẩm thoải mái lắm phải không? Có vồn vện ba ngày nghỉ lễ lại còn phải sang nhà họ ngủ một tối, cái gì hấp dẫn con đến thế hả?”

Cố Bình An cười mỉm, thật thà khai báo: “Thái hậu nương nương, là thế này ạ, hôm qua Quan Tiểu Bảo kéo nô tỳ đi uống rượu, nô tỳ sợ quay về lại say bí tỉ làm ảnh hưởng đến giấc ngủ của thái hậu nên chạy sang làm phiền bác Thẩm.”

“Ha!” Bà Cố cười nhạt. “Con còn không biết ngượng hả? Bác Thẩm là người thế nào, con cứ làm phiền nhà họ thế?”

“Mẹ nuôi con!”

Bà Cố bực bội lườm Cố Bình An. Mẹ con có bao giờ giận nhau quá một đêm, dù có giận thế nào thì chỉ cần Cố Bình An làm nũng là bà không còn giận nữa, bà đứng dậy. “Đã ăn sáng chưa? Trong nồi vẫn còn cháo đấy.”

Cố Bình An cười tí mắt. “Cháo thịt nạc với trứng muối ạ?”

“Bố nhà cô!”

Bà Cố vào bếp múc cho Cố Bình An một bát cháo. Cố Bình An chẳng buồn đánh răng đã cầm thìa xúc cháo ăn.

Bà Cố ngồi đối diện cô, bỗng nhớ ra điều gì, nhỏ giọng thì thầm hỏi: “Tối qua con ngủ ở đâu thế?”

“Bên nhà bác Thẩm ạ!”

“Tôi biết rồi!” Mẹ cô chau mày rồi càng ghé sát. “Ý tôi là có phải cô ngủ một mình một phòng không?”

Bây giờ thì Cố Bình An như đã hiểu ra, nuốt chút nữa thì phì miếng cháo ra khỏi miệng, cô cố nuốt rồi vội vàng giải thích: “Mẹ, mẹ nghĩ linh tinh gì thế? Tất nhiên là con nằm trên giường của Thẩm An Bình, đây Thẩm An Bình sang thư phòng.” Cô nói về đặc ý, như vừa làm một việc gì đó rất đáng tự hào.

Bà Cố không nói được lời nào. “Cái con bé này, sao có lớn mà chẳng có khôn thế?” Mỗi lần bà mở đầu bằng câu này, Cố Bình An đều hiểu sau đó sẽ là một tràng cần nhằn như sấm rền.

“Mấy hôm trước có phải con lại cùng Thẩm An Bình giờ trò, phá hỏng buổi xem mặt của nó không? Mẹ nói cho mà biết, không thể làm như thế được, bác Thẩm của con sau khi biết được đã vui mừng khôn xiết, lúc nào cũng nói với mẹ muốn làm thông gia, mẹ tức tối mà không dám nói ra, con không có ý gì với thằng bé Thẩm An Bình thì đừng có làm mấy việc thiếu suy nghĩ như thế, biết chưa?”

Cố Bình An bật cười. “Sao mẹ biết là con không có ý gì với Thẩm An Bình?”

Bà Cố nghe xong, nụ cười nửa miệng tắt hẳn, hỏi lại vẻ không tin vào tai mình: “Hai đứa chúng mày lần này là thật rồi sao?”

“Mẹ có vui không?”

“Vui cái gì chứ! Cái con bé hư đốn này!” Bà Cố lập tức bùng nổ, khẩu khí không còn điềm tĩnh như trước. “Thằng Thẩm An Bình có tốt thế nào mẹ cũng không đồng ý cho hai đứa mày ở cạnh nhau. Mẹ đã nghe hết rồi, nó thay bạn gái còn nhanh hơn thay áo, như thế có thể thật lòng với cô không? Còn nữa, với tính cách của cô, về sau hai đứa kết hôn mà không chịu sửa đi, mẹ còn sợ cô sẽ đi giết người ấy chứ! Cô không phải quý báu gì nhưng dù sao cũng là do mẹ dứt ruột đẻ ra, mẹ không thể nhắm mắt nhìn cô ngồi

tù được!”

Cố Bình An phì cười, sau đó cười ngặt nghẽo, ôm bụng, nói không ra hơi: “Mẹ ơi, mẹ... Ôi, buồn cười chết mất!”

Bà Cố nhíu mày, cất giọng nghiêm nghị: “Con nghĩ là mẹ đang đùa chắc! Mẹ nói rất nghiêm túc đấy! Con gái không thể tìm một chỗ không đáng tin cậy như thế được, con phải tìm một người nhất nhất nghe theo lời con, nếu không, có ngày con sẽ phải khóc đấy!”

“Nếu thế con nuôi một con chó còn hơn, đi tìm đàn ông làm gì nữa! Vả lại, con và Thẩm An Bình không phải như mẹ nghĩ đâu. Mẹ cứ yên tâm đi, con nhất định không có gì gì đó với anh ta đâu!”

“Yên tâm cái gì cơ chứ!” Bà Cố điển tiết lườm cô một cái. “Con không có gì với nó thì cũng không thể không có cảm giác gì! Con phải tìm một đứa mà yêu đi thôi! Nhìn xem mình bao nhiêu tuổi rồi mà còn lêu lổng? Bằng tuổi con bây giờ mẹ đã cưới bố con rồi sinh ra con đấy!”

Cố Bình An thờ dãi, bất lực nói: “Con biết rồi, mẹ muốn con sinh cho mẹ một đứa bé để mẹ chơi đùa, mẹ nhàn rồi quá mà. Mẹ muốn bế em bé thì sinh thêm một đứa ấy, đừng đồ lên đầu con!”

“Cái đứa nghiệt tử này, nói linh tinh cái gì thế hả?” Bà Cố tức giận vì câu nói của Cố Bình An, mặt trắng bệch. “Đúng là không biết đẻ cô ra làm cái gì, chẳng bằng sinh một miếng thịt nướng! Tôi tốn bao công sức, tiền của nuôi lớn cô, để cô đối với tôi thế này đây!”

Cảm thấy bà Cố càng lúc càng xa rồi chủ đề chính, ông Cố này giờ ngồi im lặng một bên đọc báo không nín nhin thêm được nữa, chau mày, nói: “Chẳng đâu vào đâu! Toàn nói mấy chuyện chẳng ra sao với con nó.” Ông tự biết hậu quả của việc đứng về phía Cố Bình An nên nhanh chóng rút êm trước khi bà nổi giận. Trước khi lánh đi, ông vẫn kịp nhìn Cố Bình An âu yếm, lời nói rất sâu xa: “Thằng bé An Bình này bố thấy rất được! Từ nay về sau con ở bên cạnh nó, nó mà dám không ngoan ngoãn thì bố sẽ cho nó biết tay!”

Cố Bình An mặt mũi tối sầm. “Bố à, bố đừng làm mọi việc rắc rối thêm nữa! Nếu không, sẽ xảy ra chuyện lớn đấy!”

“...”

Mấy ngày nghỉ lễ Quốc Khánh, Thẩm An Bình không hề liên lạc với Cố Bình An. Buổi đêm, từ ban công nhà mình, đôi lúc Cố Bình An nhìn thấy bóng Thẩm An Bình đi đi lại lại trong phòng, rõ ràng anh ở nhà nhưng tuyệt nhiên không liên lạc với Cố Bình An lấy một lần, điều đó khiến Cố Bình An lần nữa đưa cái tên Thẩm An Bình lên vị trí số một trong danh sách những người mà cô ghét nhất nhất, tội này tuyệt đối không thể tha thứ. Kỳ nghỉ kết thúc, Cố Bình An thực hiện câu nói tức tối của mình, không đi cùng Thẩm An Bình mà ngồi xe Quan Tiểu Bảo trở lại thành phố.

Suốt dọc đường đi, Quan Tiểu Bảo liên tục liếc nhìn cô, ánh mắt như có điều muốn nói, cho đến khi không thể chịu đựng thêm được nữa, cô lên tiếng: “Quan đại nhân, có gì thì mau nói, đừng có nhìn mình bằng ánh mắt ngập ngừng ấy, mình không chịu được!”

Quan Tiểu Bảo kinh ngạc, mắt tròn tròn như vừa ngáp phải ruồi. “Cái gì mà ngập với chả ngừng! Ánh mắt của bà cô này phải gọi là đồng cảm, cả tò mò nữa, hơn nữa còn vui mừng vì tai họa của kẻ khác!”

Cố Bình An hỏi về nghi ngờ: “Tại sao lại đồng cảm, vui mừng vì tai họa của kẻ khác?”

Quan Tiểu Bảo cười lớn, bàn tay dài trắng trẻo của cô giơ lên, lướt qua đầu ngón tay của Cố Bình An một cách nghịch ngợm. “Đồng chí Cố Bình An, nói cho cậu một tin tốt lành, đồng chí Phó tổng Tất Nhiệm đã chỉ đích danh cậu làm thư ký cho anh ta, tuy là điều động cùng cấp nhưng lương thì tăng thêm tới một nghìn tệ đấy.”

Cố Bình An ngớ người, hỏi về nghiêm túc: “Mình làm hành chính mà sao không hề biết gì về chuyện này?”

Quan Tiểu Bảo cười hết sức tinh quái, gương mặt như sắp được xem một màn kịch hay. “Đêm qua sếp tổng gọi điện cho mình, bảo mình vận động hành lang để cậu chuẩn bị tinh thần trước, anh ấy cũng không có cách nào khác, thì ra anh chàng Tất Nhiệm của chúng ta không chỉ được khai quật, anh ta còn là công tử của tổng giám đốc công ty bên thành phố A, hay còn có tên gọi thông dụng hơn, đó là thái tử gia. Ông ấy đích thân chỉ định, sếp cũng không dám có ý kiến.”

Cố Bình An chau mày. “Thái tử gia gì thì cũng chỉ là một phó tổng, mấy người có cần phải thế không? Vì quyền chức mà quên bạn bè, mình khinh bỉ mấy người!”

“Ôi giời, ôi giời!” Quan Tiểu Bảo nhướn mày, có làm ra vẻ kinh ngạc, nói: “Thánh nữ của chúng ta xuất hiện rồi, có giời thì cậu đừng làm việc nữa! Những người nghèo như chúng mình không dám đắc tội với cấp trên đâu ạ! Mình còn phải nuôi xe nữa!”

“Đồ chẳng ra làm sao!”

“Đừng nói mình thế chứ, chiếc xe này là Đại Bảo tặng mình, mình có chết cũng phải nuôi nó, nếu không thì lấy gì mà đưa đón cậu? Đồ vô ơn bạc nghĩa!”

Ắt Nhiệm trước giờ không phải người thích lợi dụng quyền riêng. Sau khi tốt nghiệp, anh không vào công ty của gia đình mà gia nhập công ty lớn mạnh nhất trong giới A4, chỉ trong một năm được thăng chức ba lần, cuối cùng ông bố phải chỉ một khoản kêch sù mới “mời” được anh về.

Thực ra Cố Bình An không muốn có thêm bất cứ sự liên quan nào với anh, nhưng nước cờ trí mạng lần này của anh đã khiến cô không thể không đối diện với anh và mối quan hệ trước đây của hai người.

Cố Bình An vừa tới công ty đã nhìn thấy tờ điều chuyển công tác to bự chẳng được dán trên bảng thông báo của phòng Hành chính. Cô đứng trước tờ thông báo rất lâu mà vẫn không thể tin vào mắt mình, ba chữ Cố Bình An được in đậm trên tờ thông báo, khiến cô không thể không để ý đến.

Đồng nghiệp trong công ty đều không hiểu nguyên do của việc này, ai nấy đều mặt mày tươi tỉnh đến chúc mừng cô, chỉ có cô là mặt mũi tối sầm, không

biết ứng phó ra sao.

Tất Nhiễm vừa đến công ty, Cổ Bình An đã lao như tên bắn vào văn phòng của anh.

Nhiều năm không gặp, khi nhìn thấy anh, Cổ Bình An có một cảm giác mơ hồ như sự cách biệt giữa hai thế giới. Tuy vẫn là gương mặt ấy nhưng Cổ Bình An hiểu rằng anh không còn là người con trai mỗi khi cười là như ánh mặt trời tỏa nắng của ngày ấy nữa, thời gian khiến anh có thêm khí chất, trở nên giống Thẩm An Bình, nội tâm, điềm tĩnh khiến người khác không thể nào đoán biết được.

Tất Nhiễm vừa đến nơi, định cởi áo khoác thì Cổ Bình An bước vào, anh thậm chí còn không quay đầu lại, gương mặt điềm tĩnh, thư thái.

“Anh có ý gì vậy?” Cổ Bình An vừa xuất hiện đã đi thẳng vào vấn đề.

Tất Nhiễm không quay lại nhìn cô, vắt áo khoác lên giá treo, sau đó chỉnh lại ống tay áo sơ mi. Những chiếc cúc áo lấp lánh dưới chiếc đèn tuýp, trong một giây, Cổ Bình An dường như đã bị thứ ánh sáng mờ ảo ấy làm phân tâm.

Anh từ từ ngẩng lên, không cười, không cần phải lên tiếng mà nhìn vẫn rất uy nghiêm, đôi mắt lạnh lùng là nét khác biệt của anh, chẳng còn thấy bóng dáng của ngày ấy, thậm chí Cổ Bình An còn cảm thấy con người trước mắt cô chỉ đang khoác lên mình vẻ ngoài của Tất Nhiễm.

Tất Nhiễm đứng nhìn Cổ Bình An, gương mặt không biểu lộ cảm xúc, cuối cùng, anh chậm rãi nói: “Đến gõ cửa cũng không biết, đây là kiểu cách gì vậy?”

Cổ Bình An thấy nhói đau trước những lời sắc nhọn này của anh. Trước đây, cho dù cô có làm gì Tất Nhiễm cũng sẽ bao dung một cách vô điều kiện, giờ đây cô cảm thấy tủi thân. Thực ra, cô vào đây là muốn nói cho anh biết, cô không thể làm thư ký cho anh.

Cô thực sự không thể làm được điều đó, trước giờ cô luôn cảm thấy mình phần nào có lỗi với Tất Nhiễm, tình cảm cô dành cho anh không phải là tình yêu mà giống một sự đền đáp. Khi ấy, Tất Nhiễm theo đuổi cô rất cuồng nhiệt, cô chỉ giống hạt cát tầm thường giữa sa mạc vô định, bỗng bị người khác nhặt ra, sau đó bỗng chốc biến thành một bảo bối vô giá. Tất cả mọi người đều nói, Tất Nhiễm là người con trai tốt, ở bên anh nhất định cô sẽ tìm được hạnh phúc, thế là cô cũng cứ tự nhủ như vậy, cô muốn mình hạnh phúc hơn một chút.

Nhưng khi Quan Tiểu Bảo nói với cô rằng cô ấy thích Tất Nhiễm, cuối cùng cô cũng lấy hết can đảm phá vỡ giấc mộng mơ hồ mà chính cô theo đuổi. Khi giấc mộng bị phá thành từng mảnh, cô cảm thấy bất lực nhưng rồi cũng thờ phào nhẹ nhõm.

Vậy mà giờ đây cô lại thấy nhói đau trước ánh mắt không mang chút cảm xúc của anh. Người con trai này đã từng nói cả đời không muốn gặp lại cô, vậy mà giờ đây chính anh lại đưa cô trở về bên cạnh mình, chẳng phải là đang gây khó dễ cho cô và mang rắc rối đến cho chính mình sao?

Người ta thường nói trái tim phụ nữ khó đoán biết, thực ra trái tim đàn ông mới thực sự khó đoán biết, Cổ Bình An bất lực nghĩ, bên cạnh cô có một Thẩm An Bình như vậy còn chưa đủ hay sao, giờ lại xuất hiện thêm một người nữa.

Tất Nhiễm chỉnh lại đầu tóc, ngồi đỉnh đặc trên chiếc ghế, khí chất của anh mạnh mẽ đến mức khiến người khác có cảm giác bị đè nén. Cổ Bình An đứng im, nhìn xuống, bất giác không biết nên làm gì.

Tất Nhiễm khẽ cười, rõ ràng là đang cười nhưng lại khiến người khác cảm thấy ớn lạnh.

“Em nói đi, đến tìm anh có việc gì?” Anh khẽ ngẩng lên như đang nghĩ ngợi điều gì. “Để anh đoán nhé, có phải em đến để nói với anh rằng em không muốn làm thư ký cho anh?”

Cổ Bình An ngẩn người, sau đó gật đầu, trả lời đồng dạng: “Đúng vậy!”

Tiếng cười của Tất Nhiễm càng lúc càng lớn. “Đây là do công ty điều chuyển, anh không hề biết rằng công ty của chúng ta điều chuyển nhân viên lại còn phải chờ sự đồng ý của họ.”

Cổ Bình An hít một hơi sâu, cố gắng tỏ vẻ tự nhiên nhất có thể. “Phó tổng!” Cô cố gắng nhấn mạnh từ “phó” với ý định nhắc nhở Tất Nhiễm về vị trí của mình. “Việc điều chuyển trong công ty đương nhiên không cần thông báo với nhân viên, nhưng tại sao anh lại đích thân đến tìm Tổng giám đốc, xin điều chuyển tôi?” Cô cười nhẹ nhàng. “Với tư cách cá nhân, quan hệ giữa tôi và Phó tổng không hề có lợi cho công việc thì phải.”

“Cổ Bình An.” Tất Nhiễm khẽ lên tiếng, ánh mắt vụt qua một tia lạnh lẽo. “Có phải em đã nghĩ hơi xa rồi không?”

Cổ Bình An rất thích thú với thái độ phản ứng ấy, khẽ nháy mắt tinh nghịch, nụ cười rạng rỡ, nói: “Đúng là tôi nghĩ hơi xa, Phó tổng đối đãi với tôi đặc biệt như vậy, không phải là Phó tổng tình cũ khó quên đấy chứ? Nếu vậy, tôi chẳng còn tâm trạng mà làm việc. Anh cũng biết rồi đấy, đến bây giờ tôi vẫn chưa có xe riêng, nếu có thể dựa dẫm vào Phó tổng, cuộc sống của tôi chắc sẽ có nhiều thay đổi đấy nhỉ?” Nụ cười của cô rất dịu dàng, rõ ràng là đang nói những lời khiến người khác cảm thấy ghê tởm nhưng gương mặt cô khiến người khác không thể cảm thấy căm ghét.

Tất Nhiễm cũng có phần mất tự nhiên, thực ra trước khi đưa ra quyết định này, anh cũng đã dự liệu phản ứng kịch liệt của cô, nhưng khi cô thể hiện thái độ ấy trước mặt mình, anh mới nhận ra rằng việc giả bộ lạnh lùng bao nhiêu năm qua, cô gắng không nghĩ đến cô, vùi đầu vào công việc để quên đi, tất cả đã hoàn toàn tan biến vào giây phút anh nhìn thấy cô.

Anh cười khan rồi một giây sau lại lấy lại bộ dạng lạnh lùng ban đầu, mở một tập tài liệu trên bàn, rút từ trong hộp ra chiếc bút mực, không hề ngẩng lên. “Nếu như Cổ tiểu thư chỉ muốn kiếm tìm một người đàn ông để cải thiện cuộc sống thì tôi nghĩ rằng mình là một sự lựa chọn không đến nỗi nào.”

Anh nói với thái độ rất nghiêm túc, tuy không hề ngẩng lên nhưng Cố Bình An có thể tưởng tượng ra gương mặt anh lúc này, chắc chắn anh đang khề nhưn lông mày bên phải, đôi môi hơi mím lại, rất nghiêm nghị nhưng vẫn mang vẻ trẻ con, cô chỉ cảm thấy giây phút ấy, cô gần như nín thở.

Cố Bình An dờ khóc dờ cười, đã ngồi trên lưng hổ, muốn xuống là điều không dễ dàng, vốn dĩ muốn thuyết phục Tất Nhiệm cho cô trở về phòng Hành chính, giờ đây cô nói dài nói dai thành ra nói đại, càng lúc càng đi xa ý muốn ban đầu. Vài giây sau, cô cúi người chào rất đúng quy cách rồi rời đi.

Tất Nhiệm lên tiếng gọi: “Cố Bình An.”

Cố Bình An dừng bước, quay đầu lại, cười tươi tắn. “Phó tổng có điều gì dặn dò ạ?”

Ánh mắt Tất Nhiệm dừng lại trên gương mặt cô vài giây, anh đáp: “Những lời khi nãy của anh là hoàn toàn nghiêm túc.”

...

SHIT!

Cố Bình An tức tối thu dọn đồ đạc, cho vào chiếc thùng giấy, chuyển đến vị trí mới được sắp xếp.

Cả buổi sáng, cô bận rộn bàn giao công việc cho một nhân viên khác. Công việc đã làm gần hai năm nay, trong chớp mắt phải giao lại cho người khác, Cố Bình An cảm thấy vô cùng tiếc nuối.

Sau giờ nghỉ trưa, Cố Bình An mới hoàn tất việc bàn giao. Cô mệt đến đứt hơi, tự pha cho mình một cốc cà phê.

Khẽ nhấp một ngụm, Cố Bình An ngẫm nghĩ, công việc sau này của mình chắc hẳn sẽ rất vất vả, sự thay đổi của Tất Nhiệm không chỉ thể hiện trong cách ăn mặc hay tuổi tác của anh, mà điều đáng nói là tính cách khó đoán biết. Cô bỗng nhớ đến bộ dạng phớt đời mỗi khi cười của Thẩm An Bình, má trái của anh có lúm đồng tiền nhỏ, nhưng anh luôn cảm thấy điều đó rất trẻ con nên thường không cười lớn. Thẩm An Bình cho dù rất xấu xa thì cũng chỉ là ác khẩu, cho dù cô gặp khó khăn gì, người đầu tiên xuất hiện cũng là Thẩm An Bình, nếu cô bị bắt nạt, anh sẽ giúp cô trả thù mà không hề nương tay.

Thẩm An Bình thường nửa đùa nửa thật nói với cô: “Đến anh còn không nỡ bắt nạt, sao có thể để cho kẻ khác bắt nạt được?”

Nhưng giờ đây Cố Bình An lại không dám nói cho anh biết mình đang gặp rắc rối, vì rắc rối ấy là do cô tự chuốc lấy. Người ta thường nói, làm điều xấu sẽ tự phải gánh hậu quả. Câu nói đó quả là phù hợp với cô lúc này!

“Này... Cố Bình An!” Đồng nghiệp gọi cô, chỉ vào chiếc điện thoại để trước mặt, đèn báo hiệu cuộc gọi nội bộ nháy liên hồi.

Với một thư ký bỗng được điều động đến như cô, những đồng nghiệp trong văn phòng phó tổng giám đốc ít nhiều cũng có phần không được thoải mái, lúc này thấy cô ngồi ngầy ra lại càng cảm thấy bất mãn, có người chau mày, nói: “Trong giờ làm việc mà ngủ ra thế à?”

Cố Bình An luôn miệng xin lỗi, vội vàng nhắc máy, giọng nói trong điện thoại của Tất Nhiệm có phần mất bình tĩnh: “Làm gì mà lâu như vậy mới nghe máy?”

“Xin lỗi Phó tổng!”

“Làm việc tập trung một chút, đừng có lúc nào cũng chỉ nghĩ đến đàn ông!” Ý tứ châm chọc trong lời nói của anh quá rõ ràng. Cố Bình An trừng mắt, buổi sáng chẳng biết ai bảo cô hãy để ý đến anh ta, đúng là lật mặt còn nhanh hơn lật sách!

“Xin hỏi Phó tổng có điều gì cần dặn?”

“Có mang theo quần áo thể thao không?”

Cố Bình An ngẫm nghĩ một lúc, hình như trong tủ gửi đồ có một bộ đồ thể thao, lần trước Quan Tiểu Bảo hẹn cô mang đến để đi tập aerobic, sau đó Quan Tiểu Bảo có việc không đi được, cô vẫn vứt ở đó chưa mang về. Cô trả lời, giọng đúng mực: “Có mang.”

“Ừ!” Hình như tâm trạng của Tất Nhiệm không đến nỗi nào, ngữ điệu dịu đi một chút: “Buổi chiều chúng ta đi gặp khách hàng, em có biết chơi golf không?”

“Một chút.”

“Không sao, trang điểm xinh đẹp một chút là được.”

Cố Bình An hiểu ý tứ trong lời nói của anh, vội vàng nhắc nhở: “Việc đi gặp gỡ khách hàng đều do phòng Hành chính sắp xếp bộ phận Quan hệ công chúng.”

Tất Nhiệm vẫn giữ giọng nói điềm tĩnh: “Nhưng anh muốn đưa thư ký riêng của mình đi theo, có được không?”

“Tất nhiên.” Cố Bình An nghiêng răng nói.

“...”

Vừa gác điện thoại, cô bắt đầu xi vả, cái tên Tất Nhiệm này quả thật càng ngày càng quá đáng, làm bộ làm tịch thượng gì trước mặt cô cơ chứ! Nếu không phải vì không muốn về nhà, cô chẳng ham gì mấy đồng tiền vụn vặt ấy, mệt chết đi được, lại còn phải chịu tức tởm!

Cô thu dọn đồ đạc, trang điểm lại một chút rồi đứng chờ dưới tầng hầm để xe, mười phút sau Tất Nhiệm mới xuất hiện, anh bấm nút trên chìa khóa, chẳng buồn ngẩng lên, nói với Cố Bình An: “Em xuống địa phủ bàn chuyện làm ăn đấy à? Trang điểm lòe loẹt giả làm quý thế kia.”

Cố Bình An tức tởm: “Phó tổng, tôi đã nói với anh gặp bộ phận Quan hệ công chúng để sắp xếp việc đi gặp gỡ khách hàng rồi, bây giờ anh chăm chọc tôi như vậy có phải là làm khó tôi không?”

Tất Nhiệm dừng bước, xoa xoa cằm rồi “ồ” lên một tiếng dài, sau đó chép miệng, nói: “Thư ký Cố của chúng ta tức giận rồi kìa...”

Nhìn vẻ mặt cố tình chọc tức của Tất Nhiệm, Cố Bình An không biết phải nói gì, ngẩng lên trời, trong lòng rối bời. Rõ ràng cô đã hết lần này đến lần khác nhắc nhở mình rằng khi đối diện với kẻ địch phải thật bình thản, nhưng cô lại rất dễ bị kích động, đúng là thất sách! Cô không muốn tranh luận thêm với anh, bước vài bước đến bên xe, mở cửa sau, chui vào xe.

Dọc đường đi, Cố Bình An luôn giữ vẻ im lặng duyên dáng, Tất Nhiệm chắc hẳn cũng nhận ra điều đó, không trêu chọc cô nữa, chỉ giải thích đơn giản về buổi gặp sắp diễn ra. Vị giám đốc họ hẹn gặp lần này có thể coi là quen biết Cố Bình An. Trước đây, cô lần đi ăn cùng Thẩm An Bình, cô đã đứng từ xa chào hỏi ông ta. Cố Bình An nhớ lại, khi ấy vị giám đốc này đã nhận nhầm Cố Bình An là bạn gái của Thẩm An Bình, chẳng biết một lúc nữa cô có thể dựa vào điều nhỏ nhặt này để tiếp cận ông ta thêm một chút không.

Mỗi lần Cố Bình An lợi dụng những mối quan hệ của Thẩm An Bình để xử lý công việc, Quan Tiểu Bảo đều nhìn cô với vẻ khinh bỉ, còn Cố Bình An lại cảm thấy việc đó chẳng có gì đáng bàn. Có quan hệ, tại sao lại không thể lợi dụng chứ? Ví dụ, nếu có người nhận ra cô là con gái của Cố Tiên Hành, cô sẽ rất hãnh diện và khéo léo khai quật tất cả giá trị vốn có của bản thân để công việc thuận lợi hơn. Trước giờ cô không hề phủ nhận mình là một người thực dụng, cô thích hàng hiệu, thích đồ trang sức, thích giai đẹp.

Nhưng cô lại chẳng hề yêu Thẩm An Bình. Anh có thể cho cô tất cả những thứ cô muốn nhưng cô chẳng hề muốn. Có người nói hai người bọn họ là: “Cận thủy lâu đài tiên đắc nguyệt(1)”, vậy mà cô không hề thấy như vậy.

(1) Ý của câu thành ngữ này là chỉ lâu đài gần bờ nước sẽ được ánh trăng chiếu sáng trước tiên, thường dùng để ví với việc ở gần thì được ưu tiên. Hiện nay, người ta vẫn thường dùng câu: “Cận thủy lâu đài” để ví với việc ở gần thì được ưu tiên trước.

Nếu như tình yêu ngay từ khi bắt đầu đã huy hoàng, rực rỡ, càng về sau sẽ chỉ làm người khác chói mắt, chỉ có ánh sáng mặt trời sau màn đêm dài tăm tối mới đáng ngắm nhìn nhất. Đối với cô, có được Thẩm An Bình là điều quá dễ dàng. Vì thế, cô không muốn biến mình thành một hạt com rơi vãi dính trên bộ quần áo của Thẩm An Bình sau bữa ăn, không muốn trong mỗi giấc mơ khi đêm về, ôm gối ngồi trong căn phòng trống trải, chờ đợi sự xuất hiện uể oải của anh.

Xét cho cùng, cô cũng chỉ là một người phụ nữ có những mối lo lắng rất đời bình thường, vì thế cô chỉ muốn có một tình cảm ổn định, yên bình, không phải suy nghĩ quá nhiều.

Thẩm An Bình không thể cho cô điều đó.

Cố Bình An không thể ngờ sẽ gặp Thẩm An Bình ở sân golf.

Đúng ra bọn họ đã mấy ngày rồi không liên lạc, đây là việc cực kỳ hiếm gặp, trước đây cho dù hai người có cãi nhau, mâu thuẫn đến mức nào thì cũng chỉ một vài ngày là quay lại bình thường. Thẩm An Bình lúc nào cũng bảo: “Tính khí của Cố Bình An đều là do mình chiều quá mà thành.”

Điều này không sai, từ khi bắt đầu hiểu chuyện, Cố Bình An biết được sự khác biệt giữa con gái và con trai, vì thế cô hiểu rất rõ việc sử dụng những ưu điểm của bản thân, mỗi khi gặp phải chuyện gì, cô sẽ lập tức bù lu bù loa, khóc lóc om sòm, cho đến khi Thẩm An Bình không biết làm thế nào với cô, mọi việc đều phải nghe theo cô mới thôi.

Lần này chẳng biết Thẩm An Bình bị làm sao, để mặc Cố Bình An bực tức, chẳng đến dỗ dành.

Thẩm An Bình ngày trước đã nói rất rõ ràng: “Sự độ lượng của đàn ông ít nhất phải gấp hai lần phụ nữ.” Lần này, người bụng dạ hẹp hòi như Cố Bình An cũng không tức giận nữa, cái tên đáng ghét Thẩm An Bình ấy sao mãi vẫn chưa đến tìm cô chứ!

Cô hậm hực đứng trong khu nghỉ ngơi cách đó một đoạn, nhìn bóng dáng quen thuộc đang đứng chuyện trò vui vẻ với mấy người đứng tuổi. Quả thực chỉ khi so sánh mới thấy được sự khác biệt rõ rệt, Thẩm An Bình hoàn toàn nổi bật giữa đám người ấy, như thiên nga giữa một bầy vịt, bộ quần áo thể thao màu trắng anh mặc nhìn rất phong cách, phong độ ngời ngời, những điểm có phần đáng ghét của anh cũng mang khí chất bất phàm, khỏe khoắn.

Anh đeo đôi găng tay màu trắng, đôi găng tay ấy được mua khi đi cùng Cố Bình An, hai tay anh giữ chắc cây gậy, vui vẻ lắng nghe những người xung quanh bàn luận, thỉnh thoảng tham gia một câu, thỉnh thoảng mỉm cười để lộ hàm răng trắng muốt. Cố Bình An càng nghĩ càng cảm thấy mất bình tĩnh.

Không có cô, cuộc sống của anh dường như vẫn ổn, còn cô, lại có vẻ chẳng ổn chút nào.

Đang nghĩ ngợi mông lung, bỗng cô nghe thấy Tất Nhiệm gọi mình từ xa.

“Cố Bình An...” Giọng nói không lớn, không nhỏ, vừa đủ để Thẩm An Bình nghe được.

Cố Bình An nhìn thấy Thẩm An Bình ngẩng lên, lặng lẽ hướng ánh mắt về phía cô. Chẳng thể nhận ra chút cảm xúc trong đôi mắt anh, anh không mỉm cười, cũng chẳng lên tiếng chào, chỉ liếc nhìn Cố Bình An và Tắt Nhiệm một lượt, sau đó quay trở lại cuộc nói chuyện như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Cố Bình An cảm thấy hơi thất vọng vì phản ứng này của anh. Cô khựng lại vài giây rồi quay đầu lại tìm Tắt Nhiệm.

Một người có thể ngồi sẽ không bao giờ đứng, có thể nằm sẽ không bao giờ ngồi như Cố Bình An sao có thể hiểu về golf? Nếu không phải do trước đây bị Thẩm An Bình ép đi chơi vài lần, có lẽ đến thăm cỏ golf như thế nào cô cũng không biết.

Trước đây cô được nghe rằng, golf là môn thể thao cực kỳ đỗi đáng, thời gian vung gậy còn ít hơn thời gian đi bộ, vì thế thời gian chủ yếu khi đánh golf là để nói chuyện, bàn luận, trời xanh ngắt, cỏ biếc một màu là điều kiện rất tốt cho sự tăng trưởng của hormone.

Nhưng khi đánh golf cùng khách hàng thì lại chẳng thoải mái như vậy, thời gian phải đàm phán quá lâu, vì thế cần chuẩn bị rất nhiều chủ đề, làm sao để có thể uyển chuyển, khéo léo đưa các vấn đề trong làm ăn vào cuộc nói chuyện một cách không lộ liễu, đây đương nhiên là công việc cần có vốn hiểu biết tốt.

Nhưng những điều này đều không phải việc Cố Bình An phải nghĩ đến vì Tắt Nhiệm đã quá quen với điều này. Anh và khách hàng nói chuyện rất thoải mái, vui vẻ, giới thiệu chi tiết về dự án hợp tác lần này, từ những cái gật đầu rất nhiệt tình của giám đốc bên đối phương có thể dễ dàng nhìn ra ông ấy đã bị Tắt Nhiệm “dụ khỉ” gần như thành công, lát nữa ra nghị có khi sẽ ký hợp đồng luôn được. Cô chỉ cần đi bên cạnh Tắt Nhiệm, thỉnh thoảng mỉm cười theo những chủ đề nói chuyện của anh, làm một bình hoa tận tình với công việc là được. Xem ra, tác dụng của cô dường như còn không lớn bằng đứa bé đi nhật bóng đằng sau.

Sau khi đã đánh hết mười tám lỗ golf, bọn họ trở về khu nghỉ ngơi. Cố Bình An rất chu đáo đưa một tờ giấy ăn cho Tắt Nhiệm và vị giám đốc họ Dương. Giám đốc Dương cười vui vẻ nhận lấy. Công việc làm ăn đã đàm phán xong, mọi người đều thoải mái, Giám đốc Dương cuối cùng cũng nhắc đến Cố Bình An, vẻ mặt rất cao hứng, hỏi: “Cố tiểu thư, chúng ta đã gặp nhau ở đâu rồi thì phải?”

Cố Bình An mỉm cười, gật đầu. “Trí nhớ của Giám đốc Dương thật tốt...” Cô còn chưa nói gì thêm, đã nghe thấy một giọng nói quen thuộc vang lên phía sau lưng.

“Giám đốc Dương, ông cũng ở đây à?” Một câu hỏi quá thừa, khiến người khác bức bối. Không phải Thẩm An Bình thì còn có thể là ai? Cố Bình An quay lại, liền thấy Thẩm An Bình hơi nghiêng người cầm cốc rượu rồi ngồi xuống bên cạnh cô. Anh ung dung bắt chéo chân, tựa vào sofa một cách thư thái, một cánh tay đặt trên thành chiếc sofa phía sau lưng Cố Bình An, nhìn vào giống như đang khoác qua vai cô, cô cảm thấy không được tự nhiên.

Nhưng Tắt Nhiệm lại hoàn toàn điềm tĩnh, khẽ liếc nhìn Cố Bình An và Thẩm An Bình, lông mày hơi nhíu lại, nụ cười vẫn không đổi. Giám đốc Dương nhanh chóng giới thiệu thân phận của Thẩm An Bình: “Tắt Nhiệm, đây là Tổng giám đốc Thẩm An Bình của bên Trung Chân Quốc tế.”

Thẩm An Bình đưa tay ra rất đúng lúc. “Hân hạnh!”

Tắt Nhiệm cũng đưa tay ra. “Tắt Nhiệm, cấp trên của Cố Bình An.” Anh không giới thiệu về công ty của mình, cũng không giới thiệu về lai lịch của bản thân, chỉ nhắc đến Cố Bình An một cách chẳng đầu chẳng cuối. Giám đốc Dương ngồi đối diện với Cố Bình An cũng ngó người. Cố Bình An cúi gằm mặt, hận một nỗi không thể giấu mặt vào trong lòng bàn tay.

Thẩm An Bình cười rất điềm đạm, vẻ mặt ung dung, thoải mái. “Cảm ơn Phó tổng Tắt đã quan tâm đến Bình An của chúng tôi, con bé này từ nhỏ đã vụng về, chậm chạp, đi đến đâu cũng gây rắc rối.” Rõ ràng anh đang cười nhưng ai cũng nhận thấy vẻ không thoải mái trên gương mặt anh. Cố Bình An luôn không hiểu nổi làm thế nào mà Thẩm An Bình có thể điều khiển nụ cười một cách hoàn hảo như vậy, không nhiều hơn, cũng không ít hơn khiến người khác luôn tò mò, muốn hiểu rõ.

Cố Bình An muốn nói xen vào, ai ngờ chưa kịp lên tiếng đã bị Thẩm An Bình cắt ngang. Anh nhờ cô một cách tự nhiên: “Đi lấy cho anh cái khăn mặt.”

Cố Bình An ngớ người, nhìn anh chằm chằm, thầm nghĩ: Tôi đâu phải a hoàn của anh, anh ra lệnh cho ai đấy?

Cô định nổi đóa, ánh mắt liếc sang ngang, nhìn thấy Giám đốc Dương ngồi phía đối diện, cô nghiêng chặt răng, nụ cười vẫn tươi rói, cầm lấy chiếc chìa khóa xe của Thẩm An Bình, sau đó đứng lên.

Những đồ đạc của Thẩm An Bình chẳng hề khó tìm, vì hầu hết những thứ ấy đều là anh cùng Cố Bình An đi mua. Anh có thói quen sạch sẽ, hơi khát khe, bình thường rất ít khi dùng đồ không phải của mình, ví dụ như áo khoác hay khăn mặt.

Cố Bình An luôn khinh bỉ cái tính cách công tử ấy của anh, anh đề cao chất lượng cuộc sống nhưng cũng không đến mức quá phô trương, từ trước đến nay chưa bao giờ dùng thân phận cao quý của mình để đòi hỏi bất cứ đặc quyền gì, anh luôn tuân thủ những trình tự thông thường còn hơn Cố Bình An. Ngoài việc thích sưu tập những loại bút mực quý giá, đắt đỏ, gần như anh không có thói quen xấu nào. Nhìn ra xung quanh, nếu so với người tiền nhiệm như rác Quan Đại Bảo, Thẩm An Bình có thể coi là gả keo kiệt, bủn xỉn như Grandet(2) .

(2) Grandet: nhân vật chính trong cuốn tiểu thuyết Eugénie Grandet của Honoré de Balzac, nổi tiếng vì sự giàu có, khôn ngoan và đặc biệt là vô cùng keo kiệt.

Cố Bình An cầm chiếc khăn của anh, suốt dọc đường suy nghĩ mông lung. Vừa bước vào khu nghỉ ngơi đã nhìn thấy Thẩm An Bình, chiếc bàn chỉ còn lại Thẩm An Bình và Giám đốc Dương, Tắt Nhiệm chẳng biết đã đi đâu. Thẩm An Bình cười vui vẻ, nói chuyện cùng Giám đốc Dương, mọi hành động của

anh chẳng qua đều là giới thiệu mối quan hệ không bình thường của cô và anh, một người tình ý như Giám đốc Dương đương nhiên sẽ hiểu ra sự tình trong đó và cũng sẽ nể mặt Thẩm An Bình mà quan tâm đến cô hơn.

Cô có vẻ không thích mối quan hệ không rõ ràng như ngấm hoa trong sương, lúc nào cũng có một bức tường vô hình như thế này, nhưng cũng không đủ can đảm để phá vỡ. Cô cảm thấy hồi hộp, nhìn chiếc khăn tay, bỗng cảm thấy bên tai mình, một hơi thở ấm áp và quen thuộc vụt qua. Cô nhảy tránh ra xa theo bản năng, quay ngoắt đầu lại, gương mặt vừa thân quen vừa xa lạ của Tất Nhiệm bất ngờ hiện ra khiến cô giật mình, miệng há hốc.

“Suýt, đừng giật mình thế chứ, em muốn gọi bảo vệ đến à?” Tất Nhiệm nhú mồm, nói.

Cố Bình An nghe lời, không nói gì nữa, thấp giọng hỏi: “Sao anh lại ở đây? Không bàn chuyện công việc nữa à?”

Tất Nhiệm khẽ nhún vai về không quan tâm. “Có người bàn thay anh rồi, anh phải mệt thêm làm gì nữa?”

Cố Bình An nghi hoặc hỏi lại: “Có phải anh quen Thẩm An Bình không?”

“Đương nhiên.” Tất Nhiệm thoải mái thừa nhận.

“Những người nổi tiếng ngày ngày lên báo như Tổng giám đốc Thẩm, anh còn thấy mệt mỏi ấy chứ!”

“Thôi đi, lắm chuyện, có mà anh ghen tị thì có.”

“Thế à?” Tất Nhiệm mỉm cười, ý tứ sâu xa. “Em dương dương đắc ý như vậy, sao thế, đây mới là người yêu thật sự của em à?”

Cố Bình An ngược mắt liếc nhìn anh, mắng: “Thần kinh!” Nói xong, cô liền quay người, định trở về chỗ ngồi.

Cô chưa kịp bước đã bị Tất Nhiệm kéo giật lại, theo quán tính, suýt chút nữa cô ngã vào lòng Tất Nhiệm, vẫn may cô phản ứng nhanh, hai tay dè lên ngực anh, nhưng tư thế này của hai người quả thật quá gần gũi, nhìn từ xa, chắc hẳn ai cũng nghĩ họ đang ôm nhau.

Cố Bình An nhanh chóng thoát khỏi vòng tay anh, ai ngờ một tay anh ôm chặt lấy eo cô, tay kia giữ lấy cổ tay, hơi cúi đầu, gương mặt càng lúc càng ghé sát, nhìn rất giống đang hôn nhau, Cố Bình An lập tức hiểu ý định của Tất Nhiệm, bực tức nói: “Anh làm cái gì thế hả?”

Đôi môi Tất Nhiệm khẽ quét qua tai Cố Bình An, ấm áp và mềm mại, gương mặt Cố Bình An đỏ bừng. Cuối cùng Tất Nhiệm cũng biết điều buông tay cô ra, cười rất không đứng đắn. “Em thử nói xem, có phải Thẩm An Bình đang tức tối, chỉ muốn cho anh một trận không?”

Cố Bình An bịt tai, trừng mắt nhìn Tất Nhiệm, không thể tin vào tai mình. “Ý của anh là gì?”

Tất Nhiệm khẽ nhún mồm về không quan tâm. “Chẳng có việc gì làm, muốn trêu chọc anh ta.”

“Anh quen anh ấy à?” Cố Bình An nhắc lại một lần nữa, rất rõ ràng, Tất Nhiệm hẳn nhiên không phải là người rồi rã đến mức ấy.

“Em không cảm thấy cách cư xử của anh ta lúc này rất buồn cười sao?” Tất Nhiệm trả lời chẳng hề ăn nhập với câu hỏi, cười rất thoải mái, khẽ chỉ về phía sau lưng Cố Bình An. Cô quay lại, liền bắt gặp ánh mắt như đang suy tư điều gì của Thẩm An Bình, anh hơi nghiêng đầu, tay đặt trên sofa, vẫn là điệu bộ không cười mà như cười ấy, Cố Bình An không nhìn ra được bất cứ điểm bất thường nào. Cô tức tối trừng mắt nhìn Tất Nhiệm. “Anh bị thần kinh à? Nếu muốn điên thì đừng lôi em vào. Thẩm An Bình và em chẳng có quan hệ gì cả. Cho anh một trận làm cái gì? Hay anh định nói anh và anh ấy là một đôi, anh như thế này với em, anh ấy ghen nên muốn sử dụng bạo lực gia đình với anh chứ gì?”

Cô cười dịu dàng, vô cùng xinh đẹp, tiện tay cầm chiếc khăn tay của Thẩm An Bình lau lau chỗ khi nãy Tất Nhiệm vừa chạm vào. “Đừng có đốt lửa sau lưng em, anh sẽ bị bỏng trước đấy!” Nói xong, cô quay người bước đi, duyên dáng và quả quyết.

Bạn đang đọc truyện *Tiếng Thờ Gian Du Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Cô càng tiến về phía Thẩm An Bình càng cảm thấy ánh mắt anh có điều gì đó không bình thường. Nụ cười của anh như ngưng đọng nơi khóe miệng, cộng thêm ngũ quan hoàn mỹ không có điểm gì dễ chê khiến người khác chỉ muốn ngắm nhìn. Anh không lúc nào rời mắt khỏi Cố Bình An, rồi tay khẽ nâng lên, uống cạn chút rượu còn lại trong cốc. Mùi rượu nho thơm nồng ủa đến, Cố Bình An lặng lẽ quay trở lại chỗ ngồi, đưa chiếc khăn cho Thẩm An Bình. Thẩm An Bình vẫn nhìn Cố Bình An chăm chú, không nói gì, đôi mắt đen tuyền sâu thẳm giống một cái động không đáy, cô chỉ cảm thấy mình như sắp bị hút vào đó, ban đầu cô còn có thể trụ vững, nhưng cuối cùng không thể chịu đựng được nữa, quay mặt đi chỗ khác, ngồi xem điện thoại.

Giám đốc Dương không hiểu chuyện gì xảy ra, tươi cười hỏi: “Tất Nhiệm đâu? Đi vệ sinh rồi chẳng thấy đâu nữa.”

Thẩm An Bình chớp chớp mắt một cách ranh mãnh. “Chắc là gặp được người đẹp nào đấy!”

Giám đốc Dương cười lớn. “Trẻ tuổi thật là hay!”

Thẩm An Bình cũng cười theo. “Đúng vậy!” Cười xong, anh liếc nhìn Cố Bình An như đang nghĩ gì đó.

Thực ra Cố Bình An không muốn quy cách cư xử đáng ghét này của anh là một dạng ghen tuông, vì cô không muốn nghĩ đến chuyện Thẩm An Bình thích mình, chỉ cần nghĩ đến điều đó thôi là toàn thân cô đã nổi da gà.

Khi Tất Nhiệm quay trở lại, theo sau lưng anh là một vài nhân viên mặc đồng phục. Họ đang bê thức ăn và bát đĩa, sau đó họ gấp, múc thức ăn cho vào đĩa, đặt xuống chiếc bàn thủy tinh đều tăm tắp dưới sự chỉ đạo của Tất Nhiệm.

Tất Nhiệm lịch sự giải thích: “Mọi người chắc hẳn đều đã mệt, tôi gọi chút đồ ăn, tiện thể dùng bữa luôn, muộn một chút hãy ra về.”

Giám đốc Dương gật đầu về hải lòng, nhìn về phía Tất Nhiệm, ánh mắt tán dương, đương nhiên cũng có ấn tượng tốt về sự chu đáo và tinh ý của anh.

Trong bữa ăn, thỉnh thoảng Tất Nhiệm lại vô tình mà hữu ý nhắc đến Cố Bình An, không những thế còn gấp thức ăn cho cô một cách rất “dịu dàng” khiến Cố Bình An không hề thoải mái nhưng không dám có phản ứng gì trước mặt khách hàng. Về phía Thẩm An Bình, anh vẫn tiếp tục chuyện trò với Giám đốc Dương, gần như không có gì khác biệt.

Chẳng biết bao lâu sau, cuối cùng Cố Bình An cũng không chịu nổi nữa, ghé sát Thẩm An Bình, gần giọng nói: “Sao anh vẫn trơ ra đó chưa đi? Bạn của anh, chẳng lẽ anh không đề ý đến nữa à?”

Thẩm An Bình không nói gì, chỉ cười rồi xoa xoa đầu Cố Bình An, tư thế hết sức thân mật, dịu dàng. Cố Bình An cũng đã quen với điều đó, chẳng thấy khác lạ, nhủ thầm, nói với anh: “Đáng ghét, sao cứ thích nghịch tóc em thế, rồi hết rồi!”

Lúc này, Giám đốc Dương ngồi đối diện cũng không thể ngồi yên, làm như không nhìn thấy gì, đôi mắt ông mở to, hết nhìn Tất Nhiệm lại nhìn sang Thẩm An Bình, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Cố Bình An cũng chẳng chú ý đến việc không khí trên bàn ăn có phần khác thường, cười vui vẻ rồi chỉ về phía món ăn cách xa chỗ cô ngồi nhất, nói: “Em muốn ăn món này.”

Cô còn chưa kịp nói hết, hai đôi đũa cùng chĩa về phía đĩa thức ăn đó.

Thẩm An Bình và Tất Nhiệm cùng ngẩng lên, nhìn người còn lại. Ánh mắt Thẩm An Bình vẫn sâu hun hút như chẳng nhìn thấy đấy, khóe miệng khẽ nở nụ cười như có như không, còn Tất Nhiệm thì mỉm cười như không có việc gì xảy ra.

Cố Bình An biết sắp có chuyện, đứng dậy, cười tươi tắn, rút rìe đưa tay ra, lên tiếng giải vây: “Hóa ra mọi người đều cùng sở thích, thích ăn món này à?” Đôi đũa của cô vẫn chưa kịp chạm vào đĩa thức ăn đã thấy chân bị hẫng, người lập tức đổ nghiêng về phía Thẩm An Bình. Cô tóm lấy Thẩm An Bình theo phản xạ tự nhiên, còn anh cũng lập tức đỡ lấy cô, nhưng chẳng ngờ cánh tay quệt vào chiếc cốc thủy tinh trên bàn, chiếc cốc rơi xuống, anh đưa tay ra bắt lấy.

Chiếc cốc vọt khỏi tay anh, rơi xuống mặt sàn, một tiếng “choang...” vang lên, chiếc cốc vỡ vụn, những mảnh thủy tinh sắc nhọn lờm chờm, một mảnh vỡ bắn vào tay Thẩm An Bình, trên cánh tay trần thon dài của anh lập tức xuất hiện một vết cắt, anh còn chưa thấy đau đã nhìn thấy máu rỉ ra, nhỏ từng giọt trên tấm thảm.

Thẩm An Bình lập tức bịt chặt vết thương, quay ngoắt người lại, quay lưng về phía Cố Bình An. Cùng lúc đó, Tất Nhiệm ngồi đối diện bỗng hét lớn: “Bình An, đừng nhìn!”

Nhưng đã quá muộn, Cố Bình An chỉ cảm thấy một hình màu đỏ tươi nhe răng và móng vuốt ập xuống, vồ lấy cô, tìm cô đập thành thịch, một luồng hơi lạnh toát bao trùm lưng cô. Cô cảm thấy trước mắt mình tối sầm, chân tay mềm nhũn, muốn bám vào vật đó nhưng cuối cùng chẳng bám được vào bất cứ thứ gì, đầu óc trống rỗng, cô ngất đi...

Giám đốc Dương chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhìn khung cảnh trước mắt, lắp bắp hỏi: “Việc này... là sao?”

Hai người con trai đều thờ dài một tiếng, chẳng hẹn mà đồng thanh trả lời: “Cô ấy bị chứng sợ máu.”

Toàn thân Cố Bình An mềm nhũn, cô nằm thượt trên sofa, sắc mặt trắng bệch, giống như một con búp bê vô hồn.

Lông mày Thẩm An Bình khẽ chau lại, một tay anh ấn nhẹ lên vết thương, muốn tiến đến nhưng lại không thể.

Tất Nhiệm nhìn thấy điều đó, khẽ thờ dài, nói với vẻ không còn cách nào khác một cách ngây thơ vô số tội: “Xem ra Tổng giám đốc Thẩm không thể chăm sóc cho Cố Bình An được rồi, tôi đành phải giúp một tay vậy.” Nói xong, anh nhún vai hết sức thoải mái, điệu bộ ấy cũng khiến người trước giờ luôn điềm đạm, bình tĩnh như Thẩm An Bình có vẻ mất bình tĩnh, đồng tử co lại rồi dần dần ra, tay giữ vết thương, không nói lời nào, toàn thân giống như đang ngâm trong nước lạnh khiến người khác không dám lại gần.

Một lúc lâu sau, anh quay trở về với thói quen chẳng cần quan tâm đến mọi thứ xung quanh, cười, nói: “Vậy thì cảm ơn anh trước.”

Tất Nhiệm hơi nhướn mày, bước về phía trước, bế Cố Bình An lên, khi đã đứng vững, khẽ liếc về phía Thẩm An Bình, sau đó tiến thẳng về khu vực y

tế...

Cố Bình An về nhà rất muộn. Sau khi cô tỉnh, Tất Nhiệm nhất quyết đòi đưa cô đến bệnh viện, làm hết xét nghiệm này đến xét nghiệm khác. Anh còn chuyên tâm, cuối cùng mấy bác sĩ còn bị anh ép buộc, không còn cách nào khác đành phải kê cho cô mấy loại vitamin, sau đó anh mới chịu dừng lại.

Tất Nhiệm là người rất biết thương hoa tiếc ngọc, mặc dù rất mệt mỏi, vẫn đưa cô về tận nhà rồi mới rời đi. Nhưng Cố Bình An thì chẳng thấy có gì phải ngại, đến một ly nước cũng không mời.

Lúc này Cố Bình An chỉ tò mò vì sao sau khi cô tỉnh lại, không thấy Thẩm An Bình ở bên. Trước đây, anh xuất hiện mọi lúc mọi nơi, gần đây, đến thời gian gặp mặt cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay, hôm nay anh đến là để giúp đỡ cô, cứ nghĩ rằng tất cả đã quay trở lại bình thường, nhưng cô ngất đi mà chẳng thấy anh đâu, nói là thất vọng thì cũng không hẳn, chỉ là cảm thấy rất khó chịu, thế giới không có Thẩm An Bình với Cố Bình An luôn là một thế giới bị khuyết thiếu.

Một mình đi qua đi lại trong phòng, đèn cũng không muốn bật, nhìn đường phố đã lấp lánh ánh đèn ngoài cửa sổ, Cố Bình An chợt cảm thấy cơ đơn. Cô đi giày, bước ra ngoài, chuẩn bị đi ăn đêm.

Vẫn chưa đến mười một giờ, những bảng hiệu rực rỡ làm sáng bừng con phố đông đúc, nhộn nhịp. Cố Bình An rảo bước một cách vô định, những anh chàng đẹp trai đang khoác tay những cô nàng tóc vàng, đôi chân dài miên man bước đi trên con phố rộng thênh thang.

Cố Bình An giờ tay vẫy một chiếc xe điện, đưa cho tài xế một cái tên rất nổi tiếng gần đó. Tài xế là một bác trung niên đầu hơi hói, chiếc xe điện nhỏ hẹp qua tay bác sửa sang, có thêm một mái che màu đỏ đậm. Xe vừa khởi động đã bắt đầu rung lên, Cố Bình An cảm thấy lớp da dưới chân rung đến tê tê. Bên tai có tiếng vo ve, càng lúc càng lớn.

Cố Bình An co đôi chân dài, ngồi trong xe, lưng hơi cúi phóng tầm mắt ra xa, ngẩn mặt, chẳng biết đang nghĩ ngợi điều gì, những ngón tay thon dài nghịch mái tóc buông xõa.

“Đáng ghét, một lũ đáng ghét! Đến một chút kiên nhẫn cũng không có, tưởng là đi xe xịn thì ghê gớm lắm à, bấm còi cái gì chứ!” Bác lái xe điện nói về bất mãn, tức tối. Cố Bình An cũng quay đầu nhìn theo phản xạ, ánh đèn sáng chói trên con phố xe cộ đông đúc về đêm khiến cô chói mắt, cô chỉ cảm thấy mắt mình như nhòe đi, cô dụi dụi mắt rồi ngồi thẳng dậy.

“Bác tài ơi, bác đưa cháu về nhà đi, tự nhiên cháu lại không thấy đói nữa.”

Cố Bình An như người thất thần, quay trở về nhà, tìm khắp trong bếp, cuối cùng tìm thấy một gói mì ăn liền, đập thêm một quả trứng, vậy là xong bữa lót dạ đơn giản. Cảm thấy chán ngắt, không có việc gì làm, cô lôi chiếc vòng ra, lắc liên một trăm cái, mồ hôi túa ra như tắm, vậy mà cô chẳng hề cảm thấy mệt mỏi.

Cô ngồi trên sofa xem tivi, những chương trình ban đêm nhạt nhẽo, những show giải trí được phát đi phát lại khiến Cố Bình An chẳng có chút hứng thú. Cô bỗng ngồi thẳng người, nhớ ra điều gì đó, lục lọi mớ đồ dùng trong ba lô, lôi ra chiếc điện thoại.

Mười cuộc gọi nhờ, hai cuộc của Tất Nhiệm, tám cuộc là của Thẩm An Bình.

Cố Bình An cầm điện thoại, quỳ dưới sàn nhà, chiếc điện thoại vỏ kim loại cũng phát nóng trong bàn tay cô, gương mặt tươi tỉnh, cô nhìn chăm chăm vào màn hình, hai phút sau, chiếc điện thoại bắt đầu rung, tiếng chuông vang lên.

Cố Bình An nhìn biểu tượng nhân vật người máy đang nhảy múa trên màn hình, để cho nó nhảy tới hơn bốn mươi nhịp rồi mới lười nhác bắt máy.

“Cũng chịu nghe rồi à?” Giọng của Thẩm An Bình không cao cũng không thấp, chẳng nhận ra chút cảm xúc, nhưng lời nói rõ ràng là đang tức giận.

Cố Bình An xoa xoa khoe miệng hơi héch lên, không giấu nổi vẻ thích thú. “Ừm.” Câu trả lời của cô vô cùng đơn giản nhưng tâm trạng lại vô cùng phức tạp, tìm đập cũng không nhanh, một thứ cảm xúc kỳ lạ từ từ xuất hiện, giống một sự thỏa mãn, một kiểu được đền đáp.

“Lần sau đừng ra ngoài muộn như vậy nữa, không an toàn.”

“Hà?”

“Lúc này anh bấm còi phía sau em suốt, chẳng biết em đang nghĩ gì mà không phát hiện ra.” Giọng nói của Thẩm An Bình có ý trách móc.

Cố Bình An “à” một tiếng, bật cười. “Thì ra anh chính là cái tên đáng ghét đó?” Cô nhớ lại những lời khi nãy của bác tài xế, tiếng cười càng lớn.

“Ý em là sao?”

“Không có gì.” Cố Bình An xua xua tay, gương mặt nghiêm túc hơn. “Muộn thế này rồi, tìm em có việc gì?”

Thẩm An Bình tỏ ra bất mãn, hỏi lại: “Không có việc gì thì không được tìm em sao?”

“Được được, đương nhiên là được.” Cô gật đầu lia lịa, lông mày bỗng nhướn lên. “Bây giờ anh đang ở đâu?”

“Ở ngoài.”

“Ừm.”

Cuộc nói chuyện của hai người chỉ dừng ở đó, hai đầu điện thoại chìm vào im lặng, Cố Bình An đang định nói lời tạm biệt rồi cúp máy.

Cô chậm chậm bước đến bên ban công, chưa đi ra ngoài đã nghe thấy phía dưới vang lên tiếng còi hụ cảnh sát, trong màn đêm tĩnh lặng, tiếng còi hụ inh ỏi trở nên cực kỳ rõ ràng, Cố Bình An hơi nhú mày.

Cô nhú mày không phải vì âm thanh kia mà là vì cô nghe thấy phía đầu bên kia điện thoại cũng vang lên âm thanh tương tự.

Tìm cô đập rộn ràng, không chút lưỡng lự, cô mặc áo khoác rồi đi xuống lầu.

Khu nhà cô ở quay lưng về một mặt phố, cả khu nhà chắn hết một con phố đèn đường sáng trưng, còi xe tấp nập, chỉ có một vài ngọn đèn đường tỏa ánh sáng lơ mờ.

Người trên đường lác đác, Cố Bình An vừa xuống lầu đã nhìn thấy chiếc xe quen thuộc đỗ cách đó không xa.

Chiếc xe màu đen khoác lên mình thứ ánh sáng màu vàng sẫm dưới ánh đèn đường mờ ảo, đường nét mềm mại, người đang tựa vào thân xe kia cũng trở nên mơ hồ. Cô nghe bên tai mình ừ ừ, cứ ngỡ ngẩn đứng nguyên tại chỗ, nhìn cái bóng người cao lớn ấy.

Một tay cô giữ nguyên chiếc điện thoại, người khẽ run lên vì bất ngờ, nhưng vẫn cố làm ra vẻ điềm tĩnh. “Quay đầu.”

Lời nói của cô còn chưa dứt, người đứng phía trước đã nhanh như chớp quay ngoắt lại, về mặt ngạc nhiên, một giây sau, anh mỉm cười, vẫy tay về phía Cố Bình An, giọng nói trầm khàn bỗng trở nên vô cùng gọi cảm trong sự tĩnh lặng của màn đêm, đôi mắt đen tuyền lấp lánh như biết nói chuyện. “Hi!”

Cố Bình An ngất máy, tay cầm điện thoại, cười rạng rỡ. “Thẩm An Bình, sao anh ngốc thế?”

Thẩm An Bình nhún nhún vai về chẳng quan tâm, bước đến bên Cố Bình An, dang rộng đôi tay, ôm chặt lấy cô, gương mặt nhẹ nhàng, thân nhiên, giống cậu thư sinh mới lớn. Hơi thở của anh bao trùm mọi giác quan của Cố Bình An. Lúc đầu cô hơi khựng lại, sau đó cô đưa tay ra chặn trước ngực Thẩm An Bình. Cô không ngẩng lên mà cúi xuống, cặp mi dài giống hai cánh bướm đang khép lại, ánh trắng và ánh đèn đường giao hòa dịu dàng, ấm áp, chiếu rọi lên gương mặt thanh tú, xinh đẹp của cô khiến người khác muốn chạm vào.

Thẩm An Bình dần cúi thấp đầu, càng lúc càng gần Cố Bình An. Cô cảm thấy tim đập rộn ràng, không kìm được, bật cười thành tiếng, nói trêu chọc: “Em sẽ không đưa tiền cho anh đâu.”

Cô vừa dứt lời, người lúc nào cũng ôn tồn, điềm đạm như Thẩm An Bình cũng phải bật cười. Giọng anh rõ ràng, thanh thoát: “Tại sao lại không đưa tiền cho anh?”

Nói đến câu chuyện đưa tiền này, đối với Cố Bình An, đó là hồi ức chẳng mấy tốt đẹp.

Đó là một buổi tối năm lớp mười một, Cố Bình An đau khổ trở về nhà trên con hẻm nhỏ sau trường sau buổi tự học. Phía sau trường là khu vực đang quy hoạch của thành phố, hết đào lên lại lấp đi. Cô nắm chiếc dây đeo ba lô, bước đi bình thản, không hề nghĩ sẽ gặp phải nguy hiểm.

Đến khi bị ai đó bắt ngờ bịt miệng, đẩy tới khu công trường ngổn ngang, cô mới cảm thấy sợ hãi.

Một đám mây đen nặng nề bao phủ bầu trời, trăng và sao đều bị che khuất, Cố Bình An cảm thấy chột dạ. Cô cũng không nhìn rõ người kia trông thế nào, chỉ biết rằng kẻ đó đang hi lặc chiến đấu với quần áo trên người cô. Cố Bình An trước giờ không sợ trời, không sợ đất, lúc này bắt đầu cảm thấy lo lắng, cô túm chặt lấy quần áo của mình, cố gắng giữ bình tĩnh, nói với gã đàn ông đang đè lên người mình kia: “Anh giai ơi, anh đừng vội, chúng ta thương lượng một chút nhé!”

Người đó cũng không sợ Cố Bình An chạy mất, hai chân đè chặt lên hai chân cô, cô bị đè đến mức không nhúc nhích được, chỉ có thể giơ tay lên cầu xin: “Anh giai ơi, hôm nay em đến tháng! Anh đừng vào bản lĩnh, em cũng chẳng vui gì trong túi em có tiền, anh cầm tạm, đi tìm một chị gái nào đấy, được không?”

Cô nói rất thành khẩn, vốn nghĩ đó chỉ là những lời yếu ớt trước lúc lâm nạn, ai ngờ gã kia động lòng thật, lòi từ trong ví của cô ra năm trăm tệ mà bỏ cô cho lúc trước, phui phui đám bụi trên người rồi đi luôn.

Cố Bình An vừa thảm nguyện rửa vừa thảm sung sướng vì quá may mắn, cầm lấy ví rồi chạy mất, chẳng buồn quay đầu lại.

Việc này đương nhiên đã để lại tâm lý sợ hãi cho Cố Bình An, một khoảng thời gian rất dài sau đó, cô không để cho bất cứ đứa con trai nào lại gần. Cô cũng không muốn nhắc lại chuyện này, cô cảm thấy điều đó thật đáng sợ. Chẳng ngờ hôm nay cô bỗng nhắc lại chuyện đó, mà lại trong một tình huống như thế này, Thẩm An Bình không biết chuyện đó, còn tự chui đầu vào rọ. Anh mỉm cười, gương mặt sáng bừng, không ghé quá sát nhưng cũng không buông hẳn ra, chỉ nghiêng răng nói: “Yêu tinh!”

Cố Bình An cười lớn, gương mặt toát lên vẻ dịu dàng, hai tay cô chặn trước ngực anh, lòng bàn tay có thể cảm nhận được sự ấm áp của cơ thể anh, nhịp tim đều đặn của anh như hòa cùng một nhịp với trái tim cô.

Những ngón tay thon dài của cô vẽ vài vòng trên ngực anh, cô không ngẩng lên, nhìn chăm chú vào những chiếc cúc áo lấp lánh của anh, giọng nói rõ

ràng vui tai: “Thắm An Bình, anh dám hôn em?” Nói xong, cô từ từ ngẩng lên, hàng mi dài khẽ chớp chớp, giống như cánh bướm xao động. Đồng tử đen láy như hàng vạn màu sắc đang lưu chuyển trong đôi mắt cô, mê hoặc Thắm An Bình, âm thầm và lặng lẽ.

Thắm An Bình cúi thấp đầu, khẽ cười, gương mặt điểm đậm như không hề có chút động lòng, không ghé lại gần cũng không buông tay. Đôi mắt đen láy nhìn cô chăm chăm, không hề chớp. Cố Bình An cũng chẳng cảm thấy hoang mang, cười càng tươi, dịu dàng xoa ngực anh, tự hỏi rồi tự trả lời, giọng trách móc: “Anh không dám?”

Thắm An Bình ngẩn ra một lúc, không trả lời, cũng chẳng hề bị kích động, chỉ nhẹ nhàng vươn tay, vuốt tóc mái của cô ra sau tai, ngón tay chạm vào vành tai mềm mại, dịu dàng hỏi: “Tại sao?”

“Chẳng vì sao cả.”

Ánh trăng thật khéo treo ngời, Cố Bình An ngẩng đầu, cảm giác bồn chồn, cô thấy mình giống như Eva vô tình đi lạc vào khu vườn Eden, bị khung cảnh tươi đẹp trước mắt hút hồn, đóa hoa tuyệt đẹp kia, cây táo ngọt lành ấy, dường như chỉ cần cô khẽ giơ tay là có thể chạm được vào. Cô giống như bị thôi miên, nhẹ nhàng nhón chân, đặt môi mình lên môi Thắm An Bình, khẽ chạm, khẽ cảm nhận, cảm giác mềm mại, dịu dàng, mùi bạc hà dịu nhẹ và mùi nước hoa thoang thoảng trên người Thắm An Bình.

Trái tim cô trở về với sự tĩnh lặng, quay lại lúc cô lên năm, trận tuyết lớn không mời mà đến ấy, những bông hoa tuyết bay ợp trời giống những mẩu giấy vụn ai đó cắt ra rồi tung lên, tung bay trong gió, đẹp đến ngộp thở. Lần đánh trận giả trên tuyết ấy đã bị tên đáng ghét Thắm An Bình làm cho hỏng bét, nhưng khi những đứa trẻ khác đã trở về nhà chỉ còn Thắm An Bình ở bên Cố Bình An. Cô thích thú nặn một quả cầu tuyết, còn anh lại dùng bàn tay nhỏ bé nặn phần thân của người tuyết. Khi tuyết rơi thưa dần, mặt đất trắng muốt một màu, chỉ còn lại tiếng cười thích thú của hai người bọn họ khi cùng nhau đắp người tuyết trên mặt đất rộng lớn, lạnh buốt. Trước khi rời đi, Cố Bình An lấy chiếc khăn của mình, quàng qua cổ người tuyết. Thắm An Bình nhìn cô về khó hiểu, hỏi: “Làm gì đấy? Em không lạnh sao?”

Cố Bình An xoa xoa bàn tay nhỏ bé đỏ ửng vì lạnh của mình, cười tí mắt, trả lời: “Người tuyết cũng biết lạnh chứ!”

Thắm An Bình vênh mặt với cô bạn nhỏ tuổi hơn, buông một câu “Đồ ngốc!” Nói xong, anh tháo chiếc khăn của mình quàng cho Cố Bình An. Thắm An Bình khi đó mới sáu tuổi, nhìn hơn Cố Bình An chút xíu, vụng về quần chiếc khăn kín mít quanh gương mặt của Cố Bình An, chỉ để lộ đôi mắt to đen láy như hai quả nho. Cố Bình An cựa quậy về khó nhọc khi cười thò ra những luồng khí nóng, “Anh An Bình, sau này lớn lên em lấy anh nhé?”

Thắm An Bình trừng mắt như vừa nhìn thấy ma. “Không thèm, mẹ anh nói rồi, tìm vợ phải tìm người xinh đẹp cơ!”

Những câu chuyện của thời thơ ấu, có lẽ Thắm An Bình đã quên từ lâu, nhưng Cố Bình An thì chưa hề quên. Cô rõ ràng có trí nhớ rất tồi, học thuộc bài lúc nào cũng mất nhiều thời gian hơn người khác, có chuyện gì cũng phải nói với cô vài ba lần, cô mới nhớ được, đến bây giờ nếu mất điện thoại, cô cũng không nhớ nổi số điện thoại của bố mẹ, duy chỉ có những chuyện liên quan đến Thắm An Bình là cô ghi nhớ từng chi tiết.

Cố Bình An thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn Thắm An Bình, nụ cười ngốc nghếch như hồi nhỏ, cô thần nhiên nói: “Thắm An Bình, anh nói xem, sao anh lại may mắn như vậy chứ?”

Trước nụ hôn bất ngờ của cô, Thắm An Bình lúc đầu là bất ngờ, sau đó lấy lại vẻ bình thản, đôi mắt sâu hun hút, khoe miệng thấp thoáng nụ cười, gương mặt ấy giống như bản mẫu đã được khắc từ lâu, mỗi lần in ra đều giống y như đúc. Đôi tay anh dịu dàng lùa vào mái tóc của Cố Bình An, mái tóc đen như thác nước của cô giống những sợi dây leo đan vào nhau trong bàn tay anh, đẹp đến khó tin. Anh chậm rãi cất tiếng hỏi: “Tại sao?”

“Vì anh có một người em gái tốt như em.”

Màu mắt Thắm An Bình sẫm lại, giọng nói có phần lạnh lùng hơn: “Thế sao?”

Cố Bình An hơi nhướn mày, giống như vừa mất đi trí nhớ, hoàn toàn quên những cử chỉ âu yếm của mình khi nãy với Thắm An Bình. Cô cười tươi, đẩy Thắm An Bình ra, thoát khỏi vòng tay của anh, mắt chớp chớp. “Thắm An Bình, anh về sớm đi, chúc ngủ ngon!”

Cô vừa bước được một bước, đã bị Thắm An Bình kéo lại. Anh hơi chau mày, hỏi về rất không hài lòng: “Chỉ thế thôi sao?”

Cố Bình An cười rất ngây thơ vô số tội. “Thế anh còn muốn thế nào?”

Thắm An Bình vẫn không chịu buông, cất giọng điểm tỉnh: “Anh là con trai một, không có em gái.”

“Ừm...” Cố Bình An nhướn mày. “Rồi sao?”

“Bây giờ anh thiếu một cô bạn gái.”

Cố Bình An nhún nhún vai. “Nhưng em không muốn.”

“Vì sao?”

“Chẳng vì sao cả.” Thắm An Bình im lặng, không nói gì, từ từ ghé sát lại Cố Bình An, hơi thở ấm nóng của anh phả vào vành trán trắng trẻo của Cố Bình An. Anh khẽ thở dài. “Cố Bình An, em nghĩ mình có thể chạy trốn đến bao giờ?”

Cố Bình An giả bộ không hiểu ý của anh, cười rất vô tâm, xoa xoa cằm dưới, gương mặt như đang ngẫm nghĩ rất nghiêm túc. “Có lẽ đến khi Đài Loan

trở về cũng chưa biết chừng.”

Thẩm An Bình nhìn cô, có thể nói hai người bọn họ đã quen nhau kể từ khi còn ở trong bào thai nhưng Thẩm An Bình chưa bao giờ hiểu Cố Bình An. Cô giống một tiểu tinh linh mãi mãi không bao giờ lớn, cho dù cô có ngang ngạnh, thích làm gì là làm, thích làm người khác tổn thương nhưng chẳng ai nữ trách cô. Thẩm An Bình rất nuông chiều cô, còn cô luôn coi anh như một thứ vốn dĩ thuộc về mình, không làm theo những gì anh muốn. Có lẽ cô đã làm theo những gì anh muốn, chỉ là không muốn thừa nhận, cố tình tỏ ra không hiểu một cách cố chấp.

Thẩm An Bình mãi mãi không có cách nào trách móc được cô, cho dù lúc này anh đã gỡ bỏ mọi sự phòng ngự, grom giáp đều không còn, Cố Bình An vẫn không đồng ý cho anh được mở cánh cửa đi vào trái tim cô. Cô giống một con nhím, bất cứ lúc nào cũng có thể xù lông. Đừng bao giờ cố giữ chặt lấy cô, vì điều đó chỉ làm đau chính mình mà thôi.

Thẩm An Bình nhẹ nhàng buông tay, lòng bàn tay rịn mồ hôi, gió đêm lạnh buốt khiến những cảm xúc hỗn loạn trong anh dần trở lại trạng thái cân bằng, cuối cùng anh cũng ép mình trở về với đáng về quen thuộc, khẽ cười. “Ngủ sớm đi, ăn uống đầy đủ vào, ngày càng gầy rồi đấy, vốn đã chẳng có bao nhiêu thịt, bây giờ chạm vào còn thấy đau tay.”

Cố Bình An bĩu môi về khó chịu, lầm bầm “Đồ lưu manh, trong đầu anh, ngoài mấy cái đen tối ra, chẳng còn gì khác!”

Thẩm An Bình cũng không phản ứng lại, chỉ “ừ” một tiếng. Tuy anh cố tỏ ra tự nhiên khi đối diện với cô nhưng trong lòng vẫn rất trống trải. Cố Bình An chỉ cảm thấy huyết thái dương đập liên hồi, giống như có người đang cầm sợi dây thừng vô hình, ra sức kéo... Cố Bình An cảm thấy thất thần và hoang mang. Cô quay người, bước về phía con đường quay lưng lại với Thẩm An Bình, làn gió đêm lạnh buốt thổi ù ù bên tai, trong cảm giác mơ màng, cô nghe thấy giọng nói thâm trầm của Thẩm An Bình vang lên: “Có phải em không nhớ em đã từng nói lớn lên sẽ cưới anh?”

Cố Bình An không quay đầu lại. Cô có thể tưởng tượng gương mặt của Thẩm An Bình lúc này, như có một mũi tiêm bất ngờ chọc vào nơi mềm yếu nhất trong trái tim cô, mũi tiêm bất ngờ không báo trước ấy khiến mọi cử động của cô đều đau đớn đến xé lòng. Từng gương mặt, từng điệu bộ trước đây của Thẩm An Bình lúc này như ùa về trong ký ức, màu đen thẫm của bầu trời đêm giống như một bức tranh đang mờ, Cố Bình An nhắm mắt nhìn từng ngôi sao đang nhấp nháy, nghĩ đến lần Thẩm An Bình đưa cô đi picnic hồi nhỏ, hai người đã tựa đầu vào nhau ngồi ngắm sao trên đỉnh núi, gương mặt điển trai của anh như hòa làm một với những ngôi sao sáng lấp lánh trên bầu trời, giọng nói của anh đầy vẻ hào hứng, bình tĩnh và kiên nhẫn giải thích cho cô nghe tên của từng cung hoàng đạo trên bầu trời.

“Em có nhìn thấy ở phía đông kia không? Hai con cá đang bơi về hai hướng khác nhau, đó là cung Song Ngư.” Trông đáng yêu của Thẩm An Bình giống hệt ông cụ non. “Cung Song Ngư được hợp thành từ Nữ thần sắc đẹp Venus và thần Tình yêu Cupid. Ngôi sao hộ vệ của cung Song Ngư là sao Hải Vương, thần hộ vệ là thần Biển Poseidon.” Anh gõ lên vầng trán buống binh của Cố Bình An. “Cô bé ngốc nghếch này chắc chắn thuộc cung Song Ngư rồi, chẳng thực tế chút nào!” Cố Bình An xoa xoa trán, chu môi nói: “Nếu anh đã ghét như thế, còn quan tâm nghiên cứu cung Song Ngư làm gì!” Trên mặt Thẩm An Bình thoáng hiện nét ngượng ngùng, ngay sau đó trở lại điệu bộ thản nhiên như lúc thường ngày. Anh chỉ tiện thì đọc qua thôi, ai như em, suốt ngày chỉ biết đọc manga với mấy truyện ngôn tình chán ngắt.”

Đôi mắt khô của Cố Bình An bỗng xuất hiện vài giọt nước mắt ấm nóng. Cô khẽ gạt đầu, cố kìm nén để nước mắt không trào ra, cảnh vật trước mặt chuyển dần từ rõ ràng sang mờ ảo. Con gió đêm vô tình dần thổi tan những ký ức ảm áp. Khi Cố Bình An nhớ lại những ký ức ngọt ngào ấy, cô cũng nhớ những câu chuyện về Thẩm An Bình và những người con gái khác. Nếu nói không quan tâm thì đó là nói dối. Thẩm An Bình chỉ nhớ đến câu chuyện về cung Song Ngư mà không hề biết về những người nhóm máu O thuộc cung Song Ngư, những người luôn theo đuổi sự ảm áp, ổn định. Cố Bình An là như vậy, vì thế cô không đủ dũng khí để thử. Thẩm An Bình không thể cho cô những gì cô muốn, còn cô cũng cảm thấy mình không có cách nào khóa chặt được trái tim không an phận ấy của anh. Thực ra, có lúc duyên phận của hai con người cũng giống như một phát minh vậy, đến một cách ngẫu nhiên. Không phải ai bị quả táo rơi trúng đầu cũng có thể trở thành Newton, không phải đôi thanh mai trúc mã nào cũng đi đến một kết thúc tốt đẹp. Chẳng có ai nhất định thuộc về ai. Thẩm An Bình và Cố Bình An, nói trắng ra cũng chỉ nhiều hơn con số 0 một chút mà thôi.

Hội ức cũng giống như những thứ khác trong cuộc sống này, có hạn sử dụng, hết hạn rồi thì có cố gắng níu giữ cũng chỉ có thể bất lực nhìn nó dần tan biến. Cố Bình An luôn cố gắng tìm một sự cân bằng giữa ba quãng thời gian quá khứ hiện tại và tương lai. Cô hít một hơi thật sâu, cảm giác nghẹt thở đến khó chịu, cô mím chặt môi, cố gắng trả lời với điệu bộ bình thản nhất có thể. “Em chưa bao giờ quên, nhưng anh cũng cần nhớ, khi ấy anh đã trả lời em rằng, không muốn.” Cô ngừng lại một chút rồi nghiêm túc, nói tiếp: “Thẩm An Bình, có những thứ khi đã vượt mất rồi thì sẽ mãi mãi không thể lấy lại được.” Giọng nói của cô không lớn nhưng Thẩm An Bình lại cảm thấy mình đang ở giữa một thung lũng rộng lớn, từng lời nói của Cố Bình An đều vọng lại một cách mơ hồ, nhẹ nhàng mà day dứt, chòn vòn bên tai anh. Anh không nói gì. Cố Bình An cũng đứng nguyên tại chỗ.

“Sao em biết là anh đã vượt mất rồi?” Giọng nói của Thẩm An Bình hơi khàn, trầm sâu, không nhận ra được là cảm xúc gì.

“Em không thể chịu được việc chung một người đàn ông với quá nhiều người con gái khác. Tình yêu không phải là chiếc bánh sinh nhật, không thể chia ra để ăn.” Cố Bình An đứng trong gió, sống lưng thẳng tắp.

“Em có để tâm đến việc đó không?”

Cố Bình An biết Thẩm An Bình không có ý hỏi, cô nghĩ một lát rồi trả lời: “Không để tâm vì chẳng liên quan gì đến em.”

Thời gian cứ nhích từng bước chậm chạp, đến mức Cố Bình An cảm thấy chân mình bắt đầu tê đi, sau đó cô mới nghe thấy giọng nói lạnh lùng, rõ ràng của Thẩm An Bình vang lên: “Em ngủ sớm đi, hôm nay ai cũng mệt rồi.”

Bàn tay Cố Bình An nắm chặt lại, cô quay ngoắt đầu, chỉ nhìn thấy Thẩm An Bình đã quay bước đi. Cô cắn chặt môi, không hề cử động, lặng nhìn anh bước vào trong xe, khởi động xe rồi rời đi. Cảm giác ảm ức trong cô càng mãnh liệt, cô mở bật miệng, mùi máu tanh xộc lên óc khiến cô cảm thấy buồn nôn. Cô cố gắng đứng vững, xoay người bước lên lầu.

Buổi tối, Cố Bình An nằm trên giường, khoanh khắc Thẩm An Bình quay người bước đi cứ lờn vờn trong đầu khiến cô cảm giác như một chiếc chùy khổng lồ đang tàn nhẫn giáng vào trái tim mình. Cô không thể chịu nổi nữa, giây phút này, trái tim cô thực sự rất đau. Cô không biết đây có phải là tình yêu hay không, nhưng cô chắc chắn mình thực sự không thể thiếu Thẩm An Bình. Nhưng giống như mẹ cô đã nói, sẽ có ngày Thẩm An Bình cưới một người con gái khác, sinh ra một đứa trẻ đáng yêu, dễ thương với người phụ nữ khác, còn cô, Cố Bình An, sẽ ngày càng cách xa anh. Thứ cô sợ nhất chính là cảm giác bất lực này, vì thế cô chỉ có thể dùng những cách thức ngốc nghếch nhất để bảo vệ chính mình, những cơn đau ngăn ngui luôn dễ lành hơn những cơn đau dai dẳng.

Cùng lúc đó, Thẩm An Bình lặng lẽ lái xe đến trước ngôi trường cũ của hai người, ngôi trường tiểu học trọng điểm cạnh con đê bên bờ sông đã được tu sửa khang trang, chỉ có cây quýt phía cánh cổng sau của trường, bên dòng sông là chưa bị đốn. Thẩm An Bình tựa vào cây quýt với tay vạt một quả, kiên nhẫn bóc vỏ, cho từng múi quýt vào miệng, vừa chua vừa đắng nhưng anh vẫn cố ăn hết. Trong miệng chỉ có cảm giác đắng ngắt nhưng toàn thân không có cảm giác gì, trong đầu chỉ vang lên những lời Cố Bình An nói lúc anh rời đi. “Không để tâm vì chẳng liên quan gì đến em.” Cô không thể biết câu nói ấy có ý nghĩa như thế nào với Thẩm An Bình. Anh rút từ trong túi áo ra chiếc nhẫn mình đã mua sau khi băng bó xong vết thương ngày hôm nay. Nhẫn bằng bạch kim, viên kim cương màu hồng nhạt long lanh, Thẩm An Bình đưa nó lên trước mặt, dưới ánh trăng chiếu rọi, viên kim cương long lanh như ngôi sao trên trời anh bỗng nhớ lại giây phút đi mua nhẫn.

Nhân viên bán hàng ở đó đã rất quen anh, vì thỉnh thoảng lại có một cô gái chân dài đến mua nhẫn, dùng tên Thẩm An Bình để ký vào hóa đơn, sau đó thư ký của anh phải thanh toán một lượt. Nhưng tất cả các cô gái đều biết rõ tính cách của Thẩm An Bình, không thể lờn vờn trước mặt anh quá một tháng, cũng tuyệt đối không đòi anh mua nhẫn. Tính cách lạnh lẽo khó dò của Thẩm An Bình càng khiến những cô gái xung quanh tỏ vẻ hứng thú, đương nhiên, trong đó có cả cô nhân viên bán hàng xinh đẹp trong cửa hàng trang sức này.

“Thẩm tiên sinh đến mua nhẫn à?” Cô không hề che giấu sự ngạc nhiên của mình. Thẩm An Bình nhìn phản ứng của cô gái, nở một nụ cười ngượng ngùng hiếm có. “Đừng vậy.” Cô nhân viên có phần hơi thất vọng, lại tỏ ra tò mò: “Chắc hẳn là một cô gái rất xinh đẹp.” Thẩm An Bình cười, nghĩ đến gương mặt anh tú của Cố Bình An, trả lời: “Ừm.” Cô nhân viên lấy rất nhiều mẫu nhẫn cho Thẩm An Bình chọn. Anh vừa nhìn đã ưng ý chiếc nhẫn có viên kim cương màu hồng nhạt nằm trong góc tủ trưng bày. Chiếc nhẫn ấy không quá lớn, nữ nhân viên bán hàng tỏ vẻ ngạc nhiên: “Chiếc nhẫn này hình như hơi thường thì phải. Đây là chiếc nhẫn cuối cùng của mùa này, cũng không có điểm gì quá nổi bật.” Thẩm An Bình không thực sự chú ý lắng nghe lời giới thiệu của cô nhân viên, hào sảng nói: “Tôi muốn mua chiếc nhẫn này.”

Cố Bình An từ nhỏ đến lớn đều có những sở thích rất kỳ lạ, làm việc gì cũng rất ngang ngược. Dùng tiền để mua chuộc cô, Thẩm An Bình không dám làm, anh biết rõ không thể mua chuộc được Cố Bình An, từ nhỏ đến lớn người mà anh không dám chắc chắn nhất chính là Cố Bình An, vì thế anh luôn chú ý đến điều đó, chọn những thứ mà Cố Bình An không ghét bỏ. Anh cũng không biết bản thân mình có vấn đề gì. Trước đây, bên cạnh Cố Bình An cũng có không ít người theo đuổi nhưng anh chưa hề cảm thấy có mùi nguy hiểm nào. Khi anh nhìn thấy Tất Nhiên, anh lại lo sợ sẽ mất Cố Bình An. Anh có thể chịu đựng được việc Cố Bình An không yêu mình nhưng anh không thể tưởng tượng Cố Bình An sẽ cưới người đàn ông khác, nũng nịu trong vòng tay của người đàn ông khác. Anh thực sự muốn đưa tay ra, dốc hết sức mạnh của mình để giành lấy, chẳng ngờ anh còn chưa kịp mở lời, đã thất bại thảm hại.

Cố Bình An nói: “Không để tâm vì chẳng liên quan gì đến em.” Thì ra, tất cả đều không liên quan đến cô.

Anh lúc nào cũng nghĩ rằng Cố Bình An giận anh vì anh đã nghe theo sự sắp xếp của gia đình mà đi du học. Khi cô biết anh sắp đi du học, cô đã khóc một trận long trời lở đất. Anh chưa bao giờ quên cảnh cô đến tiễn anh. Trong sân bay, người qua người lại nườm nượp, Cố Bình An nhìn anh đắm đắm, đôi mắt long lanh, sáng ngời trở nên trống rỗng, cô lạnh lùng nói: “Anh thực sự muốn đi à?” Thẩm An Bình chỉ cảm thấy trái tim nhói đau, khẽ chỉnh lại cổ áo hơi lệch của cô, nhìn thẳng vào mắt cô, dặn dò: “Nhất định phải học cho thật tốt, năm sau qua đó, anh đi trước thăm dò tình hình.”

“Em sẽ không đi đâu!” Cố Bình An cố chấp một cách khác thường, “Có giỏi thì anh đừng quay lại nữa!”

“Đừng có hư! Chỉ một năm không gặp, chứ có phải cả đời đâu!”

Cố Bình An gần như phát điên: “Một ngày cũng không được, một giây cũng không được! Nếu anh đi, cả đời này em sẽ không tha thứ cho anh đâu!” Cô mở trừng mắt, quàng chặt tay Thẩm An Bình, người lớn của cả hai nhà đều giữ chặt lấy Cố Bình An, nghĩ rằng cô chỉ đang giận dỗi kiểu trẻ con vì không nỡ rời xa. Cố Bình An ngang ngạnh như vậy đây, nhất quyết không chịu buông tay, cuối cùng khó khăn lắm người lớn mới tách được hai người họ ra. Cố Bình An bất ngờ giật một chiếc cúc áo sơ mi của Thẩm An Bình, nắm chặt chiếc cúc bằng kim loại lấp lánh, đến mức tay rớm máu mà không có cảm giác gì.

Thẩm An Bình không bao giờ có thể quên câu nói cuối cùng Cố Bình An đã nghiêng chặt răng thốt ra: “Thẩm An Bình, sẽ có ngày nhất định anh phải hối hận!” Câu nói ấy như vẫn vang vọng bên tai, Thẩm An Bình đã thực sự hối hận. Một năm trôi qua, Cố Bình An không một lần gọi điện cho anh, anh gọi về, Cố Bình An cũng không bắt máy. Cô quả nhiên không ra nước ngoài, mẹ anh nói cô đã thi vào một trường đại học trọng điểm, học hành rất tốt, cuộc sống cũng rất ổn, cuối cùng còn nhắc nhở Thẩm An Bình phải nhớ giữ gìn sức khỏe. Sau khi gác máy, anh cảm thấy bồn chồn, ngay hôm ấy anh đã mua vé máy bay về nước. Mười mấy tiếng đồng hồ ngồi trên máy bay rồi chuyển máy bay, vượt núi, vượt biển trở về chỉ để được nhìn thấy người con gái anh ngày ngày mong nhớ một lần. Lúc nào anh cũng nghĩ xem, khi nhìn thấy anh, Cố Bình An sẽ có phản ứng như thế nào. Trong đầu anh hiện ra đủ các khả năng nhưng không ngờ những gì anh nhìn thấy lại hoàn toàn khác.

Anh gọi điện cho Quan Tiểu Bảo, Quan Tiểu Bảo vòng vèo hai, ba câu rồi nói cho anh biết vài địa điểm. Anh đi tới từng chỗ một, cuối cùng đã tìm thấy bóng hình anh ngày đêm thương nhớ tại vườn cây phía sau thư viện trường. Đáng tiếc, Cố Bình An của anh không chỉ có một mình. Giây phút bất ngờ quay đầu lại ấy, anh nhìn thấy một người con trai dáng người dong dong đang nâng gương mặt nhỏ nhắn ửng đỏ của Cố Bình An lên, nhẹ nhàng đặt lên đó một nụ hôn...

Lần anh âm thầm trở về nước ấy chỉ có một mình Quan Tiểu Bảo biết. Khi Quan Tiểu Bảo tìm thấy anh, anh đang ngồi một mình trên chiếc ghế trong khu vườn, vẻ mặt mất bình tĩnh, vẻ điển trai cũng mờ đi một cách lạ thường. Quan Tiểu Bảo nhìn anh vẻ nghi hoặc. “Không tìm thấy Bình An sao?”

Thẩm An Bình mỉm cười gượng gạo, lắc đầu. “Không.”

“Đề em gọi cho cô ấy.”

Thẩm An Bình lắc đầu. “Không cần, anh cùng thầy giáo về đây tham gia một vài hoạt động rồi lại đi ngay.”

Nói xong, anh còn dặn dò Quan Tiểu Bảo: “Đừng nói cho Bình An biết anh về, nếu không cô ấy lại đổ anh không mua quà cho cô ấy, thời gian gấp quá nên anh không rảnh.” Quan Tiểu Bảo tuy vẫn nghi hoặc nhưng cũng không nghĩ gì nữa, chỉ cười tỉnh ranh, nói: “Mau hồi lộ em đi, nếu không, em thêm mắm thêm muối cho Bình An mắng chết anh!”

Cố Bình An ghét con trai lại gần như thế nào, Thẩm An Bình hiểu rất rõ, sau lần đầu gặp phải lưu manh, lúc nào Cố Bình An cũng nghĩ tất cả đàn ông đều xấu xa. Đây cũng chính là nguyên nhân khiến anh yên tâm để Cố Bình An ở lại trong nước một mình. Nhưng trong khi Thẩm An Bình hoàn toàn yên tâm, Cố Bình An lại vượt qua được rào cản tâm lý, chấp nhận một người con trai khác.

Thì ra Cố Bình An từ trước đến giờ không phải là không thích anh.

Thì ra Cố Bình An quả thực không hề để tâm đến những câu chuyện đào hoa của anh.

Thì ra Cố Bình An quả thực không yêu anh.

Tất cả những gì anh làm đều trở thành chuyện nực cười mà anh tự biên, tự diễn. Còn Cố Bình An, từ đầu đến cuối không hề quan tâm.

Thẩm An Bình nâng chiếc nhẫn lên, nhìn kỹ, tự cười nhạo mình, sau đó vứt chiếc nhẫn xuống dòng sông lạnh giá, chiếc nhẫn nhỏ bé văng lên trên không trung một đường cong, cuối cùng rơi xuống dòng nước. Anh rút một điếu thuốc, bật lửa, hít một hơi sâu, mùi thuốc lá tràn vào phổi. Anh khẽ búng đầu ngón tay, từng mẩu tàn thuốc lập lờ rơi trên mặt đất, cuốn vào trong gió, giống như cảm xúc của anh lúc nào cũng giữ chặt trong lòng, vụn tan biến một cách vô tình.

Sự ngang ngược và kỳ quái của Cố Bình An, nếu là người quen thì sẽ hiểu rất rõ, cô không giống như Quan Tiểu Bảo có gì nói vậy, lúc nào cũng ồn ào, mà giống nữ diễn viên phản diện có thể nào cũng không thể chết trong phim truyền hình TVB, quyết xuất hiện đến giây phút cuối cùng. Thực ra, cô cũng đã nghĩ nên đi theo con đường của một thực nữ đoàn trang, nhưng cô cố gắng được một thời gian thì cảm thấy rất khó chịu, sến súa ghê gớm, nghĩ đi nghĩ lại, cố gắng là chính bản thân mình vẫn tốt hơn.

Buổi sáng ngủ dậy, cô bị gương mặt mình trong gương dọa đến mức nhảy dựng lên, sắc mặt chẳng chút sức sống, tóc tai bù xù, hai mắt sưng húp như bánh sủi cảo, lúc chải đầu còn rụng mấy sợi tóc, da đầu đau rần rần. Cô trang điểm thật đậm để che đi vết thâm thâm, lớp son màu cánh hoa hồng trở nên nổi bật trên gương mặt trắng ngà. Cố Bình An nhìn mình trong gương, cười suốt, cảm thấy mình giống con quỷ trong các bộ phim kinh dị.

Đi tàu điện ngầm buổi sáng khiến người cô rã rời, đến menhین cũng chẳng nhận ra, khó khăn lắm mới lết được tới công ty, còn phải trải qua một trận chiến tranh giành trong thang máy. Tóm lại, ngày hôm nay Cố Bình An rất đau khổ và hối hận vì đã không xem lịch tường, hôm nay là cái ngày gì mà mọi việc chẳng ra làm sao vậy?

Tất Niên ngày hôm qua vẫn còn trong bộ dạng quý ông, sau một giấc ngủ dậy, bỗng có cảm giác hoàn toàn xa lạ, sáng sớm đã liên tục gắt gỏng với Cố Bình An. Cô vẫn ngủ không đã giấc, lúc này càng cảm thấy mệt mỏi hơn. Trời rõ ràng đã vào thu, Cố Bình An vẫn cảm thấy bức bối khó chịu, lưng nhom nhóp mồ hôi khiến cô cảm thấy không thể chịu nổi. Cô không thể tập trung làm việc, ngồi đếm thời gian như ngồi trên than hồng.

Nhưng một ngày bận rộn cũng khiến cô quên đi sự việc ngày hôm qua, cảm giác đau lòng cũng vơi đi khá nhiều. Cô mệt mỏi thu dọn đồ đạc, bỏ tất cả vào túi xách, chiếc giày cao gót bỗng hơi chật, Cố Bình An nghiêng răng chịu đau khoát túi lên vai, rời khỏi công ty. Trước khi đi, Quan Tiểu Bảo bắt ngờ chặn trước mặt cô, cùng cô đi thang máy.

“Nghe nói hôm qua cậu và Tất Niên cùng ra ngoài hả?” Quan Tiểu Bảo vẫn giữ vẻ mặt cười nham hiểm, điệu bộ đáng ghét ngày thường. Cố Bình An tỏ vẻ chẳng quan tâm, chỉ cuốn cuốn phần gấu áo hơi nhàu lại, gạt đầu rồi “ừm” một tiếng.

“Này, thế là thế nào?” Quan Tiểu Bảo trừng mắt, vẫn chưa chịu dừng lại. “Anh ta không ép cậu vào tường à?”

Cố Bình An lườm Quan Tiểu Bảo một cái đầy khinh bỉ. “Này, đầu óc cậu không sáng sủa hơn được à?”

“Oe!” Quan Tiểu Bảo chau mày, lâu bàu: “Nhìn thấy cậu mặt mày ủ rũ, âu sầu, mình cứ nghĩ là có chuyện đáng để ăn mừng cơ đấy!”

“Nhìn thấy mình âu sầu, ủ rũ là cậu vui chứ gì?” Cố Bình An liếc xéo cô. “Có đũa bạn đều như cậu, mình cũng coi như tích đức rồi!”

Quan Tiểu Bảo khịt mũi. “Cậu âu sầu, ủ rũ cái nỗi gì! Đúng là cái đồ bỏ đi!” Cô kéo kéo tay áo Cố Bình An. “Lớp phấn dày thế này cũng không che được vết thâm trên mắt cậu đâu. Mình thấy cậu lau lớp son môi này đi là có thể trở thành quốc bảo của nước ta rồi đấy!” Cô vỗ vỗ lên vai Cố Bình An. “Mà này, nói thật đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thế?”

Cuối cùng Cố Bình An cũng cảm thấy bức bối, cáu gắt nói: “Lão nương có mắt như mù, được chưa hả?”

“Ôi chao, ôi chao! Muốn có một người đàn ông rồi hả? Mình nói cho cậu biết, cậu không thể ở cạnh Thẩm An Bình được nữa. Chẳng có gì rõ ràng với cậu cả. Một người phụ nữ không có cuộc sống của riêng mình thì sẽ già đi rất nhanh!”

Cố Bình An nghe thấy cái tên Thẩm An Bình, mới đầu khựng lại, sau đó chau mày. “Ngày nào mà cậu không nhắc đến cái tên Thẩm An Bình trước mặt mình là mình đốt hương tạ trời rồi. Phien chết đi được!”

Thang máy mở ra về rất biết điều. Cố Bình An bước từng bước dãi, chẳng quay lại lấy một lần, để Quan Tiểu Bảo ở lại phía sau, lớn tiếng mắng: “Muốn ăn đòn phải không? Cái tên Thẩm An Bình đáng ghét đó gây sự với cậu, cậu lại trút giận lên mình đây à?” Nói xong, vẫn chưa hết cơn tức cô đá vào bồn hoa để xả hết bực dọc rồi hậm hực đi về phía khu nhà để xe.

Cố Bình An cũng không hiểu vì sao mình lại trút giận lên đầu Quan Tiểu Bảo, nhưng lúc này cô thực sự không muốn có ai đó đặt cô và Thẩm An Bình cạnh nhau. Cô một mình đi bộ tới ga tàu điện ngầm, nơi đó vẫn chật như nêm, mỗi lần đi làm về, khung cảnh này lại khiến Cố Bình An cảm thấy chương trình kế hoạch sinh đẻ của nước mình chưa hề thành công. Cô đứng thẳng người, gót chân đau nhói. Cô vội tháo giày, cầm trên tay, đứng chân không. Hành động khác lạ này của cô khiến rất nhiều người đi ngang qua ngoái đầu nhìn lại, thỉnh thoảng một vài ánh mắt vô tình liếc về phía cô, cô tức tối trừng mắt nhìn lại, lớn tiếng mắng mồm: “Nhìn cái gì mà nhìn! Định giờ trở lưu manh à? Nhìn miễn phí không phải trả tiền à?” Cô nói với vẻ tức tối. Nếu thái hậu nương nương nhà cô bắt gặp cảnh này, chắc hẳn sẽ không thể thiếu một trận mắng té tát.

Cô khoác túi xách nghỉ ngơi mệt mỏi, tâm trạng của cô lúc này quá phức tạp, chẳng đầu chẳng cuối, khi này vừa nghĩ đến kỳ nghỉ phép, lúc sau đã nghĩ đến khoản tiền tiết kiệm, lúc nữa lại nghĩ đến ngày sinh nhật của thái hậu nương nương... Đến chính cô cũng không biết mình muốn làm gì. Tàu điện ngầm đã vào ga, dòng người như thác lũ ủa đến, qua tấm kính cửa sổ toa tàu, cô nhìn thấy những người trong khoang hành khách bịch ép đến gần như không còn một chỗ trống. Cô lắc đầu lè lưỡi, không lên. Đúng lúc cô đang ngơ ngẩn thì bỗng cảm nhận được một hơi thở ấm nóng lướt qua bên tai mình. Cô quay phắt đầu lại, chột nhìn thấy gương mặt vừa thân thuộc vừa có phần xa lạ của Tất Nhiệm, anh mỉm cười về vô hại. “Hi!”

Cố Bình An trừng mắt nhìn anh rồi quay đầu đi, không thèm để ý đến anh nữa. Tất Nhiệm không để tâm đến điều đó lắm, chỉ yên lặng đứng bên cạnh cô, nhìn thấy đôi chân trần của cô, khẽ chau mày. “Sao em không đi giày?” Rồi nhìn thấy cô đang xách giày trên tay, lông mày anh càng nhíu chặt. “Không biết đi giày cao gót thì đừng có đi, em vốn đã cao rồi, còn đi giày cao gót làm gì nữa, định với đến trời đấy à?”

Cố Bình An bỗng cảm thấy thoải mái hơn, cười ranh mãnh, cô yểu điệu giọng, nói: “Sao nào, xót ruột à?”

Tất Nhiệm nhướn mày, gật đầu. “Tất nhiên rồi.”

Cố Bình An không ngờ anh lại gọi đối đáp như vậy, nhất thời không biết nói gì tiếp theo, bèn quay đầu nhìn về phía đường ray tối mịt, sâu hút.

“Sao hôm nay lại rảnh rồi thế này? Cãi nhau với bồ à?”

Cố Bình An vừa nghe thấy từ “bồ” liền chau mày, cô vẫn không quen với việc nói xấu Thẩm An Bình với tư cách người ngoài.

“Bồ cái gì mà bồ. Em có thể coi như anh đang ghen không?”

Tất Nhiệm vẫn cười, đôi mắt sâu hun hút ánh lên về trên choker. “Sao, anh ghen mà em cũng muốn quán à?”

Cố Bình An bực bội nói: “Biến ra xa chút, được không? Không thèm nói chuyện với anh!”

“Thật sao?” Tất Nhiệm ôm hai tay trước ngực làm bộ chuẩn bị đi rồi quay đầu lại. “Muốn anh biến đi thật hả? Anh chàng bồ của em sắp xảy ra chuyện lớn rồi! Em muốn anh biến đi thật sao? Em không hề biết gì sao?”

Cố Bình An bỗng thấy huyết thái dương giật giật, cao giọng gọi với theo: “Anh quay lại ngay!”

Tất Nhiệm chưa chịu bỏ cuộc, vẫn giữ điệu bộ của người ở trên: “Không được đâu, Cố công chúa của chúng ta muốn anh biến đi cơ mà!”

Cố Bình An nghiêng răng. “Thế này đi. Anh nói cho em biết, em sẽ thom anh một cái.”

Tất Nhiệm nghe xong, làm ra vẻ không bị mê hoặc bởi mỹ nhân, từ chối bằng giọng nghiêm túc: “Thế sao được, thế thì anh lỗ à? Vừa bị em ăn hiếp lại vừa phải nói tin tức cho em nghe!”

Cố Bình An mất hết lý trí, tức tối nghiêng răng: “Ai thèm co chử!” Nói xong, cô hậm hực ném phịch đôi giày xuống đất, giẫm vài cái rồi xô vào chân.

Thấy cô tức giận sắp bỏ đi thật, Tất Nhiệm vội vàng chặn lại, vẫn là bộ dạng điềm đạm chẳng nhanh chẳng chậm, gương mặt tươi tắn. “Định đi thật à?” Lông mày anh khẽ nhướn lên. “Đang định bảo nếu em thom anh một cái, anh sẽ miễn cưỡng nói cho em biết.”

Nhìn điệu bộ tiểu nhân đắc ý của anh, Cố Bình An không thấy tức tối nữa. Cô bật cười rồi lại như vừa say độc, xua xua tay một cách lười nhác. “Bà chỉ này thay đổi ý định rồi! Ngẫm lại, nếu em thom anh, anh cũng không nói cho em biết, thế thì chẳng phải em lỗ à?”

Nói xong, cô còn chậm rãi chỉnh lại áo ngoài, thẳng lưng, nói với Tất Nhiệm đang đứng đối diện: “Chớ khôn thì không chắn đường.”

Tất Nhiệm vẫn đứng nguyên tại chỗ, không hề cử động, ánh mắt sâu thẳm. Anh mỉm cười, khoe miệng hơi cong, nói với Cố Bình An như đang tuyên bố điều gì đó: “Cố Bình An, em hãy nhớ, sự kiên nhẫn của mỗi người đều có giới hạn.”

Cố Bình An không ngẩng lên, chỉ cảm thấy câu nói ấy nghe rất quen. Hình như mọi người đều rất thích nói với cô câu này. Đầu tiên là Thẩm An Bình, sau đó đến Tất Nhiệm.

Hai người họ đều trịnh trọng nói với Cố Bình An, sự kiện nhậ của bọn họ có hạn, hàm ý nhắc nhở cô, đừng có ngang bướng quá đáng. Nhưng từ trước đến giờ cô chưa hề cầu xin bọn họ phải kiên nhẫn với cô, không phải sao? Cô biết bọn họ đều là nhân vật tài giỏi xuất chúng, không thiếu những người con gái bên cạnh, nhưng cô cũng không hề có ý định thay đổi cuộc sống của bọn họ, không phải sao? Cô thấy những người phụ nữ bên cạnh mình lúc nào cũng phải đoán suy nghĩ của những người đàn ông nhưng cuối cùng vẫn không thoát khỏi sự chia ly, xa cách, giống như cô cố gắng giữ nguyên hiện trạng, vì thế lúc nào cũng tự nhắc nhở mình, đừng thay đổi chính mình vì bất kỳ ai.

Cô luôn như vậy, giống như Thẩm An Bình nói, cô giống như con nhím lúc nào cũng xù lông, đừng bao giờ có ý định lại gần để vật bỏ những chiếc gai trên người cô, cuối cùng chỉ dẫn đến một hậu quả thảm khốc. Lại một chuyến tàu điện ngầm nữa vào ga, người người lại ùa đến, ồn ào, náo nhiệt. Cố Bình An đứng giữa dòng người đông đúc, đầu óc trống rỗng, chỉ có cảm giác bất lực, khẽ mỉm cười, vẫn ngang ngạnh: “Tất Nhiệm, thực ra trước đây anh nói đúng, cả cuộc đời này chúng ta không nên gặp lại nhau.”

Cô nói nhẹ nhàng như không có gì, gương mặt gần như không hề thay đổi, cùng lúc đó, cô cũng chứng kiến sắc mặt Tất Nhiệm tối sầm một cách thòai nản. Cuối cùng, trong đôi mắt sâu hun hút, đen lầy ấy chỉ còn lại con tức giận ngùn ngụt.

“Tùy em!” Tất Nhiệm quay người bước đi, không hề quay đầu lại, phong độ và tác phong ngày thường đều biến mất.

Cố Bình An vẫn đứng nguyên, nhìn hình bóng Tất Nhiệm dần khuất xa, hơi nghiêng đầu, cô lặng im ngẫm nghĩ. Thực ra cô chưa từng rời bỏ trước, cho dù là Thẩm An Bình hay Tất Nhiệm, đều là do bọn họ tức tối rồi rời bỏ cô trước. Còn cô, đã quen với việc đứng nguyên tại điểm ban đầu, cho dù là ai quay lại, cô vẫn đứng ở đó. Cảm giác ấy thực sự là rất bất lực.

Trời chưa tối hẳn, Cố Bình An đã về đến nhà. Cô chẳng muốn ăn cơm, nấu một bát mì ăn liền cho qua bữa. Cô kéo một chiếc ghế, ngồi gần ban công. Bầu trời nặng dần, những đám mây màu xanh thẫm lững lờ trôi đan vào nhau, cuối cùng che lấp nền trời xanh. Những đám mây u ám bao trùm cả thành phố, chẳng bao lâu sau, cơn mưa kéo đến. Cơn gió lạnh buốt mang theo những hạt mưa bay vào trong căn phòng, Cố Bình An nhìn những giọt nước trên sàn nhà, uể oải đóng cửa sổ. Rèm cửa vẫn chưa kéo, những hạt mưa li ti hắt vào khung cửa sổ kính, giống một tác phẩm nghệ thuật đương đại của một họa sĩ theo chủ nghĩa hậu hiện đại. Những tia chớp thì thoáng lại lóe lên phía xa xa trong cơn mưa hồi hả, những tòa nhà xám xịt thoát ẩn thoát hiện, Cố Bình An chỉ cảm thấy phiền muộn trong lòng, cô im lặng ngồi đó, tận hưởng khung cảnh trời mưa tuyệt đẹp nhưng cũng buồn bã.

Khi Tất Nhiệm tức tối bỏ đi, vẫn chưa nói cho cô biết Thẩm An Bình đã gặp chuyện gì. Thực ra Cố Bình An không tin có chuyện gì mà Thẩm An Bình không thể giải quyết được ổn thỏa, nhưng những lời Tất Nhiệm nói vẫn khiến cô không thể không nghĩ ngợi. Ngẫm nghĩ một lúc lâu, cô vẫn quyết định rút điện thoại, gọi cho Quan Đại Bảo.

“Ồi gọi oi, hôm nay có mưa màu đỏ à? Có đại tiểu thư lại chủ động gọi điện cho tiểu nhân.” Quan Đại Bảo có kiểu đùa cợt, trêu chọc giống hệt Quan Tiểu Bảo. Cố Bình An đã quá quen với điều đó, chẳng buồn quan tâm đến mấy lời châm chọc của anh, đi thẳng vào vấn đề. “Anh nói thật cho em biết, có phải Thẩm An Bình đã xảy ra chuyện gì rồi không?”

Quan Đại Bảo hơi khựng lại, hắng giọng, nói với vẻ không được tự nhiên: “Việc này phức tạp quá, không biết phải nói thế nào.”

“Không sao, anh cứ từ từ nói.”

“Em chẳng phải là đang làm khó anh sao? Em còn không hiểu rõ cái thằng Thẩm An Bình đó? Chỉ nói chuyện vui, không nói chuyện không hay.”

Cố Bình An nghe xong, lòng càng rối bời, sốt ruột. “Bảo anh nói thì anh nói, lảm lòi linh tinh thế làm gì!”

Quan Đại Bảo đầu hàng: “Được rồi, được rồi, bà cô già, phục em rồi đấy! Thẩm An Bình có chuyện gì cũng hỏi anh, anh là gì với nó cơ chứ? Đúng là...”

“Đừng có đánh trống lảng! Vào vấn đề chính đi!”

Quan Đại Bảo cầm điện thoại, nhớ lại điệu bộ râu rĩ của Thẩm An Bình mấy ngày qua, cộng với việc Cố Bình An không gọi trực tiếp cho Thẩm An Bình đề hỏi, trong lòng cũng phần nào đoán được nguyên do. Ngẫm nghĩ một lúc, bỗng nảy ra một ý, anh hắng hắng giọng, cố làm ra vẻ trầm ngâm, nói: “Thực ra cũng không có chuyện gì nghiêm trọng, chỉ là...”

Cố Bình An im lặng nghe, càng nghe lòng càng nhúu chặt.

Công ty của Thẩm An Bình bị dính vào việc vay vốn không đúng quy định. Nhân vật chính của vụ này là một quan chức rất có máu mặt tại thành phố A, đang trong diện bị điều tra, Thẩm An Bình có liên quan đến ông ta, nếu không phải thì không sao, nhưng nếu đúng như vậy, ông bố nghiêm khắc nhà họ Thẩm chắc chắn sẽ không bỏ qua cho Thẩm An Bình.

Cố Bình An không lo rằng anh không giải quyết được, cô chỉ không ngờ anh và bố lại một lần nữa xảy ra xung đột.

Cô ngẫm nghĩ mãi xem có nên gọi điện cho Thẩm An Bình hay không. Cô đứng trước ban công, suy nghĩ rất lâu mà vẫn chưa đưa ra được quyết định. Cô đứng lên, pha cho mình một cốc cà phê. Sau khi xé gói cà phê, Cố Bình An mới phát hiện nước trong bình đã hết từ bao giờ, cô cũng quên không gọi điện cho người mang đến, chỉ còn cách cầm bình đi đun nước. Bột cà phê hòa vào nước, hơi nóng bốc lên, quện vào nhau, trở thành một thứ nước sẫm màu, mùi thơm ngào ngạt lan tỏa, cả căn phòng dậy hương cà phê. Cà phê có vị hơi đắng, Cố Bình An cho thêm một thìa sữa.

Thẩm An Bình rất ghét kiểu tự hành hạ bản thân này của cô. Mỗi lần đến phòng cô, anh đều làm lộn xộn những thứ cô đã cất giữ cẩn thận.

Cố Bình An nhấc tách cà phê, đặt lên môi, hơi nóng nghi ngút làm hình ảnh trước mắt cô mờ đi. Khẽ nhấp một ngụm cà phê, Cố Bình An cảm thấy cà phê cho thêm sữa mà vẫn đắng. Cô đứng thẳng lưng, đưa mắt nhìn ra ngoài khung cửa sổ.

Cơn mưa u ám vẫn rơi, những hạt mưa khiến tầm nhìn bị hạn chế, ngọn đèn đường vàng vọt vừa lóe sáng cũng chìm trong làn mưa mờ ảo. Sự phồn hoa của thành phố bị che lấp trong làn mưa khiến người ta chẳng phân biệt được phương hướng. Tay trái cô cầm điện thoại, xoay qua xoay lại rất lâu, cuối cùng hạ quyết tâm, cô bấm nút gọi số máy đã quá quen thuộc ấy. Sau hơn mười hồi chuông mới có người nghe máy, quãng thời gian chờ đợi ấy như dài vô tận, đến mức đã có lúc Cố Bình An muốn tắt đi.

Lúc này, Thẩm An Bình đang nằm bò trên bàn làm việc, chộp mắt, cả ngày hôm nay anh phải dự sáu cuộc họp, lớn có, nhỏ có, mỗi giây trôi qua đều phải huy động sức làm việc của tất cả các dây thần kinh, sợ rằng mình sẽ nói nhầm. Anh không nhìn tên người gọi đến đã nhắc máy, giọng nói thể hiện sự mệt mỏi: “A lô?” Nói xong, anh liền giơ điện thoại ra xa để nhìn tên, sau đó nhíu mày, hỏi thăm dò: “Bình An à?”

Đầu Cố Bình An bỗng nóng bừng, muốn gọi cho anh nhưng khi đã gọi được rồi lại không biết phải nói gì, chỉ lắp bắp: “Không phải... Tôi gọi nhầm số.” Thẩm An Bình càng nhíu mày, khoe miệng bỗng nhếch lên, anh cố kìm nén cảm giác trào dâng trong lòng, nói điềm đạm, nghiêm trang: “Cho em cơ hội để nói lại.” Cố Bình An lè lưỡi, tưởng tượng ra gương mặt của Thẩm An Bình lúc này, đương nhiên là đang chau mày tức giận rất đáng sợ nhưng vẫn kiên nhẫn bước ra chỗ cửa sổ, nơi tín hiệu tốt hơn một chút để nghe điện thoại của cô. Quan Tiểu Bảo trước đây thường nói, Thẩm An Bình đối xử với cô có thể gọi là dịu dàng hết mức. Cố Bình An nghe xong, chỉ thấy cảm giác ngọt ngào, ấm áp trào dâng trong lòng, cảm giác khiến cô muốn dừng lại cũng không được, không tiếc điều gì nhưng cũng sợ sẽ mất đi.

Cô nghĩ một lúc lâu rồi mới lí nhí hỏi: “Công ty anh có phải xảy ra chuyện rồi không?”

Giọng nói của Thẩm An Bình trầm xuống: “Ai nói thế?”

Cố Bình An rất biết nghĩa khí, ngay lập tức bán đứng Quan Đại Bảo, nói rất thẳng thắn: “Quan Đại Bảo.”

Thẩm An Bình nói: “Lời của nó sao mà tin được, nói linh tinh, chỉ biết thêm mắm thêm muối.”

Cố Bình An cảm thấy yên tâm hơn một chút. “Thật không? Nhưng em nghe mọi người đang bàn tán kia kìa. Anh chắc chắn là không có chuyện gì chứ?”

Thẩm An Bình hơi vron người về phía trước, lười nhác vờ vờ lên phần vai hơi tê vì một mối của mình. “Không có chuyện gì nghiêm trọng, anh có thể giải quyết được.”

“Nhưng...”

“Không có nhưng nhị gì cả, chuyện của người lớn, trẻ con đừng có tham gia.”

Cố Bình An nghe xong, lập tức cảm thấy lo lắng. Cô rất hiểu Thẩm An Bình, chỉ cần là những vấn đề anh không thể giải thích hoặc không muốn đề cập sâu hơn, anh sẽ dùng cách nói này để trốn tránh, điều đó có nghĩa là, sự việc không hề đơn giản như anh nói. Thẩm An Bình trong ký ức của cô luôn là người cô tỏ ra mạnh mẽ đến cô chấp, có lẽ do tính cách vốn đã như vậy, anh chưa bao giờ cho phép mình thua cuộc, cũng chưa bao giờ để lộ điểm yếu của bản thân trước mặt người khác, cho dù là những lúc tiến thoái lưỡng nan khó khăn khốn cùng anh vẫn giữ bình tĩnh. Đây cũng là điều mà Cố Bình An không yên tâm nhất, với gia thế như anh, gặp phải chuyện như vậy, chỉ cần về nhà nhờ vả bố là có thể giải quyết ổn thỏa, nhưng Thẩm An Bình lại là người ngang bướng đến mức mười con bò cũng không thể lay chuyển nổi, chỉ thích nói chuyện vui, không thích nhắc đến những việc không hay, đừng nói đến việc nhờ vả bố mẹ, đến khi sự việc truyền đến tai bác Thẩm, có lẽ sẽ lại là một sự đối đầu đáng sợ.

Đây không phải là điều Cố Bình An muốn chứng kiến. Cô ngẩng lên nhìn lịch treo tường, nói nhỏ: “Thẩm An Bình, tuần này anh và em cùng về nhà nhé!”

“Tại sao?”

“Chẳng tại sao cả.” Cố Bình An nhún vai. “Tự nhiên muốn làm một đứa con gái có hiếu thôi.”

“Anh sẽ bảo tài xế đưa em về, anh còn có chút việc.”

Cố Bình An nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ, giọng nói có vẻ nức nở: “Giữa chúng ta trở nên xa lạ như thế này từ bao giờ vậy?”

Thẩm An Bình im lặng, sau đó buông tiếng thở dài. “Đừng có nói khích anh, anh sẽ cùng em về.”

Thẩm An Bình mãi mãi không thể chiến thắng Cố Bình An, đây là điều mà anh luôn hiểu rõ. Bất kể lúc nào, ở đâu, chỉ cần đôi mắt Cố Bình An đỏ hoe là Thẩm An Bình sẽ thấy xót ruột đến mức hận không thể quỳ xuống mà gọi cô bằng mẹ. Nhiều lúc, cái gọi là duyên phận chính là những khả năng bất khả thi nhất.

Anh vừa cúp máy thì Quan Đại Bảo gọi đến. Những người anh em đã mười mấy năm, chẳng cần chào hỏi khách khí, chẳng cần vòng vo.

“Sao rồi, Cố công chúa đã gọi cho cậu chưa?”

Thẩm An Bình ưỡn oai chau mày, muốn trách móc nhưng cố kìm nén: “Cậu nói thật đi, cậu nói linh tinh cái gì thế hả?”

Quan Đại Bảo gật đầu, cười, nói: “Thôi, mình nói thật vậy, chỉ là nói lại chuyện hôm qua thôi mà.”

Thẩm An Bình cười về nguy hiểm “Cậu cứ ở đó mà nói linh tinh đi! Đến lúc mình gặp cậu thì đừng có trách!”

“Á à, qua cầu rút ván hả? Nếu không thì sao Cố công chúa phải gọi điện cho cậu? Đùng là cái đồ vô ơn bội nghĩa!”

“Thế à?”

Quan Đại Bảo chẳng thèm để ý đến sự đe dọa của anh, hạ thấp giọng nói: “Thẩm thiếu gia phong lưu ngời ngời, đầu đội trời chân đạp đất lần này động lòng thật rồi à?”

Thẩm An Bình cười khẩy, ánh mắt hơi liếc ngang, gầm gừ một tiếng duy nhất với người phía đầu máy bên kia: “Cút!”

Thống nhất cuối tuần sẽ về nhà, Cố Bình An không quên gọi điện cho mẹ. Mẹ cô thực ra luôn xót con gái, không muốn cô đi làm xa nhà, đưa con từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ ở xa lác xa lơ như thế, bà luôn cảm thấy trong lòng trống trải, mỗi lần cô gọi điện về, bà đều than thở, trách móc nhưng trong lòng lại rất vui. Bà nhất định không chịu nói nhẹ nhàng với con gái: “Sao thế, về xem chúng tôi đã chết chưa à?”

Cố Bình An mặt dày quen rồi, giờ trò nũng nịu như com bữa: “Cũng có việc gì đâu ạ, con nhớ nhà thôi.”

“Ồi giỏi!” Bà mỉa mai. “Tôi còn lâu mới tin!”

Cố Bình An chu môi, cố làm ra vẻ khó khăn: “Thế thì thôi vậy. Con muốn về nhà lắm nhưng mẹ không muốn con về thì con không về nữa vậy.” Nói xong, cô còn thờ dài một tiếng nãy nê.

“Thích chết hả con bé này? Mày chỉ biết làm mẹ tức là giỏi thôi! Chết gì ở ngoài luôn đi! Mẹ đỡ được một phần của hồi môn.”

Cố Bình An cười ha hả. “Bố cuối tuần chắc ở nhà nhì?” Cô mong rằng bố cô có thể ra tay can ngăn nếu bác Thẩm cho Thẩm An Bình một trận.

“Cái con bé đáng ghét này chỉ biết đến bố thôi! Mẹ đối với mày tốt thế nào mà mày chỉ nhớ đến bố thế hả?”

“Mẹ đừng như thế nữa! Ai con cũng nhớ hết mà!”

“Thôi cô biến đi!” Bà Cố vẫn mắng mỏ con gái nhưng nụ cười đã nở trên môi. Sau đó, như nhớ ra chuyện gì đó rất nhạy cảm, bà không tức giận nữa, hỏi một câu ý tứ rất sâu xa: “Bình An à, mấy năm vừa rồi con ra ngoài, có phải lúc nào cũng cảm thấy mẹ đáng ghét không?”

Nụ cười của Cố Bình An tắt ngúm, cô không muốn đề cập đến chủ đề này, giọng nói trở nên lạnh lùng: “Sao mẹ lại nhắc đến chuyện này rồi?” Cô chau mày. “Con quên từ lâu rồi!”

Bà Cố cảm thấy rất buồn, giọng nghẹn đi: “Con gái, đừng ghét mẹ nhé! Hãy nhớ rằng mẹ sinh ra, nuôi dưỡng con cũng không dễ dàng gì.”

“Con biết rồi.” Lòng Cố Bình An bỗng thất lại, trong đầu cô xuất hiện một dự cảm không lành. “Mẹ, mẹ có chuyện gì vậy?”

Giọng bà Cố như chực khóc, hít một hơi, bà nói: “Bình An, lần này con về rồi, đừng đi xa nữa, con không ở cạnh mẹ, mẹ rất nhớ con!”

“Rốt cuộc là có chuyện gì vậy ạ?”

Bà Cố nghĩ, chuyện gì đến rồi cũng sẽ phải đến, bà hạ quyết tâm, nói: “Con bé Mạc Phi... ngày mai sẽ về nước...”

Bạn đang đọc truyện *Tiếng Thờ Gian Du Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Cố Bình An thật sự không biết nên làm thế nào để đỡ quả lựu đạn mà mẹ Cố nhà ta vừa quăng ra. Bất kỳ ai thân thiết với Cố Bình An đều hiểu rõ Mạc Phi là hạt sạn trong mắt cô... Ai nhắc đến cô ta trước mặt cô thì quăng đời còn lại của kẻ đó coi như không xong với cô.

Nhưng đối với một số người, yên lành không muốn, lại cứ cố tình đối nghịch với cô.

Có thể nói, Cố Bình An cô thuận buồm xuôi gió hơn hai mươi năm qua, chỉ là kẻ thất bại trước Mạc Phi. Hai người họ từ hồi tiểu học cho đến khi lớn lên đều học cùng trường, cùng lớp, lại còn sinh cùng ngày, cùng tháng, do vậy không thể tránh khỏi bị đem ra so sánh. Mạc Phi với Thẩm An Bình lại cùng một giuộc: thông minh, ưu tú ít người bì kịp. Nếu như không phải vì gia thế thì từ trước đến giờ có lẽ Cố Bình An chưa lần nào thắng được Mạc Phi. Nhưng thâm hơn nữa, bà Cố đối với Mạc Phi lại rất yêu thương, thậm chí còn nhận cô ta làm con nuôi.

Cô ta không những như vật cưng trong lòng bà Cố mà còn là mối tình đầu của Thẩm An Bình. Sắc đẹp và tố chất ưu tú của Mạc Phi luôn khiến mọi người xung quanh phải ngưỡng mộ. Không chỉ vậy, tính cách thân thiện, hòa nhã lại càng khiến cô ta được mọi người yêu quý.

So với Cố Bình An, Mạc Phi thực sự được mến mộ hơn rất nhiều.

Mỗi lần bị đem ra so sánh, Cố Bình An đều cảm thấy bất lực, hoảng loạn, hoang mang. Tất cả đều gắn với Mạc Phi, xuất phát từ chính Mạc Phi, là do Mạc Phi mà xuất hiện.

Năm cô học lớp ba, bộ phim Hàn Quốc Trái tim mùa thu đang làm mưa làm gió trên truyền hình, khi xem cảnh hai đứa trẻ Shin Ae và Eun Suh bị trao đổi ở trong bệnh viện đến khi hai cô bé mười bốn tuổi, sau một vụ tai nạn bất ngờ đến với Eun Suh, bố mẹ cô phát hiện ra cô bé không phải là con gái ruột của ông bà thì Cố Bình An không kiềm chế được nước mắt như mưa. Cô thực sự đã cho rằng mẹ cô yêu thương Mạc Phi như vậy là bởi vì cô và Mạc Phi lúc sinh ra ở bệnh viện cũng đã bị người ta trao nhầm. Cũng chính bởi lẽ đó, mối quan hệ giữa hai mẹ con cô ngày càng trở nên mâu thuẫn. Nguyên nhân cãi nhau giữa mẹ con cô từ trước đến nay cũng chỉ vì Mạc Phi. Có lần, trận cãi vã lên đến đỉnh điểm, Cố Bình An thu dọn đồ đạc, đi khỏi nhà, hai năm sau cũng không quay về.

Sau này, Mạc Phi đi du học, mối quan hệ giữa Cố Bình An và mẹ dần được cải thiện, nhưng trong lòng cô vẫn canh cánh khúc mắc không thể nào gỡ bỏ được.

Thẩm An Bình đã không dưới một trăm lần hỏi cô: “Bình An, em không thích Mạc Phi hay em không thích đi Cố vậy?”

Mỗi lần như vậy cô đều trả lời: “Là anh nghĩ quá nhiều! Em chỉ đơn giản là muốn mình độc lập, vậy thôi!”

Đối diện với ánh mắt dò xét của người ngồi bên, Cố Bình An chẳng còn lòng dạ nào để cười, gượng tỏ vẻ như thật sự chẳng có chuyện gì xảy ra, cô không muốn mình yếu đuối trước mặt người khác, dù sống dù chết cũng phải giữ sự kiêu ngạo.

Chỉ khi không còn ai ở bên cạnh, cô mới rũ bỏ được lớp vỏ bọc, trở về với vẻ đáng thương, cô độc vốn có. Rõ ràng là cô muốn trốn chạy, muốn ẩn nấp trong chiếc vỏ nhỏ bé của mình, nhưng thật sự cô không thể cưỡng lại những cảm giác mơ hồ của sự trưởng thành.

“Bình An, con nên nhớ rằng, cho dù có như thế nào đi nữa thì con vẫn là con gái của mẹ, một nửa dòng máu đang chảy trong huyết quản của con là của mẹ, mãi mãi không thể thay đổi.” Giọng nói pha tiếng thờ dài của bà Cố vang lên. Rõ ràng, biểu hiện gượng gạo của Cố Bình An vô tình khiến bà Cố cảm thấy sự buồn bã dâng lên trong lòng.

Cố Bình An hờ hững vén rèm, đôi mắt nhìn xa xăm ra bên ngoài cửa sổ, hướng ánh nhìn về phía sân bay, giọng nói đầy ưu tư cất lên: “Vậy có khi nào dòng máu đang chảy trong huyết quản của con không phải là của mẹ không?”

Bà Cố lặng người, giọng nói đầy kinh ngạc và thể hiện sự bất lực: “Cố Bình An, con đang nghĩ gì vậy? Chúng ta là mẹ con, chuyện này không thể nào thay đổi được. Con xem, sao mẹ có thể trả lời được câu hỏi không thể xảy ra đó?”

Cố Bình An khẽ thở dài, quay mặt về phía bà Cố, cất giọng trầm trầm: “Mọi người muốn chào đón cô ta quay trở về sao? Có cần con phải đứng ra làm bình hoa chào mừng không?”

Mẹ Cố ôn tồn nói: “Thực ra, nếu con không muốn thì mẹ cũng không ép buộc con.”

“Không cần phải như vậy, con sẽ có mặt, nhưng mẹ đừng hy vọng là con sẽ thích cô ta.”

“Nó là chị con!”

“Con nhớ con là con gái một của gia đình này, lấy đâu ra chị?” Cố Bình An chua chát nói.

Bà Cố sững lại giây lát rồi nhanh chóng mỉm cười giả lả xoa dịu cô: “Con nuôi của mẹ thì cũng là chị nuôi của con, hay con cũng nhân cô hội này mà hóa giải những khúc mắc trước kia đi!”

Cố Bình An im lặng.

Dòng hồi ức trong cô quay lại những năm tháng đầu cấp hai, thời gian cô và Thẩm An Bình xảy ra chiến tranh nhiều nhất, là quãng thời gian vận số đào hoa của Thẩm An Bình chớm nở.

Thẩm An Bình có đôi mắt sâu thẳm, sống mũi thanh tú, dáng người cao lớn tỏa ra khí chất “không phải người phàm”, bởi vậy những nữ sinh rung động trước Thẩm An Bình nhiều như nấm mọc sau mưa”. Ngược lại, Cố Bình An và Quan Tiểu Bảo lại là hai kẻ gốc nổi tiếng cả khóa học.

Cô gái tuổi mười ba, mười bốn - cái tuổi của sự nổi loạn, điên cuồng - khiến người ta phải nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng cô gái ấy chẳng may may để ý, nghĩ lại những hồi ức về quãng thời gian đó, Cố Bình An bật cười về đau khổ.

Khoảng thời gian đó, do ảnh hưởng của việc thường xuyên bị bà Cố và mọi người đem ra so sánh, Cố Bình An ghét Mạc Phi ra mặt. Cô thường xúi bẩy Thẩm An Bình theo đuổi Mạc Phi rồi cốt bỏ rơi cô ta.

Giờ nghĩ lại, cô cảm thấy có lẽ là do cô đọc tiểu thuyết lãng mạn quá nhiều chứ một người con gái ưu tú, xinh đẹp như Mạc Phi, ai nỡ làm cô ta bị tổn thương cơ chứ?

Thẩm An Bình sau đó thật sự đã quen với Mạc Phi, thế nhưng anh cũng không biết điều, ra mặt quen với Mạc Phi nhưng vẫn giữ mối quan hệ thân thiết với Cố Bình An. Cố Bình An cũng không thể giải thích nổi tại sao trong khoảng thời gian đó, cô luôn cảm thấy Thẩm An Bình thật ngứa mắt. Hai người họ cứ gặp mặt là cãi nhau, vì một que kem cũng cãi nhau, vì miếng thịt bò cũng cãi nhau, ngay cả vì một cục tẩy nhỏ cũng có thể dẫn đến một trận cãi

nhau nảy lửa.

Cho đến tận khi Thẩm An Bình cảm thấy vô cùng phiền phức, buông một câu: “Có phải em đến tuổi tiền mãn kinh sớm rồi không?”

Cố Bình An cũng không vừa, liền đáp trả: “Anh thấy có người tiền mãn kinh sớm đến ba mươi năm hay sao?”

“Thế gần đây có chuyện gì xảy ra với em vậy?”

“Có chuyện gì xảy ra với em cũng không liên quan gì đến anh.”

Đồng tử của Thẩm An Bình như co lại hết cỡ rồi từ từ giãn ra, đôi mắt sâu thăm thẳm. Khẽ thở dài một tiếng, anh đi dọc về phía hành lang, tự động rút lui, không muốn cãi nhau với cô nữa.

Tan học, Cố Bình An không thấy Thẩm An Bình đứng đợi mình về cùng nữa, thay vào đó, anh đứng dựa vào cửa lớp cô, đợi Mạc Phi lên văn phòng báo cáo tình hình lớp học với thầy giáo.

Nhìn thấy cảnh tượng đó, Cố Bình An không phân biệt đúng sai, quay sang nói với bạn học cùng: “Có phải cậu rất thích Thẩm An Bình không?”

Bạn đó, hai má ửng hồng, cúi đầu, ngập ngừng trả lời: “Đúng vậy...”

Cố Bình An kéo tay cô bạn, nói lớn: “Đi! Đi cùng mình. Chúng ta đi bày tỏ với anh ấy!”

Vậy là Cố Bình An kéo tay cô bạn chạy đến chặn lối Mạc Phi đang đi ra từ phía văn phòng.

Biết rõ Cố Bình An không thích mình, Mạc Phi vẫn tỏ ra bình tĩnh, điềm đạm cất tiếng hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Cố Bình An đặng đặng sát khí, đẩy cô bạn lên trước. “Bạn ấy rất thích Thẩm An Bình.”

Mạc Phi nhìn cô bạn Cố Bình An dẫn đến một lượt, gió mát lạnh ngoài hành lang thổi bay làn tóc mái làm lộ ra vầng trán cao rộng. Ánh mắt trong veo, giọng nói nhẹ nhàng vang lên: “Nếu bạn muốn bày tỏ thì phải đi tìm Thẩm An Bình, có đúng không? Bày tỏ với mình cũng vô ích.”

Thái độ bình thản như không có chuyện gì xảy ra của Mạc Phi khiến ngay cả Quan Tiểu Bảo - đồng đội kẻ vai sát cánh cùng Cố Bình An - cũng cảm thấy đầu như bốc hỏa hướng về phía Mạc Phi, hét lớn: “Cậu có biết cậu đang nói chuyện với ai không?”

Cố Bình An cảm thấy sự tình phát triển đến mức cô không thể kiểm soát nổi. Mười mấy năm sống trên đời, lần đầu tiên cô phát hiện trong mình có một thứ cảm giác vô cùng khó chịu, vô cùng kinh khủng... Đó là “ghen tuông”.

Hai tay nắm chặt, gạt Quan Tiểu Bảo đang đứng chắn trước mắt mình sang một bên, cô tiến lên phía trước, bộ dạng yếu đuối thực nữ của Mạc Phi thực sự khiến con tức giận trong cô bùng phát.

Cô còn chưa kịp cất lời, bỗng một giọng nói quen thuộc vang lên sau lưng: “Cố Bình An, em đang làm gì vậy?”

Giọng nói không chậm cũng không gấp gáp, không chỉ trích cũng chẳng quá thân mật.

Cố Bình An khẽ xoay người lại, vẻ mặt không chút biểu cảm, khẽ cười nhạt. “Anh nghĩ sao?”

Ánh mắt Thẩm An Bình lướt nhẹ qua cô rồi dừng lại ở Mạc Phi, một lúc lâu sau anh mỉm cười, vẫn là giọng nói quen thuộc ấy, nhưng không phải là nói với cô: “Mạc Phi, lại đây anh đưa em về nhà!”

Cố Bình An, vẻ mặt bình thản, gờ tay chặn lại lối đi, cất giọng lạnh lùng: “Tôi còn chưa nói là cậu có thể đi.”

Thẩm An Bình quay sang nhìn Cố Bình An rồi quay lại nói với Mạc Phi một lần nữa: “Em không lại đây hả? Vậy anh về trước nhé?”

Mạc Phi không hề cử động, cắn chặt môi, mắt mở to, ngân ngấn nước như sắp khóc, đẹp đến nỗi nếu là con trai, Cố Bình An cũng sẽ xiêu lòng.

Cố Bình An cũng không hề cử động, nhìn Thẩm An Bình chằm chằm, không chớp mắt. Anh cũng nhìn cô chăm chú. Giây phút ấy, Cố Bình An chỉ hận tại sao mình không phải là Medusa(1) khiến Thẩm An Bình đang nhìn cô kia lập tức hóa thành đá.

(1) Trong thần thoại Hy Lạp, Medusa là một con quỷ trong bách em quỷ có tên chung là Gorgon.

Bàn tay nắm chặt, đôi môi mím lại run lên bần bật, cô đứng sang một bên nhường lối cho Mạc Phi, gần từng tiếng: “Đi - cẩn - thận!”

Cố Bình An tay chống nạnh, nhìn Thẩm An Bình dắt Mạc Phi dần dần khuất khỏi tầm mắt.

Trước khi rời đi, Thẩm An Bình quay lại nhìn Cố Bình An, đôi mắt đen sâu thăm khẽ nheo lại, biểu cảm ấy khiến người ta thật sự không thể đoán được anh đang nghĩ gì. Cố Bình An ngập ngừng rồi cũng đáp trả bằng ánh nhìn không chịu thua kém.

Dường như có chút ngưng ngừng, Mạc Phi giống cô dâu nhỏ ngoan ngoãn đi theo Thẩm An Bình, khẽ cúi đầu nhìn xuống đất, bẽn lẽn không nói gì. Cho

đến khi hai người họ khuất sau lối rẽ cuối hành lang, Mạc Phi mới thở dài nhẹ nhõm, trở lại dáng vẻ vô cùng đáng yêu, vui vẻ cười đùa với Thẩm An Bình đang đi bên cạnh.

Trong giây phút ấy, Cố Bình An cảm thấy hối hận. Thậm chí cô còn suy nghĩ một cách ngốc nghếch rằng, nếu trước đây không phải trước mặt Thẩm An Bình, cô nhắc đến Mạc Phi thì với tính cách lạnh lùng, kiêu ngạo, có lẽ anh cũng không chú ý đến cô ta. Nhưng nghĩ lại, Mạc Phi xinh đẹp, ưu tú như vậy, chẳng thể nào không thu hút sự chú ý của các bạn khác giới.

Nghĩ đến đây, Cố Bình An lại cảm thấy bất lực.

Quan Tiểu Bảo thấy cô không nói gì bèn đẩy nhẹ vào lưng cô. “Haizz, đồ ngốc, cậu còn đứng ở đây làm gì nữa?”

“Đứng đây làm bức tượng hả?”

Quay đầu lại, thấy bạn học mà Cố Bình An kéo theo đến đây vẫn chưa đi, Quan Tiểu Bảo không suy nghĩ mà quát lên: “Cậu còn đứng ở đây làm gì, mau cút đi cho tôi!”

Quan Tiểu Bảo nổi tiếng lưu manh ở trường, đáng vẻ bây giờ lại rất dữ tợn, nữ sinh kia đương nhiên là hồn vía sớm đã bay lên mây, vội ôm chặt cặp sách, bỏ chạy.

Cố Bình An nhìn Quan Tiểu Bảo, cười gian xảo. “Quan Tiểu Bảo, nhìn đáng vẻ giang hồ của cậu kia, có phải là khoa trương quá rồi không? Thế nào một ngày cũng sẽ có người đến trừng trị cậu cho mà xem.”

Quan Tiểu Bảo ra vẻ tự đắc: “Anh Đại Bảo nói, kẻ có thể trừng trị được mình đến giờ vẫn còn chưa được sinh ra.”

Cố Bình An khịt mũi. “Có anh trai là cậu không đầu được, đúng không?”

Quan Tiểu Bảo cười lớn. “Thực ra thì người mình không đầu được chỉ có cậu thôi!”

Nếu là trước đây, có lẽ Cố Bình An sẽ kiêu hãnh mà nói rằng: “Thẩm An Bình là anh trai của mình, thậm chí còn thân thiết hơn cả anh trai ấy.” Nhưng hiện giờ cô không muốn nói bất cứ điều gì, túm lấy tay Quan Tiểu Bảo, hét lớn: “Đi chúng ta đi uống rượu. Hôm nay nhất định không say không về!”

Uống đến khi Quan Tiểu Bảo đã say mềm, không còn biết trời đất gì nữa, Cố Bình An mới cảm thấy trong lòng trào lên cảm giác vô cùng chua xót, nghiệt ngã đến mức khó có thể sống nổi.

Đại khái cũng do cái tên Quan Đại Bảo công tử - anh trai của Quan Tiểu Bảo - quá nổi tiếng nên hai người họ ngang nhiên mặc đồng phục học sinh bước vào pub mà không có gì khó khăn. Con sâu rượu Quan Tiểu Bảo chỉ cần nhìn thấy rượu là mắt sáng lên, không cần biết lý do, lao vào uống không còn biết trời đất. Còn người muốn “mượn rượu giải sầu” Cố Bình An thì cuối cùng một giọt rượu cũng không động đến, còn phải vắt và ôm Quan Tiểu Bảo.

Bước ra khỏi pub, trời đã về đêm, một làn gió mát lạnh thổi qua, Quan Tiểu Bảo người mềm nhũn, toàn thân không còn chút sức lực, chỉ còn biết dựa vào người Cố Bình An. Người đi đường đều quay lại nhìn theo hai cô gái mặc đồng phục học sinh bước ra từ quán rượu, bước đi liêu xiêu trên vỉa hè.

Đi được một đoạn, bỗng Cố Bình An nhận ra bóng dáng vô cùng quen thuộc đang đứng phía xa.

Dưới ánh đèn đường mờ ảo, hình dáng của người con trai ấy hiện ra vô cùng lấp lánh, ánh trăng đêm rọi xuống khiến khuôn mặt ấy càng lúc càng rõ nét. Anh lạnh lùng nhìn về phía Cố Bình An, ánh mắt sắc lạnh như mũi dao.

Cố Bình An chỉ cảm thấy ánh mắt đang nhìn cô thật cao ngạo và khó chịu, bởi mẹ cô - Cố thái hậu - cũng thường nhìn cô bằng ánh mắt đó. Thế nhưng ngược lại, ánh mắt họ nhìn Mạc Phi lại vô cùng dịu dàng, yêu thương.

Không hề dừng bước, cũng không hề gọi tên Thẩm An Bình, cô vẫn đi con heo Quan Tiểu Bảo tiếp tục rảo bước, cho đến khi bị Thẩm An Bình chặn lại.

Cô vẫn im lặng... Sâu rượu Quan Tiểu Bảo mắt nhắm mắt mở nhìn thấy Thẩm An Bình, bỗng nhiên hét lớn: “Maaaaaa... Có ma!!!!...” Sau đó, vừa hét, tay cô vừa nắm lại, chuẩn bị tư thế sẵn sàng lao vào đánh. Cố Bình An vội lộn giữ Quan Tiểu Bảo, nhưng cuối cùng đành chịu thất bại. Quan Tiểu Bảo nằm sõng soài dưới đất, vậy mà con heo đó đau cũng không biết đau, tay nắm thành nắm đấm, ôm lấy thùng rác ven đường, hét lớn: “Trả tiền lại cho tôi! Vu Vê Đông! Tiền cậu nợ tôi, bao giờ trả hả?”

Cố Bình An chỉ có thể thở dài, cười bất lực, gắng sức kéo Quan Tiểu Bảo đứng dậy, bỗng cánh tay bị giữ chặt, Cố Bình An biết đó là Thẩm An Bình, từ từ quay lại, ánh mắt lạnh nhạt không cảm xúc.

Thẩm An Bình, vàng trán đỏ bừng vẫn lên những đường gân đầy tức giận, cổ kim nén cảm xúc, giọng nói vẫn sắc lạnh: “Em có biết mình đang làm gì không?” Cố Bình An bỗng nhận ra sự khác biệt lớn giữa cô và Thẩm An Bình mà bấy lâu nay cô không hề phát hiện ra. Bảo sao, từ trước đến nay cô hao tổn tâm trí như vậy mà vẫn không thể chạm được vào bàn tay của anh.

Cố Bình An cười nhạt. “Có liên quan đến anh không?” Nói xong, cô vùng mạnh tay thoát khỏi sự kìm hãm của anh.

Thẩm An Bình cười phẫn nộ, miễn cưỡng buông tay cô ra. Rõ ràng là đang cười nhưng biểu cảm lại hoàn toàn không giống, nét mặt vô cùng căng thẳng, hàm răng như đang rít chặt: “Em đang làm cái trò quái quỷ gì vậy?”

Cố Bình An hơi căng thẳng, trong lòng trào dâng cảm giác phiền muộn. Trăng tròn rồi trăng lại khuyết, Cố Bình An bỗng nghĩ đến câu nói này, đến giây phút này cô mới thực sự thấu hiểu được ý nghĩa nó. Xét từ phía Mạc Phi, từ trước tới giờ trong lòng cô luôn canh cánh cảm giác sợ hãi, dường như tất cả những gì cô có từ trước đến nay bỗng biến thành hư không, như hoa trong gương, như trăng dưới nước, tưởng là thật nhưng hóa ra không phải, rõ ràng là trong tầm tay nhưng thực tế lại xa ngàn vạn dặm.

Là Thẩm An Bình hay kể cả mẹ cô, rõ ràng họ là những người ở bên cạnh cô, người thân của cô nhưng giờ đây cô dùng đủ mọi cách cũng không có được sự quan tâm từ phía họ. Cô cảm thấy vô cùng mệt mỏi, thật sự muốn buông xuôi.

Vốn định tranh cãi đến cùng với Thẩm An Bình nhưng trong khoảnh khắc này, ý chí muốn tranh đấu của cô tan biến, cô cất giọng vô cùng mệt mỏi: “Em làm sao thì có liên quan gì đến anh? Anh đừng có can thiệp vào chuyện của em, đừng có quản chuyện của em, đừng nghĩ là có thể thay đổi cuộc sống của em, chúng ta vốn không có quan hệ gì hết.” Giọng nói của cô trầm mặc, u ám như hòa lẫn vào màn đêm vô định, từng câu, từng từ như đang giã vào đầu óc của Thẩm An Bình.

Đôi mắt của Thẩm An Bình nheo lại, ánh nhìn âm đạm, khuôn mặt ảm, dường như anh vô cùng ngỡ ngàng.

“Cố Bình An! Lẽ nào em không cảm thấy mình quá cố chấp sao?” Con giận dữ như đang bốc lên qua từng ngọn tóc. Anh biết em đang khó chịu chuyện gì. Em không vừa lòng chuyện hôm nay anh đến đưa Mạc Phi đi, đúng không?” Giọng anh vẫn ôn tồn vang lên. “Em có biết mình đang làm gì không vậy? Em và Quan Tiểu Bảo là tiểu thư cảnh vàng lá ngọc chứ không phải mấy chị cả lưu manh ngoài đường. Nếu hôm nay anh không đến, em định làm gì? Em định động thủ đánh người sao?” Cố Bình An cảm thấy từng lời anh nói như hàng ngàn mũi kim đâm vào tim cô.

Nhịp thở của Cố Bình An trở nên gấp gáp, một luồng khí nóng như giội xuống đầu, cô đẩy Thẩm An Bình một cái thật mạnh. Anh cúi đi! Đừng có tìm em giải thích! Là anh lo lắng cho Mạc Phi thì có. Cô ta không phải là bạn gái của anh sao? Anh vừa lòng chưa? Anh có biết mình đang nói chuyện với ai không hả? Anh có phải đã điên rồi không?” Nói xong, con tức giận vẫn chưa nguôi ngoai, cô vừa đánh anh vừa tiếp tục: “Đến lượt anh dạy dỗ em sao? Anh là gì của em chứ?”

Thẩm An Bình mắt bình găm lên: “Là em bảo anh theo đuổi Mạc Phi. Giờ em còn nổi cáu với anh cái gì chứ?”

Cố Bình An sững người, vô cùng kinh ngạc. Có nằm mơ cô cũng không bao giờ nghĩ Thẩm An Bình theo đuổi Mạc Phi là vì làm theo lời cô. Mắt mở to, cô vẫn tỏ ra ngoan cố. “Quái quỷ gì chứ! Em bảo anh đi theo đuổi cô ta nhưng em không bảo anh đối xử tốt với cô ta. Em bảo anh bỏ rơi cô ta cô mà. Tại sao anh không bỏ rơi cô ta? Thật buồn cười quá đi! Anh coi em là đứa trẻ lên ba hay sao?!”

Sau khoảnh khắc mất bình tĩnh, cuối cùng Thẩm An Bình cũng trấn tĩnh lại. Anh ngẩng đầu, sự trầm tư vương vấn trong đáy mắt, trên đường phố tĩnh lặng, giọng anh trầm âm vang lên: “Là bởi em không nói với anh, cần phải bao lâu thì bỏ rơi cô ấy.”

Cố Bình An nhìn Thẩm An Bình, trước mặt anh, cô luôn bộc lộ cảm xúc của mình một cách chân thật nhất, lúc này cũng không phải ngoại lệ, cô khẽ mỉm cười, quay người đi, kéo Quan Tiểu Bảo còn đang nằm dưới đất, vừa đi cô vừa nói vọng lại: “Vậy thì ngày mai anh đi chia tay cô ta đi! Anh chia tay cô ta thì em sẽ tin anh.”

Thẩm An Bình đứng im, dáng người cao lớn đẹp như thần tiên trong truyện cổ tích, kéo Quan Tiểu Bảo khỏi tay Cố Bình An, khổ sở thờ dài. “Cố Bình An! Là em nhất!”

Ngày hôm sau, tin Thẩm An Bình chia tay Mạc Phi gây xôn xao khắp trường. Cố Bình An nghe được tin này, trong lòng vui mừng, cảm giác chiến thắng rạo rực trong người khiến cô không thể đứng im. Những lời nói của Thẩm An Bình hôm trước vẫn vang vọng bên tai. Mặc dù giọng của anh không có vẻ gì là dễ nghe nhưng tất cả những gì anh làm đều là vì cô, bởi đó là những việc cô muốn. Trong lòng cô vẫn có chút trống rỗng.

Bắt đầu từ ngày hôm đó, Mạc Phi vốn vui vẻ, hoạt bát bỗng trở nên trầm lặng, ưu tư một thời gian khá dài, thậm chí ngay cả bà Cố, ba, bốn lần mời cô đến Cố gia, cô cũng không chịu đi. Mỗi lần nhìn thấy Cố Bình An, ánh mắt Mạc Phi luôn thể hiện sự oán trách, uất ức. Cố Bình An thấy vậy, đương nhiên không hề buồn nhưng cũng chẳng cảm thấy vui vẻ.

Trong trường, những tin đồn thêm mắm thêm muối về mối quan hệ giữa hai người bọn họ được thêu dệt ngày một nhiều, Cố Bình An tỏ ra như không nghe thấy gì, còn Thẩm An Bình thì một khoảng thời gian dài không để ý đến Cố Bình An. Hai người họ giống như người xa lạ, không biết làm thế nào để phá vỡ được bức tường ngăn cách vô hình đó. Cố Bình An bên ngoài vẫn vô tư cười đùa với Quan Tiểu Bảo như chưa hề có chuyện gì xảy ra nhưng trong lòng lại vô cùng nặng nề, khó chịu. Cô không thể hiểu nổi cảm giác của mình.

Tình hình chiến tranh lạnh giữa hai bọn họ kéo dài cho đến khi xảy ra sự việc Cố Bình An bị ngã gãy chân trong giờ học thể dục.

Ngày hôm đó, Cố Bình An nhìn thấy Thẩm An Bình đang ở trên sân bóng rổ, vậy là con heo hăng ngày lười vận động Cố Bình An bỗng trở nên hoạt bát khác thường, chạy theo trái bóng không biết mệt, cho đến khi không cẩn thận, ngã tẹo chân. Ngã đau đến muốn chết nhưng Cố Bình An lại cười một cách kỳ dị.

Từ phía xa, về mặt đầm ấm thường ngày của Thẩm An Bình bỗng thay đổi. Anh dừng chơi bóng, chạy về phía cô. Trên trán anh, những giọt mồ hôi lấm tấm chảy xuống, chỉ thấy biểu cảm trên khuôn mặt Cố Bình An lúc này thật xấu xí.

Anh cúi đầu, giọng nói lạnh băng “Ê! Vẫn còn sống chứ?” C

ố Bình An cố nhe răng cười đau đớn. “Hình như em bị gãy chân rồi. Có khi anh phải cõng em về nhà...”

Thẩm An Bình nhìn cô chăm chăm giọng nói đầy châm biếm: “Tại sao anh phải làm thế?”

Cố Bình An nhoeo miệng, đúng là cô và Thẩm An Bình chưa bao giờ xích mích quá lâu. “Thẩm An Bình, một người đàn ông tốt thì không bao giờ từ chối giúp đỡ phụ nữ!”

Thẩm An Bình có phải là một người đàn ông tốt hay không, đương nhiên đối với những người khác nhau thì sẽ có những suy nghĩ khác nhau, nhưng riêng đối với Cố Bình An, Thẩm An Bình mãi mãi là Thẩm An Bình của cô, người khác có muốn giành cũng không thể được.

Cô biết suy nghĩ này của mình thật ngây thơ và độc đoán, nhưng cũng là do Thẩm An Bình chiều chuộng cô thái quá nên mới như vậy.

Bạn bè hay người quen biết Thẩm An Bình đều biết, cả đời này anh chỉ chịu thua trước đại tiểu thư Cố Bình An. Chính vì vậy, cô mới dám cả gan đòi Thẩm An Bình làm hết việc này đến việc khác cho mình. Những điều cô muốn, Thẩm An Bình đều cam tâm tình nguyện thực hiện vì chỉ muốn cô được vui vẻ.

Có thể nói, Mạc Phi cũng chỉ như một món đồ chơi, một trò đùa của hai người bọn họ.

Cố Bình An cũng đã từng nghĩ đến chuyện xin lỗi Mạc Phi, nhưng cũng do bà Cố ngày càng yêu thương, quý mến cô ta nên cảm giác tội lỗi trong cô cũng dần tiêu tan. Có lần Cố Bình An tan học, ôm cặp sách về nhà, nhìn thấy mẹ cùng Mạc Phi ở trong bếp nấu ăn, cô ta lại một câu gọi “mẹ”, hai câu gọi “mẹ”, lúc đó, trong lòng cô trào lên cảm giác vương quốc thuộc về cô, những thứ thuộc về cô đang dần bị Mạc Phi chiếm đoạt.

Trẻ con không thích ai thường thể hiện rất rõ ràng, Cố Bình An từ trước tới giờ chưa bao giờ nói được một câu tử tế với Mạc Phi, thậm chí ngay cả ngồi chung một bàn ăn, cô cũng luôn cố ý khiến cô ta phải lúng túng, khó xử.

Nhiều năm qua đi, sự thù ghét trong cô cũng dần phai nhạt nhưng sâu trong thâm tâm cô, vẫn có một nỗi niềm không thể rũ bỏ. Cảm giác này giống như khi ăn lựu mà vỏ ý suýt phải hạt, cái hạt đó không quá to nhưng cũng chẳng hề nhỏ, nó vương trong cổ họng, cảm giác vô cùng khó chịu.

Cuối tuần, dù bận rộn đến mấy, Thẩm An Bình cũng dành thời gian đưa Cố Bình An về thăm nhà. Ban đầu là Cố Bình An đề nghị muốn về nhà, cuối cùng lần nào cô cũng tìm cách thoái thác, mặt nhăn nhó như quả mướp đắng, trông vô cùng đau khổ. Thẩm An Bình không cần nhìn cũng hiểu được lý do tại sao.

Anh đưa mắt nhìn cô, hắng giọng: “Làm sao mà không vui? Chẳng phải là em đòi về nhà làm cô con gái hiếu thuận hay sao?”

Cố Bình An không thèm liếc nhìn, thân nhiên buông một câu: “Biết rồi còn hỏi!”

Thẩm An Bình nheo mắt về nam hiểm: “Nha đầu ngốc này, sao em thù dai vậy? Bao nhiêu năm như vậy rồi, vẫn còn nhớ cơ à?”

“Em không nhớ.” Cố Bình An nhìn lên, ánh mắt đầy vẻ tội nghiệp. “Mà là từ trước đến nay chưa bao giờ quên.”

Quan Tiểu Bảo trước đây từng hùng hồn tuyên bố. “Cố Bình An! Cậu ta bị mắc bệnh công chúa nặng ấy! Cứ nhìn ai không vừa mắt là y như rằng nhớ lâu thù dai, ai động đến cậu ta thì cứ liệu hồn.”

Cố Bình An quả thực là người như vậy. Cô không bao giờ che giấu sự kiêu ngạo, rất ghét sự quanh co, giả dối, ghét những kẻ che giấu cảm xúc nhưng chính cô lại như vậy.

Thẩm An Bình chậm chậm đánh tay lái, nhìn chăm chú về phía trước. Phía trước là đèn đỏ, anh dừng lại, đưa mắt sang nhìn Cố Bình An về thăm dò. Đột nhiên, anh giờ tay vuốt nhẹ, vén mái tóc đen dày của Cố Bình An ra sau tai. Gò má trắng hồng hiện ra. Cố Bình An căng thẳng, có chút ngượng ngùng. Cô quay sang nhìn anh về tức tối. “Anh làm gì vậy?”

Thẩm An Bình mỉm cười, lơ đãng trả lời: “So với kiểu tóc thất bát trước đây của em thì em buông tóc như thế này cũng đẹp đấy.” Bàn tay anh vẫn vuốt nhẹ lên mái tóc óng ả. “Thực ra có một số việc, em càng để ý đến nó thì càng cảm thấy khó chịu.”

Cố Bình An chưa trả lời, đèn đường đã chuyển sang màu xanh, tiếng động cơ xe vang lên, những điều định nói bỗng bay đi đâu hết, cô nhìn Thẩm An Bình về ngỡ ngàng.

Về đến nhà cũng đã sáu giờ tối. Vừa bước vào nhà đã bị bà Cố kéo vào phòng, hết trang điểm rồi lại quay sang thử quần áo, tình trạng của cô lúc này thật không khác gì con rối trong tay bà. Nhìn bà mỉm cười, khóe mắt nheo nheo ánh lên những tia rạng rỡ, Bình An ngẩn ngơ, hóa ra những dấu hiệu của thời gian, tuổi tác cũng đã xuất hiện trên khuôn mặt của Cố thái hậu. Cô biết Cố thái hậu chuẩn bị mọi thứ như vậy cũng bởi lát nữa họ sẽ đi dự đại tiệc. Cô bắt gặp cười khổ.

Từ trước đến nay, Cố thái hậu luôn mong muốn cô và Mạc Phi hòa hợp, thân thiết. Bà luôn cho rằng Cố Bình An và Mạc Phi có lý tưởng, suy nghĩ giống nhau. Cố Bình An thực sự không hiểu vì sao mẹ cô lại yêu quý Mạc Phi đến vậy.

Đứa con xinh đẹp, đứa con thông minh, tại sao cứ phải là Mạc Phi?

Có lần, không kiềm chế được, Cố Bình An đánh liều hỏi bố. “Bố ơi! Bố phải nói thật với con, có phải Mạc Phi là con gái riêng của mẹ không? Hay con là do bố mẹ nhặt về nuôi, còn Mạc Phi mới là con đẻ? Tại sao mẹ lại đối xử với Mạc Phi tốt hơn cả con? Con có phải là con đẻ của bố mẹ không? Nếu không phải con đẻ, con sẽ chấp nhận sự thật.”

Nghe xong, ông Cố nhìn cô bằng ánh mắt vô cùng kinh ngạc, biểu cảm trên gương mặt vô cùng phức tạp. Ông không trả lời, chỉ rít nhẹ điều thuốc, ánh mắt mơ hồ, khói thuốc mờ ảo lan tỏa khắp phòng. Cố Bình An đột nhiên cảm thấy vô cùng sợ hãi. Cô định hỏi thêm một câu nữa nhưng lúc này, cô không dám hỏi bất cứ điều gì. Cô sợ điều mình lo lắng sẽ thành sự thật.

Bà Cố trang điểm xong cho Bình An liền ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh cô. Buông tiếng thở dài, bà nghiêm túc quay sang nói: “Hôm nay Mạc Phi trở về, mẹ có mời vài người bạn cũ của các con đi ăn.”

Cố Bình An lơ đãng vuốt lại mái tóc, ngắm mình trong gương, khẽ gật đầu, “vâng” nhẹ một tiếng.

Bà Cố thấy thái độ của cô không có vẻ miễn cưỡng, câu kính như trước đây nên nét vui mừng lộ rõ trên khuôn mặt.

Bà khẽ xoa đầu cô về vô cùng mãn nguyện. “Đúng là con gái của mẹ.” Bà nheo mắt cười. “Nghe An Bình nói, con thường ghen với Mạc Phi?” Vừa nói bà vừa đi về phía tủ, lấy ra đôi giày cao gót, xỏ vào chân Cố Bình An.

“Con à, kiếp này mẹ nợ hai ông trời con các con, chỉ mong các con sau này vẫn nhớ đến mẹ là được rồi. Con bé Mạc Phi cũng thật đáng thương, mẹ cũng vì vậy mà đối xử với nó tốt hơn một chút, nhưng cũng vì thế mà khiến con không vui. Mẹ nhớ lúc con còn nhỏ, thấy các bạn vùng núi vất vả, đáng thương cũng góp đồ của mình gửi tặng các bạn...”

Cố Bình An thấy mẹ không có ý định dừng lại, trong lòng có chút bất mãn, bèn cất tiếng: “Dù gì mọi chuyện cũng đã qua rồi.”

Mẹ Cố tỏ vẻ bất bình: “Con xem con kia, thật không giống một đứa con gì cả.”

Cố Bình An đưa ánh mắt thăm dò nhìn mẹ rồi cất giọng châm chọc: “Còn mẹ thì sao, có chút nào giống một người mẹ không vậy?” Sau đó, cô chỉ vào đầu tóc và quần áo của mình, tiếp tục, giọng nặng nề. “Gặp mặt thân mật sao? Làm gì mà phải trình trọng như thế này? Mấy giờ ăn cơm vậy mẹ?”

“Tám giờ!”

“Được rồi, vậy mẹ xuống nhà đi! Giờ con muốn nghỉ ngơi. Lúc nào bắt đầu, mẹ gọi con là được.”

Bà Cố không cam tâm nhưng đành miễn cưỡng rời khỏi phòng của Cố Bình An. Nhìn thấy mẹ bước ra khỏi phòng, đóng cửa lại, Cố Bình An mới rũ bỏ khuôn mặt và biểu cảm nguy trang của mình, mệt mỏi ngồi xuống trước bàn trang điểm.

Nhìn bộ dạng của mình trong gương, Cố Bình An cảm thấy gu thẩm mỹ và tài make up của mẹ đúng là không hề thua kém các chuyên gia trang điểm. Khuôn mặt tiêu tụy, xơ xác của cô dưới bàn tay của mẹ đã rạng rỡ hẳn lên. Tuy vậy cô vẫn cảm thấy nụ cười của người ở trong gương có chút gì đó miễn cưỡng, gượng gạo.

Cô đang ngồi nghỉ vẫn vơ thì tiếng chuông điện thoại bỗng vang lên.

Là Thẩm An Bình.

“A lô...” Giọng Thẩm An Bình vô cùng vui vẻ.

Cố Bình An ưỡn oải trả lời: “Chuyện gì vậy?” Vừa dứt lời, cô bỗng nghe thấy có tiếng đập đập vào cửa sổ phòng mình. Âm thanh này đã rất quen thuộc, đó là âm hiệu mỗi khi Thẩm An Bình lên rủ cô ra ngoài chơi. Thẩm An Bình đứng từ xa, ném đá về phía cửa sổ phòng cô, nghe thấy âm thanh ấy, cô sẽ trốn ra khỏi nhà, cùng Thẩm An Bình đi chơi khắp nơi.

Cố Bình An cầm điện thoại, cười khúc khích, bước về phía cửa sổ. “Em biết Thẩm đại thiếu gia anh tiền không thiếu, nhưng mà cửa kính nhà em không phải ném thoải mái được đâu, anh không sợ một giàn súng chĩa vào anh sao?”

Thẩm An Bình bật cười. “Em làm gì mà chậm vậy?”

Cố Bình An tựa lưng vào cửa sổ, vén rèm... Thẩm An Bình đã đứng ở dưới từ lúc nào. Anh ngẩng lên nhìn Cố Bình An, cười rạng rỡ, hàng lông mày tuấn tú, đôi mắt sâu lấp lánh nhìn cô dịu dàng.

Cố Bình An vui vẻ hét lớn: “Thẩm đại thiếu gia anh đang làm gì vậy? Có chuyện gì mà anh vui vẻ thế?”

“Em đoán đi!” Thẩm An Bình cũng hét lên đáp lại lời cô.

“Em không thích đoán, thích anh nói cô!”

Thẩm An Bình tỉnh nghịch nói: “Các cụ không có nhà, chắc anh không bị đánh đâu.”

“Sao nữa?”

“Chẳng sao nữa cả.”

Cố Bình An chu miệng, bĩu môi, bộ dạng vô cùng đáng yêu. “Anh thật là nhạt nhẽo!”

Thắm An Bình tiến lại gần cửa sổ phòng của Cố Bình An, cúi đầu nhìn xuống, khoảng cách giữa họ lúc này dường như là một đường thẳng đứng.

Thắm An Bình hơi nhú mồm, nhẹ nhàng hỏi: “Em không vui sao?” Giọng nói du dương, trầm bổng giống làn gió thổi qua tai mát lạnh.

“Không có!” Cô bao biện. “Em có giày mới đấy, anh có muốn xem không? Thái hậu nhà em sắm cho em đấy. Bộ sưu tập giày cao gót lại có thêm một em nữa rồi.” Cô gượng cười tươi tắn để những phiền muộn tiêu tan.

Thắm An Bình mặt dày buông một câu rất thẳng thắn: “Em đừng bắt anh xem những thứ đòi trụ như thế!”

Cố Bình An tức tối hét vào điện thoại: “Anh cứ đi cho em!!!”

Nhìn bộ dạng như muốn phát cuồng của Cố Bình An, Thắm An Bình bật cười vui vẻ. “Đây mới là Cố Bình An của anh chứ! Ủ rừ làm gì chứ? Đem ra so sánh thì sao chứ? Em muốn thắng thì em sẽ thắng thôi, không đúng sao?”

“Cố Bình An, em đừng có mê tín! Trên đời này không có ai làm không thể thắng được!”

Cố Bình An đột nhiên vui vẻ trở lại. Cô cười thật tươi, mắt sáng lên, hàng chân mày khẽ giãn ra, dịu dàng nhìn Thắm An Bình. Anh vẫn đứng đó, dáng người dong dong cao, bờ vai rộng vững chãi, mái tóc khẽ phất phơ theo làn gió thu, khuôn mặt điềm đạm, tinh lặng đẹp đến ngây người. Ánh trắng dần lan tỏa trong không gian, chiếu lên những tán cây lấp lánh, bóng dáng anh cũng in mờ trên mặt đất. Bất giác anh nhìn lên, một tay vẫn cầm điện thoại, một tay vẫy vẫy. Cố Bình An có cảm giác mình đang dần bước vào ảo cảnh vô cùng đẹp đẽ. Cô cứ đứng đó, nhìn anh thật lâu.

“Em không muốn thua, nhưng em cũng chưa từng muốn mình là người chiến thắng!”

Thắm An Bình khẽ cười. “Không phải em nói vừa được sắm giày mới sao? Lát nữa nhớ mang cho anh xem.”

Cố Bình An trầm tư trong giây lát, xua đi những suy tư trong lòng, tỉnh ngịch trả lời: “Không phải anh nói em là thứ đòi trụ sao? Không cho anh xem nữa!”

Ở hai đầu điện thoại đều vang lên tiếng cười vui vẻ. Đã rất lâu rồi hai người bọn họ mới vui vẻ như thế này. Cố Bình An đứng bên cạnh cửa sổ, rèm cửa đã được thay vài lần, căn phòng này cũng đã được bài trí lại, nhưng cô có cảm giác tất cả vẫn giống như trước đây, chưa hề có bất kỳ thay đổi nào.

Bao nhiêu năm nay, từ lúc nhỏ đến khi lớn lên, người bắt nạt Cố Bình An nhiều nhất chính là Thắm An Bình và ngược lại, người yêu thương, bảo vệ cô nhất cũng chính là anh - Thắm An Bình... Cô thầm nghĩ, cho dù cả đời này cô có là kẻ thất bại trước Mạc Phi thì những gì mà cô có trong tay mãi mãi nhiều hơn Mạc Phi.

Buổi tối, ông Cố đích thân lái xe đưa cả nhà ra ngoài, từ khi bước ra khỏi cửa cho đến khi lên xe, cô đều im lặng, không nói một câu, biểu cảm nặng nề giống như phải tham gia một cuộc họp nghiêm túc. Còn mẹ cô có vẻ như tinh thần rất tốt, liên tục quay sang cô, dặn dò hết điều này đến điều khác. Cố Bình An không muốn nghe, nghiêng đầu nhìn ra bên ngoài cửa sổ xe, cảnh thành phố lên đèn nhiều khi cũng khiến con người ta thấy cô đơn.

Ông Cố đi tìm chỗ đỗ xe, bà Cố lâu ngày không gặp con gái nuôi yêu quý nên đi tìm phòng vệ sinh, chỉnh trang lại đôi chút, chỉ còn cô đứng ngoài hành lang chờ đợi. Vì thế, cho dù không hề mong muốn nhưng Cố Bình An lại là người đầu tiên trong gia đình nhìn thấy Mạc Phi.

Địa điểm mời khách ngày hôm nay là một khách sạn có tiếng trong thành phố, khách mời đều là những nhân vật nổi danh. Cố Bình An cũng không còn lạ gì gia đình của Mạc Phi, bố của Mạc Phi trước đây từng là cấp dưới của bố cô, sau này vì dính vào một vụ tham nhũng nên phải vào tù và không lâu sau đó đã tự sát. Mẹ cô Bình thường vẫn luôn miệng cảm thương cho tình cảnh của cô ta nhưng Cố Bình An lại cảm thấy khuôn mặt bà không hề có chút biểu cảm đau xót.

Cố Bình An vẫn nhớ, khi gia đình Mạc Phi xảy ra chuyện, cô đang học cấp một. Sự việc nghiêm trọng đến mức đài truyền hình thành phố và báo chí đều đưa tin. Thời gian đó, ở trên lớp, Mạc Phi thường bị bạn bè trêu chọc, chế nhạo. Mạc Phi không hề phản bác mà chọn cách im lặng. Nhìn Mạc Phi kiên cường như vậy, Cố Bình An không khỏi cảm phục. Nếu không phải thường xuyên bị đem ra so sánh với Mạc Phi thì không biết chừng Cố Bình An và Mạc Phi đã có thể trở thành đôi bạn thân thiết.

Cố Bình An nhớ có lần Thắm An Bình cũng nói với cô: “Nhìn Mạc Phi, nhiều lúc anh có cảm giác cô ấy rất giống em.”

Lúc đó, Cố Bình An một mực phủ nhận. Nhưng về sau, theo thời gian, hai người dần lớn lên, cô cũng phát hiện giữa cô và Mạc Phi có rất nhiều điểm giống nhau đến kỳ lạ, ví dụ mái tóc dày đen dài, óng mượt, làn da trắng mịn màng, thói quen chau mày khi suy nghĩ một vấn đề nào đó, rồi cả sở thích như thích chơi bóng, ghét nhất bộ môn điền kinh... thậm chí ngay đến nhóm máu cũng giống nhau, O Rh+. Sau khi phát hiện ra điều đó, Cố Bình An vô cùng bất an, càng ngày cô càng nghi ngờ Mạc Phi chính là con riêng của mẹ cô.

Cố Bình An đứng ngay tại chỗ rẽ của hành lang, ở vị trí của cô có thể dễ dàng nhìn thấy Mạc Phi. Sau vài năm không gặp, quả thật Mạc Phi ngày càng xinh đẹp, rực rỡ. Mái tóc dài đen mềm mại trước đây đã được cắt ngắn và nhuộm màu nâu hiện đại, mái tóc khẽ ôm khuôn mặt V-line nhỏ nhắn, trắng trẻo.

Mạc Phi mặc một chiếc váy liền cao cổ ngắn tay, để lộ cánh tay thon tròn, mịn màng như ngó sen. Cô ta khẽ mỉm cười, nụ cười đẹp đến mức Cố Bình An có cảm giác như vạn vật đều trở nên mờ nhạt trước nụ cười ấy, ai nhìn vào cũng cảm thấy vô cùng ưu tú.

Cô ta đang nghe điện thoại, không biết đang nói chuyện gì nhưng trông rất vui vẻ, tà váy trắng khẽ đung đưa theo chuyển động của cơ thể, trông không khác gì một bông hoa đẹp trong làn gió thanh xuân tươi mát, tràn đầy sức sống. Cô gái rụt rè, nhút nhát trước đây dường như biến thành một con người

mới.

Cố Bình An quay người định bước đi thì nghe thấy tiếng của mẹ vang lên: “Bình An! Nha đầu này! Con đi đâu vậy, báo hại mẹ tìm mãi mà không thấy?”

Nhận ra giọng nói quen thuộc của Cố phu nhân, Mạc Phi bất giác quay lại, ánh mắt chạm phải ánh mắt của Cố Bình An. Cô có cảm giác như hai gò má mình nóng dần lên. Định quay đi nhưng thấy Mạc Phi khẽ mỉm cười chào rất tự nhiên, chân chừ giầy lát, cuối cùng Bình An cũng chào đón cô ta bằng một nụ cười gượng gạo.

Thật sự lúc này Cố Bình An chỉ muốn đập đầu vào tường. Cố Bình An à Cố Bình An! Sao mày lại có thể để mất phong độ như thế này?

Cố phu nhân xoay người, nhìn thấy Mạc Phi, khuôn mặt tươi cười rạng rỡ.

“Phi Phi!” Cố phu nhân nghẹn ngào gọi, vẻ rất vui mừng. “Lại đây! Mau lại đây để mẹ nuôi ngắm nhìn con nào! Cũng đã mấy năm rồi...”

Cố phu nhân vuốt nhẹ mái tóc của Mạc Phi rồi ngắm nghía, ôm hôn cô ta. Trong khung cảnh đoàn tụ, Cố Bình An cảm thấy sự xuất hiện của mình có vẻ không cần thiết. Cô bước lùi lại, định đi ra ngoài hít thở chút không khí trong lành.

Cô vừa lùi một bước, bỗng va phải một bờ ngực vững chãi, vô cùng quen thuộc. Cố Bình An không cần quay đầu lại cũng đoán được đó là ai.

Thẩm An Bình choàng hai cánh tay qua vai Cố Bình An, cúi đầu, nói nhẹ vào tai cô: “Em sao vậy?”

Hai cánh tay Cố Bình An buông thõng, cô khẽ lắc đầu, từ từ thoát ra khỏi vòng tay của anh.

Mạc Phi cũng đã nhìn thấy Thẩm An Bình, ánh mắt như bừng sáng. Cô ta quay người, giọng nói ngọt ngào lộ rõ sự vui mừng: “Anh An Bình!”

Giọng điệu nũng nịu này khiến Cố Bình An muốn phát cáu, cô vô thức quay lại nhìn Thẩm An Bình. Anh khẽ mỉm cười lịch sự chào Mạc Phi, bộ dạng nghiêm túc, đạo mạo: “Mạc Phi, lâu lắm rồi không gặp em.”

Mạc Phi khẽ gật đầu, giọng nói trầm tư, ưu sầu: “Đúng vậy, thật sự lâu quá rồi!”

Nói xong, cô ta nhanh chóng lấy lại biểu cảm như lúc đầu, kéo tay Cố phu nhân và Cố Bình An. “Đi thôi! Chúng ta vào thôi! Mẹ của con cũng lâu rồi không được gặp mọi người.”

Trước đây, Cố Bình An từng đến khách sạn này vài lần, do vậy cũng khá quen thuộc với cách bài trí, sắp xếp ở đây. Thẩm An Bình thì càng không phải nói, nơi này đối với anh quen thuộc như ở nhà vậy. Anh nghiêm nhiên chọn vị trí bên cạnh Cố Bình An, đối diện Mạc Phi.

Ngồi bên cạnh Mạc Phi là Mạc phu nhân, tiếp đến là bạn bè thân thiết của cô ta. Thời gian lâu như vậy, trông ai cũng khác đi nhiều, Cố Bình An thậm chí còn không nhớ được tên bọn họ.

Mọi ánh nhìn dường như đều hướng về phía Mạc Phi. Cho dù là có nhiều người đến đâu, cho dù là trong thời điểm nào, cho dù là người lạ hay người quen, Mạc Phi luôn thu hút mọi ánh nhìn, là tâm điểm của đám đông, ngôi sao sáng nhất. Còn Cố Bình An, có lẽ cô luôn là một ngôi sao sáng trên bầu trời trắng sáng vắng vẻ, cho dù có cố gắng đến đâu thì cũng chỉ là một đốm nhỏ mờ nhạt.

Cô cảm cúi ầu, chỉ thỉnh thoảng ngẩng lên để trả lời vài câu hỏi mà ai đó vô tình hướng đến cô, giữ biểu hiện chuẩn mực của một tiểu thư.

Mọi người ngồi bên bàn ăn nhanh chóng quay sang trò chuyện hỏi thăm nhau, chỉ có cô vẫn kiên trì tập trung vào chuyên môn, thỉnh thoảng trong bát của cô xuất hiện thêm một vài “vị khách không mời”, không cần phải ngược nhìn cô cũng biết chính là Thẩm An Bình rảnh rỗi gấp thêm đồ ăn cho mình.

Thẩm An Bình tựa lưng vào ghế, một tay đặt lên thành ghế của Cố Bình An, phong thái vô cùng tao nhã. Anh không ăn gì nhiều, cảm thấy món ăn nào hợp khẩu vị của Cố Bình An thì gấp vào bát của cô. Hai người họ trông vô cùng thân mật nhưng tuyệt nhiên không ai nói với ai câu nào, cũng không hề ngược nhìn nhau, cảnh tượng này khiến mọi người xung quanh cảm thấy có chút không thuận mắt.

Mạc Phi vẫn vui vẻ trò chuyện với mọi người nhưng ánh mắt thăm dò chốc chốc lại lướt về phía im lặng nhất của bữa tiệc.

Không hiểu Thẩm An Bình đột nhiên nghĩ ra việc gì, quay sang ghé vào tai Cố Bình An thầm thì. Anh nói xong, Cố Bình An quay sang nhìn, ánh mắt bừng bừng sát khí. Cô néo mạnh vào cánh tay anh, biểu cảm rõ ràng là có chút hờn dỗi.

Mạc Phi thấp thỏm như đang ngồi trên đồng lửa, cô hít thở thật sâu, khẽ mỉm cười, cầm ly rượu, bước về phía Thẩm An Bình.

Không khó để nhận ra có người đang tiến về phía mình, Thẩm An Bình bình thản tựa lưng vào ghế, mắt khẽ nhắm lại, khuôn mặt điềm tĩnh chờ đợi những hành động tiếp theo của Mạc Phi.

Cố Bình An vẫn không ngẩng đầu. Tiếng giày cao gót nện xuống sàn càng lúc càng rõ, cô không biết mình đang thưởng thức món gì, chỉ cảm thấy nhạt nhẽo, vô vị.

Dừng lại bên cạnh Thẩm An Bình, nâng ly một cách vô cùng duyên dáng, Mạc Phi nở nụ cười quyến rũ, giọng nói ngọt ngào vang lên: “Anh An Bình, nếu ngày trước không phải anh quay lưng lại với em thì có lẽ không bao giờ em được như bây giờ. Em mời anh một ly! Cảm ơn anh đã giúp em thay đổi!” Nói xong, Mạc Phi uống cạn ly rượu của mình. Đặt chiếc ly xuống bàn, cô vói tay lấy chai rượu, tự rót cho mình thêm một ly.

“Anh An Bình, bây giờ anh có bạn gái chưa vậy? Em của ngày hôm nay có thể thích hợp làm bạn gái anh chứ?”

Mạc Phi nói xong, không khí trên bàn ăn trở nên căng thẳng. Cố Bình An vô cùng hoảng loạn, mặt trắng bệch, linh hồn như đang lơ lửng trên mây. Cô gấp đại một món ăn, đưa lên miệng. Món ăn rất nóng, đến mức nếu cô không vội kiềm chế thì những giọt nước mắt đã lăn rơi xuống.

Nước mắt khiến mọi thứ trước mắt mờ đi, trong bát cô lại có thêm đồ ăn, Cố Bình An vẫn không ngước lên, theo phản xạ, cô nhả miếng thịt viên đang ngậm trong miệng ra. Chưa kịp định thần, một ly nước lại được nhẹ nhàng đặt xuống trước mắt cô. Ánh đèn trong căn phòng lấp lánh chiếu vào ly nước như muôn ngàn vì sao. Lấy một tay lau những giọt nước mắt đọng trên khóe mi, tay còn lại Cố Bình An vội lấy ly nước, đưa lên miệng. Dòng nước mát lạnh tràn vào trong khoang miệng, chảy xuống cổ họng, cảm giác khó chịu nhanh chóng bị xua tan, thay vào đó là sự thoải mái.

Thị giác của cô đã trở lại bình thường, lúc này cô mới định thần, ngước lên liền bắt gặp Thẩm An Bình nhìn mình chăm chú, còn Mạc Phi đang đứng gần đó.

Cố Bình An nhìn cô ta, gật gật đầu như muốn nói: “Anh Thẩm An Bình nhà mình vẫn ở đây.”

Thẩm An Bình khẽ nheo mắt, mỉm cười, quay sang cô trách móc: “Nhìn em kìa! Lớn từng này rồi, không ai tranh mất phần của em mà, làm gì mà vội vàng vậy? Thật mất mặt quá đi!”

Cố Bình An ngượng ngịu, hai tai nóng bừng.

Đến lúc này, mỹ nhân này giờ vẫn đứng gần đó bắt đầu có biểu hiện đứng không vững. Cảm ly rượu trong tay, đôi mắt sâu long lanh mê hồn, Mạc Phi lên tiếng: “Chắc hẳn ly rượu này anh An Bình không muốn uống rồi, vậy coi như em mời anh một ly.” Nói đoạn, Mạc Phi với tay lấy thêm một ly rượu, hướng về phía Thẩm An Bình.

Đến lúc này Thẩm An Bình mới lịch sự đứng lên, đón lấy ly rượu trong tay Mạc Phi, nhấp môi, cuối cùng, khóe miệng anh khẽ nhếch lên, biểu cảm nửa đùa nửa thật, giọng điệu lại vô cùng thu hút: “Nếu như trước đây là vì anh mà em có thể thay đổi, trở nên như ngày hôm nay, vậy thì anh nghĩ nếu anh từ chối em thêm một lần nữa, chắc cũng giúp em càng trở nên ưu tú, đúng không nhỉ?”

Trong hoàn cảnh trước mặt đông người như lúc này, không có cô gái nào muốn đón nhận câu trả lời đó của anh...

Cố Bình An vẫn ngồi im, lơ đãng dùng đũa xiên món ăn trong bát, không biết đó là món gì nhưng cô đã xiên cho không còn nguyên dạng. Giọng nói của Thẩm An Bình không cao cũng không thấp nhưng đủ để lọt vào tai cô, không thiếu một từ. Lúc này, Cố Bình An cũng không rõ tâm trạng thực sự của mình là gì, bất giác cô bật cười.

Mọi người đều cảm thấy lúng túng, không biết làm cách nào để không khí có thể bớt căng thẳng, cho đến khi Mạc Phi trấn tĩnh lại, duyên dáng nở một nụ cười, dịu dàng lấy lại ly rượu trên tay Thẩm An Bình, vỗ nhẹ vào vai anh, nói với giọng gần gũi, trách móc: “Anh An Bình! Bao nhiêu năm không gặp, anh vẫn không biết đùa như xưa. Những lời nói hôm nay của anh coi như lại là một lời từ chối em trước mặt nhiều người rồi. Em phải phạt anh, phạt anh uống ba ly, được chứ?”

Thẩm An Bình nhìn Mạc Phi, nâng ly rượu của mình lên. “Đương nhiên rồi!” Sau đó, anh uống cạn ba ly.

Bầu không khí quay trở lại như lúc ban đầu, mọi người nhanh chóng quên đi sự việc ngoài ý muốn khi nãy. Chỉ có Cố Bình An vẫn nghĩ về nó nhưng im lặng, không nói một lời.

Không khí bên bàn tiệc mỗi lúc một náo nhiệt, Mạc Phi sôi nổi kể chuyện cuộc sống những năm qua của cô ở nước ngoài. Mạc Phi của hiện tại không còn chút nhút nhát của trước đây. Cố Bình An cảm thấy người trước mặt mình như hoàn toàn thay da đổi thịt, biến thành một con người khác.

Chuyên ngành của Mạc Phi trong thời gian học tập ở nước ngoài là báo chí và truyền thông. Với ngoại hình xinh đẹp và kiến thức chuyên môn uyên thâm, từ trước khi về nước, Mạc Phi đã ký được hợp đồng với đài truyền hình nổi tiếng nhất thành phố, nghe nói, đài truyền hình còn bố trí dàn dựng cho cô ta một chương trình truyền hình riêng. Trong lúc này, Mạc Phi cũng đang tận hưởng cảm giác của một ngôi sao sáng, lần lượt trả lời từng câu hỏi một cách linh hoạt, khéo léo. Cố Bình An cảm thấy dường như tất cả những người bạn trước đây đều đang nhìn Mạc Phi bằng ánh mắt vừa ngưỡng vừa ghen tị, còn cô chỉ cảm thấy những gì đang hiển hiện trước mặt thật chóng tai gai mắt.

Cô hăm hực uống một hơi hết ly nước đầy rồi quay sang nói vào tai Thẩm An Bình đang ngồi bên cạnh: “Em vào nhà vệ sinh đây”

Trong nhà vệ sinh, sau khi dặm lại lớp phấn trang điểm, Cố Bình An rảnh rỗi sắp xếp lại đồ đạc trong túi xách. Ngắm mình trong gương, nhìn thế nào cũng không cảm thấy có vẻ gì là xinh đẹp, Cố Bình An bỗng cảm thấy thất vọng.

Nghĩ đến Mạc Phi, cô ta chỉ cần cười đã có thể khiến tất cả những cô gái xung quanh bị lu mờ. Cố Bình An thầm hận bản thân mình sao lại có thể trông tầm thường đến như vậy. Cô đứng thất thần trước gương một lúc lâu, thực sự muốn rời khỏi nơi này ngay lập tức.

Đột nhiên, một bàn tay trắng như ngọc luồn qua mái tóc đen nhánh, đặt lên vai cô. Một bóng người xuất hiện trong gương. Cố Bình An không hề quay lại, điềm tĩnh nhìn lên, nhìn thẳng vào ánh mắt của người trong gương.

Cô im lặng ánh mắt của cô thể hiện vẻ không muốn chú ý đến.

Mạc Phi cười tươi như hoa, lên tiếng: “Cố Bình An! Cậu vẫn không thích tôi như vậy sao?” Câu hỏi trực tiếp, ngắn gọn, súc tích.

Cố Bình An khẽ chau mày, ánh mắt ánh lên chút khinh thường. Cô cố điều chỉnh giọng điệu của mình sao cho dịu dàng nhất có thể. “Không phải cậu có thể tự trả lời được hay sao? Vậy cậu còn xuất hiện trước mặt tôi làm gì?”

Câu trả lời có lẽ không ngoài dự liệu, Mạc Phi không thể hiện vẻ kinh ngạc, trên môi vẫn là nụ cười tươi tắn, đôi mắt vẫn long lanh, sâu thẳm nhưng ánh lên vẻ kiêu ngạo.

“Cố Bình An! Cậu nhìn lại mình đi! Rốt cuộc thì Thẩm An Bình thích cậu ở điểm nào chứ?”

Cố Bình An không rảnh rồi cũng không có hứng thú tiếp chuyện, máu nóng như đang bốc lên đầu. “Cậu hỏi tôi thì tôi biết hỏi ai? Sao cậu không đi hỏi trực tiếp Thẩm An Bình ấy?”

“Vậy nếu tôi nói với cậu, tôi quay về là vì Thẩm An Bình, cậu có lo sợ không?”

Cố Bình An chớp mắt, dùng đúng ngữ điệu của Mạc Phi năm đó mà nói: “Cậu muốn bày tỏ thì trực tiếp đi tìm Thẩm An Bình, có nói với tôi cũng chẳng giải quyết được vấn đề gì.”

Mạc Phi bật cười. “Rất tốt... Tôi hy vọng cậu sẽ mãi giữ được sự tự tin như lúc này.”

Nói xong, Mạc Phi quay lưng bước đi... Bước đến cửa, đột nhiên cô ta quay lại, nháy mắt nói với Cố Bình An, giọng điệu hết sức vui vẻ: “Việc Thẩm An Bình từ chối tôi ngày hôm nay, tôi sớm đã nghĩ đến.”

Có đi ăn một bữa thôi mà Cố Bình An cảm thấy thật khổ sở, mồ hôi tứa ra, lạnh hết cả lưng, ghế ngồi thì có cảm giác như bị cấm kìm, cô cũng không thể giải thích được cảm giác của mình lúc này. Từ lúc nghe Mạc Phi nói, cô thấy rất lo lắng, bất an, giống như có giác quan thứ sáu, cô có thể đoán được những gì Mạc Phi muốn làm.

Quả không sai, buổi tối về đến nhà, Cố phu nhân có chút biểu hiện không được bình thường, cứ đi đi lại lại ở gần cửa phòng cô, vài lần định bước vào nhưng cuối cùng lại quay đi.

Cuối cùng, Cố Bình An cũng bị tiếng bước chân lạch cạch của Cố thái hậu làm cho đau đầu. Cô bật dậy, mở cửa, hỏi thẳng vào vấn đề. “Mẹ làm gì vậy? Nửa đêm rồi còn đi đi lại lại, mẹ có chuyện gì muốn nói với con à?”

Cố phu nhân cười gượng gạo, tìm một chỗ rồi ngồi xuống, thân mật khoác vai Cố Bình An. “Con gái ngoan, con nói cho mẹ biết, chuyện giữa An Bình và Phi Phi trước đây là như thế nào vậy? Giữa hai đứa nó đã xảy ra chuyện gì?”

Nghe xong câu hỏi của mẹ, Cố Bình An chỉ muốn nháy dưng lên, cô lắp bắp: “Rõ ràng không phải việc của mẹ... Mẹ hỏi làm gì?”

Cố phu nhân bĩu môi: “Mẹ hỏi thôi, làm gì mà con dữ vậy?”

“Ai mượn mẹ đi quản chuyện không đâu của Mạc Phi! Đến mẹ ruột người ta còn không hỏi nữa là mẹ...”

Cố phu nhân ôn tồn nói: “Chỉ là mẹ thấy An Bình và Phi Phi, hai đứa nó rất đẹp đôi. Chúng nó chia tay nhau như vậy, mẹ cảm thấy thật đáng tiếc!”

“Đẹp đôi cái gì chứ?” Cố Bình An không kìm được, trợn mắt nhìn Cố phu nhân. “Mới đây mẹ mới nói với con cái gì, mẹ không nhớ sao?” Cố Bình An lên cao giọng bắt chước giọng của Cố phu nhân khi đó: “Thằng Thẩm An Bình có tốt thế nào mẹ cũng không đồng ý cho hai đứa mày ở cạnh nhau. Mẹ đã nghe hết rồi, nó thay bạn gái còn nhanh hơn thay áo, như thế có thể thật lòng với cô không?” Sau đó, cô nói thêm “Mẹ à! Giờ thì sao? Mẹ bảo để Thẩm An Bình đến với Mạc Phi? Không phải là thay bạn gái như thay áo sao?”

“Sao nào? Con bé Mạc Phi tài giỏi, xinh đẹp như vậy, Thẩm An Bình yêu nó, không phải là quá tốt sao?”

“Stop!”

Cố Bình An cắt lời Cố phu nhân. “Mạc Phi tài giỏi đến đâu chứ? Tài giỏi hơn con đến đâu? Đúng là con không biết con là con gái của mẹ hay cô ta mới là con gái của mẹ nữa.”

“Đấy! Đấy! Con nhìn con xem! Lại tự ái rồi đấy!”

Cố Bình An vẫn kiên trì phản bác thái hậu: “Mẹ tỉnh lại đi mẹ! Với thân thế của gia đình Mạc Phi, ông nội và bố Thẩm An Bình chắc chắn sẽ không đồng ý. Hai người đó có khi còn phản ứng gay gắt hơn con đây, mẹ của con à!”

Không biết câu nào đã chạm vào đúng máu nóng của Cố phu nhân, bà ngay lập tức thay đổi sắc mặt chỉ thẳng tay vào Cố Bình An, quát ầm lên: “Con nói cái gì hả? Đầu óc con có cái tư tưởng gì vậy hả? Thân thế làm sao hả? Mạc Phi tốt nghiệp trường đại học nổi tiếng ở nước ngoài, giờ lại là nhân viên chính thức của truyền hình, có điểm nào không xứng với Thẩm An Bình?”

Cố Bình An bàng hoàng, đầu óc trống rỗng, có cảm giác đau nhói trong tim. Toàn thân không còn chút sức lực, Cố Bình An cảm thấy hụt hẫng vô cùng, cho đến tận bây giờ, không cần biết là bao lâu, nhưng chỉ cần Mạc Phi lại xuất hiện trong cuộc sống của cô thì mối quan hệ giữa cô và Cố phu nhân lại quay trở về cái vòng khúc mắc, luẩn quẩn. Cảm giác này khiến cô bế tắc đến mức chỉ muốn trốn chạy.

Đã có vô số lần cô muốn hỏi thẳng mẹ, nhưng cũng từng ấy lần cô phải cố gắng kiềm chế. Mỗi quan hệ khiến con người ta phải cam chịu nhất đó chính là tình thân. Không thể trách móc, không thể rủ bỏ, lại càng không thể ngỗ ngược, bất hiếu.

Không muốn tiếp tục câu chuyện với bất cứ lý do nào, Cố Bình An không nói một lời, đứng dậy, bước về phía tủ quần áo vội khoác áo ngoài, chuẩn bị ra khỏi nhà. Cố phu nhân quát lên: “Con bé này! Con có thái độ gì đây? Con cáu gắt với ai hả?”

Cố Bình An dừng lại một lát, giọng điệu mệt mỏi: “Con về đây! Sáng mai con phải đi làm sớm.”

“Nha đầu này, muộn như thế rồi... Đi đâu? Đây mới là nhà của con.”

Cố Bình An im lặng, bước thật nhanh về phía cửa. Trong đầu cô lúc này chỉ có duy nhất một suy nghĩ: Rời khỏi đây.

Một tay kéo khóa áo khoác kín cổ, một tay cô thò vào túi lấy chiếc điện thoại ra, bấm một dãy số quen thuộc - số điện thoại của Thẩm An Bình.

Gió đêm rít từng cơn lạnh buốt phả vào mặt, Cố Bình An nhắm chặt mắt. Hàng cây bên đường đu đưa theo gió, tiếng lá xào xạc, dưới mặt đất, những cơn gió đang cuốn lên cuộn xuống như những cơn sóng.

Cố Bình An bước vài bước, chợt nghe thấy tiếng chuông điện thoại không thể lẫn vào đâu được của Thẩm An Bình. Cô bất giác rùng mình, dừng bước, ngoảnh nhìn xung quanh.

Thẩm An Bình đứng đó, trông anh giống một viên ngọc tỏa sáng, ánh trắng lung linh khiến bóng hình anh càng hiện lên rõ nét. Người con gái đang đứng cạnh anh chính là Mạc Phi. Trông bọn họ giống một đôi tình nhân, đẹp như Kim Đồng - Ngọc Nữ.

Cố Bình An cảm thấy mắt mình như mờ đi, cảm giác như rơi xuống hố sâu thăm thẳm.

Điện thoại trong tay Thẩm An Bình vẫn đang rung lên, Cố Bình An chăm chú nhìn bóng hình phía trước.

Tiếng Thẩm An Bình vang lên trong điện thoại: “A lô!” Giọng nói nhẹ nhàng tựa gió thoảng, mây trôi, giọng anh vẫn bình thản như không hề có chuyện gì xảy ra.

Cố Bình An lạnh lùng hỏi: “Anh đang ở đâu? Ở cạnh ai vậy?”

“Em có chuyện gì vậy?”

“Nói nhanh!”

Thẩm An Bình thờ ơ. “Anh đang ở một mình, anh chạy ra ngoài mua bao thuốc.”

Cố Bình An cười cay đắng, giọng đầy mỉa mai, châm chọc: “Thẩm An Bình! Anh được lắm! Có nói dối thì cũng phải nói dối cho hợp lý một chút chứ!”

Nói đoạn, cô từ trong bóng cây bước ra, đứng thẳng dưới ánh đèn, từng từ rành rọt bật ra: “Thẩm An Bình! Anh quay lại xem!”

Thẩm An Bình cầm chặt điện thoại, cảm giác như có một luồng điện chạy qua tim, anh giật mình quay lại, ánh mắt chạm phải ánh mắt sắc lạnh của Cố Bình An, lắp bắp nói vào điện thoại: “Bình An...”

Nhìn biểu cảm của Thẩm An Bình, Cố Bình An chỉ có một cảm giác: thất vọng. Tắt điện thoại, cô bước từng bước về phía anh. Vừa bước đi cô vừa chỉ về phía Mạc Phi, nói với Thẩm An Bình bằng giọng điệu đầy châm chọc, mỉa mai: “Ồ một mình sao? Mua bao thuốc à?”

Chỉ bước vài bước, Cố Bình An đã đứng bên cạnh Mạc Phi, một tay đặt nhẹ lên vai cô ta, cô cảm thấy miệng mình đắng ngắt. “Mạc Phi đang đứng bên cạnh anh đây là gì vậy? Tại sao lại nói là không có người được chứ? Chắc mắt của anh có vấn đề nên không nhận biết được xung quanh có gì nhỉ?”

Từng câu, từng từ hướng thẳng vào Thẩm An Bình và Mạc Phi, giọng nói đầy phẫn uất. Mạc Phi khẽ ngược nhìn anh, ánh mắt có vẻ không được tự nhiên.

Cố Bình An cảm thấy có chút nhẹ nhõm, từ trước đến giờ cô không có thói quen xen ngang vào chuyện tốt của người khác như thế này, đây là lần đầu tiên, quả nhiên làm chuyện xấu cũng cần phải có năng khiếu, Cố Bình An cô vừa đẹp vừa có cái năng khiếu ấy.

Có vẻ như Thẩm An Bình chẳng để ý đến những lời nói đầy mỉa mai của cô, anh nhướn mày, khẽ cười. “Có vẻ em rất hứng thú với việc chỉ trích anh?” Hàng lông mày đậm đẹp để càng làm cho đôi mắt anh trở nên sâu thẳm, long lanh. Lúc này, nếu không phải đang có một cục đá đứng bên cạnh thì có lẽ Cố Bình An đã cảm thấy rung động.

Cố Bình An khẽ cười, nhìn vào mắt Thẩm An Bình, ánh nhìn lạnh lùng. “Vừa hay, em chưa bao giờ chỉ trích người khác, nhưng lại cảm thấy rất thích thú với việc chỉ trích anh.”

Khoảng cách giữa Cố Bình An và Thẩm An Bình không quá xa cũng không quá gần. Thẩm An Bình cao hơn cô nửa cái đầu, nhưng đối với cô, đó không phải là vấn đề gì to tát, cô vẫn giữ thái độ khiêu khích. Thẩm An Bình không hề cử động, ánh mắt không còn vẻ thiếu tự nhiên như lúc trước. Đôi mắt sâu thẳm khiến người đối diện không thể đoán được cảm xúc của anh. Mái tóc anh khẽ bay bay, cơ thể khẽ cử động theo từng nhịp thở, trông anh lúc này vô cùng điềm tĩnh, như chẳng hề có bất cứ chuyện gì xảy ra.

Anh cười nhạt, khóe mắt nheo lại. “Cố Bình An! Em cứ làm những gì em thích đi!”

Câu nói như sét đánh ngang tai, Cố Bình An thấy đầu óc mình quay cuồng, liếc nhìn Mạc Phi về phía mình. “Được! Anh được lắm!”

Vừa nói cô vừa rời đi. Đôi môi mím chặt, cảm xúc trong tim lúc này như muốn vỡ òa. Cô tức giận đến mức không thể kiềm chế không phải vì An Bình hung dữ với cô mà là vì anh lừa dối cô, đã thế lại còn trước mặt Mạc Phi, làm cô mất thể diện. Trên đời này, cô có thể mất mặt trước mặt người khác, nhưng trước mặt Mạc Phi thì tuyệt đối không thể.

Người ta nói, những người thường vui vẻ, hay thể hiện ra bên ngoài lại là những người hay tự ti. Cố Bình An chính là người như vậy. Bởi vì tự ti nên trước mặt Mạc Phi, lúc nào cô cũng muốn mình phải là người hạnh phúc, phải có những thứ mà cho dù Mạc Phi có cố gắng cả đời cũng không có được. Vậy mà Thẩm An Bình, anh lại vô tình làm vỡ bức tường thành bảo vệ đó của cô.

Cố Bình An cảm thấy lúc này mình như không còn chút sức lực, trong tim như có hàng ngàn mảnh vỡ đâm vào, đau đến ứa máu, lý trí mờ hồ.

Cô đi qua Thẩm An Bình, bỗng nhiên một bàn tay giữ cô lại. Thẩm An Bình nắm chặt lấy cổ tay cô, cô khẽ chuyển ánh nhìn, ánh đèn đường mờ ảo chiếu lên thân hình cao lớn của Thẩm An Bình, bóng của anh in lên người cô. Cô ngược nhìn, chỉ cảm thấy trước mắt mờ mờ, không có bất kỳ ánh sáng nào. Biểu cảm của hai người đều bị khuất lấp trong bóng tối, giống như bị một lớp màn đen bao phủ.

Mặc dù Thẩm An Bình nắm tay cô không quá chặt nhưng cô lại có cảm giác đau buốt đến tận xương tủy. Cô cố gắng nhưng không thể thoát khỏi bàn tay anh.

“Buông ra! Anh không thấy khó coi sao?”

Thẩm An Bình nhíu mày, khóe miệng cong lên như định nói điều gì đó, suy nghĩ một lát, anh lên tiếng: “Anh thích khó coi đấy!” Nói rồi, anh kéo Cố Bình An về phía mình, quàng tay qua vai cô, quay sang nói với Mạc Phi: “Không ngờ hôm nay lại gặp em ở đây, nhưng mà bây giờ anh không rảnh để tiếp chuyện em. Nếu em muốn hỏi thông tin về công ty anh thì ngày mai em có thể đến công ty anh, sau đó anh sẽ bảo thư ký liên lạc với em.”

Nói xong, anh quay lại, về mặt hoàn toàn biến sắc, nghiêng chặt răng, nói với Cố Bình An: “Đi theo anh!” Thẩm An Bình kéo Cố Bình An đi, bỏ lại Mạc Phi đứng đó, mặt tái nhợt.

Cố Bình An bị kéo đi như bay, mấy lần suýt vấp ngã. Cuối cùng không chịu được nữa, cô hét lên: “Thẩm An Bình! Anh bị điên rồi hả?”

Thẩm An Bình vẫn không dừng bước, Cố Bình An cố thoát khỏi tay anh nhưng vô ích. Những ám ức trong lòng lúc này trào lên, sống mũi cô cay sè, mắt đỏ hoe, rung rung. “Thẩm An Bình, anh mà không dừng lại là em hét lên đấy!”

Giọng nói nghẹn ngào đọng đầy nước mắt. Thẩm An Bình khựng lại, quay lại nhìn Cố Bình An, ánh mắt có chút hỗn loạn, anh muốn nói điều gì đó nhưng lại thôi.

“Cố Bình An! Em ăn nhiều quá nên bị lú rồi, đúng không? Anh không nổi cáu với em đâu.”

Những kim nén trong lòng như vỡ òa, Cố Bình An nức nở: “Anh cáu với em rồi đấy thôi, còn nói cái gì mà không nổi cáu với em chứ!...”

Dường như cơn tức giận trong người An Bình lại trào lên, anh nghiêng chặt răng, rít lên: “Cố Bình An! Em ăn vạ vừa thôi!”

Cố Bình An ngược nhìn về phía mình, phản bác: “Em thích ăn vạ đấy! Ăn vạ thì sao? Anh ở bên cạnh Mạc Phi thì nói thẳng ra, tại sao phải nói dối? Anh vừa ăn cắp vừa la làng đấy!”

“Buppp...”

Cố Bình An giật mình, mắt nhắm tịt, không dám cử động. Một lúc lâu sau, đến khi chỉ nghe thấy nhịp thở đều đều của Thẩm An Bình, cô mới từ từ hé mắt. Bàn tay của anh vẫn dính chặt vào thân cây, khuôn mặt anh đỏ bừng, đôi mắt lạnh băng đáng sợ. Không gian hoàn toàn im lặng đến mức Cố Bình An cảm thấy sợ hãi.

“Cố Bình An, sự thật là anh đi ra ngoài mua thuốc. Trước khi nhận điện thoại của em đứng hai phút, anh vô tình gặp Mạc Phi. Anh không muốn em phải suy nghĩ nhiều nên nói như vậy. Hiểu chưa? Anh nói lại một lần nữa, anh không phải người thích giải thích loằng ngoằng!” Giọng anh sắc lạnh.

Cố Bình An bối rối, cô không hiểu được cảm xúc của mình lúc này, cũng không biết nên đối diện với anh bằng thái độ nào, không cần biết lý do là gì, cô tin anh đang nói sự thật. Mặc dù vậy, cô vẫn cảm thấy tức tối, ám ức vì An Bình còn có hành động bạo lực đe dọa cô.

Cô bật khóc nức nở như một đứa trẻ, vừa khóc vừa chỉ tay vào Thẩm An Bình, trách móc: “Thẩm An Bình, anh là đồ xấu xa! Anh toàn bắt nạt em, toàn lừa em thôi. Anh nghĩ em là đồ ngốc chứ gì! Anh là đồ cù cái lạng nhăng! Là đồ xấu xa! Hu hu hu...”

Thẩm An Bình cảm thấy biểu hiện của mình hơi thái quá, không biết nên nói gì, chỉ còn cách đứng im, vụng về kéo tay áo sơ mi lau những giọt nước mắt đang lăn dài trên má Cố Bình An.

Cô sụt sịt, hít một hơi thật dài rồi hét lên: “Từ giờ em không thêm quan tâm đến anh nữa!”

Khuôn mặt Thẩm An Bình có chút biến sắc, biểu cảm cực kỳ nguy hiểm, lời nói đầy vẻ đe dọa: “Em vừa nói gì?”

Cố Bình An bướng bỉnh dần từng tiếng: “Từ - giờ - em - không - thèm - quan - tâm - đến - anh - nữa!”

Vừa nói xong, điện thoại của cô đổ chuông, trên màn hình hiện lên cái tên Tất Nhiệm.

Không đợi bên kia kịp lên tiếng, Cố Bình An quay lưng, vội vã nói: “Tất Nhiệm! Em cho anh một cô hội. Nếu bây giờ anh nói anh vẫn yêu em, chúng ta lập tức quay lại với nhau. Ngay lập tức! Nhanh!” Rồi cô hét vào điện thoại: “Nói đi!”

Cô đưa điện thoại ra xa, màn đêm tĩnh mịch, giọng nói phát ra từ chiếc điện thoại đủ cho Thẩm An Bình nghe thấy. Anh nhìn Cố Bình An chằm chằm, ánh mắt lạnh băng khiến cô rùng mình, trong lòng có chút sợ hãi, nhưng cô vẫn quyết ương ngạnh đến cùng: “Anh có nói không? Không nói, em đi tìm người khác.”

Đến lúc này, Thẩm An Bình không thể kiềm chế được nữa, giật lấy điện thoại trên tay cô. “Choang...” Chiếc điện thoại vỡ tan trên mặt đất. Những mảnh vỡ bắn tung tóe, thậm chí một vài mảnh bắn lên cả người cô.

Cố Bình An bàng hoàng. Cô cảm thấy có một luồng khí lạnh băng ở phía sau, mồ hôi túa ra, sống lưng lạnh buốt.

Thẩm An Bình khẽ “hừ” một tiếng rồi khoé miệng khẽ nhếch lên, anh cười nhưng nụ cười thể hiện sự tức giận, phần nộ đến cực điểm. Anh lạnh lùng nói với Cố Bình An: “Em muốn tìm ai thì tìm, nhưng đừng có tìm trước mặt anh!” Giọng nói vẫn điềm đạm như mọi khi nhưng giọng điệu thì lạnh lẽo vô cùng.

Anh bước đi. Cố Bình An cảm thấy hoảng loạn, hụt hẫng. Những ánh sao trên bầu trời mờ mờ ảo ảo, màn đêm đen phủ lên hình bóng của Thẩm An Bình khiến Cố Bình An có cảm giác mình không thể nào chạm được vào thế giới của anh. Cô có cảm giác mất mát rất lớn. Cô hét lên: “Anh không quan tâm sao?”

Thẩm An Bình không hề quay lại, giọng anh như bị bóp nghẹt, anh cất tiếng khàn khàn: “Cố Bình An, là em dựa vào anh yêu em, vậy thì em cứ thỏa thích mà tận hưởng nó đi, thỏa thích mà lãng phí nó đi!”

Bạn đang đọc truyện *Tiếng Thờ Gian Du Dương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Im lặng, dường như mọi âm thanh trên thế giới đều dừng lại, bốn bề yên đến đáng sợ. Thẩm An Bình đứng im, từng cơn gió khẽ lùa vào mái tóc anh. Cố Bình An nhìn trân trân về phía anh, cô có cảm giác mất mình như hoa lên, đầu óc choáng váng, hỗn loạn. Cô không thể xác định được cảm giác của mình này, những ám ức trong lòng không thể giải tỏa, quá nhiều sự việc phát sinh mà cô không hề mong muốn. Sống mũi cay cay, hai mắt nhòa đi, cô chỉ có một cảm giác duy nhất: choáng váng.

Cô chưa bao giờ bình tĩnh như lúc này, đến mức ngay cả bản thân cô cũng không thể tưởng tượng nổi. Hai bàn tay nắm thật chặt, giọng cô run run, không hiểu do lạnh hay bởi trong lòng đang buồn bã. “Em ý vào anh yêu em?” Giọng cô thể hiện sự ngạc nhiên rồi kích động, u uất. “Anh yêu em? Từ trước đến giờ em chưa bao giờ cảm nhận được là anh yêu em. Anh yêu em, yêu ở chỗ nào chứ? Anh yêu em, tại sao anh lại lên giường với người con gái khác?... Thẩm An Bình, anh coi em là đồ ngốc đúng không? Anh cho rằng anh nói bất cứ điều gì thì em đều tin anh hay sao? Anh nghĩ em giống những cô gái vẫn qua lại với anh sao? Anh nghĩ mình là ai? Anh muốn lập tam cung lục viện, sau đó anh lập em làm chính cung nương nương thì em phải biết ơn anh sao?” Mắt mờ to, cô thở thật mạnh. “Thẩm An Bình, tình yêu của anh quá là “Vụ Lý Khán Hoa(1)” rồi, tình yêu của anh giống như người ta ngắm hoa trong sương mù vậy, mà mắt của em thì lại nhìn không rõ.”

(1) Có nghĩa là cảm giác không chân thực.

Cố Bình An đứng đó, mọi vật trước mắt cô đều trở nên mờ ảo, thậm chí ngay cả Thẩm An Bình cũng trở nên mơ hồ. Rất lâu sau cô mới phát hiện ra, là do cô đang khóc. Cô cũng không thể hiểu được tại sao mình lại khóc. Môi mím chặt, cô không muốn tiếng khóc bật ra, cô không hề muốn Thẩm An Bình nghe thấy cô đang khóc.

Thẩm An Bình ngược lên bầu trời, mặt trăng ẩn hiện sau những đám mây. “Cố Bình An! Hai mươi mấy năm qua em đã làm những gì vậy? Em không thích như vậy, tại sao không chịu nói ra? Những điều em vừa nói là do chúng ta không chịu hiểu nhau. Từ giờ về sau anh nghĩ chúng ta cứ như trước đây vậy!”

Cố Bình An nghe xong, cảm giác như màng nhĩ của mình bị ai đó chọc thủng, môi vẫn cố mím chặt, cô muốn kìm nén cảm xúc trống rỗng trong lòng nhưng không thể, nước mắt cứ ì ạch rơi.

Thẩm An Bình khẽ thở dài. Trăng khuyết rồi trăng lại tròn, em vẫn nhớ câu này của chúng ta chứ? Em không cảm nhận được cũng tốt, bởi vì những tình cảm anh dành cho em có lẽ cũng chỉ đến lúc này thôi!”

Sau khi Thẩm An Bình rời đi, Cố Bình An òa khóc nức nở, toàn thân như không còn chút sức lực, cô khụy xuống, nước mắt tuôn trào. Cô chưa bao giờ cảm thấy đau đớn như lúc này, chưa bao giờ có cảm giác bị tổn thương như lúc này. Cô cũng không biết mình đã khóc bao lâu, có lẽ là rất lâu. Sau đó

cô đứng dậy, xoay một vòng nhìn xung quanh, màn đêm mờ mịt, trời càng về khuya gió càng lạnh. Cô khẽ cử động, toàn thân đau ră rồi. Lúc này cô giống một con gà trống bại trận, xơ xác, tả tơi, từng bước mò về nhà.

Cố lão gia và Cố phu nhân vẫn chưa ngủ. Vừa nhìn thấy cô bước vào cửa, Cố phu nhân rom róm nước mắt. Có lẽ mẹ cô đã bắt đầu có triệu chứng ở người có tuổi rồi, từ trước đến nay, cô chưa bao giờ thấy thái hậu như vậy.

“Điện thoại không nghe, đi đâu cũng không nói một lời! Cố Bình An, mẹ nuôi con lớn từng này rồi, con xem con đối với mẹ như thế nào? Con có biết bây giờ là mấy giờ rồi không? Con không biết là mẹ lo lắng cho con sao?” Cố phu nhân tiếp tục nhe răng: “Cho dù bây giờ mẹ có nói gì chẳng nữa thì con cũng không hiểu bởi con chưa làm mẹ. Không có người mẹ nào lại không yêu thương con mình cả, con có hiểu không?”

Cố Bình An lúc này hoàn toàn không có tâm trạng trả lời, cô cúi oai vừa bước lên cầu thang vừa nói: “Điện thoại của con lúc ra ngoài bị rơi mất. Con mệt. Con đi ngủ đây!”

Cố Bình An nằm trần trọc rất lâu, không sao ngủ được, đến gần sáng vì mệt quá, cô mới thiếp đi. Đến khi thức dậy, cô thấy đầu nặng trĩu, toàn thân ê ẩm, cổ họng đau buốt. Tất cả các dấu hiệu đều cho thấy cô đã bị cảm.

Cô kéo rèm cửa sổ, ngoài trời đang mưa như trút nước. Những hạt mưa đập vào khung cửa sổ, đan chéo bầu trời. Tưởng tượng ra bộ dạng của mình lúc này, Cố Bình An không đủ dũng khí để nhìn vào gương, cô xả nước lạnh, rửa lên mặt. Mắt nhắm tịt, cô hoàn toàn không muốn nhìn thấy gương mặt mình lúc này.

Trước đây, Cố Bình An đã từng nói, Thẩm An Bình cả đời này cũng không thể nổi cựa với cô, nếu không, nhất định là đất trời có biến. Lúc đó, anh đương nhiên không tin, nhưng những sự việc xảy đến vô cùng trùng hợp, có cảm giác như ông trời sắp đặt vậy, mỗi lần như vậy trời đều mưa rất to. Ngày hôm nay cũng vậy, trời mưa cũng thật trùng hợp, Cố Bình An ngó nghiêng nghĩ, liệu có phải Thẩm An Bình lúc này cũng đang nghĩ đến câu chuyện đó hay không?

Cố lão gia và Cố phu nhân dường như đã bỏ qua chuyện xảy ra đêm qua, cả nhà cùng nhau ngồi ăn sáng. Cố phu nhân nhìn bông mắt sưng như hai trái đào của Cố Bình An, lắc đầu, thở dài.

Ăn sáng xong, lái xe của Cố lão gia đưa cô quay về thành phố. Từ trước đến giờ cô vốn không thích sự thăm sóc đặc biệt của gia đình, đặc biệt không thích ngồi cùng xe với bố cô. Đương nhiên là do cô cảm thấy như vậy quá khoa trương, nhưng lúc này cô cũng không để tâm đến chuyện đó. Bác lái xe theo phục vụ Cố lão gia hơn mười năm, đã rất quen thuộc với Cố Bình An, coi cô như con gái, thấy cô có vẻ không vui, suốt quãng đường đi cũng không hề làm phiền. Lúc Cố Bình An xuống xe, bác có đặt vào tay cô một viên kẹo, giống như hồi cô còn nhỏ. Cố Bình An trong lòng cảm thấy ấm áp, vui vẻ cầm viên kẹo, bước về phía cái ổ nhỏ của mình.

Cố Bình An rất biết chăm sóc cho sức khỏe của mình, vì sức khỏe của cô chính là thứ vũ khí lợi hại nhất có thể lấy ra để bắt nạt Thẩm An Bình. Mỗi lần ốm nặng hay chỉ cần có triệu chứng đầu quay quay, hơi sốt, cô chỉ cần nói với Thẩm An Bình là anh lập tức có mặt. Nhưng thái độ lạnh nhạt của anh ngày hôm qua khiến cô không muốn liên lạc với anh nữa.

Cô suy nghĩ rất lâu. Liệu có phải Thẩm An Bình mệt mỏi quá không? Nhưng cô cũng đang rất mệt mỏi mà. Anh hỏi cô tại sao suốt hai mươi mấy năm qua không chịu nói ra. Nhưng câu hỏi đó, cô cũng không biết phải trả lời thế nào.

Nhớ lại lúc còn nhỏ, khi chơi trò chơi, đám trẻ con ồn ào, huyên náo, Thẩm An Bình lúc nào cũng như ông cụ non, kinh thường những trò chơi đó. Trò chơi gia đình của đám trẻ, không bao giờ anh tham gia, trừ phi mời anh làm chú rể, còn cô dâu là Cố Bình An. Bao nhiêu năm như vậy, Cố Bình An dường như đã quen với việc anh chính là chú rể của cô. Thẩm An Bình thuộc về cô, giống như chiếc boomerang vậy, điểm bắt đầu chính là cô, cho dù anh có bay xa đến đâu, cô vẫn tin cuối cùng anh cũng sẽ quay về bên cô. Nhưng cô quên mất rằng, boomerang cũng có thể mất đi. Cố Bình An không thể hiểu nổi, lúc đó, liệu có phải cô đã đánh mất đi chiếc boomerang của mình hay không, có phải Thẩm An Bình sẽ càng đi càng rời xa cô không..

Trái đất này có thiếu mất một người thì cũng không thể ngừng quay, mặt trời vẫn ngày ngày mọc ở đằng đông. Cho dù có là ai thì cũng không phải ngoại lệ, hằng ngày vẫn phải tiếp tục cuộc sống, vẫn phải làm việc, vẫn phải ăn cơm, nghỉ ngơi. Cố Bình An cũng như vậy.

Cố Bình An đến công ty trong khi trạng thái tinh thần vẫn chưa hoàn toàn bình thường, làm việc gì cũng lóng ngóng, một buổi sáng mà làm hỏng việc đến vài lần. Tất Nhiệm nhìn cô cũng có thể đoán ra vài phần nguyên do, anh không trách móc cô một câu, chỉ nhẹ nhàng nhắc nhở rồi bảo cô làm lại.

Giờ nghỉ trưa, Quan Tiểu Bảo bùng một cốc cà phê nóng đi đến, dò hỏi: “Nghe nói cậu với Thẩm An Bình cãi nhau hả?”

Cố Bình An đang mệt mỏi, không thừa hơi để ý đến Tiểu Bảo liền quay sang câu trả lời: “Hừ! Cậu rút đi ngay cho mình! Mình đang rất bận.”

Quan Tiểu Bảo đương nhiên không chịu khuất phục trước kẻ địch nguy hiểm, vẫn kiên trì bám sát Cố Bình An, gầy gầy móng tay, giả vờ lơ đãng đánh tiếng: “Mình nghe nói hôm trước Thẩm An Bình uống rượu say mềm, đánh cho thiếu gia nhà họ Lý nằm bẹp như một con lợn. Anh Đại Bảo nhà mình nói chắc chắn do hai người cậu cãi nhau nên mới như vậy, anh ấy bảo mình đến hỏi thăm cậu đấy, cậu không cần phải khách khí đâu. Nào, nói cho chị đây nghe, có chuyện gì xảy ra? Để xem lời Đại Bảo có đáng tin không nào!”

Cố Bình An nghe thấy chuyện Thẩm An Bình uống say lại còn đánh nhau, trong lòng hơi lo lắng. Cô nghiêng người nhìn Tiểu Bảo, khẽ cười. “Quan Đại Bảo nói đương nhiên là đáng tin, mình nói cho cậu biết, mình và Thẩm An Bình từ giờ tuyệt giao! Như vậy đó!”

Cô nhún vai, tự an ủi mình, Thẩm An Bình chắc cũng chỉ là nhất thời tức giận với cô mà thôi, nếu như cô cứ gan lì hơn, mặc kệ anh ta thì chắc trước sau gì anh ta cũng chịu thua thôi. Bởi vì từ trước đến nay anh ta vẫn luôn như vậy, chỉ có cô mới có thể trừng trị được anh ta.

Đầu giờ chiều, thư ký của Thẩm An Bình mang đến chỗ cô một chiếc điện thoại mới, còn anh không hề lộ diện, cũng không gọi điện, thậm chí không có bất kỳ lời nhắn. Nhìn chiếc điện thoại đắt tiền, không hiểu sao tự nhiên cô cảm thấy vô cùng tức giận. Cô cầm chiếc điện thoại, bấm dây số quen thuộc của Thẩm An Bình.

Con người đó không hiểu đang bận chuyện gì mà quyết tâm không nghe điện thoại của cô. Không thể kiềm chế được nữa, Cố Bình An quay sang nói với cô thư ký: “Đồ đạc của tên họ Thẩm đó, đem đi ngay cho khuất mắt tôi!”

Cô quay gót bước đi. Nộ khí trong người hừng hực. Đi được vài bước, cô bắt gặp Tất Nghiễm đang đứng trong sảnh. Nếu là trước lúc gặp thư ký của Thẩm An Bình, có lẽ Cố Bình An cũng đã dừng lại, nói với anh ta vài câu, nhưng hiện giờ, tâm trạng của cô không được vui vẻ, ai động vào cô thì coi như người ấy gặp hạn. Lúc này trong cô giống một quả bom có thể phát nổ bất cứ lúc nào.

Đi qua Tất Nghiễm, cô dừng lại một chút. “Tất Nghiễm, khuyên thật anh, lúc này đừng có động đến em, nếu không, anh sẽ hối hận đấy!”.

Cố Bình An coi như vẫn là người có chút lương tâm.

Tất Nghiễm nhìn cô, neho mắt cười. “Anh biết chứ, Cố công chúa đang cáu giận. Anh chẳng phải có ý đứng đây để làm chỗ trút giận cho em hay sao?”

Cố Bình An chau mày. Anh cũng mặt dày góm! Trước đây, lúc chúng ta nói chia tay, nói thật là em cũng cảm thấy anh có chí khí lắm, nói sẽ không gặp nữa là không thấy đâu thật, lần này thì sao, anh có ý quay lại để cười vào mặt em, đúng không?”

Tất Nghiễm nghe xong những lời đay nghiến của Cố Bình An, tuyệt nhiên không hề tức giận, còn nở một nụ cười mê hồn. “Em đúng là có tài nhìn thấu tâm can người khác, mục đích của anh đã sớm bị em vạch trần. Vậy lúc này chắc em đang không vui, đúng không? Chắc chắn là như vậy. Nếu không, mục đích của anh coi như thất bại thảm hại!”

Cố Bình An đảo đảo mắt, không biết có phải do Tất Nghiễm nói nhiều hay do cô muốn mắng người cho xả bớt con tức giận trong người: “Mời em ăn cơm đi! Ngay bây giờ! Còn không thì anh rút ngay cho em!”

Tính cách của Cố Bình An, Tất Nghiễm hiểu khá rõ. Cô to tiếng quát tháo nhưng anh không hề tức giận, kiên nhẫn đưa Cố Bình An đi ăn, ăn xong còn đưa cô đi dạo phố. Trời dần tối, từng cơn gió mát lạnh thổi tới, hai người họ vẫn rong ruổi hết con phố này qua con phố khác.

Trên phố, một tòa nhà xây kiểu như một tháp nước, không gian được trang trí theo phong cách truyền thống, tầng hai có một hành lang dài vươn ra ngoài, trên đó có một người đàn ông đang thổi saxophone. Màn đêm tĩnh lặng, gió thổi nhẹ nhẹ, tiếng saxophone dịu dàng, da diết. Cố Bình An không hề uống rượu nhưng đầu óc choáng váng, mơ hồ như thể đang say. Cảm thấy hơi mệt, cô quyết định dừng lại ở đài quan sát nghỉ ngơi, hai tay nắm lấy lan can, nhìn xa xăm. Im lặng một lúc lâu, cô lên tiếng: “Tất Nghiễm, tại sao anh lại quay về?”

Tất Nghiễm quay sang nhìn cô cười dịu dàng, nụ cười của anh lúc này giống như mặt trời buổi sáng làm tan màn sương huyền ảo.

“Có lẽ giống như em nói ấy, có vẻ mặt anh hơi dày.”

Cố Bình An chưa bao giờ thấy giọng điệu của anh lại có vẻ suy tư, âu sầu như vậy.

“Tất Nghiễm, quên em đi! Em không thể đáp lại tình cảm của anh!”

Tất Nghiễm vẫn cười trả lời cô: “Được!” Từ “được” như thất chữ ngàn lời muốn nói nhưng lại như không có gì. Cố Bình An cảm thấy mình dường như không hiểu hết từ “được” ấy của anh.

Buổi tối, Tất Nghiễm đưa cô về nhà, anh ga lăng vươn tay cài dây an toàn cho cô rồi khởi động xe. Hai bàn tay anh nắm chặt tay lái, vừa lái xe anh vừa nói chuyện với Cố Bình An.

Cho đến thời điểm này, Cố Bình An vẫn không thể xác định rõ đã từng lúc nào mình có tình cảm với Tất Nghiễm hay chưa. Cái nắm tay đầu tiên, cái ôm đầu tiên, chiếc hôn đầu tiên, tất cả đều là cùng Tất Nghiễm, nhưng từ trước đến nay, cô không cảm thấy những việc đó có gì đặc biệt.

Tất cả những lần đầu tiên của Thẩm An Bình đều không liên quan đến cô, do vậy cô cảm thấy những việc cô làm không có gì là không đúng. Cô không muốn mình trong mắt Thẩm An Bình quá trong sáng, quá hoàn mỹ, bởi từ trước đến nay, Thẩm An Bình không bao giờ chạm vào những thứ quá thuần khiết, anh cảm thấy làm như vậy là thiếu tôn trọng.

Lần kỷ niệm tròn một năm quen nhau của cô và Tất Nghiễm, anh đưa cô đi ngồi cáp treo qua sông. Ánh đèn hai bên bờ sông sáng lấp lánh. Tất Nghiễm khẽ ghé vào tai Cố Bình An, hỏi nhỏ: “Tối nay em có về nhà không?”

Cố Bình An nhìn khung cảnh bên ngoài cửa sổ, trên bầu trời có hàng ngàn ánh sao đêm lấp lánh, cô hồ hững trả lời: “Không!”

Tất Nghiễm lúc đó cũng chỉ là một cậu nhóc mới lớn, nghe lời xui khiến của đám bạn đưa Cố Bình An đến một nơi đáng lẽ không nên đến. Cố Bình An lúc đó cũng đi theo Tất Nghiễm, trong lòng không một chút sợ hãi.

Buổi tối hôm đó, Tất Nghiễm rất lóng ngóng, đến nơi hẹn cũng không còn tự nhiên. Ôm Cố Bình An trong lòng, hai bàn tay run rẩy từ từ cởi từng chiếc cúc áo của cô. Cố Bình An lúc đó bật khóc nức nở, cô cũng không hiểu tại sao mình lại khóc.

Mặc dù là khóc nhưng Tất Nghiễm tốt với cô như vậy, hết mực yêu thương, chiều chuộng, vậy mà cô lại không hề muốn sự việc phát triển thêm nữa. Cô

đột ngột hét lên: “Tất Nhiễm, dừng lại!”

Rất nhiều năm sau, nghĩ lại buổi tối ngày hôm đó, Cố Bình An vẫn cảm thấy lòng thốn thức. Một người đàn ông đến cời bỏ y phục trên người một cô gái, hai bàn tay vẫn còn run rẩy, vậy mà cô lại không muốn trao cả cuộc đời mình cho người ấy. Đó là lần đầu tiên trong cuộc đời cô chịu đầu hàng, lần đầu tiên cô không bất chấp để ngang ngạnh đến cùng. Cô bắt đầu tin rằng, nếu như trên đời này có đem lòng yêu một ai đó thì nhất định cô sẽ đợi, sẽ dành tất cả cho người ấy, cho dù người ấy có xấu xa đến đâu, có tồi tệ ra sao nhưng vẫn không thể thiếu được trong cuộc sống của cô.

Tất Nhiễm nhìn khuôn mặt mơ màng của cô, khẽ mỉm cười, hỏi: “Tâm trạng của em đã tốt lên chút nào chưa vậy?”

Cố Bình An có vẻ ngạc nhiên. Thực ra, cảm giác của cô đối với Tất Nhiễm chẳng phải là thật lòng nhưng cũng không hề giả dối và cũng không có cảm giác thân thuộc, ấm áp. Lúc này, anh quan tâm đến cô như vậy khiến cô bỗng nhớ lại hình ảnh của anh nhiều năm trước, giống như một ảo giác. Cô cứng giọng: “Trước giờ vẫn rất tốt!”

“Vậy sao?” Anh hững hờ đáp, chìm trong suy tư.

Trong lòng hai người họ đều chất chứa những tâm tư riêng, không khí im lặng bao trùm.

Khi Cố Bình An xuống xe, Tất Nhiễm vẫn cười dịu dàng, giọng nói trầm bổng: “Cố Bình An, trên thế gian này không có liều thuốc nào dành cho sự hối hận. Em nên nhớ là em bảo anh phải quên đi!”

Những ngày sau đó là những ngày yên bình của Cố Bình An, hằng ngày đúng giờ đi làm, đúng giờ đứng dậy về nhà. Bất luận Quan Tiểu Bảo có gào thét vào tai cô thế nào, cô vẫn hiên ngang không mua điện thoại mới, Tất Nhiễm có phản nản, quát mắng cô như thế nào, cô cũng không có phản ứng gì. Lúc này cô giống một cục đất, ai lấn đi đâu cũng mặc kệ, ai nói gì cũng mặc kệ, không còn chút tính khí ương bướng, ngang ngạnh nào. Thậm chí, ngay cả Thẩm An Bình xuất hiện trong tầm mắt, lúc đó cô đang chuyên tâm nghiên cứu menu, cũng coi như không nhìn thấy, không hề ngẩng lên.

Nhà hàng nằm trên tầng thứ hai mươi tám của tòa nhà, vị trí gần cửa sổ có thể coi là vị trí đẹp nhất. Toàn bộ tấm kính to được trang trí những tấm rèm kết từ hàng ngàn hạt pha lê trong suốt, đem lại cảm giác vừa sang trọng, quý phái lại vừa trang nhã. Thành phố đã lên đèn, những ánh đèn lung linh đem lại cho người ta cảm giác ấm áp.

Mưa! Những hạt mưa giăng đầy lên bức tranh thành phố bên ngoài cửa sổ. Mưa lúc này cũng thật hợp với tâm trạng hiện thời của Cố Bình An, khoe môi cô khẽ nở một nụ cười mơ hồ.

Thẩm An Bình vẫn giữ vẻ ngoài anh tú, đã vài ngày không gặp, phong thái của anh không hề giảm sút, có vẻ như mái tóc lãng tử đã được cắt tỉa lại gọn gàng hơn, toàn thân toát lên vẻ quyền rũ đầy mê hoặc. Anh lịch sự kéo ghế ngồi xuống, hai bàn tay đan vào nhau cũng toát lên vẻ trang nhã.

Anh khẽ mỉm cười, giọng trầm ấm vang lên: “Chúng ta từ lúc nào phải nhờ đến chuyện công việc mới có thể gặp mặt vậy?”

Cố Bình An vẫn chăm chú nhìn menu, khẽ ngẩng đầu, liếc nhìn anh rồi cười vui vẻ: “Tổng giám đốc Thẩm, có vẻ anh không phải vì chuyện công việc nên mới tìm em thì phải! Vậy giờ chắc em có thể gọi đồ ăn rồi chứ?”

Thẩm An Bình nhìn cô hồi lâu, nụ cười trên môi trở nên gượng gạo. “Tổng giám đốc Thẩm?”

“Có lẽ nào lại không phải?” Cố Bình An ngậm nga, khuôn mặt lạnh lùng liếc nhìn Thẩm An Bình, ánh mắt ấy như phủ đầy băng tuyết khiến người ta cảm thấy buốt giá. “Không phải anh nói với em, chúng ta coi như không có bất kỳ chuyện gì xảy ra, quay lại như trước đây? Lại còn nói với em trắng khuyệt rồi trắng lại tròn, không phải sao?”

Đôi mắt Thẩm An Bình tối sầm lại, anh rút từ trong túi áo ra một chiếc di động, đặt lên bàn. “Công ty kiểu gì vậy? Chất lượng nghiệp vụ kiểu gì vậy? Đến điện thoại không liên lạc được. Em không biết là yêu cầu công việc phải liên lạc 24/7 hay sao?” Nét mặt anh nghiêm nghị lông mày nhíu lại. “Cô tiểu thư, xin cô công tư phân minh một chút!”

Cố Bình An khẽ cười, bình thản cầm chiếc điện thoại lên. “Cảm ơn Tổng giám đốc Thẩm, em bảo đảm từ sau luôn mở máy 24/24. Tổng giám đốc Thẩm yên tâm, việc công, việc tư trước nay em đều phân biệt rõ ràng, nếu không thì ngày hôm nay em đã không có mặt tại đây.”

Nét mặt cô vô cùng điềm tĩnh, mặc dù lúc này, cô chỉ có một ý nghĩ duy nhất là muốn cầm cốc nước, đổ lên đầu kẻ đang khua môi múa mép trước mặt mình. Kiểm chế, cô phải kiểm chế! Ý đồ muốn bắt lỗi cô của anh quá rõ ràng, tất nhiên cô không thể cho phép anh được đắc ý.

Thẩm An Bình liếc nhìn đồng hồ, cất giọng lạnh lùng: “Vẫn còn chưa gọi món sao? Em muốn ăn gì thì gọi nhanh lên!”

“Haizz!!!” Cố Bình An gấp menu lại, đặt xuống bàn. “Trước mặt người có vị trí quan trọng như Tổng giám đốc Thẩm, ăn cũng nuốt không trôi, nếu không có việc gì nữa thì em xin phép đi trước vậy.”

Thái độ của Cố Bình An đã kích động khả năng chịu đựng của Thẩm An Bình, đồng tử trong mắt anh co lại, sắc mặt giận dữ vô cùng đáng sợ. Anh nắm chặt cổ tay Cố Bình An, đến mức cô có cảm giác những ngón tay của mình tê đi.

“Cố Bình An! Em xem anh có muốn nói em nữa hay không vậy?”

“Đa tạ sự quan tâm của anh, nếu anh có thời gian thì đi quẩn đám bạn gái mỹ nhân của anh đi, còn một nhân viên quèn như em không dám phiền anh quan tâm!”

Đôi mắt Thẩm An Bình khẽ giật giật Cố Bình An biết chắc chắn anh đang giận dữ đến cực điểm, tuy vậy cô không hề sợ hãi, ngược lại, còn có cảm giác đắc ý. Cô nhìn thẳng vào mắt anh, chạm phải ánh mắt chứa đầy phần nộ.

Thẩm An Bình nhìn Cố Bình An chằm chằm, một lúc lâu sau mới cất tiếng: “Cuối tuần này mẹ em muốn đến thăm em đấy!”

Cố Bình An hồ hững đáp: “Cảm ơn anh đã thông báo!”

Cố Bình An không hiểu vì sao mình lại muốn chọc giận Thẩm An Bình đến vậy. Cô đứng rất lâu, nhìn theo bóng dáng tức giận bỏ đi của anh, cô muốn ngắm nhìn lâu một chút bóng dáng ấy, khuôn mặt ấy, mái tóc ấy, bờ vai ấy... tất cả đều rất quen thuộc với cô.

Từ lúc nào mối quan hệ giữa hai người họ lại trở nên như thế này?

Nhớ lại khi cô mới năm tuổi, Thẩm An Bình vì trời lạnh đã tháo chiếc khăn len trên cổ, quàng cho cô. Cô vẫn còn nhớ cảm giác ấm áp khi đó. Cả những lần Thẩm An Bình đưa cô đi ngắm mặt trời mọc... Những ký ức tuyệt vời đó vẫn in đậm trong tâm trí cô. Rồi khi từ nước ngoài trở về, Thẩm An Bình thân mật véo mũi cô rồi hét lớn: “Đồ ngốc!” Câu nói ấy dường như vẫn vang vọng bên tai cô...

Tất cả vẫn còn vẹn nguyên trong cô, cô chưa bao giờ đánh rơi bất cứ ký ức nào... Vậy mà Thẩm An Bình nói với cô trắng trợn rồi trắng lại khuyết, cuộc vui nào rồi cũng tới lúc tàn, chẳng phải anh muốn cô quên đi sao?

Trên đời này, mỗi đồ vật đều có hạn sử dụng, thậm chí kể cả tình yêu hay ký ức. Cô trước giờ vẫn cố chấp, không tin vào điều đó. Thẩm An Bình nói cô cứng đầu, nhưng thực sự cô cứng đầu cũng là do anh quá nuông chiều cô mà thôi. Tại sao bây giờ anh lại không chịu nhận trách nhiệm vậy? Biến cô trở thành một người mà chẳng ai có thể chịu được rồi lại nói với cô trắng trợn rồi cũng lại khuyết, như vậy bảo cô phải làm sao cơ chứ? Không phải là do cô không chịu tình tảo, cô đang rất rất tình tảo, và bởi đang rất tình tảo nên cô không muốn thoát khỏi hồi ức này chút nào.

Thứ Sáu, Cố phu nhân gọi cho Cố Bình An. Cũng nhờ Thẩm An Bình mà cô sớm biết được ý định của Cố phu nhân, vì vậy cô cũng không hề cảm thấy quá bất ngờ.

Qua điện thoại, có vẻ như tâm tình của Cố phu nhân cũng đã trở về trạng thái bình thường, trò chuyện với cô cũng có vẻ nhẹ nhàng hơn: “Cuối tuần này mẹ muốn đến thăm con.”

Cố Bình An cầm cốc nước, vừa uống vừa ngâm nga: “Vânggg...”

Thấy thái độ của cô cũng không có vẻ gì là bất mãn, Cố phu nhân khẽ thở dài. “Có lẽ Mạc Phi sẽ đi cùng mẹ, chúng ta sẽ đi ăn cùng An Bình, con thấy sao?”

Vừa nghe đến cái tên Thẩm An Bình, Cố Bình An bỗng thấy rung mình, cô xoay đi xoay lại cốc nước trong lòng bàn tay, một lúc sau mới hững hờ lên tiếng: “Sau đó thì sao?”

“Bình An...” Cố phu nhân như đang than thở. “Con nói cho mẹ biết, có phải con không thích Thẩm An Bình không?”

“Nếu phải thì sao ạ? Mà không phải thì sao ạ?”

Giọng Cố phu nhân run run: “Con là con của mẹ, nếu con thật sự có tình cảm với Thẩm An Bình, cho dù chết mẹ cũng tìm cách đặt nó ở bên cạnh con. Còn nếu con không có tình cảm với nó, vậy hãy nhường cho Mạc Phi đi Bình An!”

Hai chữ Bình An ấy nghe thật dịu dàng, Cố Bình An chưa thấy ai gọi tên mình dịu dàng đến vậy. Cố phu nhân tiếp tục phân trần: “Mẹ nợ con bé Mạc Phi ấy quá nhiều rồi, vì vậy mẹ muốn bù đắp cho nó. Mẹ đã từng phạm phải sai lầm, sai lầm đó khiến con bé phải chịu khổ quá nhiều.”

Từng từ, từng câu của Cố phu nhân như hàng ngàn mũi dao đâm vào tim cô khiến cô cảm thấy đau đến không thở được. Bao nhiêu năm như vậy, mẹ cô vẫn dùng lý do đó để giải thích với cô trong lòng cô chỉ có duy nhất một cảm giác: không thể chấp nhận được. Trong lòng cô lúc này là sự uất ức, phần uất đến ứ nghẹn. “Là chuyện gì vậy?”

Cố phu nhân im lặng, có lẽ bà không biết phải nói gì trong lúc này và thực sự bà cũng đang suy nghĩ, không biết nên bắt đầu câu chuyện như thế nào. Cố Bình An đột nhiên cảm thấy trống rỗng, không muốn nghe thêm bất cứ điều gì, cô lạnh nhạt nói: “Con không muốn hỏi mẹ nợ cô ta điều gì, con cũng không muốn biết, con chỉ muốn hỏi mẹ một điều, Thẩm An Bình có biết mẹ muốn gán ghép anh ấy cho Mạc Phi không?”

Cố phu nhân có chút bối rối. “Mẹ... vẫn chưa nói với nó.”

Lúc này, không cần soi gương, Cố Bình An cũng có thể tưởng tượng sắc mặt trắng bệch của mình. Tay cầm điện thoại, giọng cô run run: “Được, được lắm, có chuyện gì mà Thẩm An Bình không biết. Mẹ yên tâm, cuối tuần này con sẽ đến.”

Đặt cốc nước xuống bàn, bàn tay đó nắm chặt lấy bàn tay đang cầm điện thoại. “Con chỉ muốn hỏi mẹ, Mạc Phi có phải là con riêng của mẹ không?”

Cố phu nhân thất thần, bà như không tin vào tai mình. “Con vẫn cho là như vậy sao?”

“Có phải hay không?”

“Không phải.”

“Được rồi.” Cô Bình An khẽ gật đầu. “Như vậy đi. Con ngắt máy đây. Những việc khác con không muốn nghe, cũng không có nhu cầu muốn biết. Mẹ muốn bù đắp cho cô ta thế nào cũng được, nhưng đừng để cô ta động đến con. Mẹ biết tính nết của con rồi đây.”

Cô Bình An tính tình cổ chấp, bướng bỉnh, thất thường, những người quen biết cô đều biết, từ trước đến nay cô không bao giờ tự cho mình là người có phong độ. Cô biết cô nói những lời như thế này là làm khó những người bên cạnh mình, nhưng cô không hề biết rằng như vậy cũng chính là đang tự làm khó chính mình.

Tiếng thờ dài của Cố phu nhân vang lên trong điện thoại “Bình An, tính nết con như thế này, con bảo mẹ phải nói chuyện với con như thế nào đây? Có một số chuyện, con vẫn còn nhỏ, chưa hiểu hết được, mẹ cũng không biết nên nói với con như thế nào. Dù sao mẹ chỉ hy vọng con có thể hòa hợp với Mạc Phi.”

Cô Bình An cười nhạt, nhìn ra ngoài cửa sổ. “Mẹ, con và Mạc Phi cả đời này không thể hòa hợp được.”

“Bình An, thực ra... Mạc Phi là...” Cố phu nhân lúng túng giải thích, nhưng không hiểu sao trong điện thoại bỗng xuất hiện những tiếng “rẹt... rẹt kéo dài, Cố Bình An chau mày vẻ khó chịu, để điện thoại ra xa tai”.

Một lúc lâu sau, những âm thanh rối loạn kết thúc, điện thoại cũng im lặng. Cố Bình An miễn cưỡng ngắt máy. Cô gọi lại cho Cố phu nhân... Những tiếng “tút... TUT... TUT” kéo dài ở đầu máy bên kia... Cố phu nhân không nghe máy. Cảm thấy có điều gì đó không bình thường, tuy vậy cô vẫn có cảm giác không muốn nghe sự thật mà Cố phu nhân định nói ra.

Ngày hôm sau, mẹ cô gọi lại cho cô, có vẻ tâm trạng bà đã bình thường trở lại, từ đầu đến cuối không hề nhắc đến những âm thanh dị thường cắt đứt cuộc trò chuyện hôm trước, cũng không nói về việc mà bà đang nói dở. Cố Bình An mấy lần định hỏi nhưng cuối cùng vẫn kiềm chế trong lòng. Cố phu nhân mất công giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, đã vậy Cố Bình An cũng không buồn thắc mắc, bà cũng giả điếc cho qua chuyện.

Cuối tuần, Cố phu nhân đúng giờ tan sở đến công ty của Cố Bình An. Cô vừa tan ca, bước ra đến đại sảnh đã nhìn thấy Cố phu nhân đứng đó.

Thực ra, cô sớm đã nhìn thấy Mạc Phi đứng nói chuyện điện thoại ở phía gần cửa ra vào. Cô ta và Thẩm An Bình đều thuộc một kiểu người, chỉ cần đứng không thôi cũng khiến người khác cảm thấy chói mắt. Cố Bình An vờ như không nhìn thấy, tiến thẳng về phía Cố phu nhân.

Ở đại sảnh, ngoài nhân viên bảo vệ, chỉ có hai mẹ con cô.

Chưa kịp nói gì với Cố phu nhân, tiếng cười chói lọi của Mạc Phi đã từ đâu bay đến, dội thẳng vào tai Cố Bình An: “Đáng ghét, nói linh tinh cái gì vậy? Em cùng mẹ nuôi đang ở chỗ Bình An! Anh muốn đến nhà hàng trước hay qua đón tụi em thế... Sao cơ? Em có nói như vậy sao?”

Nghe giọng điệu nhõng nhẽo của Mạc Phi, không cần nói, Cố Bình An cũng đoán được cô ta đang nói chuyện với ai, trong lòng Cố Bình An gợn lên chút khinh thường. Coi như Mạc Phi kia cũng có bản lĩnh, nói chuyện với cô chẳng bao giờ có được cái giọng điệu thân mật đến thế, bây giờ hể mở miệng là một câu “Bình An”, hai câu “Bình An”. Không biết hai từ “Bình An” thốt ra từ miệng cô ta có phải là nói với Cố Bình An cô hay không?

Khoác tay Cố phu nhân, Cố Bình An lên tiếng: “Đi thôi, không nên ngồi ở đây lâu quá, ảnh hưởng đến người khác sẽ không tốt đâu mẹ.”

Cố phu nhân gật đầu, mỉm cười, khẽ nói vào tai cô: “Mẹ vào đây là để giúp con chút xíu, đứng đây cho mấy vị lãnh đạo của con biết con là con gái của Cố lão gia nhà chúng ta, sau này họ sẽ không dám gây khó dễ cho con.”

Cố Bình An chun môi. “Mẹ à! Mẹ đừng gây thêm rắc rối cho con nữa. Lãnh đạo để ý đến con nhưng đồng nghiệp sẽ quở trách về phía con đó!”

Cố phu nhân chau mày. “Con bé này, là người nhà họ Cố khiến con mất mặt lắm sao?”

“Đương nhiên là không mất mặt.” Cố Bình An cười. “Mất mặt thì làm gì có chuyện có người tìm mọi cách để trở thành con gái nhà họ Cố chứ!”

Nói xong, Cố Bình An bỗng cảm thấy hối hận, cô không muốn làm chuyện gì khiến mẹ bị tổn thương, nhưng không hiểu vì lý do gì, con tức giận trong lòng không thể kiềm chế được. Cô biết, nghe xong những điều này, chắc chắn mẹ cô sẽ cảm thấy thất vọng.

Những năm qua, đã rất nhiều lần cô muốn nói với mẹ rằng cô không thích Mạc Phi không phải là do cô ta đáng ghét, cũng không phải là cô đổ kị với sự ưu tú, xuất sắc của Mạc Phi, mà là do bà đối với cô ta quá tốt, quá yêu thương cô ta khiến cô cảm thấy mình bị bỏ rơi, cô không muốn chia sẻ mẹ của mình với bất kỳ ai. Vậy nhưng cô không dám nói ra. Cô luôn hy vọng mẹ cô có thể hiểu được tâm sự chứa trong lòng mình, nhưng thực tế thường không giống những gì người ta vẫn mong đợi.

Trò chơi đoán ý nghĩ không chỉ là trò chơi giữa những người yêu nhau. Có những lúc, bởi vì quá an toàn, quá bình yên mà người ta lại sợ cảm giác đánh mất một thứ gì đó. Bởi sợ mất nên người ta mới muốn chiếm giữ, muốn “được ăn cả, ngã về không”.

Cố phu nhân chưa kịp nói gì, Mạc Phi đã tắt điện thoại, tiến về phía hai người. Tà váy màu khói thuốc tung bay theo từng bước đi của cô ta, dáng đi uyển chuyển vô cùng quyến rũ.

Mạc Phi tiến đến gần, Cố Bình An và Cố phu nhân không ai bảo ai đều im bật. Cố phu nhân buồn bã khẽ liếc nhìn Cố Bình An, ánh mắt đầy ẩn ý, tâm sự khiến cô chợt cảm thấy lo sợ. Hai người bọn họ, mỗi người một tâm trạng, mỗi người một nỗi niềm nhưng cả hai đều đang lẩn tránh một sự thật.

Lần nào cũng vậy, địa điểm mà Thẩm An Bình chọn lựa đều là những nhà hàng đặc biệt trang nhã, lần này cũng không phải ngoại lệ. Phong cách trang trí sang trọng mà tinh tế kèm theo sự phục vụ hết sức nhã nhặn, chu đáo là ưu điểm của nhà hàng này.

Trong lòng Cố Bình An cũng có chút “ngưỡng mộ” con người Thẩm An Bình, anh đóng kịch giỏi đến mức người khác không thể nhận ra. Anh lịch sự kéo ghế mời Cố phu nhân và Mạc Phi ngồi, còn chưa kịp kéo ghế cho Cố Bình An, cô đã tìm được một vị trí thích hợp và ngồi xuống.

Thẩm An Bình giật mình nhưng rất nhanh sau đó, anh mỉm cười, kéo một chiếc ghế, ngồi xuống bên cạnh Cố Bình An. Vẫn là kiểu thân mật như không hề có khoảng cách với cô giống như trước đây, không một chút gượng gạo. Đúng là “nằm trong chăn mới biết chăn có rận”, những khó chịu, xích mích thì chỉ có người trong cuộc mới thực sự hiểu rõ.

Thẩm An Bình, Cố phu nhân, Mạc Phi, ba người bọn họ trò chuyện hết sức vui vẻ. Thẩm An Bình vừa lễ phép với Cố phu nhân vừa có vẻ gì đó nghiêm túc, chín chắn, nhưng trong câu chuyện của bọn họ lại xen lẫn những câu nói hài hước khiến Cố phu nhân và Mạc Phi từ đầu đến cuối đều mỉm cười thích thú. Trên bàn ăn, chỉ có Cố Bình An cảm thấy không thoải mái chút nào, tâm lý miễn cưỡng, miệng tuy cười mà trong lòng đang “uất ức trào dâng”.

Đang ăn, Thẩm An Bình phải đi ra ngoài nghe điện thoại. Thật trùng hợp, một lát sau Mạc Phi cũng xin phép ra ngoài “trăng điểm”.

Cố Bình An lạnh lùng dõi theo Mạc Phi đang bước dần về phía cửa, thầm nghĩ, con người này tại sao lại lộ liễu đến vậy?

Cô không rảnh rồi để đi theo mà vạch trần con người đó, cũng chẳng muốn bận tâm đến việc đánh giá người ta, chỉ tập trung vào chuyên môn duy nhất của mình: tiếp tục ăn.

Cố phu nhân thấy cô từ đầu đến giờ không nói câu nào, buồn bã thở dài. “Bình An, con đừng tỏ ra không vui như vậy, mẹ cũng không hẳn là gán ghép chúng nó thành một đôi, chỉ là coi như cho con bé Mạc Phi một cơ hội. Còn những việc khác, mẹ nhất định không nhúng tay vào.”

Đôi đũa trong tay Cố Bình An khựng lại giây lát, cô gấp vài hạt com đưa lên miệng, cảm thấy những hạt com trong miệng lạo xạo, nhạt nhẽo, chẳng có mùi vị gì. Cố Bình An chậm rãi lên tiếng: “Hai người bọn họ rất đẹp đôi.” Câu nói của cô không biết là thật lòng hay là đang an ủi Cố phu nhân chỉ biết nghe xong, mặt bà bỗng rạng rỡ. Bà còn chưa kịp hỏi tiếp, Cố Bình An đã nhanh miệng buông câu tiếp theo: “Cơ hội này mẹ cũng đã vất vả tạo điều kiện thật tốt, có khả năng sắp thành công rồi đây!”

Nhìn bộ dạng bình tĩnh của Cố Bình An, Cố phu nhân cảm thấy không quen. Nhìn con gái một lượt, bà nghiêm nghị nói: “Bình An, con nói thật đi, có đúng là con có tình cảm với thằng bé An Bình không?”

Đặt đũa xuống bàn, Cố Bình An ngẩng lên nhìn mẹ, vẻ mặt hồ hững. “Nếu thật sự con có tình cảm với Thẩm An Bình, mẹ sẽ bảo Mạc Phi đi khỏi đây sao?”

Dứt lời, cô khẽ mỉm cười, kéo ghế đứng dậy. “Con đi ra ngoài hít thở không khí trong lành một chút.” Nói xong, cô bước về phía cửa, trong căn phòng chỉ còn lại Cố phu nhân, vẻ mặt vẫn chưa hết ngỡ ngàng.

Vừa bước ra khỏi phòng, Cố Bình An liền bắt gặp Thẩm An Bình và Mạc Phi đang đứng nói chuyện ở phía cuối hành lang. Thẩm An Bình đứng quay lưng về phía cô nên cô không biết được biểu cảm của anh lúc này, chỉ thấy vẻ mặt của Mạc Phi rất rạng rỡ. Có vẻ bọn họ đang nói chuyện về vấn đề gì đó khá nghiêm túc, từ nét mặt đến ánh mắt của Mạc Phi nhìn anh đều thể hiện sự thần phục. Cố Bình An cảm thấy không có hứng thú với câu chuyện của bọn họ, cũng chẳng muốn tiếp tục nhìn. Cô quay gót bước đi, không hề ngoái đầu lại.

Cô dừng lại ở phía cuối hành lang bên này, nơi đó thông với bên ngoài. Cô nhìn ra bên ngoài tấm kính chắn gió. Nhà hàng cao cấp được thiết kế hết sức tinh tế, sang trọng, so với bên ngoài quả thật là hai thế giới hoàn toàn khác nhau. Trong phòng ăn ấm áp bao nhiêu thì ngoài hành lang lại buốt giá bấy nhiêu. Bên ngoài cửa sổ, mưa đang rơi. Lại mưa. Những hạt mưa giăng kín trời đêm lạnh giá. Thành phố cuối thu lúc nào cũng lạnh lẽo, ẩm ướt và mưa nhiều như vậy. Phố đã lên đèn, những ánh đèn neon nhấp nháy đan xen giữa những hàng đèn đường thẳng tắp. Mưa mỗi lúc một dày, những hạt mưa như kết thành tấm lụa bạc mỏng manh, lấp lánh giăng kín không gian.

Cố Bình An đang chìm đắm trong cảnh tượng vô cùng yên bình ấy, thậm chí cô còn không biết tại sao tâm trí mình lại bình yên, tập trung đến vậy, ngay đến tiếng Mạc Phi từng bước tiến lại gần cô cũng không hề nghe thấy.

Cô thở dài, quay lại đã thấy Mạc Phi, vẫn là khuôn mặt tinh tế, không chút tí vết hiện lên trước mắt.

Mạc Phi mỉm cười, rút từ trong túi xách ra một bao thuốc có nhãn hiệu dành cho nữ, thuận thực rút một điếu, đồng thời hướng bao thuốc về phía Cố Bình An. Hút không?”

Cố Bình An có vẻ ngạc nhiên nhưng cũng rất nhanh lấy lại được bình tĩnh, lịch sự trả lời: “Không cần, cảm ơn!”

Mạc Phi cũng không mời nữa, thuận thực quẹt lửa châm thuốc. Khuôn mặt được trang điểm vừa phải, tôn lên những đường nét thanh tú, mái tóc ngắn khẽ bay bay, làn khói trắng mỏng manh bay ra từ những ngón tay trắng muốt, thon dài khiến Mạc Phi càng thêm quyến rũ. Cô ta xoay người, một tay đặt lên bệ cửa sổ.

“Cố Bình An, cậu thích Thẩm An Bình.” Mạc Phi dùng ngữ khí khẳng định để nói với cô. Cố Bình An đặc biệt không thích kiểu nói này.

Không phủ nhận cũng chẳng hề khẳng định, Cố Bình An trả lời một cách mơ hồ: “Nếu phải thì sao? Mà nếu không phải thì sao?”

Dường như Mạc Phi cũng không ngạc nhiên trước câu trả lời của cô. Cô ta khẽ rút một hơi thuốc rồi nhẹ nhàng phả vào không khí từng làn khói trắng

mon man, mờ ảo. “Chẳng sao hết, tôi chỉ muốn nói với cậu một điều, tôi thích Thẩm An Bình.”

Cố Bình An cảm thấy mực cười với lời tuyên bố của Mạc Phi, liếc nhìn cô ta, giọng khinh khỉnh: “Cậu thật sự thích Thẩm An Bình chứ? Hay là do cậu thấy tôi thích nên cậu muốn cướp?”

Cố Bình An từ trước đến nay vốn không thích mất thời gian vào những chuyện không đâu, nhưng hôm nay, không hiểu vì lý do gì, cô đặc biệt có hứng thú với chuyện nhắc lại chuyện cũ với Mạc Phi.

“Hồi học tiểu học, rõ ràng cậu rất thích khiêu vũ, vậy mà cậu rảnh rồi đến mức bỏ cả vai chính trong đội nhảy để sang tranh với tôi vị trí linh xướng trong đội hợp xướng của trường. Đến trung học, rõ ràng cậu được thầy giáo chọn vào vị trí đại đội trưởng, vậy mà cậu lại tranh giành với tôi chức ủy viên đội Tuyên truyền. Lần nào cậu cũng thắng tôi, rồi sau đó thì sao? Bây giờ cậu vẫn chưa vừa lòng, đúng không? Muốn lấy tất cả những thứ của tôi, đúng không?”

Giọng Cố Bình An không cao cũng không thấp, hướng thẳng về phía Mạc Phi: “Mạc Phi, rốt cuộc tôi đã đắc tội gì với cậu? Sao cậu cứ nhắm vào tôi vậy?”

Ánh mắt Mạc Phi mờ dần, đầy ẩn ý, một lúc sau, cô ta chậm chậm hít một hơi thuốc, từng làn khói nhả dần ra theo từng lời nói: “Nếu tôi nói là do tự nhiên tôi nhìn cậu thấy chướng mắt, cậu có tin hay không?”

Cố Bình An gật đầu. “Tin! Bởi với cậu, tôi cũng có cảm giác như vậy.”

Mạc Phi bật cười, đôi mắt mờ to, đen thẫm, sâu hun hút, vô hồn giống hệt búp bê. “Tôi thực sự không hiểu, cậu có điểm gì tốt đẹp mà cái gì cậu muốn là đều có được? Loại người như cậu, không cần dựa vào thực lực nhưng không có cái gì là không thể có, thái độ của cậu không phải là dương dương tự đắc hay sao?” Tuy bị Mạc Phi đánh giá thấp như vậy nhưng Cố Bình An không hề thấy buồn, trái lại, cô cảm thấy khá thú vị, giọng điệu đầy châm chọc, mỉa mai: “Mặc dù khá là dương dương tự đắc nhưng Mạc Phi, cậu có nghĩ, biết chọn chỗ đâu thai cũng được coi là một loại năng lực không?”

Cười chế giễu, Mạc Phi lạnh lùng gằn lên từng tiếng: “Cậu làm sao biết tôi không biết đâu thai?...” Dừng lại một lát, cô ta tiếp tục: “Cả đời này, tất cả đều là do năng lực của tôi, tôi trăm đắng ngàn khổ mới có được những thứ mà tôi muốn. Cậu chẳng cần gì cũng có trong tay mọi thứ, như thế không phải là quá bất công hay sao?... Cố Bình An, tôi nói cho cậu biết, từ trước đến nay tôi không thua kém cậu bất cứ thứ gì. Điểm xuất phát của tôi với cậu chẳng khác gì nhau... Tôi nói cho cậu một điều cuối cùng, Nhà họ Cố các cậu nợ tôi. Tất cả những kẻ mang họ Cố, tôi đều căm thù!”

Một nửa khuôn mặt của Mạc Phi khuất lấp trong bóng tối mờ mờ, chỉ có ánh mắt của cô ta vẫn long lanh, dưới ánh đèn, ánh mắt ấy lại càng khiến người đối diện phải rung động. Rõ ràng Mạc Phi chỉ giống như con nhím đang xù lông, ánh mắt mang vẻ buồn bã, đau thương.

Cố Bình An im lặng một lúc, ánh mắt như hướng ra xa. “Mạc Phi, thực ra chẳng có ai nợ cậu.”

Mạc Phi cười, bàn tay thon dài đưa lên, luồn qua mái tóc mềm mại, vẽ mặt vô cùng phức tạp, nhìn thẳng vào Cố Bình An. “Tất cả cậu đều có. Cậu đương nhiên có thể cảm thấy hả hê.”

“Không phải là hả hê.” Cố Bình An giải thích. Lần đầu tiên cô có thể dùng giọng điệu điềm đạm, bình tĩnh như thế này để nói với Mạc Phi. “Cậu cho rằng tôi có mọi thứ, đó là vì cậu chỉ nhìn thấy những thứ mà tôi có.”

“Có thể...” Mạc Phi xoay người. “Những thứ mà cậu có vừa đẹp, lại là những thứ mà tôi muốn có, vì vậy tôi sẽ tranh đấu đến cùng.”

“Trước khi rời đi, Mạc Phi quay lại vẫy vẫy tay, nháy mắt với Cố Bình An. Tôi vào trước đây, cậu có thể giả vờ như không gặp tôi.”

Cố Bình An không hề cử động, cũng không đáp lại Mạc Phi. Cô đứng nguyên, nhìn theo bóng cô ta khuất dần.

Cô không ngờ mình lại có thể bình tĩnh đối diện với Mạc Phi như thế. Đến khi bóng dáng cô ta đã gần khuất ở cuối hành lang, Cố Bình An mới hét lên: “Những gì mà cậu muốn chưa chắc đã là thứ tôi cần, nhưng nhất định tôi sẽ không nhường cho cậu, bởi vì chúng ta giống nhau. Tôi vô cùng ghét cậu!”

Mạc Phi không hề quay đầu, dường như bước đi hơi khựng lại, tiếng giày cao gót ngưng trong giây lát rồi lại vang lên đều đều. Bóng dáng Mạc Phi biến mất trong tầm mắt của Cố Bình An...

Quay trở lại bàn, Cố Bình An lặng lẽ ăn, cô tập trung diễn nốt vai bình hoa của mình. Thẩm An Bình ngồi sát bên cạnh, từng nhịp thở của anh vang vọng bên tai khiến cô không cảm thấy thoải mái chút nào.

Cố Bình An lén lút ngược nhìn, ở vị trí của cô, có thể nhìn thấy khuôn mặt anh từ cằm cho đến hết phần tai. Những đường nét trên khuôn mặt anh vừa mềm mại lại vừa rắn rỏi, rất khôi ngô, tuấn tú. Mỗi lần anh đưa mắt nhìn xung quanh, Cố Bình An lại cảm thấy đôi mắt ấy vô cùng kiêu ngạo nhưng cũng rất mơ hồ.

Cô nhớ Quan Tiểu Bảo thường lầm nhảm: “Mục đích tồn tại của đám công tử hào môn (ý chỉ Quan Đại Bảo, Thẩm An Bình) này chính là chọc tức đến chết đám đàn ông trong thiên hạ, bởi vì căn bản tất cả những gì mà đàn ông muốn đạt được thì trong tay bọn họ đều có cả.”

Ngẫm nghĩ lại, lời của Quan Tiểu Bảo cũng có lý.

Tiền bạc, quyền lực, địa vị, mỹ nhân, Thẩm An Bình không thiếu thứ gì, anh lại còn rất trẻ trung, anh tuấn.

Đối với Thẩm An Bình, Cố Bình An luôn có cảm giác không thể dùng lời để diễn tả. Cô cũng không thể nhớ nổi từ bao giờ mình lại có cảm giác thoải mái, thân thuộc với anh đến vậy. Ngay lúc này, cô cũng có đôi chút mặc cảm, tự ti. Mỗi lần anh hét lên gọi cô là “nha đầu thối”, cô luôn hận bản thân mình, tại sao không thể xinh đẹp hơn một chút, cao hơn một chút, học hành giỏi giang hơn một chút. Cũng bởi vì tự ti nên cô mới hết lần này đến lần khác thử thách anh. Nhưng chuyện tình cảm, một lần có thể thử, hai lần có thể thử, đến lần thứ ba... chưa chắc đã có lần thứ tư.

Thẩm An Bình đối với cô, có lẽ cũng là như vậy. Đến khi hết kiên nhẫn, tình cảm hay kỷ ức cũng như khói bụi mà bay đi mất.

Cố Bình An im lặng, khẽ thở dài. Cô cúi đầu, nhìn bát cơm đang nguội ngắt, những hạt cơm trong miệng lạo xạo như nhai đá. Bữa cơm này có lẽ Cố Bình An khó mà nuốt.

Cô cứ suy nghĩ mãi về câu nói của Mạc Phi. Cô có những gì mà đáng để Mạc Phi tranh giành? Ngoài mẹ cô, chỉ còn lại Thẩm An Bình. Hai người họ, cô không thể đánh mất, nhưng cô thật sự không biết phải làm như thế nào để giữ chặt họ ở bên.

Từ nhỏ đến lớn, cô đều không ưa tranh giành, cũng không biết mình muốn gì, vì vậy cô cứ ngốc nghếch giậm chân tại chỗ bao năm nay. Cô luôn mong muốn mọi người có thể hiểu được tâm trí của cô, nhưng ngay cả việc thể hiện điều mình mong muốn, thổ lộ những suy nghĩ trong lòng, cô cũng không làm được. Có những lúc cô cảm thấy hận sự nhu nhược của chính mình.

Sau bữa ăn, Cố Bình An chỉ có thể dùng ba từ “tiệc Hồng Môn” để hình dung lại toàn bộ buổi tiệc. Từ đầu đến cuối cô có cảm giác như đang ngồi trên đồng lửa, vì vậy, khi nghe đến câu có thể rời đi, cô vui mừng đến mức chỉ muốn đứng phất dậy.

Trước khi rời khỏi nhà hàng, điện thoại của cô bỗng đổ chuông, là số của một vị trưởng phòng trong công ty. Theo thói quen, Cố Bình An chạy về phía góc khuất nghe điện. Thẩm An Bình đi lấy xe. Cô vừa nghe điện thoại vừa bước về phía trước. Bàn tay vô thức nắm lấy vạt áo. Vị trưởng phòng đang truyền tải nội dung công việc với cô, yêu cầu cô báo cáo cho Tất Nhiệm, cô chăm chú lắng nghe, gật gật đầu.

Không biết đã bao lâu, cuối cùng cuộc gọi cũng kết thúc. Cảm giác điện thoại như chuẩn bị bốc cháy trong tay, Cố Bình An có cảm giác như bức xạ của sóng điện thoại đã khiến đầu óc cô trở nên quay cuồng. Làn gió mát lạnh lùa vào hành lang giúp đầu óc cô tỉnh táo đôi chút.

Cô nhớ là ở góc hành lang có một đường dẫn thẳng ra cửa chính, vừa bước được hai bước, còn chưa kịp nhìn thấy cửa, Cố Bình An đã nhìn thấy hai bóng dáng vô cùng quen thuộc phía xa.

Bước nhanh về phía trước, cô bỗng khựng lại, Mạc Phi, khuôn mặt rạng rỡ, khẽ nhón chân, ôm lấy người đang quay lưng về phía cô - Thẩm An Bình.

Ba giây, Cố Bình An trân trân nhìn về phía hai người họ, chờ đợi phản ứng của Thẩm An Bình.

Ba giây, Thẩm An Bình không hề đẩy Mạc Phi ra.

Cố Bình An cảm thấy như có thứ gì đó trong tim sụp đổ, những mảnh vỡ ghim chặt vào trái tim khiến cô đau đớn.

Cô như không còn một chút sức lực, vô vọng nhìn về hướng hai người bọn họ, tinh thần hoảng loạn. Cô quên là mình phải rời khỏi đây, cũng quên mất là mình phải chạy về phía trước, cô như con ngốc đứng im tại chỗ.

Trong khoảnh khắc đó, lòng tin bấy lâu của cô như tan thành mây khói.

Ngày hôm nay, Thẩm An Bình vốn không hề muốn đi ăn cùng Cố phu nhân. Lúc nhận điện thoại, bà luôn cười nói vui vẻ, giọng điệu nhã nhặn, ôn hòa, cố ý mà như vô tình nhắc đi nhắc lại cái tên Mạc Phi. Những điều mà Cố phu nhân muốn sắp xếp, anh đương nhiên đã nghĩ đến.

Thực sự anh không hề muốn đi quá gần Mạc Phi, cũng đã từ lâu, khi tiếp xúc với phái nữ, anh đều giữ một khoảng cách nhất định. Trong tiềm thức, anh đã bắt đầu sắp xếp lại cuộc sống riêng của mình mặc dù anh không thể hiểu được lý do tại sao mình lại hành động như vậy.

Cho đến tận ngày hôm nay, anh không thể nào quên được ánh mắt và khuôn mặt lạnh lùng, khinh bỉ dành cho anh ngày hôm đó. Giọng nói lạnh lùng mà đầy đau đớn của cô vẫn vang vọng bên tai anh: “Có giới thì từ nay về sau anh tịnh tâm tu tính đi, không lên giường với những đứa con gái đó nữa!”

Trong giây phút đó, trái tim Thẩm An Bình như tê dại, đả thương. Anh cũng không hiểu tại sao trong khoảnh khắc đó anh lại có thể kiên định trả lời cô: “Anh làm được!”

Anh thật sự đã làm được, thế nhưng Cố Bình An ngốc nghếch lại không hiểu tâm tư của anh.

Hai mươi mấy năm qua, anh trồng cây si đứng bên cạnh cô, những lúc cô cần anh, anh đều ở bên cạnh. Thế nhưng cô cứ như một hòn đá cứng đầu, gàn dở, có nung mãi cũng vẫn cứ tro tro, có ôm ấp mãi cũng chẳng thấy nóng.

Anh từ trước đến giờ cũng chẳng bao giờ phản nản về cô bởi anh tin rằng anh có đủ thời gian. Chỉ cần anh luôn ở gần cô thì nhất định anh sẽ có cơ hội nhiều nhất. Vậy nên anh không bao giờ vội.

Đến ngày anh lên đường đi du học.

Anh luôn tin rằng Cố Bình An nhất định sẽ không bao giờ có thể yêu người con trai khác. Anh cố gắng khiến mình trở nên ưu tú để Cố Bình An không thể nhìn thấy ai khác ngoài anh. Vậy mà Cố Bình An ngốc nghếch lại đi yêu người khác. Hóa ra, từ trước đến nay trong mắt Cố Bình An không có người con trai ưu tú vẫn luôn ở bên cạnh cô này.

Anh hao tâm tổn sức tìm hiểu, điều tra thân thế, hoàn cảnh củangười con trai ấy. Anh lao tâm khổ trí tìm hiểu tình cảm giữa hai người. Anh tự cảm thấy hành động của mình có phần hơi quá khích, nhưng anh không thể kiềm chế được bản thân mình.

Lúc cảm thấy nhớ cô nhất, anh trốn về nước, thế nhưng điemà anh nhìn thấy lại là cảnh bông hoa vốn được nâng niu trong lòng mình bấy lâu lại ở bên người con trai khác. Tìm anh đâu, nhưng anh đâu có tư cách gì để truy vấn cô. Cô bé hồi nhỏ vẫn nói lớn lên sẽ lấy anh giờ thật sự đã lớn rồi, thế nhưng cô bé ấy dường như đã quên lời hứa năm xưa, để lời nói năm xưa chỉ như những lời nói đùa thời thơ ấu.

Ngay trong đêm hôm đó, anh lập tức quay về trường. Mười mấytiếng đồng hồ dài đằng đẵng, mười mấy tiếng đồng hồ anh cứ như rơi vào trạng thái vô thức. Lúc quay trở về anh nhìn ra phía ngoài cửa sổ máy bay, những đám mây trắng tinh khiết đẹp đẽ như Bình An của anh. Vậy mà khi ra đi, những đám mây ấy chỉ mang màu xám xịt, u tối, giống tâm trạng của anh.

Đêm hôm đó, anh đã uống rất nhiều, uống cho đến khi say, ngườimềm nhũn, nôn thốc nôn tháo ở thùng rác phía bên ngoài cầu lạc bộ. Anh dường như mất hết lý trí lẫn ý thức. Bạn bè cùng đi với anh ngày hôm đó cũng không biết tâm trạng của anh, bọn họ chủ trương tìm cho anh một cô gái cũng là du học sinh Trung Quốc, có mái tóc dài đen óng ả.

Cô gái đó khá nhút nhát, dung nhan cũng không quá xinh đẹp, chỉ có đôi mắt là tỏa sáng. Thẩm An Bình trong giây phút đó vô cùng sững sốt, kinh ngạc, anh cảm thấy đôi mắt ấy sao quen thuộc đến thế. Anh vô thức đưa tay vuốt mái tóc dài đen nhánh của cô gái, mái tóc này cũng quen thuộc với anh. Thẩm An Bình cứ ngỡ mình đang ở trong mơ.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, anh đứng ở đầu giường, liên tục hútthuốc. Không hiểu sao anh cảm thấy vô cùng hoảng loạn. Anh không muốn bao biện cho hành động của mình, cũng không muốn đổ lỗi cho men rượu. Trong tâm trí của anh vẫn còn phảng phất những mảnh ghép chấp vá của ý thức, đêm qua, anh bỗng muốn trở nên phóng túng, anh cũng không rõ là mình muốn trả thù ai, hoặc thực tế anh chẳng thể trả thù được ai.

Hút hết điếu thuốc cuối cùng, Thẩm An Bình mặc lại quần áo, lấy tất cả tiền trong ví ra, để lại cho cô gái đêm qua. Cô ấy vẫn đang ngủ. Khuôn mặt không trang điểm trông rất trẻ trung, rất giống Cô Bình An.

Trên tấm ga trải giường trắng tinh vẫn còn vết máu đã khô, giống như một bông hoa hồng màu máu, cũng giống như Cô Bình An, vô cùng xinh đẹp nhưng lại có gai và mãi mãi không bao giờ thuộc về anh.

Bắt đầu từ lúc đó, anh sống phóng túng. Chìm đắm trong nhục dục, chìm đắm trong sắc giới, anh vẫn tự cho rằng mình vẫn có khả năng dành tình yêu cho người khác. Thế nhưng, hết lần này đến lần khác, hết người con gái này đến người con gái khác, cho dù bọn họ có xinh đẹp bao nhiêu, yêu anh bao nhiêu, anh vẫn đau khổ nhận ra rằng, trên đời này, ngoại trừ Cô Bình An, anh không thể dành tình cảm cho bất kỳ người nào. Anh cắt đứt liên lạc với tất cả những người con gái trước đây. Thế nhưng Cô Bình An đều không biết. Bởi một lẽ cô không hề để ý đến anh.

Ngày hôm đó, anh mất kiểm soát đập tan điện thoại của Cô Bình An, anh cũng không hiểu nổi tại sao mình lại có thể nói những lời làm cô tổn thương đến vậy. Lúc rời đi, anh vẫn còn nghe thấy cô khóc nức nở, tiếng khóc của cô như những nhát dao đâm vào tim anh, từng tiếng khóc là từng cơn đau.

Thà rằng Cô Bình An giống như trước đây, mỗi khi khóc đều rasức đâm đá anh thì có lẽ anh đã cảm thấy bớt đau. Hơn ai hết, anh hiểu rõ Cô Bình An, từ trước đến nay, mỗi khi bị tổn thương, cô đều không muốn ai nhìn thấy vết thương của mình.

Cả đêm hôm đó anh không ngủ, anh hồi tưởng tất cả những ký ứcdù là nhỏ nhất về Cô Bình An. Những ký ức đó, tốt cũng có, xấu cũng có, vui cũng có, buồn cũng có, tất cả vẫn in đậm trong tâm trí anh. Thậm chí, khi nghĩ đến những chuyện không vui, cảm xúc trong anh cũng theo dòng hồi ức mà đau nhói. Đến tận ngày hôm đó, anh mới thật sự hiểu ra một điều, Thẩm An Bình cả đời này không thể sống thiếu Cô Bình An.

Lời mời của Cố phu nhân, anh nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùngđành chấp nhận. Vô đầu bút tai không biết bao lâu, anh cũng không biết phải đối diện với ba người phụ nữ này cùng một lúc như thế nào.

Lúc ngồi vào bàn, theo thói quen, anh vẫn ngồi xuống vị tribên cạnh Cố Bình An, vậy mà cô không hề liếc mắt sang nhìn anh. Thịnh thoảng ánh mắt nhìn xung quanh có đảo qua chỗ anh nhưng ánh mắt ấy lại quá lạnh lẽo.

Lúc Thẩm An Bình chạy ra ngoài nghe điện thoại, Mạc Phi liềndi theo. Cô ta liên tục căn vặn, hỏi han công việc làm ăn của anh. Thẩm An Bình vốn không có hứng thú tiếp chuyện, nhưng chưa kịp từ chối, quay lại anh đã thấy thấp thoáng bóng dáng của Cố Bình An.

Thẩm An Bình suy đi nghĩ lại, không biết với khoảng cách nhưvậy, liệu Cố Bình An có nghe được câu chuyện giữa anh và Mạc Phi hay không? Nếu nghe được, cô sẽ nghĩ gì? Hay cô vốn không quan tâm?

Từ đầu đến cuối bữa ăn, Cố Bình An không hề nói với Thẩm AnBình một câu, anh cảm thấy bầu không khí thật ngột ngạt.

Lúc rời khỏi nhà hàng, anh một mình đi lấy xe, nhưng đứng đơrất lâu mà không thấy nhân viên nhà hàng và bóng dáng chiếc xe của mình. Anh đang suy tính tự mình đi xuống bãi đỗ xe xem tình hình ra sao thì bị Mạc Phi chặn đường.

Thực ra Thẩm An Bình không hề muốn một mình đứng trò chuyệnvới Mạc Phi, anh cảm thấy rất không thoải mái, nhưng vì phép lịch sự, anh không còn cách nào khác, dừng lại, mỉm cười với cô ta.

“Không phải bảo em đợi ở trước cửa chính sao? Tại sao lại xuốngđây?”

Mạc Phi cười, lúc này trông Mạc Phi rất giống Cô Bình An. Nếukhông phải là do cô ta đã thay đổi kiểu tóc, trước đây hai người nhìn rất giống nhau,

thậm chí có những lúc Thẩm An Bình suýt nhận nhầm.

Mạc Phi đặt tay lên ngực, vẻ mặt đáng yêu như một đứa trẻ, giọng nói ngọt ngào: “Là em nhớ anh! Suốt từ nãy không sao tìm được cơ hội để nói chuyện riêng với anh, vì vậy em theo anh ra đây.”

Thẩm An Bình im lặng, gượng gạo cười, không trả lời.

Hai người bước đi dọc bãi đỗ xe. Mạc Phi bỗng bước lên phía trước, chặn lối đi của Thẩm An Bình. Anh theo phản xạ lùi về phía sau, giữ khoảng cách an toàn với cô ta.

“Anh An Bình, em có thể hỏi anh một câu được không? Câu hỏi này trước đây mấy năm em đã từng hỏi qua.”

Thẩm An Bình hững hờ đáp: “Được!”.

Mạc Phi, hai mắt lấp lánh, nhìn thẳng vào mắt anh. “Nếu không có Cố Bình An, liệu anh có lựa chọn em không?”

Giọng nói của Mạc Phi thốt tha, trầm bổng. Âm thanh ồn ào của bãi đỗ xe và ánh đèn pha thỉnh thoảng chiếu đi chiếu lại khiến Thẩm An Bình cảm thấy khó chịu. Anh dừng lại, cười lớn, giọng nghiêm túc: “Câu trả lời vẫn như trước đây.” Anh dừng lại trong giây lát rồi nói tiếp: “Không có chuyện nếu như, Thẩm An Bình không thể sống thiếu Cố Bình An.”

Anh vừa dứt lời, nụ cười trên môi Mạc Phi cũng tắt ngấm. Giữa hai người họ lúc này là sự im lặng. Một lúc lâu sau, Mạc Phi khẽ cười gượng gạo. Đôi mắt to tròn long lanh ngược nhìn anh. “Anh An Bình, anh lại làm em bị tổn thương rồi, có thể đền bù cho em bằng một cái ôm được không?”

Thẩm An Bình kinh ngạc, chưa kịp trả lời, Mạc Phi đã ôm chặt lấy anh.

Thẩm An Bình không động đậy, anh cũng không hiểu vì sao tự nhiên mình lại có chút thương cảm với Mạc Phi như vậy.

Vừa rồi, ánh mắt của Mạc Phi nhìn anh ánh lên vẻ đáng thương như chú chó nhỏ đang cầu cứu, ánh mắt ấy anh thường thấy ở Cố Bình An, anh thực sự không nỡ đẩy Mạc Phi ra.

Mạc Phi khẽ tựa vào Thẩm An Bình, ghé vào tai anh thì thầm “Anh An Bình! Đây gọi là trả thù. Ai bảo anh từ chối em.” Giọng nói trầm bổng lại vang lên: “Anh An Bình, bây giờ mời anh quay lưng lại...”

Lúc đó Cố Bình An rất bối rối, cô chỉ cảm thấy lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi. Cô nắm chặt tay, cảm giác vô cùng khó chịu. Lưng cô như đang tì vào một mảnh than cháy đỏ rực, toàn thân như đang bị bầu khí nóng bao trùm. Bầu không khí ngột ngạt khiến cô chỉ muốn ngã khụy, cô mệt đến mức hai mí mắt như hai tảng đá trĩu nặng.

Không hiểu sao lúc này cô lại nghĩ đến những ký ức khi còn ấu thơ cùng Thẩm An Bình. Cô nhớ tiếng anh mắng cô là “đồ ngốc”, cô nhớ những lúc không có người khác ở bên cạnh, anh thường cõng cô trên lưng, cô nhớ cả hình ảnh anh tỏa sáng như vì sao sáng nhất trên bầu trời trong những cuộc đấu bóng, lúc đó cô và tất cả những bạn nữ trên khán đài đều reo hò và nhìn anh bằng ánh mắt đầy ngưỡng mộ.

Trước mắt như xuất hiện một luồng sáng khiến mắt cô mờ đi, những sự việc ấy đều là ký ức. Đầu cô nóng ran, những giọt mồ hôi lăn trên trán, chảy xuống mặt cay sè, những giọt mồ hôi chạm vào bờ môi cô, đắng ngắt và mặn chát. Đôi mắt cô dần bị một mảng nước lấp đầy, mọi thứ trước mắt như nhòe đi. Cố Bình An bật khóc nức nở.

Khóc rồi. Cô lại ngốc nghếch lấy tay lau những giọt nước mắt đang lăn dài trên má. Cô quay đi, cô muốn rời khỏi nơi này, càng nhanh càng tốt.

Thẩm An Bình vội vàng đuổi theo, bước chân vội vã, bàn tay anh giữ chặt lấy bàn tay Cố Bình An. Hơi thở của anh gấp gáp, khuôn ngực phập phồng theo từng nhịp thở. Dựa vào lợi thế chiều cao, anh đứng trước mặt cô, chắn mọi dòng ánh sáng đang chiếu đến. Đứng trong cái bóng của Thẩm An Bình, Cố Bình An run rẩy, trông cô lúc này thật yếu đuối, thật đáng thương.

Khuôn mặt Thẩm An Bình lộ rõ vẻ hoảng hốt, lo sợ, anh không nói gì, chỉ đứng nhìn Cố Bình An. Cô cũng không chịu thua kém, bừng bừng nhìn thẳng vào mắt anh.

Hai người bọn họ, từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau, thân thiết như ruột thịt, không có điều gì là không thể nói ra, ngoài những chuyện linh tinh, đen tối. Thế nhưng, trong mối quan hệ như hiện giờ, nói đùa thì có thể nghĩ như chuyện thật, còn chuyện thật lại có thể nghĩ thành đang đùa.

Trước đây, Cố Bình An đi theo Thẩm An Bình ra ngoài chơi, gặp một đám thanh niên túm tụm trong câu lạc bộ chơi trò “nói thật, nói dối”. Cố Bình An bốc phả quân chủ, cô đứng lên hét lớn: “Ta là sát thủ đây!” Tất cả mọi người ngày hôm đó đều cho rằng Cố Bình An đang nói dối, chỉ có Thẩm An Bình cầm một phiếu bầu cho Cố Bình An bởi anh biết rõ cô đang nói thật.

Mối quan hệ giữa hai người bọn họ vô cùng khăng khít. Chỉ cần Cố Bình An lắc đầu, chau mày, Thẩm An Bình có thể đoán ra cô đang muốn cái gì. Có thể nói dường như giữa hai người bọn họ đã có định ước ngầm, đây có thể là một ưu thế, cũng là sợi dây trói buộc hai người.

Cũng chính bởi mối quan hệ như thế mà lúc này, hai người bọn họ, không ai có đủ can đảm để đối diện. Bởi cả hai đều đang sợ hãi, sợ những kỷ niệm trong quá khứ sẽ giống như bong bóng xà phòng kia, chỉ cần chạm nhẹ là vỡ tan.

Tình yêu chính là điểm yếu trong mối quan hệ giữa hai người.

Cô chính là thanh mai của anh, còn anh chính là trúc mã của cô, cũng chính vì sợ đánh mất mối quan hệ này nên cả hai không đủ can đảm tiến thêm một bước - chạm vào tình yêu. Cố Bình An luôn tìm cách kìm nén tình cảm trong lòng mình, cô tự nhủ, cô không hề yêu anh. Nhưng tình cảm lại là thứ không thể đoán trước được, tình cảm không tuân theo mệnh lệnh của lý trí, tình cảm xuất phát từ trái tim. Đáng lẽ cô phải sớm nhận ra rằng, đối diện với Thẩm An Bình, cô sao có thể miễn cưỡng, sao có thể nghĩ đó không phải là tình yêu?

Cô không phải là không muốn được ở bên cạnh anh, mà cô sợ, sợ bàn tay mình mong manh quá, chẳng giữ nổi trái tim anh. Cô sợ đến một ngày tình cảm anh dành cho cô thay đổi, rồi cũng sẽ như những cô gái trước kia từng đến bên anh. Cô sợ phải đối mặt với cái ngày mà anh thay đổi, vì vậy trước mắt anh, cô đều làm những việc mà anh không thích, không ngừng thử thách khả năng chịu đựng của anh. Cô luôn muốn biết lòng kiên nhẫn của Thẩm An Bình đối với cô nhiều đến mức nào. Tình yêu như vậy thật cố chấp, nhưng cô lại không có cách nào để kiềm chế. Cô không khống chế nổi bản thân mình, cũng không khống chế được Thẩm An Bình, vì vậy cô luôn lo lắng, luôn bất an, cô không dám tưởng tượng một ngày không còn được nhìn thấy Thẩm An Bình của cô nữa.

Cô không muốn mình trở nên xấu xí, cô chính là con người trọng thể diện đến vậy. Cô luôn cho rằng Thẩm An Bình thấu hiểu cô, anh thấu hiểu sự bướng bỉnh của cô, thấu hiểu sự cứng đầu của cô, cũng thấu hiểu cả sự lo lắng, bất an trong lòng cô. Cô vẫn nghĩ anh và cô giống nhau, mọi chuyện đều nhớ rõ, nhưng cuối cùng cô mới phát hiện ra. Sai! Tất cả đều sai! Những việc cho rằng vĩnh viễn không thể quên, những việc bọn họ hứa sẽ không bao giờ quên giờ đây đều biến thành dĩ vãng.

Thời gian chính là liều thuốc thử cho tình yêu, thời gian có thể giúp người ta thấu hiểu tình yêu, có thể minh chứng cho tình yêu, nhưng thời gian cũng làm thay đổi tình yêu. Nỗi đau nào theo thời gian rồi cũng dần phai hai người bọn họ, có lẽ theo thời gian cũng đã thay đổi phần nào, chỉ có điều bọn họ không chịu chấp nhận. Đến giờ phút này, có lẽ Cố Bình An cô cũng đã tỉnh ra, nhưng nhận ra rồi thì sao chứ? Tỉnh rồi nhưng cô lại sa vào cái hố sâu hơn, cảm giác lúc này giống như mình đang bị rơi vào một xoáy nước khổng lồ, vùng vẫy thế nào cũng không thể thoát ra.

Thẩm An Bình đã bình tĩnh lại, vẻ mặt đầy ân hận xen lẫn lo lắng, hoảng hốt, giọng anh trầm đặc: “Em muốn đi đâu vậy?”

Cố Bình An đã tưởng tượng ra cả ngàn câu hỏi mà anh có thể hỏi cô, nhưng cô không ngờ lại nói như vậy. Lòng cô nhói đau.

“Theo anh thì sao?” Cố Bình An ngược khuôn mặt bướng bỉnh lên. Làn da vốn trắng trẻo của cô dưới thứ ánh sáng đã bị thân hình cao lớn của Thẩm An Bình cản lại càng trở nên thiếu sức sống. “Không đi thì chẳng lẽ em phải ở lại đây nhìn ngắm hai người hay sao?”

Cô hoàn toàn không có ý châm chọc anh, cũng không có ý muốn làm anh bị tổn thương. Cô muốn nói ra tất cả để cô có thể cảm thấy thoải mái trong lòng.

Thẩm An Bình càng nắm chặt tay Cố Bình An. Anh chau mày, ấn đường hằn một vết lõm sâu. “Đây là những điều em muốn nói với anh sao?”

Cố Bình An cố thoát khỏi hai bàn tay của anh, giọng nói đầy uất hận: “Thứ nhất, em không có ý đến đây làm phiền hai người. Thứ hai, em không muốn nghe bất cứ điều gì. À, không đúng. Không phải em không muốn nghe mà là không đáng để em phải bận tâm.”

Thẩm An Bình sững sờ, lồng mày như dựng đứng lên, đôi mắt sâu thẳm của anh đã biến thành màu đen thẫm. Tiếng nói như rít ra giữa hai hàm răng đang cắn chặt vào nhau: “Anh ghét phải giải thích... nhưng anh nói cho em biết... anh...”

Thẩm An Bình chưa nói hết câu, Cố Bình An đã hét lên: “Em không nghe! Anh im đi!”

“Cố Bình An! Em bình tĩnh lại đi!” Thẩm An Bình giữ chặt lấy bờ vai nhỏ bé của Cố Bình An đến mức cô có cảm giác cả vai mình như sắp gãy.

“Cố Bình An! Anh nói cho em biết...”

“Bốp...”

Thẩm An Bình sững sờ. Cố Bình An thấy tay mình giơ lên không trung, lòng bàn tay bóng rât tâm trí cô chấn động mạnh.

“Em nói rồi, anh đừng nói gì nói gì nữa, em không muốn nghe!”

Cô biết rõ cái tát vừa rồi của cô là vô lý nhưng cô không thể giải thích được tại sao mình lại hành động như vậy.

Thẩm An Bình không phải người mà bất cứ người con gái nào cũng có thể tùy tiện dè đầu cười cổ. Cố Bình An thầm nghĩ, lần này thật sự là trắng tròn sẽ khuyết rồi.

Thẩm An Bình ngẩng lên, ánh mắt nhìn Cố Bình An đầy thất vọng, anh quay mặt đi, giọng nói trở nên lạnh lẽo: “Cố Bình An, em thật khiến anh thất vọng!”

Cố Bình An có cảm giác ngực mình nghẹn lại, nỗi đau đớn khiến cô khó thở. Cô giữ bình tĩnh, giọng nghèn nghẹn: “Thất vọng sớm một chút cũng tốt! Bây giờ anh biết rồi đấy, Cố Bình An rất xấu xa, rất đáng ghét.” Nói xong, cô bật cười, vừa cười vừa nói tiếp: “Từ rất lâu rồi em đã nói với anh, là ai cũng được, nhất định không thể là Mạc Phi, anh cũng đã đồng ý với em, vậy mà giờ lại không thực hiện được. Đây coi như sự trừng phạt. Từ bây giờ chúng ta coi như cắt đứt”

Cố Bình An cười cay đắng, hai mắt cay sè. Cô quay người bước đi. Mới đi được vài bước, cô nghe thấy một giọng nói vang lên từ phía sau: “Ai được hay không được, cái đó là do anh quyết định. Cố Bình An, em cứng đầu quá rồi đấy!”

Thẩm An Bình vẫn đứng đó, ánh mắt dõi theo Cố Bình An đang rời xa anh. Mặc dù chỉ là nhìn từ phía sau nhưng anh biết rõ cô đang khóc, bởi vì bờ vai

nhỏ nhắn, gầy guộc kia đang run lên. Trông cô lúc này đáng thương, tội nghiệp như chú chó nhỏ bị bỏ rơi, lang thang, run rẩy như sắp khụy ngã.

Thế nhưng cô vẫn tự nguyện trang bằng vỏ bọc kiên cường và mạnh mẽ. Cô cười với anh nhưng nụ cười ấy giòn tan như tiếng pháo, lấp lánh như những vì sao trên bầu trời, trong đôi mắt đen láy của cô là niềm vui, là nỗi buồn đan xen. Từ trước đến nay chưa bao giờ anh nghĩ cô xinh đẹp. So với những người con gái mà anh đã từng qua lại, Cố Bình An quá mờ nhạt, quá thuần khiết. Thế nhưng, trái tim anh lại chỉ dành cho cô.

Khi cô cười, khuôn mặt cô rực rỡ, tỏa sáng như pha lê. Anh thường không thể kiềm chế được sự rung động trước nụ cười của cô. Anh chỉ hy vọng cả cuộc đời này, cô có biểu cảm duy nhất ấy. Vì vậy anh coi cô như bảo bối trong tay, nâng niu, chiều chuộng cô. Ấy vậy mà cô giống như miếng bọt biển thấm lam, vĩnh viễn không bao giờ cảm thấy mình đã no nước, anh càng cung chiều thì cô càng muốn nhiều hơn.

Anh vẫn thường trầm trồ, tự hỏi, tình yêu mà cô mong muốn, liệu anh có thể đáp ứng được hay không? Mỗi lần tự hỏi như vậy, anh lại có cảm giác tim mình bị bóp nghẹt đến đau đớn. Anh tự nhủ, mình nhất định sẽ làm được, sẽ đáp ứng được cô, bởi cô giống như một thứ chất gây nghiện, nhất định sẽ làm anh bị tổn thương, nhưng cũng sẽ khiến anh có được cảm giác ấm áp.

Đã lâu rồi Thẩm An Bình và Quan Đại Bảo không tụ tập, cạnh nhau ly không say, đêm nay có lẽ lại sẽ là một đêm không ngủ.

Bọn họ đến một câu lạc bộ quen thuộc, lấy một phòng từ trước đến giờ chưa hề thay đổi. Thẩm An Bình ngồi uống rượu một mình trong góc. Anh không còn nhớ rõ mình đã uống bao nhiêu, chỉ có cảm giác mình chưa hề say. Trong phòng không sáng lắm, chỉ có bốn chiếc đèn trang trí nhấp nháy được đặt ở bốn góc tường. Thứ ánh sáng mờ ảo phần nào che khuất những biểu cảm trên khuôn mặt, trong không gian đó, tất cả đều trở nên không rõ ràng.

Quan Đại Bảo vẫn phóng khoáng như trước đây, công tử hào hoa, phong nhã một khi đã chơi thì phải chơi đến cùng.

Một cô gái có khuôn mặt xinh đẹp được trang điểm kỹ càng, nghe nói hình như là hoa khôi có tiếng, ăn mặc vô cùng gợi cảm xuất hiện. Bước vào, nhìn thấy Thẩm An Bình, hai hàng lông mày của cô ta khẽ cong lên, giọng điệu là lướt: “Thẩm thiếu gia! Hôm nay anh có chuyện gì vậy? Đã đến rồi sao lại còn ngồi đây uống rượu một mình, thật là chẳng thú vị gì cả.”

Thẩm An Bình không buồn nhúc nhích, khẽ chau mày, giọng điệu thiếu kiên nhẫn: “Đi chỗ khác, nói linh tinh nhiều quá!” Ở đây, lời nói của Thẩm thiếu gia giống như thánh chỉ ban xuống, nhất là trong lúc tâm trạng anh không được vui vẻ như thế này thì tốt nhất là “tránh voi chẳng xấu mặt nào”.

Quan Đại Bảo khẽ cười, vỗ vai Thẩm An Bình, ra hiệu cho mỳnh đang ở bên cạnh mau đứng dậy, rời khỏi phòng. Trước khi đi, cô ta còn không quên tặng Quan Đại Bảo một nụ hôn gió gợi cảm.

Quan Đại Bảo khẽ ghé vào tai Thẩm An Bình, nói: “Anh em biết cậu không vui, giúp cậu tìm chút vui vẻ...”

Nói xong, Quan Đại Bảo hướng ra phía cửa, hét lớn: “Vào đi!”

Thẩm An Bình chưa kịp phản ứng, đã thấy cửa phòng mở ra, một cô gái trẻ trung mặc bộ đồ giống đồng phục học sinh trông có vẻ dịu dàng, yếu đuối đẩy cửa bước vào. Từ mái tóc dài đen nhánh đến đường nét trên khuôn mặt đều trông rất giống Cố Bình An.

Trong ánh đèn mờ ảo, nhìn thấy một người giống hệt bóng hình vô cùng quen thuộc ấy, Thẩm An Bình bỗng cảm thấy đau đớn.

Trông giống cô ấy mà lại không phải là cô ấy.

Anh nâng ly rượu, nốc cạn, chỉ vào cô gái, xua xua tay. “Đira.”

Cô gái ấy giống một chú thỏ non bị kinh động, mở tròn mắt, tay nắm chặt lấy gấu váy, ánh mắt sợ hãi hết nhìn Quan Đại Bảo lại nhìn Thẩm An Bình.

Quan Đại Bảo tò mò quay sang hỏi Thẩm An Bình: “Sao vậy? Không thích món quà mà anh em tặng cho cậu à?” Chính lại cả vạt Đại Bảo tiếp tục: “Hay là để mình giúp cậu mang Cố Bình An đến đây?”

“Choang...” âm thanh chói tai vang lên, Thẩm An Bình đập mạnh ly rượu xuống bàn. Những mảnh vỡ bắn tung tóe. Rượu bắn đầy lên người Quan Đại Bảo. Anh cười lạnh lẽo, ngẩng lên, giọng không cao cũng không thấp ra lệnh cho cô gái trẻ: “Cút ra ngoài!”

Cô gái sợ hãi nhanh chóng rời khỏi phòng, không dám ngoái lại nhìn.

Quan Đại Bảo lau lau những giọt rượu trên khuôn mặt mình, vừa cười vừa nói: “Thẩm An Bình! Cậu có biết là cậu đang làm gì không thể?”

Trong người Thẩm An Bình bùng bùng nộ khí. Anh như phát điên, gạt tất cả những thứ trên bàn xuống đất. Tiếng thủy tinh vỡ vang lên loảng xoảng. Những người có mặt trong căn phòng đều hoảng hốt, sợ hãi, cả căn phòng bỗng im bật, chỉ có Thẩm An Bình vẫn ngồi bất động.

Quan Đại Bảo hung hăng xông lên. Một tay chống hông, một tay chỉ vào mặt Thẩm An Bình, quát lớn: “Cậu là đàn ông cái khi gì chứ! Con nhóc Cố Bình An đó là cái thứ gì? Có đáng để cậu phải như thế này không? Lần trước cậu gây rắc rối vẫn chưa đủ hay sao? Cậu nghĩ là cậu vẫn còn trẻ lắm hả? Như thế này thì vui vẻ con khi gì nữa! Cậu có giỏi thì bốc hỏa với con bé đó đi! Việc quái gì ngày nào cũng phải để tôi thấy khuôn mặt lầm lì như mẹ ghê thế kia hả?”

Thẩm An Bình không hề tức giận, cũng không hề phản bác, khẽ cười. “Quan Đại Bảo, cậu có bản lĩnh thì nhắc lại một lần nữa xem nào.”

“Quái quỷ gì thế!” Quan Đại Bảo tức giận, nắm lấy cổ áo Thẩm An Bình. “Cậu muốn động thủ với tôi chắc? Cậu tỉnh lại cho tôi nhờ, có được không hả?”

Cố Bình An là cái thứ gì chứ! Mỹ nhân xinh đẹp hơn cô ta chém không hết. Cậu có chịu tính không hả?”

Thẩm An Bình lạnh lùng nhìn Quan Đại Bảo, hàm răng nghiến chặt, nghe rõ từng tiếng ken két. “Quan Đại Bảo! Đừng để Thẩm An Bình này phải động thù với cậu! Tôi đã từng nói với cậu rồi, cô ấy như thế nào, không đến lượt cậu phải quan tâm!”

Nói xong, Thẩm An Bình lập tức đứng dậy, bước ra khỏi phòng.

Thẩm An Bình và Quan Đại Bảo có thể nói là như anh em nối khố, lúc nhỏ đã vô cùng thân thiết, hai gia đình cũng có quan hệ gần gũi, sau này lớn lên lại cùng làm ăn, hai người bọn họ giống như máu mủ ruột rà. Từ trước đến nay, anh chưa bao giờ nổi cáu với Quan Đại Bảo, cho dù có mắng, cũng chỉ là dùng giọng trêu đùa vui vẻ.

Anh không giải thích được tại sao hôm nay nghe khẩu khí của Quan Đại Bảo, anh lại thấy chướng tai đến mức không thể chấp nhận được.

Sắc hơi rượu trong người, anh lái xe như bay, tiếng động corit lên như xé tan màn đêm u tối. Những ánh đèn đường lấp lánh như những ngôi sao băng. Mở cửa xe, gió đêm như những lưỡi dao phả vào khuôn mặt anh lạnh buốt.

Anh không nhớ rõ mình đã lái xe bao lâu, đến khi về đến nhà, anh cúi xuống nhìn đồng hồ, hai mắt như mờ đi, chẳng còn nhìn rõ gì cả.

Anh sống trong khu biệt thự cao cấp ở vùng ngoại ô. Tất cả những người sống trong khu này đều là những nhân vật có tiếng tăm, quyền thế trong thành phố. Nhân viên bảo vệ có thể nhớ rõ chủ nhân của từng căn nhà.

Anh loạng choạng từ trong thang máy bước ra, bước chân thật khẽ đến mức hệ thống đèn cảm ứng cũng không cảm nhận được bước chân của anh. Trong bóng tối, anh mò mẫm tìm chìa khóa mở cửa, lắc lắc ổ khóa, sau đó thuận thực bấm dây số mật mã.

Tiếng “bíp” phát ra từ cánh cửa cảm ứng khiến hệ thống đèn bật sáng. Ánh sáng chói lóa khiến đôi mắt anh chưa kịp thích ứng, anh lập tức lấy tay che mắt. Mắt dần quen với ánh sáng, anh từ từ bỏ tay xuống, trước mắt anh là Cố Bình An, cô đang ngồi cuộn tròn trước cửa nhà anh.

Toàn thân anh cứng đờ, chân tay tê dại. Cô đang gục mặt xuống cánh tay, mái tóc lộn xộn buông thõng xuống vai, tay áo được kéo lên để lộ cánh tay nhỏ nhắn, gầy guộc.

Thẩm An Bình cảm thấy trái tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Anh khẽ gọi cô: “Bình An!”

Bạn đang đọc truyện *Tiếng Thời Gian Du Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Cố Bình An chưa bao giờ cảm thấy tiến thoái lưỡng nan như lúc này, do say rượu, đầu nặng trĩu, cửa nhà Thẩm An Bình vừa rộng vừa lạnh lẽo, cô bèn ngồi xuống, hai tay ôm gối. Cô cũng không biết mình đã đợi bao lâu, tựa đầu lên gối, từng cơn gió lạnh buốt thổi qua khiến người cô tê tái, cảm giác lạnh cũng như biến mất.

“Tách...” một tiếng, chiếc đèn cảm ứng lóe sáng, Cố Bình An vẫn không hề động dậy, cô có cảm giác như ai đó đang tiến lại phía mình, mùi hương ấm áp và quen thuộc xộc thẳng vào mũi.

Thẩm An Bình nhẹ nhàng hỏi: “Em sao thế?” Anh ghé sát hơn, khẽ chau

mày, giọng trầm xuống: “Em uống rượu à?”

Cố Bình An cảm thấy buồn ngủ, đầu óc quay cuồng. Cô ngẩng lên, động tác loạng choạng. “Thẩm An Bình, anh quay về thật sao?” Giây phút cô ngẩng lên nhìn Thẩm An Bình, chỉ cảm thấy trước mắt tràn trề hy vọng, rõ ràng là muốn được vui vẻ nhưng lại có cảm giác chua xót thất vọng, giống như có vật gì đó rất nặng đang đè lên mắt, nước mắt bỗng chốc tuôn trào, không thể kìm nén.

Cô siết chặt tay, cố gắng để không bật khóc thành tiếng nhưng người vẫn run lên bần bật vì đau đớn. Cô chẳng biết mình nên nói gì nhưng không kiềm chế được cảm niệm của mình.

Nghĩ lại lúc cô uống say đến mức trời đất quay cuồng, không biết ngày đêm, đầu óc vẫn tỉnh táo như thường, có người nói những người trái tim đang tan nát thì không thể uống say, hóa ra điều đó là thật.

Một mình bước đi trên đường, nhìn dòng người qua lại như mắc cửi, nhìn những ngọn đèn đường vừa sáng, nhìn thế giới phồn hoa ngoài kia.

Cô đi qua quán cà phê, quán ăn đặc sản trước đây thường tới cùng Thẩm An Bình qua cửa hàng bách hóa nơi cô bắt anh đi mua đồ cùng cô, những ô

cửa kính, những con đường quen thuộc... Cô đau đớn đến mức đủ muốn bật khóc. Cô thực sự không biết rốt cuộc là từ khi nào anh đã âm thầm bám rễ thật chặt trong đời sống của cô, từng chút, từng chút một, từng giây đều đặn.

Hồi ức quả thật không phải là một bài tập làm văn bằng bút chì, chỉ cần cầm cục tẩy là có thể xóa đi tất cả. Nghĩ đến việc sau này sẽ không có anh nữa, lồng ngực cô đau nhói, anh vẫn còn ở đó, sao cô có thể hoàn toàn quên đi được?

Cô chưa bao giờ nghĩ mình là người coi tình yêu là điều quan trọng nhất, cô không nghĩ rằng phụ nữ không thể sống được nếu rời xa đàn ông, nhưng khi mọi thứ thực sự xảy ra với mình, cô mới thấu hiểu cảm giác đau đớn như cắt da cắt thịt ấy khổ sở thế nào, cô chẳng thể nào tự mình chữa lành vết thương ấy.

Cô không muốn tỏ ra mạnh mẽ, không muốn cố làm ra vẻ không có chuyện gì nữa. Vì thế cô quyết định đến trước cửa nhà Thẩm An Bình. Nhưng khi đã đứng trước cánh cửa ấy rồi, cô lại không có đủ dũng khí, cô không dám bước vào, mặc dù biết rõ mặt mã chính là ngày sinh nhật của cô. Khi bàn tay cô chạm vào chiếc chìa khóa điện tử, nước mắt cô tuôn trào, không thể níu giữ. Nếu như, nếu như Thẩm An Bình trước đây chưa từng quan tâm đến cô như vậy, nếu như anh không hề đối xử tốt với cô như thế thì cô sẽ chẳng thể buông tay như bây giờ, cô sẽ không ngày càng trở nên tham lam, cô sẽ không muốn giữ chặt lấy anh.

Cố Bình An ôm chặt lấy vai, giọng nói yếu ớt, đứt quãng, có cảm giác như đang nức nở: “Thẩm An Bình... khi này... anh đi đâu vậy?”

Thẩm An Bình hơi nhíu mày, không trả lời trực tiếp câu hỏi: “Em đi đâu mà

uống say thế này?”

Cố Bình An vẫn chưa chịu bỏ cuộc. “Anh đi đâu vậy?”

Từng cơn gió rít qua dãy hành lang lạnh lẽo, lồng mây Thẩm An Bình càng nhuu chặt, cuối cùng anh thở dài, nói về thỏa hiệp: “Anh ra ngoài hít thở không khí.”

“Với ai?”

Thẩm An Bình hơi khựng lại. “Một mình.”

Hai mắt Cố Bình An đỏ ngầu, giống như con thỏ đang sợ hãi. Cô từ từ đứng lên, một tay nắm lấy tay áo Thẩm An Bình, nhỏ giọng nói: “Thẩm An Bình, anh đừng ở bên cạnh người con gái khác nữa, được không? Cho dù là Mạc Phi hay ai khác, anh đừng như vậy nữa!”

Thẩm An Bình cảm thấy người như cứng lại, anh không nói gì, bất ngờ ôm

chặt lấy Cố Bình An, người cô lạnh như băng, còn người anh lại nóng hầm hập.

Anh ôm siết Cố Bình An trong lòng, cái ôm siết ấy mang theo cả sự run rẩy và khó tin, anh chăm chú nhìn cô, nói rõ ràng từng từ: “Cố Bình An, em có biết mình đang nói gì không đấy?”

Cố Bình An không ngẩng lên, áp mặt vào ngực anh. “Em biết!” Cô ngừng lại một giây, lấy hết dũng khí, nói: “Thẩm An Bình, em không thể sống thiếu anh. Anh đừng qua lại với người con gái khác, em không thể chịu được việc anh cưới người con gái khác.”

Câu nói của cô vừa dứt, cả hai người đều im lặng, dường như mọi âm thanh đều không tồn tại, chẳng ai muốn phá vỡ cảm giác yên tĩnh của giây phút này.

Cô cứ để mặc cho anh ôm như vậy, mọi giác quan của cô lúc này đều bao trùm mùi hương của anh, mùi thuốc lá nhẹ nhàng, mùi rượu dễ chịu. Anh tựa đầu vào vai cô, những sợi râu lún phún trên cằm chạm vào phần da trên cổ cô, buồn buồn, tê tê.

Anh bất ngờ nâng gương mặt cô lên, nói hết sức nghiêm túc: “Em có biết anh đã đợi câu này bao lâu rồi không?” Giọng nói của anh run lên vì xúc động. Người con gái anh đang ôm trong lòng kia là điều tuyệt vời mà anh không nghĩ là tổn thương, cũng không thể nào rời bỏ. Cuối cùng, anh cũng đợi được đến ngày này, đợi đến ngày cô chủ động nói ra điều đó. Anh bỗng cảm thấy mọi thứ đều trở nên đẹp đẽ và tuyệt vời, đến mức anh muốn ôm cô và nhảy múa.

Cố Bình An không trả lời câu hỏi ấy, chỉ nhón chân khẽ hôn lên bờ môi mềm mại của anh. Cơ thể cô đang run bần bật nhưng trái tim lại như bị thiêu đốt đến cháy bỏng.

Thẩm An Bình ngẩn người, anh đẩy cô ra, mở to mắt nhìn thẳng vào cô, trong đôi mắt ngập tràn sự kiên nhẫn. “Em có biết mình đang làm gì không?” Hai tay anh huơ trước mặt Cố Bình An. “Em chắc chắn là mình không uống say đâu chứ?”

Điều bộ lông của Thẩm An Bình khiến Cố Bình An muốn bật cười thành tiếng, hai tay cô quàng ra sau gáy anh, nói từng từ rành rọt: “Em không say, em biết anh là Thẩm An Bình, là người em yêu.”

Thẩm An Bình vẫn cảm thấy chưa tin lắm, một người lúc nào cũng ôn tồn, điềm đạm như anh lúc này giống một đứa trẻ, nói với vẻ ngốc nghếch: “Bình An, Bình An của anh, em nói lại một lần nữa đi, nói cho anh rằng không phải anh đang nằm mơ đi!”

Cố Bình An nhắc lại một cách hết sức nhẫn nại: “Em không say, em biết anh là Thẩm An Bình, là người...” Cô còn chưa kịp nói hết câu đã bị Thẩm An

Bình bế phốc lên. Cô thét lên, ôm chặt lấy cổ anh.

Nhìn thấy gương mặt hoảng hốt của cô, ánh mắt Thẩm An Bình thể hiện sự dăcý, anh cười, nhẹ nhàng nói: “Em nhận sai cũng không sao đâu, vì em không còn cơ hội để hối hận nữa rồi.”

Anh đẩy cửa, bước vào trong, động tác nhanh gọn, ép Cố Bình An lên cánh cửa. Cánh cửa đóng sập lại, Cố Bình An chưa kịp phản ứng, đôi môi anh đã ập đến, giống một ngọn lửa bùng cháy nhưng lại vô cùng ấm áp, rất có lực nhưng vẫn dịu dàng, dần phá tan sự căng thẳng của Cố Bình An, cô dần rũ bỏ sự ngượng ngùng, chủ động đón nhận Thẩm An Bình cảm thấy chân mình hơi luống cuống, bẽ ngang người cô, hơi thở gấp gáp, nói về trách móc: “Đồ yêu tinh!” Giọng nói ấy thật khiến người khác nổi da gà.

Màn đêm như đang trôi đùa lòng người. Cố Bình An lần đầu tiên biết đến mùi vị “tình yêu”, phản ứng vẫn còn rất ngượng ngùng. Suốt đêm, từ đầu đến cuối đều do sự chi dẫn của Thẩm An Bình. Kỹ thuật của Thẩm An Bình quả thực rất giỏi, ít nhất cô không hề có cảm giác đau đớn nhưng vẫn cảm nhận được sự thăng hoa. Buổi sáng, khi thức dậy, cô mới thực sự cảm thấy có thêm một thứ, nhưng không khó chịu.

Khi cô thức giấc, Thẩm An Bình vẫn còn ngủ say.

Cô mặc quần áo, nhồm đậy, bước đến bên cửa sổ, kéo tấm rèm. Ánh mặt trời buổi sớm chói lòa rọi vào trong phòng khiến cả căn phòng ư tối sáng bừng. Những tia nắng chói chang khiến Thẩm An Bình chưa quen, anh mở mắt, dụi dụi đôi mắt vẫn còn ngái ngủ, nhưn người nhìn Cố Bình An.

“Thẩm An Bình, mấy nhân viên quèn như em không thể nghỉ làm bữa bãi được, em phải đi trước đây.” Cô nháy mắt về kinh ngạc, gương mặt như bông hoa đào nở rộ. Thẩm An Bình không nở, vẫy vẫy tay gọi cô, giọng nói lười biếng khàn khàn, nghe rất gọi cảm: “Lại đây với anh!”

“Thẩm An Bình!” Cố Bình An lắc lắc ngón trỏ. “Không có ích gì đâu, em

phải đi rồi!” Nói xong, cô bước nhanh tới, khẽ hôn Thẩm An Bình một cái.

Thẩm An Bình còn chưa kịp phản ứng, thân hình nhỏ nhắn, xinh đẹp ấy đã biến mất ngay trước mắt anh.

Anh mím môi bắt lực, thờ dài một tiếng, lớn như vậy rồi, đây là lần đầu tiên anh thấy một người con gái không hề có cảm hứng chăn gối như thế, nhưng điều đó lại khiến anh vô cùng thích thú như mắc nghiện. Anh thốt lên một tiếng: “Nhiều khi tình yêu đúng là kỳ lạ, không thể diễn tả bằng lời.”

Đã rất lâu rồi Cố Bình An chưa tới công ty trong tâm trạng hứng khởi như hôm nay. Suốt buổi sáng, thi thoảng cô lẩm bảm hát một mình, mang đến cho từng nhân viên trong văn phòng một suất ăn sáng. Quan Tiểu Bảo đã bình phẩm về hành động này của cô bằng câu: “Loạn thật rồi!”

Nếu là trước đây, chắc chắn cô sẽ phản pháo ngay lập tức, nhưng giờ đây tâm trạng cô đang rất tốt, cô không muốn chấp nhận chuyện đó, chỉ mỉm cười coi như không có chuyện gì xảy ra.

Quan Tiểu Bảo nhìn gương mặt rất muốn ăn dặm của cô, tập lại gần bắt

sóng, thấp giọng hỏi: “Ai đấy? Ai có thể khiến Cố đại tiểu thư vui vẻ thế này?”

Cố Bình An cười rất tinh quái, nói giọng thần bí: “Bí mật!”

Quan Tiểu Bảo vẫn chưa chịu bỏ cuộc, tiếp tục: “Không nói thì mình cũng

biết, ngoại trừ Thẩm An Bình, vẫn chỉ có thể là Thẩm An Bình.”

Cố Bình An trừng mắt, nói về không tin nổi: “Sao cậu lại biết vậy?”

Mắt Quan Tiểu Bảo mở to hơn. “Mình tiện miệng nói linh tinh thế thôi! Thế hóa ra đúng là cái tên hoa tàn liễu rũ đó à?!”

“Quan Tiểu Bảo!” Cố Bình An cao giọng, “Ai cho phép cậu nói người phụ

nữ của mình như thế hả?”

Cố Bình An ngồi nghỉ trong phòng trà, trên tay là tách cà phê. Ngoài những lúc làm việc, Cố Bình An rất biết tranh thủ thời gian để lén lút nghỉ ngơi. Thực tế, có lẽ cô không phải là một người giỏi giang, một người con tốt, một học sinh gương mẫu, một nhân viên chăm chỉ và cũng không phải một người tinh tuyệt vời. Những thứ cô thích cũng giống như thích một con người, luôn luôn được xây dựng trên khát vọng và sự sở hữu.

Đứng trước cửa sổ, nhìn dòng xe như mắc cửi bên ngoài, người đi bộ san sát, cô bỗng có một cảm giác mơ hồ như sự ngăn cách giữa hai thế giới. Qua tấm kính dày cộp, những tòa nhà cao vút và cả thế giới phồn hoa, nhộn nhịp ngoài kia đều chẳng liên quan gì tới cô. Tâm trạng rõ ràng đang rất hứng khởi nhưng cũng thấy bồn chồn.

Rõ ràng cô đã có được tất cả những thứ mình muốn, không phải sao?

Sự đồng ý của mẹ, tình yêu của Thẩm An Bình và sự ủng hộ của Quan Tiểu Bảo. Dường như cuộc đời của cô viên mãn biết bao. So với Mạc Phi lúc nào cũng ở tít trên cao không thể chạm tới, cô hạnh phúc hơn rất nhiều, không phải sao? Nhưng tại sao lúc này cô lại có cảm giác thất vọng khi chiến thắng mà chẳng cần phải chiến đấu? Cảm giác ấy xuất phát từ đâu?

Cô vừa pha cho mình một tách cà phê hòa tan, hơi nóng bốc lên nghi ngút, hương thơm ngào ngạt. Làn khói mờ ảo khiến mọi thứ trước mắt chuyển từ rõ ràng sang nhạt nhòa.

Quan Tiểu Bảo lúc nào cũng ăn to nói lớn xuất hiện sau lưng cô, mỉm cười, vỗ vỗ vai cô. Cố Bình An ngửi thấy mùi nước hoa quen thuộc xộc đến, chẳng buồn quay đầu lại.

“Xong hết việc rồi sao? Lại ra đây mà chọn đồ à?”

Quan Tiểu Bảo cười tít mắt mỗi khi cười cô lại để lộ hai chiếc răng khểnh rất không hợp với vẻ ngoài xinh đẹp của mình. “Cấp trên cho phép mình đi uống nước, bận bịu cả buổi sáng rồi, cũng phải đi hít thở không khí chứ!”

Cố Bình An mỉm cười. “Cậu đúng là bận rộn một ngày, rảnh rồi cà phê.” “Nếu quả thực có một công việc như thế thì giới thiệu cho mình nhé!”

Gương mặt Quan Tiểu Bảo tỉnh ranh, điệu bộ không biết xấu hổ là gì, còn tỏ ra

đó là việc rất vẻ vang.

“Có chứ, cậu đi gặp Quan Đại Bảo đi! Anh ấy nhất định sẽ đồng ý.”

“Hừ!” Quan Tiểu Bảo nói: “Anh ấy lúc nào chẳng thích ra vẻ trước mặt phụ nữ, với mình thì keo kiệt lắm! Mình muốn anh ấy mua cho thứ gì thì phải năn nỉ đến gãy lưỡi, nịnh nọt mỗi mồm, đâu có giống Thẩm An Bình nhà cậu, lúc nào cũng tự giác, cái gì cũng mua luôn cho cậu, chẳng cần nói một lời.” Cô nhún nhún mày, vẻ mặt gian tà, huých huých vai Cố Bình An. “Chuyện của bọn cậu định khi nào thì bẩm báo với thái hậu thế?”

Cố Bình An mỉm cười, hỏi lại: “Tại sao lại phải bẩm báo? Cậu biết thừa là thái hậu không đồng ý việc mình và anh ấy yêu nhau...” Cô ngừng một lúc rồi từ từ nói tiếp: “Hơn nữa, mình cũng chẳng có lý do gì để phải nói ra.”

“Cậu không định nói thật sao?” Gương mặt Quan Tiểu Bảo lộ rõ vẻ kinh ngạc. “Tuy mình chỉ muốn nhìn thấy đôi mắt trợn trừng tức tối của thái hậu nhưng nếu cậu quả thực không nói, mình lại cảm thấy Thẩm An Bình thật đáng thương.”

Cố Bình An hơi khựng lại, nhấp một ngụm cà phê, cảm giác hơi rất lưỡi, có vị đắng chát. Cô khẽ thở dài một tiếng, không biết nên trả lời sao, quả thực cô không có ý định nói chuyện này với gia đình.

Có lẽ là do cô bước bình, nhưng trong tiềm thức, cô chỉ muốn ở bên Thẩm An Bình suốt đời, cứ như vậy, không hề có áp lực, chẳng cần phải lo lắng điều gì, cũng chẳng muốn phải thể thốt gì, lại càng chẳng muốn phải có bất cứ trách nhiệm gì.

Quan Tiểu Bảo liếc nhìn cô, hỏi với giọng thăm dò: “Có phải cậu vẫn nghĩ đến những chuyện trăng hoa trước đây của Thẩm An Bình không?”

Cố Bình An ngẩn ra, một lúc sau mới lên tiếng trả lời: “Không phải... nhưng mà cũng phải.” Nhìn gương mặt không hiểu gì của Quan Tiểu Bảo, cô giải thích thêm: “Trước đây, Thẩm An Bình lúc nào cũng ở trong tầm mắt của mình, anh ấy làm gì đều là do mình ngầm đồng ý, mình thấy mình không nên quá để tâm đến những điều đó, vì mình đã có rất nhiều cơ hội để ngăn anh ấy lại, nhưng trong lòng mình vẫn rất mâu thuẫn, mình không thể quên được những điều đó.”

“Cậu xong rồi, Cố Bình An à!” Quan Tiểu Bảo phun ra một câu, nụ cười trên gương mặt biến mất. Cô nói một cách hết sức nghiêm túc: “Vừa mới bắt đầu mà cậu đã như vậy, về sau làm sao mà tiếp tục sống với nhau được đây?”

“Mình không biết...” Cố Bình An khẽ nhún vai. “Có lẽ sau vài ngày mình sẽ không để tâm nữa cũng chưa biết chừng, vả lại mình không muốn cười anh ấy.”

“Không muốn cười anh ấy?” Quan Tiểu Bảo cảm thấy ngay hôm nay các dây thần kinh trong đầu Cố Bình An rối loạn hết cả, toàn nói những lời hồ đồ, không ra sao. Cô bực tức trừng mắt, gắt gỏng: “Cậu có biết là chỉ vì Đại Bảo nói cậu vài câu mà suốt nửa anh ấy định đánh nhau với Đại Bảo không hả? Cậu có biết là anh ấy điên rồi đến mức nào không hả? Cậu đang tự làm hại chính mình đấy, có biết không hả?”

“Quan Đại Bảo nói gì mình à?” Cố Bình An trả lời chẳng hề ăn nhập với câu hỏi. “Anh ta ăn gan hùm rồi sao? Cho anh ta cơ hội tự trừng phạt trước đi, mình đỡ phải mất công ra tay.”

Quan Tiểu Bảo không nói được lời nào, gãi gãi đầu, nói vengrọng giọng: “Việc này mình cũng đã lên lớp anh ấy rồi, anh ấy cũng vì bực bội thôi, cái bộ dạng ấy của Thẩm An Bình làm anh ấy điên tiết...” Cô giải thích một thôi một hồi mới phát hiện chủ đề cuộc nói chuyện đã bị Cố Bình An chuyển sang một hướng hoàn toàn khác, liền gầm lên: “Này! Cố Bình An, nói đi đâu thế hả? Mình đang hỏi cậu cơ mà!...”

Cô còn chưa nói xong, Cố Bình An đã uống xong tách cà phê, bước ra khỏi

phòng trà, để lại một mình Quan Tiểu Bảo gọi cô đến khàn giọng...

Thực ra không phải là cô chưa hề nghĩ đến những điều Quan Tiểu Bảo nói khi này, cô không để tâm đến quá khứ trước đây của Thẩm An Bình sao? Đáp

án đương nhiên là không phải, cô có quan tâm, rất quan tâm. Nhưng so với việc đánh mất anh, cô lựa chọn việc ép mình chấp nhận tất cả những điều đó. Hơn nữa, cô không cam tâm. Cô không cam tâm thua Mạc Phi, không cam tâm mẹ cô vì Mạc Phi mà sắp xếp cả chuyện của Thẩm An Bình. Giống như

câu nói ngày hôm ấy cô nói với Mặc Phi: “Những gì mà cậu muốn chưa chắc đã là thứ tôi cần, nhưng nhất định tôi sẽ không nhường cho cậu...”

Sự ích kỷ của cô, nhiều khi chính bản thân cô cũng cảm thấy thật đáng sợ, nhưng cô chưa bao giờ che giấu bất cứ điều gì. Cô dạo phố một mình mãi đến khi Thẩm An Bình trở về nhà, trong lòng cô rối bời. Thực ra cô vẫn chưa thực sự hiểu rõ bản thân mình đã rũ bỏ cảm giác lo sợ hay chưa, chỉ còn lại tình yêu, nhưng giây phút ấy cô biết chắc chắn một điều, nếu cô không nắm thật chặt thì cô sẽ đánh mất. Cảm giác đã từng có được nhau để rồi đánh mất đau đớn hơn bất cứ cảm giác nào.

Buổi sáng hôm ấy, Tất Nhiễm cầm trên tay phần đồ ăn sáng Cố Bình An mang đến, mỉm cười vui vẻ, trong nụ cười của anh không hề có chút tạp niệm, anh bình tĩnh hỏi cô: “Cuộc sống như bây giờ có hạnh phúc không?”

Cô mỉm cười, vẫn rất tự tin, rất kiêu ngạo, trả lời anh bằng giọng nhẹ nhàng, nhanh nhẹn: “Rất hạnh phúc!”

Thực ra cô cũng không biết mình có hạnh phúc không, cô chỉ cảm thấy trong lòng rất thoải mái, tự do, tự tại. Thực tế cô lúc nào cũng cảm thấy vô cùng khó hiểu, rốt cuộc cô muốn một cuộc sống như thế nào, muốn một người đàn ông như thế nào? Chính bản thân cô cũng không rõ, cô lúc nào cũng giống một đứa trẻ, khi không có búp bê thì muốn có búp bê, có được búp bê rồi thì lại thấy xe ô tô cũng rất hay ho.

Điều duy nhất cô biết đó là, đừng lời quá nhiều người vào nữa, cái vòng luẩn quẩn khiến người ta bị bách, ngột ngạt này, cứ để cho những người vốn đang vùng vẫy trong đó tiếp tục vùng vẫy. Giống như câu trả lời khi ấy cô dành cho Tất Nhiễm: “Từ hôm nay trở về sau, đừng yêu em thêm nữa.”

Đúng thế, đừng ai yêu cô cả, cả cuộc đời này của cô, cứ như vậy với Thẩm

An Bình đã là quá đủ rồi.

Buổi tối, Thẩm An Bình muốn đưa cô đến câu lạc bộ snooker.

Cô xin nghỉ làm sớm, không chờ Thẩm An Bình đến đón, tự đi bộ đến khách

sạn Kim Duyệt gần đó. Câu lạc bộ snooker nằm trên tầng cao nhất.

Một mình cô chậm rãi bước đi giữa phố xá đông đúc, tất cả đều rất hối hả,

chỉ có cô là không thể hòa mình vào khung cảnh ấy.

Lúc cúp máy, giọng của Thẩm An Bình rõ ràng hơi gấp gáp, giống như vài

câu nói của cô có thể làm thay đổi cả cuộc đời anh vậy.

Nhưng cô lại có cảm giác mất phương hướng.

Thẩm An Bình luôn nói Cố Bình An là người không bao giờ biết ghen ghét trên thế giới này. Cho dù anh có cùng người con gái khác lên giường ngay trước mặt cô, cô lẽo cũng chỉ coi như đang xem một bộ phim người lớn mà thôi.

Thẩm An Bình luôn nói Cố Bình An là người không bao giờ biết hiểu và biết thông cảm nhất trên thế giới này, kiêu ngạo, ngang bướng, không bao giờ hiểu rằng người khác cũng có những khó khăn, chỉ cần là thứ cô ấy muốn, người khác nhất định phải có thứ ấy.

Cố Bình An nghe xong liền bật cười, cô cười không phải vì Thẩm An Bình nói làm cô ngại ngùng, mà vì anh biết rõ những khuyết điểm đáng ghét ấy của cô mà vẫn không ngần ngại nói yêu cô.

Cô không nhớ đã đọc được câu nói này ở đâu: “Khi một người đàn ông yêu những ưu điểm của bạn, đó chỉ là một sự thương thức, chỉ khi anh ta bắt đầu yêu những khuyết điểm của bạn, mới có thể nói lên một điều rằng anh ta sẵn sàng bắt chấp tất cả để yêu bạn.”

Tổng hợp tất cả những yếu tố trên, Cố Bình An nên mau chóng cưới anh làm chồng mới đúng. Nhưng tại sao bỗng nhiên cô lại cảm thấy chột dạ?

Quen nhau lâu như vậy, làm bạn lâu như vậy, giờ đây thoát khỏi sợi dây trói buộc, xác định rõ ràng mối quan hệ, hai người họ đến với nhau hoàn toàn tự nhiên, từ đầu tới cuối gần như không có bất cứ điểm nào không đúng. Tất cả đều thuận lợi một cách khó tin nhưng cô bỗng cảm thấy chùn bước. Cảm xúc sợ giành được, sợ mất đi ấy khiến cô bắt đầu chán ghét chính bản thân mình.

Giữa việc mất đi Thẩm An Bình, để anh trở thành của người khác và giữ anh lại, cô lựa chọn việc giữ anh lại. Giữa việc cứ sống trong sự lo sợ về quá khứ và tin vào tương lai tốt đẹp, cô đã lựa chọn tin vào tương lai. Nhưng cô lại không thể bỏ qua hoàn toàn quá khứ để yêu Thẩm An Bình một cách rất nguy hiểm, rất con người.

Màn đêm dần buông, khung cảnh hoa lệ của thành phố về đêm hiện lên dưới ánh đèn, Cố Bình An đứng chân trước tấm kính một cửa hàng bên đường, ngắm nhìn thật kỹ hình ảnh phản chiếu rõ mồn một của mình trên tấm cửa kính. Vẫn là gương mặt ấy của ngày xưa, thần sắc cũng không có bất kỳ sự thay đổi nào, nhưng cô lại cảm thấy mình đã hoàn toàn khác trước. Cô và Thẩm An Bình, kể từ tuổi thành niên đã bắt đầu có những chuyển biến, cả hai đều biết, chỉ là cố tình khiến cảm xúc ấy không bùng phát mà thôi. Người này không thể xa rời người kia nhưng cũng sợ người kia.

Thẩm An Bình luôn yêu sự độc lập trong mọi việc của cô, yêu sự kiêu ngạo, bướng bỉnh của cô, yêu cái tôi rất lớn của cô. Nhưng một ngày, nếu cô trở nên giống bao người phụ nữ khác, luôn quan tâm đến anh như điều đương nhiên, anh nhìn ngắm những người con gái khác khi đi trên đường cô cũng sẽ

ghen,anh chỉ cần về muộn một chút cũng bắt đầu nghỉ ngơi, nghỉ ngơi... Khi ấy liệu anh có còn yêu cô nữa không?

So với sự không chu đáo, không ngọt ngào, cái tôi to đùng, chẳng quan tâm đến mọi việc của cô, điều đáng sợ nhất thực ra chính là tình yêu của cô!

Khi cô yêu ai đó mới thực sự là điều đáng sợ bởi đó là gông cùm thực sự,

một cảm giác không thể nào chịu nổi.

Thẩm An Bình, rốt cuộc anh có hiểu được điều đó không?

Không phải là cô không quan tâm anh ở bên ai mà cô rất quan tâm, đến mức nếu cô không tự ép mình phải cười thì mỗi giây cô đều sẽ khóc. Không phải cô buồn bã, ngang ngược, không phải cô muốn thứ gì là người khác buộc phải đáp ứng mà người để cô đối xử như vậy chỉ có duy nhất mình Thẩm An Bình mà thôi.

Cô không muốn, không hề muốn cảm giác ám áp quen thuộc ấy lại trở nên đau đớn như kim đâm vào tim đến vậy. Vì thế cô không muốn, không muốn có bất cứ sự ràng buộc rõ ràng nào, một mối quan hệ mang tính trách nhiệm nào với Thẩm An Bình, ví dụ như hôn nhân. Có nhiều khi cô nghĩ, có phải mình đã quá ích kỷ rồi không?

Cố Bình An từ trước đến nay chưa bao giờ tham gia vào công việc ở công ty của Thẩm An Bình, bắt đầu từ mỗi khi anh gặp gỡ người này, người nọ, cô cũng không còn sự lựa chọn nào khác mà đi cùng anh. Cô quả thực dị ứng với vai trò làm bình hoa di động thế này, ngẩng ra thì cô cũng không phải đẹp nghiêng nước nghiêng thành gì, tại sao suốt ngày bị người khác mang ra làm đồ trang sức chứ?

Cô cho tay vào túi áo, bấm thang máy lên tầng trên cùng của tòa nhà. Tấm cửa bằng kính của chiếc thang máy ngoài trời khiến vạn vật bên ngoài như thu gọn trong tầm mắt, khung cảnh bao la thu gọn trong tầm với, hết sức choáng ngợp. Chiếc thang máy cứ thế tiến dần lên cao khiến Cố Bình An bất giác bị ù tai, giây phút ấy, cô cảm giác đầu óc mình như tê dại đi.

Bước ra khỏi thang máy, cô nuốt nước miếng, cổ họng hơi khô, thỉnh thoảng dần trở lại bình thường. Cô bước theo hướng nhân viên phục vụ chỉ đường, mùi hương trầm mặc nhẹ nhàng lan tỏa khắp dãy hành lang dài hun hút, giống như mùi cây cỏ, nhưng cũng phảng phất mùi của sự xa hoa, phù phiếm.

Vẫn chưa đi hết dãy hành lang, cô đã nhìn thấy dáng hình quen thuộc của Thẩm An Bình. Anh đang đứng đó gọi điện thoại, vô tình đưa tay lên vò vò mái tóc, động tác vô cùng tự nhiên và ăn nhập với khung cảnh. Động tác này của anh, Cố Bình An đã quá quen thuộc, mỗi lần có chuyện gì đó vui, anh sẽ không thể hiện trên gương mặt, chỉ khẽ vò vò mái tóc, vầng trán cao rộng của anh sẽ hiện rõ, nhìn vô cùng điển trai. Anh hơi nghiêng người về phía Cố Bình An, gương mặt có phần nghiêm túc. Anh quay phắt lại, vừa lúc bắt gặp ánh mắt của Cố Bình An, nét căng thẳng, nghiêm túc trên gương mặt dần dần ra, chỉ nghe thấy anh nói với người ở đầu máy bên kia: “Thế cứ làm như vậy đi, tôi cúp máy đây.” Nói xong, anh liền bước về phía Cố Bình An. Vòng tay anh mở rộng,

khóa lấy vai cô một cách hết sức thoải mái, tự nhiên, một tư thế vô cùng thân mật, gần gũi.

“Bảo để anh đến đón thì em nói không cần, kết quả còn đến muộn hơn cả anh.” Rõ ràng giọng điệu trách móc nhưng không hề có sự bức bối, ngược lại anh còn tỏ ra hết sức vui vẻ, thích thú. Cố Bình An hít vào một hơi, lồng ngực khẽ nhú, đẩy mạnh anh ra, nói với giọng bức bối: “Người toàn mùi thuốc, đứng xa em ra!”

Thẩm An Bình cười ranh mãnh, ôm lấy eo Cố Bình An, cất giọng đùa cợt: “Anh có hút thuốc, là bọn họ hút đấy chứ, có giỏi thì lát nữa em cũng hung dữ như thế này với họ đi!”

Cố Bình An dễ giận mà cũng dễ nguôi, buông lời đe dọa: “Anh nghĩ là em không dám à? Hình như nếu em đắc tội với bọn họ thì anh mới là người chịu ảnh hưởng lớn nhất thì phải.”

Đầu anh cúi thấp, dụi mặt vào mái tóc của Cố Bình An, mái tóc đen tuyền sáng bóng của cô ru xuồng, mùi hương thơm mát, cất giọng hậm hực: “Em đắc tội với anh đầu phải ngày một ngày hai, hai mươi mấy năm rồi, anh chẳng quan tâm một hôm nay, anh thích tính cách ấy của em. Đặc biệt!” Gương mặt dương dương tự đắc vô cùng hài lòng ấy quả thật đang nói về một ưu điểm rất đáng nể của Cố Bình An.

Cố Bình An bỗng mềm lòng, khẩu khí cũng dịu hẳn đi, chỉ hằm hè nói:

“Đừng linh tinh, đây là hành lang đấy! Chú ý hình tượng một chút đi!”

“Không có ai ra đâu, cũng không có ai đi vào cả, em sợ gì chứ?” “Ai bảo là em sợ... Anh nặng chết đi được!”

Thẩm An Bình buông cô ra, hai tay khoanh trước ngực, nhìn cô một lượt từ đầu đến chân rồi nói: “Con bé này đúng là chẳng có hứng thú gì cả.”

Cố Bình An lườm anh một cái rồi theo anh bước vào bên trong căn phòng đã đặt sẵn, trong lòng rất hậm hực, khi ấy cô thực sự rất muốn trả lời rằng: “Vậy thì anh đi tìm ai đó có hứng thú đi!” Nhưng câu nói chưa thoát ra khỏi miệng, cô đã cảm thấy không ổn, một lúc lâu vẫn chưa thể nói thành tiếng.

Những người gặp anh hôm nay là một vài công tử nhà giàu mới từ nước ngoài trở về, đều là những người bằng vai phải lứa, trong lúc trò chuyện cũng không có bất cứ sự khác biệt nào giữa các thế hệ. Chỉ có điều, những công tử này trước đây chưa bao giờ gặp Cố Bình An, chỉ coi cô như một người con gái đi cùng Thẩm An Bình, không quá để ý đến sự có mặt của cô.

Cô ngồi ở khu vực nghỉ ngơi, nhìn mấy công tử nọ hướng dẫn những cô gái đi cùng mình chơi snooker, tư thế ấy quả thực không hiểu nổi là bọn họ đang

chơi snooker hay đang chơi trò tình ái.

Thẩm An Bình vừa bước vào trong phòng đã bị kéo đến bên chiếc bàn bi a, một tay anh cầm cây gậy, đang dùng chalk xoa lên đầu gậy một cách thành thực.

Anh hơi cúi đầu nhìn về phía trái bóng, vẻ chăm chú, chuyên tâm ấy gợi cảm đến mê người.

Cố Bình An không lúc nào rời mắt khỏi Thẩm An Bình, nhìn anh chuyển hướng, nhìn anh nghiêng đầu nhìn bóng, không bỏ qua bất cứ một động tác dù là nhỏ nhất.

Người con trai đang chơi cùng Thẩm An Bình bỗng ghé sát lại không biết nói gì vào tai Thẩm An Bình, anh bất ngờ ngẩng lên, chạm phải ánh mắt của Cố Bình An.

Cố Bình An hơi khựng lại, ngay lập tức nhận ra hành động của mình thật là mất mặt nhưng cô càng để ý đến điều đó thì lại càng không quay mặt đi chỗ khác, cứ thế nhìn anh.

Người con trai kia nhìn thấy khung cảnh ấy, bật cười sáng khoái. Điều cười ấy vừa hào sảng vừa rõ ràng, lọt vào tai Cố Bình An. Cô hơi bối rối, gượng gạo nhìn đi chỗ khác.

Ngồi đối diện cô là cô gái đi cùng người con trai kia, nếu Cố Bình An không nhìn nhầm thì cô gái đó là MC đang rất nổi tiếng thời gian gần đây. Ngày thường, cô ta xuất hiện trên tivi trong dáng vẻ hoàn mỹ, không chút khuyết điểm, không ngờ người thật ngoài đời lại có gương mặt rất đỗi bình thường.

Cô ta đang chậm rãi uống từng ngụm cà phê, lật giở vài trang tạp chí, hồi lâu sau cô ta mới từ từ lên tiếng, hỏi trống không: “Là bạn gái của Thẩm An Bình à?” Cô ta gấp cuốn tạp chí lại, phát ra một tiếng đánh giòn, đưa mắt nhìn Cố Bình An một cách ngạo nghễ, lạnh lùng nói: “Khuyên cô đừng nghiễm nhiên quá, Thẩm An Bình là công tử đào hoa có tiếng trong đám người này, từ trước đến nay chưa qua lại với bất cứ người con gái nào quá một tháng.”

Cố Bình An mỉm cười mỉm, thì ra MC nổi tiếng này đang có lòng tốt nhắc nhở cô.

“Cảm ơn!” Cô mỉm cười, ngẫm nghĩ một hồi, trả lời bằng giọng nửa nghiêm túc, nửa trêu đùa: “Có khi chưa đến một tháng tôi đã thấy chán ngấy anh rồi cũng nên!”

Cô MC như vừa nghe được một câu chuyện tiêu lâm rất buồn cười, cười lớn: “Nhìn cô không nhiều tuổi lắm mà khẩu khí cũng không nhỏ đâu nhỉ?”

Cố Bình An còn chưa kịp lên tiếng trả lời đã nghe thấy Thẩm An Bình gọi

tên cô một cách dịu dàng: “Bình An, lại đây!”

Cố Bình An lịch sự mỉm cười với người con gái ngồi đối diện, đứng lên,

bước đến bên cạnh Thẩm An Bình.

“Em nói gì với người ta thế?” Thẩm An Bình ghé sát vào người cô, hơi thở ấm nóng quét qua trán cô. Cô ngẩng lên, gương mặt tươi tắn, rạng rỡ nở nụ cười rồi ghé sát vào tai anh, nói: “Cô gái kia chắc hẳn là “long long ago” của anh phải không? Lúc nói chuyện với em, mùi vị ghen tuông của cô ta làm em suýt ngạt thở.”

Thẩm An Bình mỉm cười nhìn cô, ánh mắt toát lên vẻ trêu chọc. “Anh thấy

mùi vị ghen tuông trên người em cũng không kém đâu nhỉ?”

Cố Bình An lườm anh một cái. “Anh cứ đắc ý đi!” Nói xong, cô liền hỏi với

giọng bực bội: “Gọi em ra có việc gì?”

Thẩm An Bình nhún nhún vai, anh hiểu rất rõ lúc nào có thể trêu chọc Cố Bình An, lúc nào thì không được, biết điều chính là chiếc bùa hộ mệnh anh rút ra được sau rất nhiều năm ở bên cạnh cô. Anh đưa chiếc gậy bi a cho Cố Bình An. “Chơi tiếp cho anh.”

Cố Bình An cười khẩy, đỡ lấy chiếc gậy, chẳng buồn ngẩng lên, hết sức tinh ranh, cô hỏi: “Cược cái gì?”

“Một chiếc xe.”

Cố Bình An xoa xoa chalk rồi ngay lập tức nhìn chiếc bàn bi a. Thẩm An Bình rõ ràng đang chiếm ưu thế. Xem ra chiếc xe này cô có thể đạt được một cách nhẹ nhàng.

Cô bước đến bên bàn, chọc một gậy, không ăn điểm. Đã rất lâu rồi cô không chơi snooker, tay cũng ngứa ngáy đi nhiều. Cô đứng bên cạnh hơi nhăn mũi.

Cậu công tử kia nhìn thấy cô vừa đánh đã trượt, cho rằng cô không biết chơi, cố ý hù dọa cô. Anh ta nhìn về phía Thẩm An Bình vẻ châm chọc, ánh mắt

ảnh chứ rất nhiều điều.

“Thảm thiếu gia, anh đổi khẩu vị từ khi nào vậy? Anh quen con bé này từ

bao giờ thế?”

Thảm An Bình có vẻ không hài lòng với khẩu khí tùy tiện, không nề nang này của anh ta, khoắc chặt cánh tay Cố Bình An. Cô lại chẳng để tâm đến điều đó, đẩy tay anh ra bước đến bên chiếc bàn, ngắm xong bóng, chợt nghe thấy Thảm An Bình trả lời đồng dục: “Đây là vọtôi.”

Cô đang đưa gậy lên, khẽ trượt tay, hai gậy liền đều đánh vào bóng đỏ, chính cô cũng không thể ngờ mình lại phạm lỗi ngớ ngẩn như vậy, bất giác là lười vengượng nghịu. Cô bước đến bên cạnh Thảm An Bình, không ngừng dùng ánh mắt ném phi tiêu về phía anh, nghĩ: Cái tên này đang nói linh tinh gì vậy?

Nhưng người con trai đang nói chuyện với Thảm An Bình lại hết sức điềm tĩnh. Bước vài bước đến trước mặt Cố Bình An, đưa tay ra, giọng nói hết sức lịch sự: “Xin chào, tôi là Lục Phẩm.”

Cố Bình An ngượng ngừng bắt tay anh ta. “Chào anh, cứ gọi tôi là Bình An

được rồi.”

Lục Phẩm vừa nghe thấy tên cô, khựng lại một giây rồi hỏi lại: “Bình An? Cố Bình An?”

“Đúng vậy!”

Nét tình nghịch, trêu chọc trong mắt Lục Phẩm bỗng biến thành vẻ kính phục. Sự thay đổi bất ngờ ấy khiến Cố Bình An có phần không thích ứng kịp. Anh ta nắm lấy tay cô, lắc lắc. “Quả là đã ngưỡng mộ từ lâu! Người có thể thu phục được tên nghiệp chướng Thảm An Bình này chỉ có thể là cô thôi!”

Anh ta vẫn chưa nói hết câu, đã bị Thảm An Bình đá cho một cái. Anh mỉm cười về ngại ngùng, xoa xoa mông rồi vẫy tay về phía cô MC, bạn đồng hành của mình. “Lại đây nào, cùng chơi với Tiểu Bình An của chúng ta một ván.”

Cô MC nọ mỉm cười dịu dàng, bước đến bên cạnh họ, dáng hình thon thả, cầm chiếc gậy bi a từ tay Lục Phẩm. Lục Phẩm ôm lấy cô ta, nói với Thảm An Bình: “Để phụ nữ chơi với nhau một ván, chúng ta bàn chuyện công trình thôi.”

Thảm An Bình mỉm cười đầy ý tứ. “Đã nói hôm nay không nói chuyện công

việc, chỉ chơi thôi mà!”

Lục Phẩm bật cười sáng khoái. “Lẽ nào không phải chúng ta đang chơi sao?”

Thảm An Bình cười mà như không cười, bàn tay phải ôm eo Cố Bình An một cách thoải mái, tư thế này khiến toàn thân cô nổi da gà.

“Nếu đã mất công chơi, chi bằng chơi lớn một chút. Phụ nữ họ cũng không thể chơi một ván không công được. Trận này chúng ta đánh cược khu đất ở Đê Hào, chơi không?”

Lục Phẩm hướng ánh mắt ngờ vực về phía Thảm An Bình rồi lại quay sang nhìn Cố Bình An. Có lẽ anh ta đang nghĩ đến việc đến luật chơi mà Cố Bình An còn không nắm rõ, đánh liền hai gậy đều trúng trái đỏ như một tên gà mờ, bỗng mỉm cười một cách tự tin. “Được, dù sao cũng chỉ là một mảnh đất thôi mà!”

Cố Bình An lờm tên giao hoạt tình ranh Thảm An Bình, ánh mắt khinh bỉ. Thì ra không phải anh đem cô đến đây để làm bình hoa di động mà đang dùng cô làm một công cụ đánh cược.

Cô nhấc trái bóng lên, khẽ đưa người về phía sau, ghé sát vào tai Thảm An

Bình, giọng bức dục: “Tin tưởng em đến thế sao?”

Thảm An Bình khẽ cười, ánh mắt hướng về cô MC đứng đối diện. “Vị tiêu

thư này là một cao thủ snooker đấy!”

Cố Bình An đưa mắt nhìn cô MC, giọng tức tối: “Quả nhiên là anh đã quen biết tiểu thư đây từ lâu.” Cô hơi nheo mắt, trong nụ cười như ẩn chứa một lưỡi dao. “Thảm An Bình, anh nói như vậy là cô tình để em hối hận, muốn làm em tức điên, đúng không? Anh không sợ em sẽ có tình thua sao?”

Thảm An Bình khẽ nhún vai về không quan tâm, hào phóng một cách thái quá. “Chẳng vấn đề gì, chỉ là một mảnh đất thôi, nếu như có thể làm em hài lòng thì cũng đáng.”

“Biến đi!” Cố Bình An phát ra một tiếng lạnh lùng bằng giọng mũi. “Anh

đúng là đang cố tình!”

Thẩm An Bình vẫn cười út măt, đáng vẻ tự tin một cách đáng ghét. Anh kéodàigiong, nói: “Bình An à, em thắng đi, rồi chúng mình cùng đi ăn thịt.”

“Còn thuathì sao?”

Thẩm An Bình gật gù như ngẫm nghĩ rồi ôm chặt lấy Cổ Bình An một cách

thân mật, nhẹ nhàng hôn lên trán cô.

“Nếu thua... thì chúng taảmrau vậy!” “Biến đi!”

Kết quả cuối cùng, quả nhiên Cổ Bình An đã thắng, từ nhỏ cô đã có khả năng chơi snooker thiên bẩm, trước đây còn từng tham gia cuộc thi snookerquốc tế dành cho thanh thiếu niên. Nhưng cô MC bên cạnh anh chàng công tửkiacũng không phải hạng gà mờ, quả nhiên là người làm trong “thập bát ban võng hệ(1)”, Cổ Bình Ancũng chỉ có thể giành chiến thắng sát nút.

(1) Ý chỉ người có nhiều tài năng.

Vận maycủaCổ Bình An từ trước đến giờ rất tốt, gặp chuyện cá cược nhất định sẽ thắng, nhưng cô chưa bao giờ thích thú với việc cá cược. Trước đây, côđãxem một bộ phimHồng Kông, namdiễn viên chính trong phim luôn chiếnthắng trong các vụ cá cược, nhưng mỗi lần chiến thắng, anh ta đều gặp chuyện gì đó. Không phải Cổ Bình An mê tín, nhưng mỗi lần giành chiến thắng trongcác cuộc cá cược, lúc nào cô cũng gặp phải những chuyện không may giống như anh chàng diễn viên kia. Vài lần đầu cô còn tự an ủi mình đó chỉ làsựtrùng hợp, nhưng về sau cô càng tin điều đó là thật.

Trước khi ra về, anh chàng công tử nhà giàu Lục Phẩm không đến nổi trở mặt, cười cười, trêu đùa ThẩmAnBình giấu tài, lừa gạt anh ta. Cổ Bình An không nói câu nào, mỉm cười một cách lịch sự. Thua hẳn một mảnh đất lớn nhưvậymà mặt anh ta không hề biến sắc, một tay ôm eo cô MC xinh đẹp, tiễnThẩm An Bình vàCổ Bình An đến tận bãi đỗ xe.

Thẩm An Bình khi nãy đầuống rượu nên Cổ Bình Andành lái xe.

Cổ Bình An trước giờ luôn là sát thủ đường phố trong đầmngười bọn họ, xehoi mà cô chạy như xe đua, xe đua mà chạy như máy bay, ngoại trừ Thẩm AnBình, không ai dám ngồi trên xe do cô điều khiển. Lúc này trời đã tờ mờ sáng, xe cộ trên đường vẫn còn thưa thớt, Cổ Bình An mở cửa sổ xe xuống hết cỡ, làn gió lạnh ùa vào khắp khoang xe, mái tóc rối bay lòa xòa được cô búi lên, những sợi tóc chia ra, tung bay trong gió, cọ vào mang tai, cảmgiác buồn buồn như có ai đang ghé sát lại gần, thì thầm

Phía trước có một ngã tườđỏ, Cổ Bình An nhấn mạnh chân ga, lao vút đi. Thẩm An Bình nãy giờ ngồi ở ghế lái phụ, cuối cùng đã nở một nụ cười. Anhkhẽ vò vò mái tóc, đôi mắt đào hoa nheo lại,nhìn vừa đáng ghét vừa thật nhonhã.

“Em đừng có đắc ý quá, cẩn thận không lát nữa xe tan người nát đấy!”

Cổ Bình An không thềm để ý đến anh, dù sao nếu bị phạt thì cũng không do

cô trả tiền. Cô hờhững nói: “Sao thế? Tiếc tiền hay tiếc xedây?”

“Anh tiếc em” Mồm mép Thẩm An Bình rất nhanh nhẩu vẫn điệu bộ thật

giả khó dò áy. “Chúng ta đã nói sẽ ởbên nhau cả đời này mà.”

“Oe!” Cổ Bình An kêu lên. “Đang sĩ nhục ai đấy? Ai nói sẽ sống cùng cái tên cặn bã như anh suốt đời chứ!” Tuy cô nói những lời rất tuyệt tình nhưng khóe miệng vẫn hiện một nụ cười không thể kìm giữ nổi.

Cổ Bình An ngắmánhtrăng sáng và những ngôi sao thưa thớt trên bầu trờica rộng, thầm nghĩ, nếu như cô chẳng cần bất cứ điều gì, cứ sống mãi như thế này thì chắc hẳn cũng sẽrất tuyệt.

Đúng giây phút đầu óc treo ngược cành cây, cô lại lần nữa vượt đèn đỏ, lần này Thẩm An Bình cũng chẳng buồn nhắc nhở, dù sao anh cũng đã quá quenvới cái tính cách thất thường chẳng giống ai này của Cổ Bình An rồi.

Thực ra Cổ Bình An trước giờ không phải là người vừa dững cầmvừa suyngĩ chu đáo. Tuycô lái xe như một kẻ không thiết đến mạng sống nhưng từ trước đến nay, chưa từng gặp phải chuyện gì lớn. Cô cũng không biết có phải là vì hôm nay đã chiến thắng trong vụ cá cược không mà quả đúng như những gì thốt ra từ cái miệng chẳng thom tho gì của Thẩm An Bình, ở một đoạn đườnggiao nhau, dophanh không kịp nên cô tông vào đuôi một chiếc xe khác. Cô hoảng hốt, bối rối, chưa kịp nhìn rõ biển số xe đã lao vọt đi, sự hấp tấp ấykhiến Thẩm An Bình khi nãy còn ngà ngà cũng lập tức tỉnh táo hẳn.

Cô, người gây tai nạn, nhưng xem ra khí thế còn hung hãn hơn cả người bị hại, gõ gõ vào cửa chiếc xe phía trước. Cửa sổ xe chưa kéo xuống hẳn, cô đã oang oang nói: “Tôi vừa tông vào đuôi xe của anh, con người hiện đại làm việc nhanh chóng một chút nhé, không cần phải phân trách nhiệm gì đâu, tôi sẽ chịu trách nhiệm toàn bộ!” Cô tỏ ra hào sảng, phóng khoáng như vậy hoàn toàn là do có Thẩm An Bình. Người tài xế chất phác chưa kịp nói lời nào đã thấy cửa sổ phía sau xe kéo xuống, gương mặt nghiêm nghị của ông Cổ hiện ra, nhìn Cổ Bình An, lạnh lùng quát: “Cổ Bình An...”

Ông nói không nhanh, không chậm nhưng vừa đủ để khiến Cổ Bình An đứng ngậy tại chỗ, toàn thân nổi da gà.

Lúc này Thẩm An Bình hấp tấp chạy đến, chưa kịp để ý xem có chuyện gì xảy ra đã ôm lấy Cổ Bình An. Anh ngừng đầu định lên tiếng thì nhìn thấy lôngmàyôngCổ nhú chặt, liền đứng ngẩn ra như trời trồng, một lúc sau mới lấy lại được bình tĩnh, lí nhí nói: “Thưa chú Cổ...”

Ông Cổ nhìn Thẩm An Bình một lượt từ đầu đến chân, vẻ mặt vẫn nghiêm nghị, Thẩm An Bình hơi chột dạ, chú Cổ là người quen thân với anh từ khi anh còn nhỏ. Anh chưa từng cảm thấy căng thẳng khi đối diện với ông, nhưng lúc này, do thân phận đã thay đổi, anh bỗng có cảm giác như kiến bò trong chảo nóng. Anh tự trách mình sao không nhìn kĩ biển số xe, khi đó cũng vì quá lo

lắng nên đầu óc không được tỉnh táo, chỉ sợ cái đồ nghịch ngợm Cổ Bình An xảy ra chuyện gì.

Cùng lúc đó, người cũng có cảm giác kiến bò trong chảo nóng đương nhiên còn có Cổ Bình An. Cô nào có thể ngờ một chiếc xe Honda hết sức bình thường mà cô tông phải lại chở bố mình, quả đúng là không thể chơi cá cược được, chỉ cần cá cược là sẽ xảy ra chuyện, muốn không tin cũng không được.

Ông Cổ háng giọng, ôn tồn nói: “Bố vừa quay về. Lần này mà bố không bắt gặp thì con còn định giấu đến bao giờ?” Ông nói, đưa mắt nhìn Thẩm An Bình đang ôm lấy vai Cổ Bình An. Cổ Bình An nhìn theo hướng ánh mắt của bố mình, giật thót, lập tức đứng cách xa Thẩm An Bình một đoạn.

Ông Cổ đưa mắt nhìn Thẩm An Bình đầy ẩn ý rồi ra lệnh: “Tuần này hai đứa về nhà cho chú, nói rõ ràng mọi chuyện.” Nói xong, cửa sổ xe được kéo lên. Không đợi hai người bọn họ kịp phản ứng, chiếc Honda chở ông Cổ đã phóng vút đi, chỉ còn lại Cổ Bình An và Thẩm An Bình đưa mắt nhìn nhau.

Rất lâu sau, Cổ Bình An tức tối đá Thẩm An Bình một cái điên tiết mắng mồm: “Sướng chưa? Lần này thì anh hả hê chưa? Bị tóm gọn cả lũ nhé! Lần này bố em không cho em một trận mới là lạ!”

Thẩm An Bình dang tay ôm chặt lấy Cổ Bình An, nói nửa đùa nửa thật: “Chưa biết là cho ai một trận, năm ngoái chú Cổ còn nói với anh, nếu dám động đến con gái chú ấy thì chú ấy sẽ chặt chân anh cơ đấy!”

Cổ Bình An liếc nhìn đôi chân Thẩm An Bình, nói nghiêm túc: “Nếu ông bố

nào cũng giống như bố em thì anh đã chết không toàn thây từ lâu rồi!”

“Cổ Bình An, em lại nói linh tinh gì đấy!”

“Định làm gì hả? Làm chuyện xấu xa lại còn định không cho người khác được nói gì sao?”

“Anh làm sao dám! Bố em chỉ là tiện miệng nói vậy thôi.”

“Buồn nôn! Anh thì có gì mà không dám làm chứ, con gái của bố em mà anh cũng ăn thịt rồi, còn có chuyện gì anh không dám làm?”

Thẩm An Bình nhú mày. “Mồm miệng một cô gái như em có thể không thốt ra như vậy được không? Sao lại giống cái con bé lưu manh Quan Tiểu Bảo ấy thế? Có ai nói về chính mình thế không?”

Cổ Bình An nhướn mắt. “Bản tính của em là thế đấy, anh cần thì cần, không cần thì thôi! Dù sao anh còn kính hơn, muốn có tam cung lục viện cũng không thành vấn đề.”

Cổ Bình An luôn có khả năng khiến Thẩm An Bình không thốt ra được lời nào, chỉ cần đụng đến chuyện tình cảm, Thẩm An Bình chỉ còn nước ngoan ngoãn chịu trận. Thực ra, có những việc chính vì trong lòng Cổ Bình An biết rất rõ nên cô mới dám ngang ngược như vậy.

Con người lúc nào cũng mâu thuẫn, một mặt rất tự tin, một mặt lại tự ti, mặt

khác vẫn cần phải thăm dò.

Ngày hôm sau, Cổ Bình An hoàn toàn tỉnh táo. Thực ra, đêm hôm trước cô uống một cốc rượu hoa quả, nhưng không hiểu sao lại đau đầu kinh khủng, như uống rượu thâu đêm vậy.

Cô nhớ đến câu nói cuối cùng của bố, liền cảm thấy đau hơn. Buổi sáng đến

công ty làm việc, cô đã tìm Quan Tiểu Bảo kể lể.

Quan Tiểu Bảo nghe xong toàn bộ sự việc liền nói oang oang: “Thật hay đùa đấy? Thế thì có phải tuần này sẽ có kịch hay để xem không?” Cái điệu bộ vừa kinh ngạc vừa hoan hỉ ấy khiến mặt mũi Cổ Bình An tối sầm. Cô tức tối nạt Quan Tiểu Bảo: “Cậu lớn tiếng thế làm quái gì? Định làm cho mình điếc tai à?”

Quan Tiểu Bảo cũng chẳng phải tay vừa, lập tức trả lời: “Hung tợn với ai đấy? Thích ăn đòn à?!”

Cổ Bình An lườm cô một cái. “Cậu còn ở đây mà giả bộ ngây ngô phải

không?”

Quan Tiểu Bảo cười hi hi. “Dù thì cũng phải nói ra, đúng không? Thái hậu sẽ chấp nhận thôi. Mẹ mình lúc nào chẳng nói mình không được cái này, không được cái kia, cuối cùng lần nào chẳng thỏa hiệp xong xuôi. Thử mà cậu muốn, thái hậu chẳng lẽ lại phản đối?”

Cổ Bình An không nói tiếp nữa, cô cũng không biết mình đang lo sợ điều gì

nhưng trực giác mách bảo có điều gì đó không tốt.

Suốt cả tuần, mí mắt Cố Bình An lúc nào cũng nháy không ngừng, người xưa có câu, nháy mắt là có tai họa. Câu nói ấy khiến Cố Bình An cảm thấy không yên suốt một tuần liền.

Tuần đó cô không quá bận rộn, hằng ngày đều đi làm đúng giờ, tan làm đúng giờ, ở cạnh Thẩm An Bình, buôn chuyện với Quan Tiểu Bảo, chỉ có một việc nhỏ duy nhất là gặp lại cô MC lần trước chơi snooker cùng.

Đó là trong một sự kiện doanh nghiệp, Cố Bình An là thư ký của Tất Nhiệm nên cũng đi cùng, vị tiểu thư ấy là người dẫn chương trình cho sự kiện đó, phong thái vẫn khiến người khác phải ngưỡng mộ, dường như ánh mắt của những người tham dự sự kiện hôm ấy đều chỉ tập trung vào cô ta. Một là donhan sắc quá mỹ lệ đến mức người khác cứ muốn nhìn mãi, hai là mọi người đều thắc mắc người đứng đằng sau sự kiện lần này là ai mà có thể mời một MC nổi tiếng trước giờ chưa từng nhận lời làm người dẫn chương trình cho bất cứ sự kiện nào kiểu như thế này.

Cố Bình An vẫn chưa biết được đáp án nhưng cô đã gặp cô MC ấy trong nhà vệ sinh dành cho khách mời, dù sao cũng đã cùng chơi một ván snooker, cô MC có tác phong thanh cao từ trong cốt tủy ấy lên tiếng chào hỏi Cố Bình An một cách hết sức lịch sự.

Cô ta đang đứng đối diện một chiếc gương, dặm lại lớp trang điểm, gương mặt vốn đã xinh đẹp khuynh thành, cho dù có ghé sát lại nhìn cũng không hề có chút khuyết điểm nào, Cố Bình An thầm nghĩ cô gái này chính là vật báu hiếm có trên đời.

Sau khi dặm lại lớp trang điểm, cô ta nhìn mình trong gương vài lượt rồi mới hướng ánh mắt về phía Cố Bình An, cũng không biết cô ta nghĩ gì, vừa mở miệng đã khiến Cố Bình An cảm thấy rất không thoải mái: “Nghe nói cô là con gái của Tổng tham mưu Cố?”

Cố Bình An cười mà như không cười. Cô không thích người khác gọi mình là con gái của ông XX nào đó, cho dù sự thật đúng là như vậy, cô cũng không thích.

Cô MC xinh đẹp chẳng quan tâm đến thái độ không mấy hài lòng của cô,

tiếp tục: “Nghe nói Mạc Phi là chị của cô?”

Cố Bình An lúc này mới nhớ ra, cô gái này làm cùng một đài với Mạc Phi, nghe nói hiện giờ Mạc Phi là ngôi sao mới có thể lực mạnh nhất trong đài, có lẽ cô gái này đã đối xử lạnh nhạt.

Cố Bình An chưa kịp lên tiếng đã nghe thấy giọng nói như kèm theo cả những mũi kim của cô ta vang lên: “Một đứa con gái riêng mà còn lên mặt cái gì! Tự cho rằng mình là vợ của Thẩm An Bình, cả ngày lòi ra nói.” Cũng không biết cô ta nghe được tin đồn ở đâu, có lẽ cảm thấy mối quan hệ giữa Cố Bình An và Mạc Phi đang căng thẳng, cộng thêm mối quan hệ rắc rối với Thẩm An Bình. Cô ta nghĩ chắc hẳn hai người là nước và lửa, không thể dung hòa nên mới dám nói năng linh tinh như vậy trước mặt Cố Bình An. Tuy Cố Bình An rất ghét Mạc Phi nhưng không hiểu sao cô lại không thích người khác nói động tới Mạc Phi, trong lòng nảy sinh những ý nghĩ bảo vệ cô ta.

“Cô ấy lên mặt hay không thì liên quan gì đến cô? Có bản lĩnh thì nói thẳng vào mặt cô ấy. Tôi không phải là người trong cái giới loạn trào của các người, tôi chẳng thích thú gì mấy tên công tử nhà giàu, nhân lúc tôi còn đang cười, hãy biến đi cho tôi nhờ!” Nói xong, cô rửa tay rồi bước ra ngoài, để mặc cô MC xinh đẹp tức tối trợn trừng mắt trong nhà vệ sinh.

Về sau, khi nhớ lại việc này, Cố Bình An không thể hiểu nổi, rõ ràng cô căm ghét Mạc Phi đến tận xương tủy, tại sao lại không cho phép kẻ khác bàn tán về cô ta? Chẳng biết nguyên do ra sao, cô bỗng cảm thấy Mạc Phi có vẻ đáng thương.

Cô cũng từng xem qua chương trình của Mạc Phi, tuy ngoài miệng cô không thừa nhận, nhưng trong lòng thực sự rất khâm phục Mạc Phi. Từ nhỏ đến lớn, việc gì cô ta cũng làm tốt nhất có thể, giống như chẳng có gì có thể làm khó được cô ta. Nhưng xã hội này luôn là như vậy, dường như một người phụ nữ không bao giờ nên quá thành công, chỉ cần bạn thành công thì sẽ có những quy tắc bất thành, vẫn mồm mép và lòng dạ con người đúng sai chẳng thể đoán biết được. Vì suy nghĩ như vậy nên Cố Bình An cảm thấy có thể thấu hiểu. Cộng thêm việc mọi người đoán già đoán non về thân phận của cô ta, chắc hẳn áp lực đối với cô ta cũng không hề nhỏ.

Cố Bình An nhớ lại nhóm máu hiếm của hai người bọn họ rồi lại nghĩ đến những hành động và thái độ không bình thường của mẹ, trong lòng bất giác trầm xuống.

Một vấn đề to lớn đã từng vô số lần xuất hiện trong đầu cô: Nếu như Mạc Phi thực sự là chị của cô, cô sẽ phải đối diện với điều đó như thế nào?

Nút thắt xuất hiện sau hai mươi mấy năm ấy, cô cảm thấy cả đời mình cũng không thể tháo gỡ. Như vậy, nếu tất cả những điều này đều là sự thật, cô sẽ phải làm thế nào?

Cuối tuần, Cố Bình An trở về nhà đúng như đã hẹn. Ông Cố ngày thường lúc nào cũng ôn hòa, mọi việc đều chiều theo ý cô nhưng trong những việc đại sự luôn giữ những nguyên tắc cứng nhắc, cực kỳ nghiêm khắc. Cố Bình An có ngang ngược thế nào cũng không dám làm ông tức giận.

Thẩm An Bình có cuộc họp quan trọng, Cố Bình An ngồi xe Quan Tiểu Bảo Trở về nhà.

Suốt dọc đường, Quan Tiểu Bảo lúc nào cũng hí hả cười nói trêu chọc Cố Bình An, mười câu thì đến chín câu là châm chọc. Cố Bình An thảnh thơi lại làm cô một cái nhưng Quan Tiểu Bảo vẫn không có ý định ngừng lại.

"Minh nói thật đấy, bọn cậu về nhà lần này, theo như tình hình của chú Cố và thái hậu nương nương thì chắc chắn sẽ bắt hai người kết hôn, rồi cuộc cậu đăng ghi kỉ chưa vậy? Vài ngày trước chẳng phải cậu còn nói không muốn kết hôn sao?"

Cố Bình An xoa xoa cái đầu bị làm cho ong ong. "Cậu yên lặng một chút, có được không? Lái xe thì tập trung vào! Trong tay cậu bây giờ đang là sinh mệnh của hai con người đấy!"

"Đừng có đánh trống lảng! Minh nói nghiêm túc đấy, cậu thực sự muốn sống cùng Thẩm An Bình cả đời này sao?" Cô xoay vô lăng, miệng vẫn không hề ngừng nghỉ. "Sao mình cứ cảm thấy đây không phải là tính cách cậu. Con người cậu chưa hành hạ cho thỏa thích thì sao có thể dừng lại được? Cậu quyết định thật rồi sao? Quyết định rồi à?"

Cố Bình An lườm nguyệt. "Cậu bị làm sao thế hả? Toàn nói linh tinh cái gì thế?"

Quan Tiểu Bảo cười lớn. "Gần đây mình hơi căng một chút" nếu phải tặng

qua cười thì mình phải quay về đời Đại Bảo!" "Đồ thần kinh!"

"Ê!" Quan Tiểu Bảo giã bột kinh ngạc. "Sao cậu biết thế? Mình tự nhận mình bị thần kinh đấy!"

"..." Cố Bình An không biết nói gì nữa, con bé này chắc chắn điên thật rồi, nói chuyện với nó chỉ tổ tốn nước bọt. Cố Bình An quay đầu ra ngoài cửa sổ xe, ngắm nhìn khung cảnh bên ngoài, không thêm để ý đến Quan Tiểu Bảo nữa.

Vấn đề mà Quan Tiểu Bảo nói, suốt một tuần qua cô đã nghĩ đến. Theo như tình hình ngày hôm đó, sắc mặt bố cô rõ ràng là không hài lòng. Gia huấn trong nhà họ Cố từ nhiều đời nay rất nghiêm khắc, Cố Bình An và Thẩm An Bình người nông nặc mùi rượu, tò mò sáng lái xe như điên gây ra tai nạn trên đường. Điều này đã hoàn toàn đụng chạm đến giới hạn chiều chuộng của bố cô, ông không lập tức nổi điên lúc ấy đã là quá giữ thể diện cho bọn họ rồi. Nếu ông Cố quá thực muốn bọn họ kết hôn thì cũng không phải là điều không thể xảy ra, dù sao theo như ông thấy, hai người bọn họ như vậy mà không kết hôn thì ông cũng không còn mặt mũi nào gả con gái cho người khác.

Còn cô thì sao? Cô thực sự đã quyết định xong xuôi rồi ư? Nếu cô đã quyết định xong xuôi thì cảm giác lo sợ lúc này từ đâu mà có?

Suốt dọc đường, cô cứ nghĩ ngợi mông lung. Về sau Quan Tiểu Bảo nói làm nhảm những gì, cô cũng chẳng còn nhớ nữa, chỉ cảm thấy gió đêm lạnh lẽo khiến đầu óc cô như tê dại.

Về đến nhà, cô mới thực sự cảm nhận được không khí bất ổn bao trùm. Trước đây, mỗi lần Cố Bình An trở về nhà, thái hậu lúc nào cũng bắt đầu bài thuyết giảng không có điểm dừng, còn hôm nay bà dường như đang có tâm sự, ánh mắt nhìn Cố Bình An như có điều muốn nói lại ngừng. Cố Bình An cảm thấy có sự thất vọng trong đó.

Cặp lông mày khẽ nhíu lại của thái hậu giống một chiếc kim sắc nhọn, hết lần này đến lần khác đâm vào trái tim Cố Bình An. Trái tim chính là phần yếu đuối nhất, vì thế cô cảm thấy đau, nơi đau đớn ấy cứ âm ỉ kéo dài.

Đến tối muộn Thẩm An Bình vẫn chưa về nhà, thứ Sáu luôn là thời điểm bận rộn nhất của anh, Cố Bình An và bố mẹ ăn cơm xong, thái hậu rửa bát trong phòng bếp, Cố Bình An im lặng bước vào.

So với những bà mẹ bằng tuổi khác, thái hậu nhà cô rõ ràng vừa trẻ trung vừa xinh đẹp, tính cách sôi nổi, mạnh mẽ của bà mang nét đặc trưng của con gái phương Bắc. Ông Cố luôn nói với Cố Bình An rằng: "Mẹ con ấy mà, hồi còn trẻ chính là cô gái nghịch ngợm nhất trong đội, tính cách y hệt con trai." Vì thế Cố Bình An luôn dựa vào đó để chọc ghẹo bà mẹ lúc nào cũng quản thúc cô trên mọi phương diện.

Trong ấn tượng của cô, mẹ là người rất nóng nảy, nhưng cô lại hay dựa dẫm vào bà, giống như một đứa trẻ. Trong cuộc sống, bà chăm sóc Cố Bình An có thể nói là đến tận chân răng, lãnh chớ dựa vững chắc nhất của cô từ trước đến nay. Bố mắng cô, bực bội với cô, ngay ngày hôm sau cô sẽ quên ngay, còn mẹ thì không như vậy. Mỗi lần bà nói những lời làm Cố Bình An đau lòng, phải mất mấy ngày cô mới có thể dần trở lại bình thường.

Không phải do cô yêu bố nhiều hơn mẹ. Có câu nói: yêu càng sâu đậm thì trách nhiệm sẽ càng lớn. Tình cảm Cố Bình An dành cho mẹ có lẽ chính là như vậy.

Cố Bình An luôn nghĩ bà sẽ không bao giờ già đi. Vì thế lời nói của cô lúc nào cũng gay gắt, sắc nhọn, không hề nề nang.

Vậy mà lúc này nhìn người phụ nữ trung niên đang đứng rửa bát kia, sao cô lại cảm thấy xa lạ đến vậy? Mới cúi xuống chưa lâu mà thỉnh thoảng bà lại đưa tay ra sau đầu vuốt lưng. Còn cả những sợi tóc bạc lốm đốm bên mang tai nữa. Bà có chuyện gì vậy? Tại sao bà lại già đi nhanh như thế?

Khung cảnh ấy khiến Cố Bình An bất giác cảm thấy xót xa. Cô từ từ bước đến sau lưng mẹ, âm thầm, nhẹ nhàng vòng tay ôm lấy eo mẹ, dịu dàng áp mặt lên má mẹ rất tình cảm.

"Sao thế? Lớn thế rồi mà còn nũng nịu." Bà Cố nhanh nhẹn rửa đồng bát, không ngẩng lên. "Thằng bé An Bình vẫn chưa về à? Bố con nói phải dạy dỗ đứa trẻ một trận, lát nữa con đừng có cứng đầu, đừng làm bố con tức giận thêm, huyết áp của ông ấy mấy hôm nay không lúc nào xuống thấp đâu!"

Cố Bình An không nói gì, chỉ khẽ gật đầu. Mẹ cô rất hiếm khi nhắc nhở cô cần thận như thế này, cho dù có quan tâm, những lời bà nói ra cũng có mùi thuốc súng.

Cố Bình An chỉ cảm thấy trong lòng xót xa, cô cố gắng hít một hơi sâu, lí nhí nói: "Mẹ, có phải mẹ không thích con và anh Thẩm An Bình ở bên

nhau không?”

Lưng bà Cố khẽ khựng lại, sau đó bà đặt chiếc bát xuống, lau sạch tay, quay người đối diện với Cố Bình An. Trên đôi mắt phượng xinh đẹp của bà đã bắt đầu xuất hiện những nếp nhăn. Bà khẽ thở dài, chặt bàn tay con gái, nói: “Bình An, mẹ là mẹ của con những lời mẹ nói không bao giờ làm hại con. Mẹ dựa vào những kinh nghiệm trong cuộc đời mẹ để lựa chọn cho con con đường đúng đắn nhất, nhưng con đường đúng đắn ấy chưa chắc đã là con đường con thích đi. Vì thế mẹ sẽ lựa chọn, điều mẹ quan tâm nhất là việc con sẽ không vui. Nếu con cảm thấy không vui vì điều mẹ lựa chọn cho con thì mẹ sẽ không tiếp tục. Con hiểu không?”

Bàn tay mẹ hơi lạnh, lòng bàn tay hơi ướt, không biết là nước hay mồ hôi, bà nói, giọng rất nhỏ nhẹ, mỗi câu, mỗi từ đều cân nhắc kỹ lưỡng. Cố Bình An cảm thấy trong trái tim tràn ngập sự ấm áp.

“Mẹ...” Tiếng nức nở đè nén đã rất rõ rệt trong giọng nói của cô, một lúc lâu cô vẫn không nói được thành một câu hoàn chỉnh. Cô hít một hơi thật sâu, nếp nhăn vào lòng mẹ, giống như hồi còn nhỏ. Hành động thân mật ấy khiến bà Cố và cô đều cảm thấy không thoải mái, cũng không nói gì thêm, hai mẹ con chẳng ghen mà nước mắt cùng rơi.

“Bình An, đừng cảm ghét mẹ nhé, mẹ cũng có nỗi khổ của mình.”

“Con hiểu mà.”

“Con không hiểu đâu, rõ ràng là con không hiểu, nhưng mẹ hy vọng cả đời

này con sẽ không bao giờ hiểu điều đó.”

Cố Bình An còn chưa kịp hiểu hết những lời của mẹ, đang định lên tiếng hỏi thì tiếng chuông cửa vang lên. Tiếng chuông giòn giã bất ngờ cắt đứt cuộc đối thoại giữa hai mẹ con. Cố Bình An rời khỏi vòng tay mẹ, bước ra khỏi căn bếp. Vừa bước lên đã nhìn thấy Thẩm An Bình vốn phong trần, hiên ngang đang ngoan ngoãn lơ đãng theo sau bố cô. Bộ dạng ấy của anh, cô đương nhiên chưa bao giờ nhìn thấy, ở bên ngoài, anh lúc nào cũng là người phong độ ngồi ngời, chưa bao giờ cô nhìn thấy anh trong bộ dạng như thế này. Anh cao hơn bố cô nửa cái đầu nhưng lại đang cúi thấp, đứng nói chuyện với bố cô, thỉnh thoảng gật đầu một cái, lông mày nhíu chặt khiến người khác có cảm giác họ đang nói chuyện gì đó rất nghiêm túc, chứ không phải đang tâm sự một cách thoải mái.

Sắc mặt ông Cố không được vui lắm. Ông ngồi trên sofa, không nói gì. Thẩm An Bình cũng không dám ngồi xuống, đứng nguyên một chỗ, gương mặt lộ vẻ ngại ngùng. Thực tế, ông bà Cố đã chứng kiến anh trưởng thành từng ngày, nhà họ Cố cũng gần như gia đình anh, trước đây, trước mặt những bậc bề trên, anh cũng rất ngoan ngoãn, lễ phép, nhưng không đến mức quá căng thẳng giống lúc này, đến Cố Bình An cũng có thể nhìn ra sự căng thẳng của anh, điều đó thì lúng lúng túng túng.

Thẩm An Bình khẽ quay đầu lại, dùng ánh mắt ra hiệu với Cố Bình An, ánh mắt ấy hiển nhiên là ngầm mang ý cầu cứu. Cố Bình An húng hắng ho, bước vài bước ra ngoài phòng khách. Rót hai cốc nước cho bố và Thẩm An Bình, ngoan ngoãn ghé sát bên bố, nũng nịu giải vây: “Bố, bố làm gì thế này? Bây giờ mới tởa nghiêm khắc với Thẩm An Bình cũng hơi muộn rồi, cho anh ấy ngồi xuống đi, đứng thế này thì làm sao mà nói chuyện được?”

Sắc mặt ông Cố càng trở nên lạnh lùng, ông chẳng buồn để ý đến Cố Bình An, bước thẳng đến trước bức tường trang trí trong phòng khách. Trên bức tường treo đầy súng và dao trong suốt cuộc đời quân nhân của ông. Cố Bình An giật thót tim, vội vàng đứng bật dậy, lao đến, giữ chặt lấy bố mình, kêu lên kinh hãi: “Bố! Bố định làm gì vậy?”

Ông Cố gạt Cố Bình An ra, cất giọng lạnh lùng: “Đẹp ra, đừng có nghĩ bố chiều chuộng nên muốn làm gì thì làm, không có phép tắc gì cả. Vấn đề của con, bố sẽ giải quyết sau, xử lý cái thằng nhóc hư đốn này trước đã. Dám mà đêm nửa hôm đưa con đi làm loạn ngoài đường, bố thấy chắc nó không muốn sống nữa rồi!” Nói đoạn, ông cầm cây súng SMG kiểu cũ từ trên bức tường xuống một cách mau lẹ rồi ném phịch xuống trước mặt Thẩm An Bình.

Cây súng rơi xuống nền đá hoa sáng loáng, phát ra âm thanh chất chúa, chói tai khiến mọi người trong căn phòng đều giật mình.

Ông Cố ngày thường ôn tồn, điềm đạm là thế, lúc này lại lạnh lùng nói với Thẩm An Bình: “Tiểu tử, tôi hỏi anh, anh nghe cho rõ đây!” Giọng nói ông Cố không quá to cũng không quá nhỏ nhưng cực kỳ uy nghiêm, cả người toát ra khí chất của một quân nhân khiến Thẩm An Bình đã chứng kiến nhiều cảnh tượng như thế này cũng cảm thấy da đầu tê rần. Anh ngẩn người, ngoan ngoãn gật đầu, nghe thấy tiếng ông Cố hỏi, giọng nghiêm nghị: “Anh nói thật cho tôi biết, anh đã động tới con gái tôi chưa?”

Cố Bình An không ngờ bố mình sẽ hỏi một câu như vậy, chỉ cảm thấy máu nóng trong người như dồn hết lên mặt. Cô liếc nhìn Thẩm An Bình, anh chưa kịp trả lời, cô đã lớn tiếng hét: “Churachurachura!!!”

Bố cô trừng mắt nhìn, trầm giọng trách móc: “Càng ngày càng không có phép tắc gì cả, không hỏi con, con nói chen vào cái gì?” Nói xong, ông nhìn Thẩm An Bình, nhắc lại câu hỏi một lần nữa: “Nói thật cho tôi biết, anh đã làm gì chưa?!”

Thẩm An Bình cũng không biết đầu óc mình có đang làm việc hay không. Anh cảm thấy xấu hổ như thể những vết sẹo thâm kín nhất trên người đều bị phơi bày. Chẳng biết có phải vì những lúc căng thẳng cực độ con người ta bất ngờ trở nên thoải mái, bạo dạn hơn hay không, lúc này anh cũng không hiểu điều gì đang xảy ra, anh có một cảm giác siêu thoát nhẹ nhàng đến thần kỳ. Anh hít một hơi thật sâu, ngẩng cao đầu về bất khuất, đối diện với ông Cố một cách thẳng thắn, ôn tồn trả lời: “Rồi ạ!”

Ông Cố nhất thời tức tối, hai mắt mở lớn. Ông trừng mắt nhìn Cố Bình An rồi nhìn xung quanh, sau đó bỗng cầm chiếc gạt tàn trên chiếc bàn uống nước lên. Cố Bình An thấy tình thế bất ổn, vội vàng lao lên phía trước chắn trước Thẩm An Bình, mặt cúi gằm, lớn tiếng hét: “Bố, bố đừng nóng giận quá, bố đánh chết Thẩm An Bình thì con cũng không thiết sống nữa! Con bây giờ đã là người anh Thẩm An Bình rồi, anh ấy có là tên cặn bã thì con cũng chấp

nhận!”

Bốn bề bỗng yên ắng, Cổ Bình An chỉ nghe thấy từng hồi trống ngược đập thình thịch của chính mình, dường như trái tim cô đang muốn phá tan lồng ngực mà thoát ra ngoài vậy, cảm giác lạnh lẽo đến ghê rợn xâm chiếm khắp cơ thể khiến một lúc lâu sau, cô cũng không dám ngẩng lên. Thời gian cứ lặng lẽ trôi từng giây, hồi lâu cô mới cảm thấy có điều gì đó không bình thường. Công nương ngừng ngược nhìn Thẩm An Bình, trong đôi mắt đen như mực ấy hoàn toàn là sự vui sướng và bất ngờ, giây phút ánh mắt họ chạm nhau ấy, Cổ Bình An chỉ cảm thấy ngược ngừng. Cho đến khi cô đưa mắt nhìn về phía bố mình, mới phát hiện nụ cười cô che giấu sau khi diễn thành công một vở kịch đáng ghét.

Cô chưa kịp có phản ứng, bố cô đã đặt chiếc gạt tàn xuống, bật cười thành tiếng giòn tan. Ông phui tay đứng đó, nói nhẹ nhàng như đang nhắc đến chuyện ăn cơm uống nước thường ngày: “Hai đứa bay đều lớn rồi, những việc khác bố không quản nữa, nhưng việc hôn sự thì phải tiến hành thôi!”

Ông bước đến trước mặt Thẩm An Bình, nói nghiêm nghị: “Con gái ta mà tên tiểu tử như cậu cũng dám động vào, muốn chết phải không? Ngay lập tức giải quyết xong việc hôn sự trong tháng này! Cậu cứ thử làm chậm trễ xem!”

Thẩm An Bình thấy ông Cổ đã chấp nhận, vui mừng ra mặt, cười tí mắt, trả lời: “Bố hãy yên tâm, con rõ hiểu rồi ạ, bọn con đều hiểu rồi ạ!”

“Bố cái mà bố! Thử đối xử không tốt với con gái ta xem, ta cho cậu một phát súng luôn!” Ông Cổ tuy ngoài miệng vẫn rất cứng rắn nhưng nụ cười khó lòng che giấu trên gương mặt ông đã làm lộ cảm xúc thật sự của ông lúc này. Cổ Bình An lúc này mới vỡ lẽ, bố cô đang trêu đùa bọn họ.

Ngay lập tức mặt cô tối sầm. Cô hậm hực nói: “Thì ra bây giờ đến bố cũng biết trêu đùa con rồi!” Cô quay lại, nói với Thẩm An Bình: “Em đã nói sẽ lấy anh chưa hả? Anh đã hiểu, hiểu cái gì mà hiểu?!”

Tất nhiên, người bị lừa một vỏ là Cổ Bình An cũng có chút hậm hực, bực tức, nhưng trong tình huống này, cô có nói gì thì cũng chẳng có tính uy hiếp.

Bố cô ra sức tác thành mối “nguyệt duyên” của hai người bọn họ, vốn dĩ thúc giục hai người bọn họ làm thủ tục từ năm ngoái nhưng Cổ Bình An không đồng ý, cô càng nghĩ càng thấy là do bố cô sợ đêm dài lắm mộng, cứ như sợ bọn họ sẽ hối hận vậy, vì thế cô không muốn đồng ý, việc hôn nhân đại sự sao có thể dễ dàng như vậy được? Điều quan trọng nhất là cô vẫn còn những toan tính của riêng mình. Tuy cô ngang ngược nhưng cũng biết việc hôn nhân không phải trò đùa. Thậm chí có thể nói cuộc hôn nhân không thể là trò đùa.

Cuối cùng, mọi người đã đạt được sự nhất trí, đính hôn trước rồi kết hôn sau.

Đối với Cổ Bình An, nhà họ Thẩm không có bất cứ điều gì không vừa ý, các bậc trưởng bối nhà họ Thẩm lúc nào cũng cảm thấy với tính cách của cái tên nghịch tử tiếng xấu đồn xa Thẩm An Bình này, cả đời khó kiếm được một người con gái tử tế, không ngờ anh lại giỏi giang đến vậy, tìm được một người môn đăng hộ đối, lại hiểu rõ lai lịch. Đứa trẻ Cổ Bình An này, từ nhỏ đến lớn họ đều chứng kiến sự trưởng thành của cô, cộng thêm gương mặt ngoan ngoãn, hiền lành bẩm sinh của Cổ Bình An, rất được các vị trưởng bối yêu quý, vì thế Thẩm gia hết mực yêu thương cô, chỉ tiếc một nỗi chưa rước cô về nhà mà thôi.

Năm mới đã đến gần, dưới sự giục giã đến phát điên của bố mẹ, cuối cùng Cổ Bình An cũng thỏa hiệp, nhân lúc trước Tết, chọn một ngày, cùng Thẩm An Bình về nhà bà nội cô.

Ông nội Cổ Bình An xuất thân là một hồng quân, bốn đứa con do ba bà mẹ khác nhau sinh ra, thời đại ấy vừa chiến tranh vừa bệnh tật ông nội Cổ Bình An đã cưới tới ba bà vợ. Hai người vợ trước, một người làm công tác văn hóa, một người là tiểu thư khuê các, đều không chịu nổi sự khó khăn của thời chiến loạn, sinh con chưa được bao lâu thì lâm bệnh rồi qua đời. Về sau, ông nội Cổ Bình An thấy cảnh các con không có ai nuôi nấng nên đã cưới bà nội của Cổ Bình An bây giờ làm vợ. Bà chính là mẹ đẻ của bố và cô ruột Cổ Bình An, xuất thân từ một gia đình bình thường, phụ thân là một thầy đồ, mẫu thân là một nông phụ thật thà, chân lấm tay bùn. Bà nội Cổ Bình An vốn cũng có cơ hội để được học hành, nhưng do hai bên phụ mẫu đều là những người bảo thủ trong xã hội cũ, cho rằng con gái thì bất tài mới có đức, vì thế bà nội Cổ Bình An chỉ học xong cấp hai đã phải nghỉ học ở nhà làm ruộng với cha mẹ. Bà nội Cổ Bình An ngày trước là người rất xinh đẹp, nhưng trong một thời gian dài chịu sự tác động của truyền thống và mê tín của xã hội cũ, tư tưởng lạc hậu, không hề xứng với ông nội Cổ Bình An. Khi đó, ông nội Cổ Bình An là bộ đội thoát ly, bên mình vẫn còn con nhỏ, không thể gửi đi đâu khác. Ông vừa phải lo chiến đấu vừa phải chăm sóc những đứa con của hai bà vợ trước, một chàng trai có ý chí sắt đá bị đặt vào tình cảnh khó khăn. May mà khi ấy bà nội Cổ Bình An thấy một người đàn ông như ông chăm sóc những đứa trẻ quá lúng túng, vụng về nên đã nguyện giúp ông chăm sóc những đứa nhỏ. Về sau, khi ông nội Cổ Bình An rời khỏi vùng đất ấy, đã đem bà nội Cổ Bình An theo cùng, sau đó mới sinh ra bố và cô ruột Cổ Bình An.

Ông bà nội Cổ Bình An đều hết mực yêu quý Thẩm An Bình. Từ nhỏ đến lớn anh đều rất ưu tú, giỏi giang, hầu như gia đình nào cũng thích anh, đặc biệt là khi so sánh với tên tiểu tử nghịch ngợm Quan Đại Bảo, anh càng được yêu quý.

Trước khi khuất núi, bà nội Cổ Bình An nắm chặt lấy tay cô, cười hiền hậu, nói: “Con bé này tuy là con gái nhưng từ nhỏ đến lớn còn nghịch ngợm hơn cả con trai, giống bố cháu y đúc. Hồi nhỏ, trẻ con nhà nào cũng chơi trò mò giấy trong hộp, chỉ có cháu, con gái mà đi mò súng của bố.”

Cổ Bình An nghe vậy mỉm cười, cô nào biết việc đi mò những mảnh giấy viết sẵn trong hộp mà bà nội nhắc đến, cái việc mà bất cứ đứa trẻ nào cũng đã trải qua ấy lại là lần thay đổi quan trọng nhất trong cuộc đời cô.

Cô có thể có được một cuộc sống yên bình, hạnh phúc như bây giờ, tất cả là do hồi còn nhỏ xíu, từ trên bục chơi trò chơi mò giấy trong hộp, cô đã mò được một khẩu súng.

Cô luôn là người chiến thắng trong các cuộc cá cược, cô đâu biết rằng, kể từ khi còn nhỏ xíu cô đã như vậy rồi. Cô cũng đâu biết rằng, vì cô chiến thắng nên một người thân thiết của cô đã phải khổ sở biết bao.

Ngày đính hôn được quyết định sẽ tổ chức sau dịp Tết. Thẩm An Bình cũng không có ý kiến gì, hai người bọn họ trước Tết đều rất bận, vì thế đến một mâm cầu hôn cho ra hôn Thẩm An Bình cũng chẳng có được. Điều này khiến Cố Bình An cảm thấy có chút hụt hẫng.

Hiếm hoi lắm mới có thời gian rảnh rỗi, cô kéo Quan Tiểu Bảo đi shopping cho thoải mái đầu óc. Ai ngờ cô còn chưa kể lễ, Quan Tiểu Bảo đã chộp nói trước: “Cậu không thể hiểu nổi bà chị họ mình giỏi kể lễ thế nào đâu, bảo hại mình ngồi nghe suốt cả đêm. Suốt cả một đêm đấy, cậu có biết như thế có nghĩa là thế nào không?” Cô nói với vẻ bức dọc, ngồi ôm cốc trà trước mặt rồi uống ừng ực đến gần cạn, rồi mới đặt cốc trà xuống. “Cậu không thể biết được phụ nữ đã kết hôn đáng sợ thế nào đâu! Mấy chuyện nhặt nhẻo trong cuộc sống mà chị ấy cũng có thể sùi sụt kể lễ với mình lâu như vậy. Trước khi kết hôn, mọi người đều phản đối, chị ấy lấy một gã đàn ông như thế thì sao có được tương lai tốt đẹp? Mọi người đều biết họ sẽ không hạnh phúc nhưng chị ấy lại cứ muốn làm theo ý mình.” Quan Tiểu Bảo nói đoạn, bỗng ngẩng lên nhìn Cố Bình An, vẻ mặt nghiêm túc, nói rõ ràng từng từ: “Thật không hiểu sao người ta lại cứ phải kết hôn. Kết hôn đúng là một quá trình ngày tháng dài lê thê khiến hai người càng thêm ghét nhau mà thôi.” Cô ngắt phất lên. “Đúng là một tai họa! Ác mộng!”

Cố Bình An đang uống nước, bị giọng nói cao vút bất ngờ của Quan Tiểu Bảo dọa cho tay run lên, những giọt nước lạnh giá rớt xuống tấm khăn trải bàn màu be tinh xảo, trên mặt bàn lập tức xuất hiện những vết nước có hình dáng kỳ quái.

Động tác lỡ tay ấy của cô cuối cùng cũng khiến Quan Tiểu Bảo ý thức được mình vừa nói ra những lời không phù hợp cho lắm. Cô ấy bật cười như để lấp liếm, lí nhí nói: “Này, Cố Bình An, không phải mình đang nói cậu đâu, là do mình bị bà chị họ làm phiền quá mức thôi, cậu cũng biết mỗi lần không được ngủ đủ giấc là mình đều như thế, hệ nội tiết có vấn đề!”

Gương mặt Cố Bình An không chút biến đổi, chỉ khẽ cúi đầu, hàng mi dài an nhiên rủ xuống, che đi sự bối rối trong đôi mắt. Lúc này đầu óc cô không thể tập trung, cũng không biết cô đang nghĩ gì khiến Quan Tiểu Bảo có vẻ bối rối, tìm đập liên hồi.

Cô gọi như thăm dò: “Bình An à?”

“Mình không sao.” Cố Bình An không ngẩng lên.

“Những điều này không ảnh hưởng đến mình được đâu, mình chỉ đang nghĩ, còn có việc đáng ghét gì mà mình chưa làm, mình cảm thấy mình đều đã làm hết rồi!”

“Phil!” Quan Tiểu Bảo phì cười. “Làm mình sợ chết khiếp, cứ tưởng cậu vì những lời nói của mình mà nghĩ ngợi cơ, nhưng mình thấy cũng phải, mọi chuyện kinh khủng cậu đều làm với Thẩm An Bình rồi, hai người bọn cậu có kết hôn hay không đều là định mệnh hại lẫn nhau, không giống người bình thường.”

Cái miệng tai họa của Quan Tiểu Bảo cuối cùng cũng nhận được cái lườm từ Cố Bình An. Cô lạnh lùng nói: “Sống chán ngấy rồi, vốn không muốn kết hôn cùng anh ấy, sau những lời này của cậu cũng phải cười cho bằng được, cậu hãy nhớ rõ cho mình, nếu như mình kết hôn trước cậu thì cậu phải mừng mình một cái hồng bao mười vạn tệ đấy!”

“Cụ oi, cụ giết con đi cho xong, cụ biết trong tài khoản của con bắt đầu bằng chữ số 0 mà!”

“Mình không cần biết, cậu nói được mà không làm được, không đáng mặt đàn ông!”

Quan Tiểu Bảo nức nở. “Mình vốn không phải là đàn ông, mình là phụ nữ một trăm phần trăm.”

Cố Bình An vỗ bịch xuống ghế, giọng gầm gừ: “Sao hả? Thích giờ trò à?”

“Được rồi, được rồi...” Quan Tiểu Bảo xua xua tay. “Vốn định mua một chiếc Hermès hồi lộ mình, giờ thì thuộc về cậu rồi nhé! Tiện thể mình còn tặng cậu một món quà hậu hĩnh, cái tên hư đồn Đại Bảo nói cho mình, bảo mình âm thầm nói với cậu, tuyệt đối đừng tiết lộ cho Thẩm An Bình biết là do anh em mình nói đấy nhé!” Cô hạ thấp giọng nói: “...”

Thực ra, việc mà Quan Tiểu Bảo nói, cô thực sự không có hứng thú. Kể từ ngày quyết định sẽ ở bên Thẩm An Bình, cô đã tự nhủ, không suy xét đến quá khứ. Những tình sự trong quá khứ của Thẩm An Bình, cho dù biết hay chưa từng biết, cô cũng không có hứng thú, dù sao giờ đây anh hứa sẽ ở bên cô, chẳng phải như thế là đủ rồi ư?

Nhưng cái tên đáng ghét Quan Đại Bảo cứ như sợ thiên hạ chưa đủ loạn, không biết từ đâu mà anh ta biết được Thẩm An Bình đã mua một chiếc nhẫn, liền gọi Quan Tiểu Bảo đến tra hỏi, cứ như Thẩm An Bình được sống vui vẻ thì cảm thấy không thoải mái vậy.

Cố Bình An mỉm cười, trả lời: “Tiểu Bảo, mình phát hiện ra rằng hình như Đại Bảo yêu Thẩm An Bình thì phải, bây giờ mình kết hôn với Thẩm An Bình, anh ta đau khổ cùng cực nên tìm cách phá!”

Quan Tiểu Bảo cũng hòa theo, cười, nói: “Chưa biết chừng, nhìn độ dính nhau của hai người bọn họ mình thấy có gì không bình thường, cậu đừng đắc ý vội, không chừng cậu bị nổ tung xác ấy chứ!”

“Cút ra xa một chút đi!”

Sau khi chia tay Quan Tiểu Bảo, Cố Bình An nhận được điện thoại của Thẩm An Bình mời đi ăn tối.

“Buổi chiều anh có hai cuộc họp, vì thế mình đi muộn một chút, bây giờ em ở đâu, anh qua đón nhé?” Thẩm An Bình rất hiếm khi giải thích về công việc của mình nhưng cách anh nói với cô lại rất tự nhiên.

“Không cần đâu, em về nhà rồi!” Giọng nói của Cố Bình An có chút lạnh lùng, sau đó, để ý thấy câu nói của mình không ổn, cô liền giải thích: “Buổi chiều em đi mua đồ với Quan Tiểu Bảo, ăn xong rồi mới về nhà.”

Thẩm An Bình “ừ” một tiếng, cũng không biết cảm xúc thế nào, hai người ở hai đầu điện thoại, chẳng ai biết được tâm trạng của nhau.

“Bình An, có phải em cảm thấy không khỏe không?”

“Không mà.” Cố Bình An phủ nhận theo bản năng, “Sức khỏe của em rất tốt, không có bệnh gì, cũng không đau chỗ nào.”

“Anh nói trong lòng em... có phải có điều gì không vui?”

Cố Bình An nhất thời khựng lại. Cô cũng không biết mình đang khó chịu điều gì, do dự điều gì, không vui điều gì, chỉ cảm thấy chột dạ, vì thế gần đây, mỗi khi gặp Thẩm An Bình, cô đều cảm thấy không tự nhiên, thậm chí có lúc còn muốn tránh mặt.

Cô im lặng một hồi rồi bất ngờ nhớ đến lời Quan Tiểu Bảo nói lúc chiều, liền bịa một câu: “Em đang nghĩ xem chiếc nhẫn hồi đó anh mua là tặng cho ai, nghe nói từ trước đến giờ anh không tặng nhẫn cho phụ nữ.”

Lần này thì đến lượt Thẩm An Bình ở đầu máy bên kia chìm vào im lặng, một lúc sau, anh mới hỏi: “Em quan tâm à?” Cố Bình An chưa kịp trả lời, Thẩm An Bình đã mỉm cười. “Con bé này, vì chuyện này mà không vui à?... Quay đầu lại đi, anh đưa em đi tìm nhẫn.”

Cố Bình An cầm điện thoại, quay đầu lại, gương mặt ngơ ngác. Sau giây phút ngẩn ra, cô cảm thấy một sợi dây thần kinh như vừa bị cắt đứt phụt, toàn thân kích động đến run lên bần bật. Sự xuất hiện của Thẩm An Bình quá đột ngột khiến cô mờ to mắt chiếc điện thoại cũng rơi xuống đất.

Cô kinh ngạc đưa tay ôm miệng, không thể tin nổi Thẩm An Bình lại ở ngay sau lưng mình.

“Anh...”

“Nơi anh họp ở ngay con phố đối diện nhà em.” Thẩm An Bình nhún vai vẻ chẳng mấy quan tâm. “Những lần trước đều là em dọa anh, lần này anh dọa em thử xem, coi như hòa.”

Cố Bình An nhìn nụ cười giống như một đứa trẻ trên gương mặt Thẩm An Bình, trong lòng bất giác trào dâng cảm giác ấm áp đến lạ kỳ. Cô bật cười hạnh phúc.

Hai người đứng nhìn nhau, cách nhau chỉ vài bước chân, thời gian như ngừng lại, tạo nên sự an nhiên và tĩnh lặng hiếm có giữa hai người.

Thẩm An Bình mặc bộ com lê màu nâu bạc, trở nên hào hoa, lấp lánh lạ thường dưới ánh trăng màu bạc. Thứ màu sắc diệu kỳ ấy khi khoác lên người anh khiến người khác cảm thấy vô cùng phù hợp.

Cố Bình An ngẩng nhìn vẻ ngơ ngẩn, ngốc nghếch đứng im, không cử động cũng không nói gì. Nhìn thấy gương mặt ngẩn ngơ ấy của cô, Thẩm An Bình liền khẽ húng hắng ho, nhắc nhở cô về sự tồn tại của mình.

“Em gái, có đi tìm nhẫn nữa không đây? Chẳng phải em rất quan tâm sao?” Anh mỉm cười, vừa mở cửa xe vừa đưa tay làm động tác mời cô vào.

“Ai quan tâm chứ?” Tuy ngoài miệng làu bàu nhưng Cố Bình An vẫn ngoan ngoãn bước lên xe. Nói thật là cô rất tò mò về chiếc nhẫn ấy. Dù sao thì tuy Thẩm thiếu gia phong hoa tuyết nguyệt ở ngoài nhưng nghe nói cũng có rất nhiều nguyên tắc, ví dụ như chưa bao giờ tặng nhẫn cho phụ nữ.

Thẩm An Bình lái xe trở lại ngôi trường ngày xưa. Cố Bình An cảm thấy đầu óc mình xáo trộn.

“Sao lại tới đây? Chẳng phải bảo là đi tìm nhẫn sao? Không phải anh đã tặng nó cho một cô giáo đấy chứ?” Cô ngẫm nghĩ, giáo viên không phải mẫu người mà Thẩm An Bình thích.

Thẩm An Bình trở lại với dáng điệu hờ hững ngày thường kéo tay Cố Bình An rồi bước vào theo lối cổng sau.

Mười mấy năm không quay trở lại trường, Cố Bình An cảm thấy rất nhớ ngôi trường này, dọc đường đều nhớ lại từng chút, từng chút ký ức, ngôi trường cũ đã được trùng tu, mọi thứ đều đã thay đổi, chỉ có cây quýt phía cổng sau là vẫn còn đó.

Thẩm An Bình kéo tay Cố Bình An dừng lại trước cây quýt. Cố Bình An rời tay Thẩm An Bình, nhìn cây quýt rồi lại đưa mắt nhìn ra mặt sông trong vạt nước chảy êm đềm cách đó không xa.

“Nhẫn ở đây à?”

Thẩm An Bình vừa cời áo vest vừa trả lời: “Ở đây.”

“Anh cời đồ ra làm gì?” Cố Bình An nhìn những hành động của anh, càng không hiểu gì.

“Anh đã từng mua một chiếc nhẫn, khi ấy anh chuẩn bị cầu hôn với em, nhưng anh chưa kịp mở lời thì em đã từ chối, vì thế anh vứt nó xuống sông.” Anh giải thích, cời tiếp giày. “Bây giờ em đòi anh nhẫn, anh chỉ còn cách xuống dưới đó mò thôi.” Nói xong, anh nhảy luôn xuống sông, “tôm” một tiếng.

Cố Bình An đứng trên bờ lúc này mới kịp phản ứng, lớn tiếng hét lên với Thẩm An Bình đã nhanh chóng nhảy xuống sông: “Này! Thẩm An Bình, Anh có bị điên không đây? Trời lạnh thế này anh làm cái gì thế hả?! Mau lên bờ cho em!!!”

Đứng trên bờ, cô rối rít nhảy lên, nhưng người nhảy xuống sông vẫn chẳng thấy lên. Thình thoảng anh ngoi lên để hít một hơi, còn chưa đợi cho Cố Bình An kịp gọi, anh đã lặn xuống khiến cô sợ hãi đến phát khóc.

Cô bỗng có cảm giác căm ghét chính mình. Dòng sông này nếu nói sâu cũng không phải mà nói nông cũng không hẳn, chiếc nhẫn rơi xuống đó sao có thể mò lên được? Cái tên ngốc Thẩm An Bình, tại sao lại phải đi mò chứ?

Cô nhớ lại sự do dự thường trực trong mình, cuối cùng cũng hiểu ra, giống như Quan Tiểu Bảo nói, kết hôn là một quá trình dài đằng đẵng khiến đối phương càng ghét mình hơn, cô không muốn điều đó xảy ra, việc cô giữ mãi tình trạng không thể đạt được mới là nguyên tắc tốt nhất, vì thế cô không muốn rất nhiều năm sau sẽ trở thành một món ăn nhạt nhẽo, bỏ thì thương, vương thì tội của Thẩm An Bình. Cô hy vọng bản thân mình cả đời này sẽ được Thẩm An Bình theo đuổi, một tình yêu như vậy mới mãi mãi không mất đi cảm giác tươi mới.

Tại sao cô lại có ý nghĩ như vậy chứ?

Lúc này, trước mắt cô là một khoảng mờ mịt. Những làn gió lạnh cắt da cắt thịt của mùa đông tấp vào mặt khiến cô có cảm giác đau đớn, chân tay đã đông cứng từ lâu, nhưng cái tên ngốc ngếch dưới lòng sông kia vẫn chẳng hề tiếc sức lực của mình, lặn xuống để tìm chiếc nhẫn.

“Thẩm An Bình, anh lên đi, không cần tìm nữa, không tìm thấy được đâu! Cho dù không có nhẫn, em cũng sẽ cưới anh.” Giọng nói của Cố Bình An run run. Cô cũng không hiểu là do lạnh hay vì sợ hãi.

Giọng nói của cô bị tiếng sóng vỗ vào bờ sông che lấp, nước sông giống như một dải ánh sáng, hút hết những tiếng gọi của Cố Bình An. Chân tay luống cuống, cô quỳ bên bờ sông, không biết làm sao để gọi được người dưới sông kia.

“Tìm thấy rồi!” Người dưới lòng sông bỗng ngoi lên khỏi mặt nước, mang theo một đám rong rêu, tiếng róc rách lúc này nghe vui tai giống như lời thì thầm của tạo hóa.

Toàn thân Thẩm An Bình ướt sũng, anh từ từ ngoi lên, đầu tóc rũ rượi, chẳng còn vẻ gì là đẹp trai.

Anh bước đi, theo mỗi bước chân là một vệt nước dài, nhưng gương mặt vô cùng vui sướng, hí hửng. Trong đôi mắt sâu thẳm như mặt giếng cổ không gợn sóng ấy lúc này dường như đang tỏa ra những tia sáng lấp lánh.

Giống hệt cảnh quay cận cảnh trong phim, từng chút, từng chút kéo lại gần, Thẩm An Bình bước đến trước mặt Cố Bình An, gương mặt anh trang nghiêm và thành khẩn, giống như một tín đồ. Anh quỳ một chân xuống trước mặt Cố Bình An, nâng chiếc hộp đựng nhẫn màu bảo lam lên. Anh mở nắp hộp, một chiếc nhẫn nằm gọn trong chiếc hộp đã ướt nhẹp, trong một đêm dưới ánh trăng chiếu rọi như đêm nay, nó bỗng trở nên long lanh đến lạ kỳ.

Vào giây phút nhìn thấy chiếc hộp đó, Cố Bình An khóc òa lên. Cô dùng tay lau những giọt nước mắt, cầu nhàu trách móc: “Đồ lừa bịp, còn nói là tìm thấy rồi, nghĩ em là đứa ngốc chắc! Ở đâu ra cái kiểu đến hộp mà vẫn còn giữ được?”

Thẩm An Bình cười. “Chiếc nhẫn kia mất tới mấy tháng rồi, chìm sâu trong bùn rồi, không tìm thấy được nữa.”

“Biết rõ là không tìm được nữa mà anh còn nhảy xuống làm gì? Giữa trời mùa đông, anh bị điên à?” Cô lau nước mắt, nước nở mưng mủ Thẩm An Bình. Anh đứng là bị thân kinh, khiến người ta phát khóc. Sao mà đáng ghét thế không biết!”

“Không diễn màn khổ nhục kế đến phút chót thì làm sao em chịu làm vợ anh chứ?” Anh nói, giọng rất nghiêm túc, nghe ra còn có lý nữa chứ!

“Cút đi! Anh mau cút đi, cút đi!”

“Bình An!” Thẩm An Bình bỗng trở nên nghiêm túc, một tay cầm chiếc nhẫn, một tay nhấc bàn tay Cố Bình An lên. Toàn thân anh đang run lên vì ướt lạnh, nhưng đôi mắt đen tuyền vẫn nhìn thẳng vào Cố Bình An, giọng nói tràn ngập sự kiên định và bình tĩnh: “Bình An, hãy lấy anh nhé, cả cuộc đời này, hãy để anh được chăm sóc em!”

Rất lâu sau, Cố Bình An vẫn ôm chặt miệng để ngăn tiếng khóc vỡ òa. Một cơn gió đêm lạnh buốt thổi đến khiến cô rùng mình. Mắt rưng rưng, cô mắng mỏ Thẩm An Bình: “Đồ điên, anh như thế này mà em không đồng ý thì chắc anh chết công à?”

Thẩm An Bình gạt đầu khẳng định? “Đúng thế!”

“Vô si!” Cố Bình An lườm anh một cái. “Còn không mau đeo nhẫn cho em! Sắp chết công thật rồi. Rốt cuộc là anh chăm sóc em hay em chăm sóc anh đây?”

Thẩm An Bình sung sướng cười lớn rồi nhấc chiếc nhẫn ra, vì trời quá lạnh, bàn tay anh run rẩy bầy, rõ ràng chỉ là một động tác hết sức đơn giản nhưng anh phải dùng hết sức lực, mất một phút anh mới đeo xong chiếc nhẫn lên ngón áp út của Cố Bình An. Mười mấy năm rồi bọn họ chưa từng được cười như thế, giây phút này, lúm đồng tiền bên má trái của anh như thoát ần thoát hiện, người thì ướt sũng mà vẫn khiến người ta cảm thấy ấm áp.

Đêm hôm đó, có lẽ do quá mệt và rét nên Thẩm An Bình ngủ rất sâu. Hơi thở của anh đều đều, giống như đứa trẻ vừa được kẹo trong giấc mơ, trên mặt thấp thoáng nụ cười ngọt ngào. Anh rất ít khi không chú ý phòng bị trước người khác thế này, cho dù có là trước mặt những người thân thiết nhất anh cũng

luôn giữ chừng mực, không biết có phải do cảm giác không an toàn vốn có tạo nên hay không.

Cố Bình An khẽ đặt tay lên ngực, nghiêng người ngắm nhìn anh. Cũng chẳng biết đầu óc anh có chỗ nào không ổn, lúc trở về còn giày vò cô một trận rồi mới ngủ. Cô vốn không thích có những hành động quá thân mật với anh, nhưng khi cô yếu ớt đưa tay lên đẩy anh ra, chiếc nhẫn đeo trên tay khẽ quệt lên da anh, anh kêu lên một tiếng nhưng ham muốn vẫn không hề mất đi, bàn tay tiếp tục dạo khắp trên dưới. Cố Bình An vốn muốn đẩy anh ra nhưng cuối cùng lại quyết định không đẩy nữa, nụ cười của Thẩm An Bình trở nên gợi tình trong ánh đèn mờ ảo khiến Cố Bình An thấy trong lòng trào dâng cảm giác ấm áp.

Người đàn ông này cô đã quen hơn hai mươi năm rồi, nhưng cô không hề biết anh lại ngốc nghếch đến vậy, nổi hứng nhảy xuống sông giữa trời mùa đông lạnh giá, đổi lại là sự ghé thăm của cảm cúm đại thần. Nhưng sức khỏe anh rất tốt, mệt một chút, uống vài viên thuốc đã ngủ luôn được.

Còn Cố Bình An không thể ngủ nổi, giờ ngón tay tròn trịa, thon thả lên, khẽ chạm vào gương mặt nằm nghiêng của Thẩm An Bình, ngủ quan như tạc, Cố Bình An cứ đưa tay lên xuống như vậy, mang theo cả nỗi niềm yêu thương.

Chiếc đồng hồ treo tường vẫn dịch chuyển theo quy luật, trong căn phòng hết sức yên lặng, chỉ nghe thấy tiếng “tích tắc... tích tắc,” nhẹ nhàng vọng lại, giống như tiếng đập nhịp nhàng của trái tim anh và trái tim cô lúc này.

Những bóng cây khẽ đu đưa ngoài cửa sổ, ánh trăng như dát bạc giống một tấm khăn mỏng manh, nhẹ nhàng dang tay ôm trọn cả thành phố vào lòng, ánh sáng chiếu lung linh, khẽ sà mình xuống bên bệ cửa sổ, tạo thành một khung cảnh mỹ lệ, kỳ ảo, mọi thứ đều im lìm giống như một góc quay đổi cảnh trong phim, tự nhiên mà hòa hợp.

Những giây phút im lặng đến mức có thể nghe thấy nhịp đập của trái tim mình luôn khiến cho con người ta muốn hồi tưởng một cách kỳ lạ. Cô đương nhiên cũng không phải ngoại lệ. Cô bất giác nhớ lại đoạn nói chuyện điện thoại nghe được trước đó không lâu.

“Là mẹ có lỗi với con, tất cả đều là lỗi của mẹ, con đừng nên trách móc bản thân mình.”

“Phi Phi, hãy tha lỗi cho mẹ, nếu như cho mẹ một cơ hội lựa chọn lại từ đầu, mẹ nhất định có chết cũng sẽ giữ các con lại bên mình.”

“Trong lòng mẹ, con và Bình An đều như nhau.”

“Hãy cho mẹ một cơ hội để chuộc lỗi, mọi lỗi lầm, sai trái đều do mẹ gây nên.”

Thực ra cô muốn về nhà sớm hơn một ngày nhưng lo bố sẽ cho Thẩm An Bình một trận. Thực tế, cô còn có một suy nghĩ ích kỷ, cô thấy sợ, cô vẫn chưa muốn kết hôn. Cô luôn cảm thấy mọi việc tiến triển theo hướng khiến cô không kiểm soát được, cô muốn bình tĩnh hơn, vì thế cô đã lựa chọn trở về nhà. Nhưng cô không thể ngờ sẽ bắt gặp mẹ lên lút gọi điện thoại như vậy, cô càng không thể ngờ mình sẽ bắt gặp một hoàn cảnh như thế này. Chiếc gai lúc nào cũng nằm trong lòng cô không ngờ lại phát triển theo chiều hướng nằm ngoài mọi dự liệu của cô, cô phải đối mặt với nó như thế nào đây?

Cô ôm chặt chiếc túi xách, loạng choạng ngồi xuống vườn cây cách nhà mình không xa, toàn thân mệt mỏi, mềm nhũn không muốn cử động.

Gần đây cư dân mạng thường thích trêu đùa rằng thời gian là một con dao chọc tiết lợn. Trước kia, cô luôn cảm thấy điều đó thật buồn cười, nhưng vào giây phút ấy, cô lại cảm thấy những lời đó thật chí lý. Con dao ấy chọc sâu vào da thịt khiến trái tim đau tan nát.

Cô cảm thấy mình luôn trốn chạy đến mức nực cười. Cô cố chạy thật xa, không muốn đối diện với mẹ mình, không hề chất vấn, không hề trách móc, chỉ trốn chạy theo bản năng, cô cũng không biết bản thân mình đang chạy trốn điều gì và có trốn được không, tất cả đều đã quá rõ ràng rồi, không phải sao?

Cho dù Mạc Phi có phải là con của mẹ đi chăng nữa, mẹ cũng đã nói rồi, trong lòng mẹ, cô và Mạc Phi luôn luôn ngang hàng.

Cô chưa xót bật cười thành tiếng.

Tại sao cô lại cười chứ? Vốn dĩ cô nghĩ rằng sẽ khóc một trận thật lớn cơ. Nhưng sự đau đớn trong lòng cô không hề vỡ òa theo đoạn đối thoại trong điện thoại khi nãy của mẹ và cô ta. Cô bình tĩnh đến mức chính cô cũng cảm thấy bất ngờ.

Buổi tối hôm ấy, cô ngủ rất say, ngày hôm sau lại cùng Quan Tiểu Bảo trở về nhà.

Cô không phủ nhận bất cứ sự châm chọc nào của người khác, cũng không muốn nhắc đến việc không muốn sống cùng Thẩm An Bình với mẹ hoặc bố mình.

Khi thái hậu đang rửa bát, Cố Bình An hỏi bà: “Có phải mẹ không muốn con và Thẩm An Bình ở bên nhau không?” Cô ngủ suốt một đêm, nghĩ ngợi mông lung cũng suốt một đêm, cuối cùng cô muốn đánh cược một ván, đánh cược vị trí của bản thân mình trong lòng thái hậu.

Câu trả lời của thái hậu đã không làm cô thất vọng. Cô cảm thấy sung sướng. Giữa cô và Mạc Phi, cuối cùng thái hậu đã lựa chọn cô.

Cô là người đã cá cược là sẽ thắng nhưng cô lại cảm thấy có lỗi. Cô cúi đầu, mò mẫm tìm bờ vai Thẩm An Bình trong bóng tối, với tay kéo anh vào lòng, giống tư thế người mẹ ôm con.

Nếu như Thẩm An Bình tỉnh lại, chắc chắn sẽ không để cho cô ôm anh như thế này, anh là người có hơi hướng theo chủ nghĩa đại nam nhân, trong mắt anh, Cố Bình An chẳng qua chỉ là một đứa trẻ đang lớn. Anh không hề biết rằng Cố Bình An từ lâu đã trưởng thành, cô giống như tất cả mọi người thành niên khác, rất biết cách giả vờ.

Cô biết rõ, người con trai này yêu cô.

Hai người ở bên nhau, người kia có yêu mình hay không, trong lòng chắc chắn sẽ cảm nhận được. Chẳng qua cô vì sợ đạt được rồi sẽ mất đi nên mới hết lần này đến lần khác phủ định tình cảm của anh mà thôi.

Cô chưa khi nào cảm thấy mình quá đáng. Cho dù Thẩm An Bình có làm nhiều điều hơn nữa thì cô cũng không cảm thấy quá đáng nhưng lần này cô thực sự cảm thấy rất tội lỗi. Tình cảm anh dành cho cô là chân thành, thế mà cô lại lợi dụng điều đó.

Cô cúi đầu hôn lên trán Thẩm An Bình. Anh ngủ rất say, vẫn không hề cử động. Cô chợt cảm thấy lòng chưa xót đến rơi nước mắt.

Cố Bình An cảm thấy hoang mang. Kéo cả Thẩm An Bình vào trong vở kịch này, rốt cuộc có nên hay không?

Cố Bình An cũng chẳng nhớ mình đã ngủ thiếp đi từ khi nào. Khi cô tỉnh giấc, Thẩm An Bình đã thức dậy từ lâu. Đặc điểm lớn nhất của con người Thẩm An Bình chính là rất có trách nhiệm, rất coi trọng thời gian, sự tín nhiệm.

Ngày hôm trước anh còn ngâm mình trong nước lạnh, cả đêm bị cảm nằm chịu đựng, vậy mà sáng hôm sau anh vẫn nhớ mình còn công việc, phải đi họp. Nhiều khi Cố Bình An cảm thấy Thẩm An Bình giống một cỗ máy, bị người khác định sẵn thời gian làm việc.

Trên bàn bày sẵn đồ ăn sáng. Cháo rau củ, trứng gà, sữa tươi và một tờ giấy anh để lại. Cố Bình An uống một ngụm sữa, cúi đầu đọc tờ giấy để trên bàn. Một dòng chữ rần rờ: “Buổi sáng anh có cuộc họp, em nhớ ăn sáng, buổi tối mình đi mua nhẫn.” Lời nhắn ngắn gọn đó đã diễn tả hành trình ngày hôm nay của cô.

Ăn sáng xong, cô cầm túi, ra khỏi nhà. Cuối năm nên công ty bận tối mất tối mũi, nhưng sau khi tin tức về lễ đính hôn được truyền đi, cô lại trở nên nhàn hạ. Cô là thư ký của Tất Nhiệm, anh đi công tác không yêu cầu cô đi theo nên cô được các phòng ban khác mượn qua mượn lại, nhưng chỉ là những công việc vặt vãnh, chẳng cần mất quá nhiều thời gian.

Mỗi khi rảnh rang, không có việc gì làm cô lại nhìn ngắm một lượt văn phòng làm việc của Tất Nhiệm. Cửa sổ kéo rèm, ai cũng có thể nhìn thấy phòng làm việc của anh, cực kỳ gọn gàng, ngăn nắp, giống con người anh, lúc nào cũng nghiêm túc, quả quyết, nghiêm nghị.

Dường như rất lâu rồi anh không xuất hiện trong tầm mắt của cô. Cũng không biết vì sao cô bỗng cảm thấy thất vọng. Có lẽ là do bệnh công chúa quá nghiêm trọng. Người thích mình, cho dù ngoài miệng nói rằng anh ta đừng thích mình nữa, nhưng nếu anh ta quả thực không thích nữa, trong lòng lại trông vắng, khó chịu.

Buổi tối, Thẩm An Bình lái xe đến đón cô đi mua nhẫn cưới.

Cô chưa từng kết hôn, đến phù dâu cũng chưa bao giờ làm, vì thế khi Thẩm An Bình cho cô biết muốn cầu hôn cần phải mua nhẫn kim cương, kết hôn cần phải mua nhẫn đôi, cô đều cảm thấy rất lạ lẫm.

Thẩm An Bình đưa cô tới mấy cửa hàng trang sức có giá khiến người ta lắc đầu, lè lưỡi. Những tiệm này đều bài trí hết sức cao quý, trang nhã, nhưng lúc nào cũng khiến người khác có cảm giác hơi người quá ít, quá âm u. Những món đồ quý giá, những món đồ được đặt làm riêng, tất thấy đều không lọt vào đôi mắt của Cố Bình An. Cô nàng tiểu yêu nghiệt này giờ trở, bắt phải mua nhẫn bằng vàng ta.

“Em muốn nhẫn bằng vàng ta, đơn giản thôi, làm theo kiểu vương vương ấy.” Cố Bình An cố miêu tả hình dạng chiếc nhẫn cưới của ông bà ngoại cô, khoa chân múa tay, chỉ còn thiếu nước dùng bút vẽ lại.

Thẩm An Bình từ trước đến nay luôn nghe theo cô, nhưng lần này cần mua nhẫn cưới, vì thế anh tò mò hỏi một câu: “Vì sao phải là vàng ta?”

“Vàng ta rất đẹp, vàng ta giữ được giá trị.” Cô cười tí mắt, nói. “Ông bà ngoại em đeo loại nhẫn ấy, đến tuổi này rồi vẫn tay trong tay đi dạo phố. Tình cảm của những người già mới thuần khiết làm sao, em cũng muốn giống như ông bà.” Cố Bình An nói thật chậm rãi nhưng tràn đầy niềm hy vọng, giọng điệu ấy khiến Thẩm An Bình cảm thấy rất hay. Anh không nói gì, chỉ mỉm cười rồi đưa tay xoa xoa mái tóc của Cố Bình An như một thói quen, tự nhiên mà thân mật.

Cố Bình An cầm tay anh, đặt lên vai mình, ngẩng lên, hai đứa trẻ sinh đôi đáng yêu xuất hiện trong tầm nhìn của họ. Hai đứa trẻ đang ghé sát mặt vào tấm kính nhìn hình Hello Kitty bằng bạc kim phiên bản số lượng có hạn bên trong chiếc tủ. Chiếc miệng nhỏ chúm chím hồng hào tì lên tấm kính, gương mặt biến dạng do ép lên kính. Đôi mắt long lanh sáng ngời ấy chớp chớp, toát ra một thứ như linh khí, thuần khiết, trong sáng. Hai đứa trẻ không hề cử động, mãi đến khi mẹ chúng bế chúng rời đi.

Cố Bình An nhìn theo hai đứa trẻ hiếu động mãi đến khi chúng khuất hẳn, bỗng nhiên mỉm cười tí mắt hỏi Thẩm An Bình: “Anh có thích trẻ con không?”

Thẩm An Bình đang chuyên tâm nhìn cuốn catalogue giới thiệu sản phẩm, ánh đèn mờ ảo trong cửa hàng trang sức phản chiếu trên gương mặt Thẩm An Bình, anh nhất thời im lìm giống như nhân vật trong một bức họa khiến người khác khôngỡ làm phiền.

“Anh không thích.” Thẩm An Bình liếc nhìn Cố Bình An, nửa cười nửa không. “Trẻ con ồn ào lắm!”

Cố Bình An chu môi, giống như cô vừa nhớ ra điều gì đó, bật cười. “Thôi bỏ đi, không cần sinh con nữa, em cũng sợ đau lắm, lần trước chị họ của Quan Tiểu Bảo sinh con xong, em đi thăm chị ấy, cứ nghĩ là sinh tự nhiên thì hồi phục rất nhanh, ai biết được sinh con còn phải rạch bên dưới, nghĩ đến em đã thấy đau rồi.” Cô nhớ lại khung cảnh đáng sợ ấy, lè lưỡi, tuy người chị họ ấy và chồng đều tỏ ra hết sức hạnh phúc nhưng những người xung quanh chứng

kiến đều cảm thấy sợ hãi.

“Thẩm An Bình!” Cố Bình An ngoan ngoãn khoác cánh tay Thẩm An Bình, khẽ gõ gõ lên đôi vai rộng lớn của anh. “Về sau chúng mình nhận con nuôi nhé!”

Thẩm An Bình “ừ” một tiếng, coi như trả lời.

“A!” Mắt Cố Bình An bỗng sáng bừng. “Hay là chúng mình nhận luôn một đứa hơn hai mươi tuổi ấy, vừa hay có thể dưỡng lão.”

Nhân viên bán hàng luôn túc trực bên cạnh hai người bọn họ lúc này không kìm được phì cười. Tuy cô ta rất kiềm chế nhưng hai người đang đứng đó vẫn có thể nghe được.

Thẩm An Bình sầm mặt, trừng mắt nhìn Cố Bình An, khóe miệng nở một nụ cười rất đáng ngờ, anh đưa tay véo véo hai má cô, dịu dàng nói: “Em đúng là điên rồi!”

Cố Bình An cười dịu dàng, ngăn bàn tay anh lại, nắm chặt trong bàn tay mình.

Lòng bàn tay Thẩm An Bình rất lớn, vân tay rất rõ ràng, đường sinh mệnh, đường công danh, đường tình yêu, hết sức rõ ràng, đường chính rất sâu, đường phụ nhỏ nhắn, không giống với Cố Bình An, ba đường giao nhau, đứt đoạn, nếu có nhìn thấy, nhất định thầy bói sẽ chau mày.

“Đường chỉ tay của anh nhìn đẹp thật đấy. Đường nét rõ ràng, nhưng...” Thầy bói xem voi Cố Bình An còn chưa kịp bình luận xong, điện thoại bất ngờ đổ chuông. Cô buông tay Thẩm An Bình, lần tìm điện thoại. Vừa móc điện thoại ra, cô đã nhìn thấy số của con người đáng ghét Quan Tiểu Bảo.

“Tìm chị có việc gì đấy?” Cố Bình An chỉ cần nói chuyện với Quan Tiểu Bảo là khẩu khí sẽ giống một nữ lưu manh, thành thói quen rồi nên cô cũng không muốn kiềm chế. Giọng nói ở đầu máy bên kia của Quan Tiểu Bảo hơi khàn: “Đang làm gì đấy?”

“Đang chọn nhẫn cưới.”

“Sặc!” Quan Tiểu Bảo lớn tiếng. “Cậu đang đắc ý trước mặt ai đấy? Buồn nôn quá đi!”

Cố Bình An cười một cách vô lại. “Trước mặt cậu đấy, người khác muốn mình đắc ý mình còn không thích ấy chứ! Có giỏi thì cậu cũng kết hôn đi!”

“Biến đi! Đừng có mà nhắc đến chuyện kết hôn với mình, gần đây mình cứ nghe đến kết hôn là bị tiêu chảy.”

Cố Bình An phì cười. “Cậu cũng gần gũi với phân lắm đấy, mở miệng hay ngậm miệng đều không rời được.”

“Mình đâu có bị táo bón, mỗi ngày gặp một lần tất nhiên phải thân thiết rồi.” Thôi rồi, lời mấy chuyện tởm lợm ra làm trò, chỉ có thể là Quan Tiểu Bảo thôi, Cố Bình An không nói gì thêm.

Quan Tiểu Bảo phía đầu máy bên kia bắt đầu kể lể.

“Mấy ngày nay suốt ngày mình bị mẹ bắt đi xem mặt. Tất cả đều là do cậu hại đấy! Mẹ kiếp, cậu sắp kết hôn rồi, mẹ mình suốt ngày lồng lộn lên với mình vì chuyện này!”

“Tất nhiên rồi, từ nhỏ đến lớn chuyện gì mà cậu chẳng lồng lộn lên, mẹ cậu cũng phải dạy dỗ cậu đi chứ! Cậu ấy, đúng là được nuông chiều quá!”

Quan Tiểu Bảo chẳng buồn đoái hoài đến câu nói móc của Cố Bình An, cô bỗng nhớ ra điều gì đó, “ồ” một tiếng lớn.

Cố Bình An nổi da gà vì tiếng kêu ấy của Quan Tiểu Bảo, trực giác mách bảo cô không phải điềm lành, thận trọng hỏi: “Làm gì đấy?”

“Việc đính hôn, cậu có nói cho Tất Nhiệm biết không?”

Vừa nhắc đến cái tên Tất Nhiệm, Cố Bình An liền đưa mắt liếc nhìn Thẩm An Bình theo phản xạ. Cũng không hiểu sao cô bỗng thấy chột dạ.

“Có cần phải nói không? Cả công ty đều biết rồi!”

“Thế cậu có mời anh ấy dự đám cưới không?” Tiểu vũ trụ của Quan Tiểu Bảo lại bùng nổ. Cố Bình An cảm thấy thật phiền phức.

“Điều này phải hỏi anh ấy, dù sao mình cũng nên gửi thiệp mời, đương nhiên sẽ mời từng người một trong công ty.”

“Này này này, bạn gái cũ sắp kết hôn, chú rể không phải là mình, nỗi đau đón này, mình cảm thấy có thể lên facebook mà đăng status rồi đấy!”

“Sao nhạt nhẽo thế?”

Quan Tiểu Bảo gọi điện cho Cố Bình An liền mười phút. Cô đương nhiên đã quên mất câu cô định nói với Thẩm An Bình khi cầm tay anh ban nãy. Thẩm An Bình, đường chỉ tay của anh đẹp quá, rất rõ ràng, chỉ có điều đường tình duyên của anh bị đứt một đoạn nhỏ ở giữa, bị một đường nhỏ khác đè lên, có phải tình duyên sẽ không suôn sẻ không?

Chương 7

Dưới sự bàn bạc của hai bên, lễ đính hôn của Cố Bình An và Thẩm An Bình được quyết định tổ chức một cách đơn giản.

Thẩm An Bình đặt một phòng tiệc cỡ trung tại một nhà khách tư nhân trong nội thành, chỉ mời bạn bè thân thiết của hai bên tới tham dự.

Hai ngày trước khi cử hành lễ đính hôn, Cố Bình An và Quan Tiểu Bảo hẹn nhau đi chăm sóc da mặt và sơn sửa móng tay. Tuy nói cử hành đơn giản nhưng những nghi thức cần thiết vẫn phải có, bởi dẫu sao đây cũng là sự kiện trọng đại trong đời người con gái. Thực ra Cố Bình An là người rất khó hiểu. Có việc gì buồn phiền là cô sẽ thể hiện trên gương mặt, nhưng nếu có chuyện vui thì lại bình thản, giống như những cao nhân đắc đạo coi mọi việc đều là hư không.

Quan Tiểu Bảo rất ghét bộ dạng này của cô, nằm trên giường vừa mát xa mặt vừa mím môi nói chuyện: “Cố Bình An, cậu cũng sắp lấy chồng rồi, dẫu có thể nào thì cũng tỏ ra vui mừng chút chứ! Nhìn bộ dạng cậu bây giờ cứ như là đang nợ tiền người ta, chịu nhiều khổ cực và căm thù sâu sắc ấy.”

Cố Bình An nhắm mắt suy ngẫm, ung dung nói: “Nói ít chút đi, muốn nhiều nếp nhăn hả? Có gì đáng vui mừng chứ? Cậu không nghe mấy đứa con gái đó bàn tán, nói Thẩm An Bình bị người ta đá nát rồi, được mình nhặt về, mình phải cẩn trọng, đừng để làm trò cười cho người khác sao?”

Quan Tiểu Bảo khinh thường giễu cợt: “Ăn không được tất nhiên muốn đập đồ rồi, nếu như Thẩm An Bình cưới mấy thứ của nợ đó về thì chẳng phải dư luận xôn xao, mọi người ai cũng biết?”

Cố Bình An im lặng, cũng chẳng phản bác nữa. Thực ra Cố Bình An chẳng hề để ý tới suy nghĩ của những người phụ nữ đó. Từ nhỏ đến lớn cô luôn tỏ ra không có ai lọt vào mắt mình, do vậy sao có thể để ý đến những kẻ lưỡi không xương vốn không thuận mắt đó, chỉ là cô đang hoài nghi thứ tình cảm kỳ quái trong lòng mình mà thôi.

“Tiểu Bảo...” Cố Bình An từ từ mở mắt, đôi mắt có chút lo âu chăm chăm nhìn lên trần nhà đông đầy ánh sáng đèn, nhẹ nhàng nói: “Mình cảm thấy chính mình cũng không rõ tình cảm của mình bây giờ.”

“Cái gì cơ?” Quan Tiểu Bảo sững sờ hỏi, dường như cũng nhận ra trong giọng nói của Cố Bình An có chút do dự, sợ hãi. Cô hạ thấp giọng hỏi: “Làm sao mà không rõ?”

“Nói không thích Thẩm An Bình cũng không phải.” Cô giờ bàn tay trái còn đang đeo chiếc nhẫn mà tay phải Thẩm An Bình đeo cho cô, chiếc nhẫn kim cương hồng sáng lấp lánh dưới ánh đèn. Kim cương hồng là màu mà cô thích nhất, nó mang hàm ý tốt đẹp, đơn giản mà lại hoa lệ khiến tim cô âm ập mà mềm mại, hơn nữa màn cầu hôn ngoạn mục ngách của Thẩm An Bình, có lẽ cả đời này cô sẽ không quên được.

“Nói không muốn cưới Thẩm An Bình, dường như cũng không phải...” Cô từng chút giải bày suy nghĩ của mình, trong lòng đầy do dự và thất vọng. “Mình thực sự rất sợ hãi. Mình luôn tự cho rằng mình rất gan dạ, nhưng đúng là mình sợ sau khi lấy anh ấy, nếu bọn mình chia tay thì phải làm sao? Nếu chưa có con còn dễ nói, có con rồi thì còn phiền phức hơn. Còn mẹ mình nữa, rõ ràng bà không thích bọn mình đến với nhau. Đến bây giờ bà vẫn nuôi hy vọng mình ghép Thẩm An Bình và Mạc Phi thành một đôi cơ! Cứ nghĩ đến chuyện này là mình lại càng muốn kết hôn với Thẩm An Bình, nhưng càng kiên định bao nhiêu, mình lại càng sợ hãi bấy nhiêu, mình chưa bao giờ thấy mình ngu dại như vậy.”

Cố Bình An càng nói càng cảm thấy lòng rối bời, phiền não, nhưng cô không hiểu được mình đang phiền não về điều gì. Mọi thứ chẳng phải đều hiển hiện rõ ràng như nước chảy tát thành mương rồi sao?

Quan Tiểu Bảo nghe xong, đâm chiêu nói: “Cái tật này của cậu cũng là bình thường thôi. Có cái tên khoa học đấy...”

“Cái gì cơ?”

“Hội chứng khủng hoảng trước hôn nhân thì phải!” Quan Tiểu Bảo nói rồi mỉm cười an ủi cô: “Đừng sợ, phần lớn đều như vậy. Cậu đọc Thành phố đục vọng đi, trong truyện chẳng phải cũng đề cập đến vấn đề này sao? Cái tật này rất nhiều người mắc phải, chỉ là triệu chứng không giống nhau mà thôi. Vấn đề của cậu chưa phải là quá nghiêm trọng đâu, chỉ cần cậu muốn kết hôn với anh ấy là được rồi, kết hôn xong, cậu sẽ thấy chẳng còn chút khủng hoảng nào, tự nhiên sẽ bình thường thôi.”

Nghe xong, Cố Bình An cảm thấy cũng có chút lý lẽ, nhưng nhìn cách nói chuyện có vẻ quả quyết của Quan Tiểu Bảo thì cảm thấy đó là thật. “Vậy thì sao cậu không kết hôn đi?”

“Haizz!” Như bị chọc vào chỗ đau, Quan Tiểu Bảo kêu la. “Những anh chàng trông có vẻ đàn ông đích thực, nhìn thuận mắt mà mình gặp trên phố đều dắt theo một con bé nào đó. Mình còn có thể làm được gì đây?”

“Tiểu Bảo, nghe cậu thực lòng nói chuyện thì mình lại thấy toàn thân ngứa ngáy là sao?”

“Haizz!” Quan Tiểu Bảo máu sôi lên não, lại trở về với bộ dạng thường ngày. “Toàn thân ngứa ngáy là do cậu chưa tắm. Sao mà cậu ti tiện thế, nói chuyện nghiêm túc với cậu cũng không được à? Không thể không làm người ta bực mình mà chửi cậu.”

“Hi hi...” Cố Bình An toét miệng cười, trong lòng dễ chịu hơn rất nhiều. Quan Tiểu Bảo nói rất có lý, chỉ cần cô muốn kết hôn với anh, vậy thì còn gì phải lo ngại nữa đây? Không cần biết tương lai sẽ ra sao, hiện tại vẫn chưa qua đi mà, vội gì chứ? Tính toán đuổi không kịp sự thay đổi, chỉ bằng mở rộng lòng mình để tận hưởng.

Đắp mặt xong, Quan Tiểu Bảo lại bảo cô mát xa toàn thân. Không thể ngăn nổi sự quấy nhiễu của bạn, cô chỉ còn cách đồng ý. Quy trình vẫn chưa bắt đầu thì có điện thoại. Cố Bình An hí ha hí hửng cầm lấy điện thoại, đi ra ngoài hành lang nghe máy.

Bên ngoài hành lang của thẩm mỹ viện treo rất nhiều ảnh của những người nổi tiếng trên bức tường kính, bên trên là những chiếc đèn thủy tinh đang chiếu sáng, chỗ lồi chỗ lõm trên bề mặt bức tường kính toát lên đủ loại màu sắc, hình dáng, cực kỳ xa hoa. Thẩm mỹ viện này có chế độ hội viên. Cái đĩa ham chơi đến tán gia bại sản như Quan Tiểu Bảo này từ trước đến nay chẳng bao giờ đi chỗ khác ngoài chỗ này, cho nên bọn họ mới cảm rở ở đây. Cố Bình An nhắc điện thoại, câu được câu chăng nói với Thẩm An Bình. Vô vị, nhạt nhẽo, đầu ngón tay mò mẫm theo những đường vân trên mặt tường kính, cảm giác mát lạnh làm giảm bớt luồng khí nóng trong người.

Giọng của Thẩm An Bình nghe có vẻ mệt mỏi. Một tuần liên tục chẳng tối nào là anh không có tiệc tùng, uống rượu tới tận nửa đêm, anh không nói với Cố Bình An, cô cũng chẳng chủ động hỏi, chỉ là nghe lời oán trách của Quan Tiểu Bảo mà biết được.

Cô thi thoảng mới qua đêm tại nhà Thẩm An Bình, anh nửa đêm gà gáy mới về, vì không muốn làm cô tỉnh giấc nên nằm luôn ngoài phòng khách, buổi sáng thức giấc, quảng thăm trên viên mát mới thể hiện rõ sự tiêu tụy của anh, nhưng từ trước tới nay anh chưa từng oán trách, đối với cô vẫn rất mực dịu dàng.

Có những lúc Cố Bình An tự nghĩ, cứ như thế này đi. Trên đời này không có ai là hoàn mỹ cả. Có những việc anh không muốn nói ra để cùng sẽ chia với cô, cô cũng không truy vấn cũng như cô có những suy nghĩ riêng của mình, không muốn nói với anh vậy. Sự tôn trọng nhau này chỉ là một loại trao đổi.

“Hôm nay mới có một ngày rảnh rỗi, anh về nghỉ ngơi đi!” Cô quan tâm nhắc nhở Thẩm An Bình. “Phải ăn cơm trước khi đi ngủ nhé! Con phố phía sau nhà anh có quán cơm bình dân, canh hầm cũng rất ngon.”

“Ừ, anh biết rồi.” Thẩm An Bình cười cười. “Mấy giờ em làm xong, anh đến đón em?”

“Không cần đâu, lát nữa em về với Quan Tiểu Bảo được rồi.”

“Thì anh đang ở gần đây, nhân tiện đến đón em.”

“Thật sự không cần đâu.”

Nghe Cố Bình An một mực cự tuyệt giọng kiên quyết, Thẩm An Bình ở bên kia điện thoại trầm hấn xuống. Cố Bình An nắm chiếc điện thoại, bỗng ý thức được khẩu khí vừa rồi của mình có chút không đúng mực, vội vàng nói thêm: “Không phải em không muốn anh đón, mà em sợ anh mệt. Nếu anh không thấy mệt thì đến đi, em cũng sắp làm xong rồi. Mà về trước cũng chẳng sao.”

“Ừ.”

Ngắt điện thoại, Cố Bình An hơi chu môi rồi mới cất điện thoại đi. Cô vừa ngẩng lên thì bất gặp bức ảnh của Mạc Phi treo trên bức tường kính. Mái tóc ngắn xinh đẹp, đôi môi hồng hơi chu lên, đôi mắt mơ màng. Về quyền rũ chết người này hoàn toàn trái ngược với hình tượng người dẫn chương trình đoan trang trên truyền hình của cô ta.

Cố Bình An đứng trước bức hình của Mạc Phi, tỉ mỉ quan sát, photoshop hơi quá khiến làn da đẹp tới mức có chút giả tạo nhưng vẫn không ảnh hưởng tới vẻ đẹp kiều diễm của Mạc Phi. Cố Bình An suy nghĩ, nếu như Mạc Phi thực sự, là chị gái của cô thì cái gọi là “di truyền” đại khái là phân chia không công bằng, ông trời đã khiến diện mạo của cô hơi quá ngẫu nhiên thì phải?

Cô đang tự chế giễu thì nghe thấy có người gọi mình. Cô quay đầu nhìn lại phía sau. Mạc Phi xuất hiện ngay trước mắt cô.

Cô đột nhiên có chút cảm giác không gian, thời gian bị sai lệch, cũng chẳng phải là diễn phim ma, chủ nhân của bức ảnh trên đang sống sờ sờ, xuất hiện trước mắt vẫn khiến cô cảm thấy sợ hãi đến phát hoảng.

“Chào cậu!” Nụ cười gượng gạo, nhưng may mà vẫn còn chút phong độ.

“Xin chào!” Nét mặt tươi cười, đôi mắt đẹp tựa biết nói của Mạc Phi chớp chớp thôi là đã mê hoặc người đối diện.

“Mẹ nuôi gần đây vẫn khỏe chứ?”

“Ừ.” Cố Bình An tuy trong lòng căm hận nhưng khi gặp mặt cũng không đến mức như thuốc nổ sắp châm ngòi.

Mạc Phi vén vén mái tóc, chiếc váy dài nhiều tầng cũng đung đưa theo cử động của cô ta, cử chỉ đầy tự tin và xinh đẹp. Trong khi Cố Bình An thì mặt mộc, còn vận bộ đồ tắm, trông có phần nhếch nhác.

Đàn bà mà, luôn sợ sự so sánh, dù là đứng giữa phong ba bão táp vẫn luôn hy vọng có thể lấy lại chút thể diện. Cho nên khi Mạc Phi giả bộ như vô ý

hỏi: “Nghe nói cậu và Thẩm An Bình sắp đính hôn?”, cô cười nhạt, cố ý làm ra vẻ không có gì quan trọng, nhún nhún vai, trả lời: “Đúng vậy, sắp phải làm thiếu phụ luống tuổi có chồng rồi, Thẩm An Bình không hài lòng với việc tôi độc thân mà.” Cô biết rõ Mạc Phi có tình cảm với Thẩm An Bình nhưng vẫn cố ý châm chọc cô ta. Thực ra đây không phải là tính cách thật của Cố Bình An, nhưng cô cũng không biết tại sao mình lại nói ra được những lời này, còn nói một cách rất lưu loát.

Sắc mặt của Mạc Phi có chút nhợt nhạt nhưng cô ta vẫn cố điềm tĩnh mỉm cười. “Chúc mừng cậu!”

“Cảm ơn!” Cố Bình An miễn cưỡng với cách phản ứng đó của mình. Cô cười, nói: “Tôi lúc đó nhớ đến tham dự hôn lễ của chúng tôi. Tôi cũng không định không nhận món quà chúc phúc của cậu đâu.”

“Nhất định rồi!”

Mạc Phi điềm tĩnh trả lời rồi hất mái tóc, tạm biệt Cố Bình An.

Cố Bình An không tưởng tượng được Mạc Phi lại có thể bình tĩnh đến vậy. Lòng cô xao động, không yên nên bỗng nhiên mất kiểm soát, lùi lại. Dáng điệu khác hẳn với những gì cô tưởng tượng, cô khó có thể chấp nhận điều đó.

“Mạc Phi!” Cố Bình An gọi với theo.

“Gì vậy?” Mạc Phi xoay mặt lại, nở nụ cười rạng rỡ như hoa nở. “Còn chuyện gì nữa à?”

Cố Bình An bị cô ta hỏi thì sững lại. Cô không nghĩ rằng mình lại tình cờ gặp cô ta. Có rất nhiều thứ cô phải ra sức kìm nén mới có thể khiến mình không nghĩ đến nữa.

Cô cũng không hiểu tại sao cô lại có thể lo lắng đến vậy, sau khi gặp Mạc Phi, cảm giác đó lại trào lên.

“Mạc Phi, cậu hận tôi chứ?” Giọng cô âm u, lạnh lẽo.

“Tại sao lại hỏi vậy?” Mạc Phi vẫn cười như vô tội. Cố Bình An thấy nét mặt tươi cười này thật khó coi, đến mức cô không nổi chịu, chỉ muốn lao đến đập tan.

“Tôi luôn mong cậu hận tôi, giống như tôi hận cậu vậy.” Cố Bình An ngập ngừng rồi ngẩng lên, cao ngạo ngửa chiếc cổ mảnh dẻ tựa thiên nga. “Cậu nói mọi thứ mà cậu có đều là do bản thân nỗ lực đạt được, tôi chẳng phải cũng như vậy sao? Thật không may cái mà cậu muốn, tôi cũng muốn có được.

Mạc Phi đang mỉm cười bỗng nghiêm mặt, đôi mắt sáng lấp lánh bỗng trở nên sâu thẳm. Cô ta nhìn Cố Bình An không chớp mắt, nghiêm túc hỏi: “Cậu thực sự yêu Thẩm An Bình hay vì tôi thích anh ta nên cậu mới muốn kết hôn với anh ta?”

Cố Bình An không hề nghĩ cô ta sẽ hỏi như vậy, cô cũng nhất thời dờ dẩn. Đúng vậy, cô chưa hề nghĩ phải chủ động tóm chặt lấy Thẩm An Bình. Là cái gì đã thúc đẩy cô vội vã muốn tóm chặt lấy anh? Cô bị những câu tự chất vấn thế này làm cho khiếp sợ. Từ trước tới nay, cô không hề nghĩ rằng mình lại tệ đến vậy.

“Câu hỏi này chẳng có ý nghĩa gì cả, cho dù tôi có yêu anh ấy hay không thì chúng tôi cũng sắp kết hôn, đó là kết quả.”

“Không, câu hỏi này không có ý nghĩa gì với cậu nhưng đối với tôi, nó rất quan trọng.” Trong mắt Mạc Phi bỗng ánh lên sự nghi hoặc. Còn trong mắt cô xuất hiện sự tránh né.

“Tôi yêu anh ấy. Khi tôi chẳng có gì trong tay, là anh ấy dang tay giúp đỡ tôi, khiến tôi trở thành trung tâm trong mắt mọi người. Không giống cậu, khi sinh ra đã hưởng mệnh tiêu thụ dài các, sao có thể hiểu được cảm giác bị khinh rẻ, hắt hủi?” Giọng nói của Mạc Phi có chút ghen ngạo. “Tại sao anh ấy lại đến với tôi? Tôi nghĩ cậu phải rõ hơn tôi. Cố Bình An, sao cậu có thể mạnh miệng, cứng rắn như vậy? Cảm đạo đâm người còn nói đó là lỗi của dao nữa sao?”

Lời chất vấn của cô ta rất sắc bén. Cố Bình An có chút giật mình. Tận sâu thẳm đáy lòng cô dội lên cảm giác đau nhói, đầu óc tê dại. Cô như trở về thời thơ ấu. Mạc Phi biến thành cô bé yếu mềm nhưng kiên cường một cách lạ thường. Còn cô, Cố Bình An lại biến thành con bé đầu to tội tệ.

Sao cô ta lại khóc rồi? Lần nào cũng khóc trước mặt Cố Bình An, sau đó biến Cố Bình An trở thành kẻ xấu xa.

Cố Bình An cười nhạt, ánh mắt u ám. “Cậu biết không? Tôi ghét nhất khuôn mặt tỏ ra cả thế giới này đang nợ mình của cậu. Cậu yêu Thẩm An Bình, đúng không? Thật không phải, tôi cần phải có anh ấy. Cậu quan tâm tới lý do vì sao tôi muốn anh ấy ư? Tóm lại tôi nói cho cậu biết, tôi sẽ trói chặt anh ấy bên mình. Anh ấy yêu tôi, tôi nghĩ điều này chắc cậu rõ hơn ai hết.”

Cố Bình An nói xong, bỗng có chút hối hận về những gì mình vừa nói. Thẩm An Bình không phải là phần thưởng cần tranh đoạt trong trận chiến giữa hai người. Cô không nên đối xử với anh như vậy, nhưng cô không thể kìm nén, cô đã chịu quá đủ cái cảm giác mọi người luôn cho cô là đứa không biết điều, không hiểu chuyện. Ai cũng nói thích tính cách thẳng thắn này của cô, nhưng chẳng hiểu sao đối diện với những lời nói của Mạc Phi, cô lại buông những lời như thế.

Ai cũng tỏ ra thích vẻ bề ngoài, cô chịu quá đủ cảm giác này rồi.

Hành lang trống trải chỉ có hai người bọn họ đứng song song. Bầu không khí căng thẳng tựa như chiếc dây cung kéo căng, chỉ cần thêm chút sức nữa là

bật tung.

Cố Bình An không cử động, cũng chẳng nói lời nào, chỉ chăm chăm nhìn Mạc Phi, quan sát nhất cử nhất động trên khuôn mặt cô ta.

Tiếng gọi oang oang của Quan Tiểu Bảo phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng đến lạ kỳ ngoài hành lang, chỉ nghe cô nói: “Thẩm An Bình! Anh đứng đây làm gì? Tiên sư bọn bảo vệ chết tiệt, sao lại cho một thằng đàn ông vào đây chứ? Thật không có quy củ gì cả!” Cô hét lên, kéo quần áo, tiếp tục quở mắng: “Muốn tìm Cố Bình An thì gọi điện cho cô ấy chứ, gây bất ngờ cái gì kia chứ, muốn giết người à?”

Cố Bình An chỉ cảm thấy toàn thân run rẩy, như bị ai đó nhét viên đá lạnh sau lưng, khí lạnh thấm sâu vào sống lưng toàn thân nổi da gà.

Như trái bóng căng mọng bị cây kim chọc nổ, chỉ nghe “bụp” một tiếng. Mọi thứ an định trong đầu Cố Bình An chợt nổ tung.

Quan Tiểu Bảo túm chặt áo quần từ trong góc đi ra, lê dếp nhẹ nhàng, huých vào người Cố Bình An, chau mày oán trách: “Đầu bị kẹp cửa hay sao, mặc đồ mỏng tang mà còn chưa chịu vào trong? Thẩm An Bình đã đến rồi, cậu vẫn còn đứng ngây ra đó hả?” Cô giơ tay định gõ vào đầu Cố Bình An thì trông thấy trạng thái không chút biểu cảm của Cố Bình An, vừa ngẩng đầu, liền nhìn thấy Mạc Phi đứng cách đó không xa, kinh hãi tới mức phát run. Cô hé răng, nhếch miệng cười, giọng gào chào hỏi: “Thật trùng hợp... Lâu lắm không gặp...”

Mạc Phi vẫn giữ ánh mắt sắc bén, cúi đầu có chút ngượng ngùng, lát sau chuyển sang dáng điệu nho nhã. “Thật trùng hợp!” Cô ta mỉm cười, gạt đầu với Cố Bình An. “Tôi vẫn còn chút việc nên phải đi trước. Tạm biệt!”

Nói xong, cô ta xoay người bước đi, sống lưng hơi cong, bờ vai như hai cánh bướm tĩnh nhiên mà vững chãi, tư thế toát lên vẻ tao nhã. Cố Bình An thất thần nhìn gót chân kiên cường bước đi của cô ta, lần đầu tiên từ đáy lòng cảm nhận hai người họ sao mà giống nhau đến vậy.

Đương nhiên, thời khắc này tuyệt đối không phải là lúc để cô bùi ngùi về những điều khác, bởi cô biết chỉ cần quay đầu lại, cô sẽ phải đối mặt với anh, người mà cô khó có thể đối diện.

Trước khi làm tổn thương bất kỳ ai, Cố Bình An đều sẽ thăm cân nhắc. Ví như Mạc Phi, cô luôn cảm thấy Mạc Phi không ít lần làm tổn thương mình nên không hề cảm thấy áy náy. Ví như Tất Nhiễm, cô cảm thấy thời gian ở bên anh, cô đã đối xử đủ tốt với anh, chỉ ít cô còn được coi là hình mẫu bạn gái lý tưởng, cho nên chuyện hợp tan cũng không cảm thấy mắc nợ nhau. Riêng chỉ có thời khắc này, cô không biết nên đối mặt với Thẩm An Bình, người mà sâu tận đáy lòng cô cảm thấy bình yên nhất để đón nhận tình yêu anh dành cho cô.

Cô không biết tâm trạng của Thẩm An Bình lúc này ra sao. Cô sợ sệt tới mức không dám quay đầu.

Cuối cùng, vẫn là Thẩm An Bình giải cứu tình thế, cười cười, nói: “Anh vốn ở gần đây cho nên tiện đường ghé qua. Em làm xong rồi thì mình cùng đi ăn cơm, không phải em nói món canh ở đó rất ngon sao?” Nghe giọng của anh thì có vẻ như không có chuyện gì xảy ra, trầm mặc mà êm tai, sau cùng anh còn nói rõ với Cố Bình An: “Vừa nãy anh đi nhầm nên mới chui vào đây, anh ra ngoài chờ nhé!”

Giọng nói của Thẩm An Bình quá đổi điềm tĩnh, tới mức nước mắt của Cố Bình An như muốn tuôn trào. Cô không thể tự lừa dối, thôi miên mình để gạt bỏ nỗi thất vọng và mệt mỏi trong giọng nói của Thẩm An Bình.

Cố Bình An từ từ quay đầu lại, nhìn đáng vẻ dờ dẩn, hiu quạnh của Thẩm An Bình.

Anh là người đàn ông kiêu ngạo biết bao, chính cô khiến anh trở nên thảm hại như vậy. Xảy ra chuyện mới hiểu anh yêu cô đến nhường nào nên mới tỏ ra trẻ con, xông vào trong cấm địa làm đẹp của phụ nữ. Nhưng cô đáp lại anh như thế nào? Cô vì cái sĩ diện ngu xuẩn đến mức cười, tâm lý trả thù ấu trĩ, thốt ra những lời trái với lòng mình, cô không còn cảm thấy vui vẻ, vừa nói ra, cô đã cảm thấy hối hận. Đáng vẻ quá đối bình thân của Thẩm An Bình chìm vào đáy mắt Cố Bình An, như kim châm làm đôi mắt cô đau nhói. Nước mắt bỗng lăn chả tuôn rơi. Cố Bình An chỉ cảm nhận được những giọt nước mắt rớt xuống, nóng bùng khuôn mặt, cô nhớ dáng vẻ cuối cùng trước khi vụt mắt của Thẩm An Bình, cô tự cảm thấy nước mắt mình lúc này thật rẻ mạt, không đáng được đồng cảm. Nhưng cô lại khó sửa cái tính ương ngạnh trời sinh, cô không biết phải làm gì để xoa tan những rối bời do chính cô tạo ra. Lòng cô như bức tường hoang vu, gió lạnh tràn vào, tê dại tới mức không còn cảm thấy đau đớn.

Quan Tiểu Bảo nhìn bộ dạng của cô mà khiếp sợ, vội lau những giọt nước mắt trên mặt cô, vỗ vỗ hỏi: “Làm thế nào bây giờ? Có phải con bé đó dồn bức cậu không? Mẹ kiếp! Để mình đi tìm nó!” Nói rồi, cô xắn tay áo, chuẩn bị đuổi theo Mạc Phi gây sự.

Cố Bình An lắc lắc đầu, cắn chặt môi, giữ chặt Quan Tiểu Bảo. “Không liên quan tới cô ta, là mình ép cô ta.”

“Thế cậu khóc cái gì?” Quan Tiểu Bảo đột nhiên nhớ tới chuyện khi gặp Thẩm An Bình, cô nghĩ rằng anh vẫn chưa tìm được Cố Bình An, nhưng thực tế anh đã nhìn thấy Cố Bình An. Cô chau mày, nhẹ giọng hỏi: “Có phải cậu đã nói những lời không nên nói?”

Cố Bình An không trả lời, ra sức lắc đầu, nước mắt giàn giụa. Quan Tiểu Bảo thờ phào, không truy vấn nữa, lặng lẽ ôm chặt Cố Bình An vào lòng, dịu dàng vỗ về. “Đã bao năm rồi, cậu chẳng thay đổi chút nào, cho dù là cậu sai nhưng vẫn muốn người ta phải xin lỗi trước, nhượng bộ trước. Bình An à, trên thế giới này chỉ có một người như Thẩm An Bình thôi, nếu không giữ chặt anh ấy, cậu có thể làm gì nào?”

Khi Cố Bình An bước ra khỏi thăm mỹ viện cũng là lúc trên bầu trời lấp lánh những vì sao. Thành phố được tô điểm bởi vô số ánh đèn. Thăm mỹ viện được xây cạnh một chiếc hồ, ánh sao điểm bóng trên mặt hồ phẳng lặng, huy hoàng mà yên tĩnh. Chỉ là không ngờ phong cảnh tĩnh lặng như vậy lại bị một trận gió đêm phá vỡ. Mặt hồ lăn tăn gợn sóng theo từng làn gió, ánh sao in dưới đáy nước như bị vỡ nhòa bởi những con sóng nhấp nhô.

Dọc đường đi, cô luôn đoán Thẩm An Bình có hỏi chuyện ban nãy hay không. Cô thầm hy vọng Thẩm An Bình nổi giận, nếu anh nổi giận, chỉ ít cô cũng tìm ra điểm then chốt để giải thích. Nhưng cô không biết rằng, trong khi cô bất an, do dự, Thẩm An Bình cũng thấp thỏm không yên.

So với Cố Bình An, tâm trạng của Thẩm An Bình trong mối duyên tình này có phần nặng nề hơn. So với tính phôi bò hay làm tổn thương người khác của Cố Bình An, điều anh không thể chấp nhận được chính là không có cô. Anh không dám, cũng không thể phá vỡ về điểm tình, ngoan đạo hiện tại.

Hạnh phúc chỉ cách có vài bước chân, chỉ cần anh kiên trì thêm chút nữa là có thể đạt được rồi. Cho nên, anh không cho phép mình có bất kỳ sự nghi kỵ nào. Vì thế, khi Cố Bình An lộ vẻ mệt mỏi lúc lên xe, anh liền lựa chọn giả vờ như mọi việc chưa từng xảy ra. Anh đỡ lấy những thứ đồ mà cô đưa cho và xếp gọn như thường ngày, tận tâm thắt dây an toàn cho cô, vuốt lại gọn hàng tóc mai lộn xộn của cô. “Thơm quá, làm rất lâu, đúng không em?”

“Vâng, mất bốn tiếng.”

“Mệt chứ?”

“Không mệt, rất dễ chịu.”

“Có đói không?”

“Không...” Cố Bình An nuốt thì buột miệng thốt ra câu: “Không đói”, nhưng cô đã kịp nhếch miệng, nụ cười đượm chút khổ sở không dễ nhận ra. “Em đói rồi, đã nói đi ăn cơm rồi mà.”

“Ừ.”

Thẩm An Bình chuyển tâm lái xe. Lần đầu tiên không khí trầm mặc khiến họ thấy ngượng ngùng. Cố Bình An tỉa khuỷu tay lên thành cửa ô tô, lơ đãng nhìn những chiếc đèn xe rực sáng bên ngoài. Cô nghĩ ngợi hồi lâu rồi cất giọng: “Em và Mạc Phi...”

Cô chưa kịp nói hết câu, Thẩm An Bình đã ngắt lời: “Còn một ngã rẽ nữa là tới rồi.” Tay anh gõ vào vô lăng, giọng nói vui vẻ chẳng khác thường ngày là mấy. “Mẹ nói lễ phục đã chuyển đến nhà rồi, kêu tụi mình trong tuần này về thử.”

“Em...”

“Sao?” Thẩm An Bình không quay đầu sang, mắt vẫn nhìn thẳng, chỉ khẽ nhếch hàng lông mày. Vừa nãy giọng nói của Cố Bình An không hề nhỏ, cô thậm chí còn hoài nghi Thẩm An Bình đã nghe thấy rồi.

Cố Bình An nắm chặt vật áo, nỗi xót xa vô cớ trong lòng trào lên. Được thôi, đằng nào anh cũng muốn giả vờ ngốc nghếch, chỉ bằng cô vui vẻ phối hợp cùng anh để diễn trọn màn kịch này. Theo như cách nói của cô thì cũng chả có ảnh hưởng gì, đúng không?

Cô bỗng nhớ mình đã từng đọc một cuốn sách, trong đó có câu nói như thế này: “Mỗi lần khi em làm tổn thương tôi, tôi sẽ dùng những kỷ niệm đẹp để đã qua để tha thứ cho em, rồi một ngày kia những kỷ ức đẹp đó dùng hết, cuối cùng chỉ còn sót lại mảnh vỡ của hồi ức, tất cả sẽ trở thành nỗi giày vò.”

Thẩm An Bình giả vờ như chưa hề có chuyện gì xảy ra, im lặng thỏa hiệp với cô. Cố Bình An nghĩ, có phải anh đang cố gắng nghĩ lại những điểm tốt của cô, hồi tưởng về những kỷ niệm đẹp để không? Có lẽ vì thế anh mới nhẫn nhịn sự quái đản, tàn nhẫn của cô hết lần này tới lần khác.

Vậy nếu những hồi ức đẹp để hết rồi thì sao? Anh không tìm ra điểm tốt gì nơi cô nữa thì sao?

Anh sẽ chán ngán vì không còn hứng thú gì nữa chứ? Sẽ rời bỏ cô chứ? Sẽ cho rằng tất cả sự tàn nhẫn của cô chỉ là sự giày vò chứ?

Quá tiếc nuối, cô chưa kịp tìm ra câu trả lời thì phát hiện một chuyện kinh thiên động địa, lần này, cả cuộc đời cô cũng lật nhào, sụp đổ rồi.

Cái gọi là “tình yêu” trở thành bức tường lớn nhất trước mặt cô, trước mặt cô sẽ chẳng phải là vấn đề dễ dàng phán đoán nữa, mà là một chuỗi lựa chọn tình thân và tình yêu rối rắm, phức tạp.

Mẹ Mạc Phi mất rồi.

Tin tức này đến thật đột ngột. Trong khi tất cả mọi người đang say sưa trong niềm vui đón Tết, mẹ của Mạc Phi đột ngột lên cơn nhồi máu cơ tim, sau một đêm cấp cứu đã ra đi trong sự tiếc nuối.

Khi Cố Bình An biết tin này, cả nhà cô đang ngồi xem chương trình văn nghệ cuối năm. Mẹ cô ngồi một bên bóc quýt, bố cô không mấy hứng thú với những chương trình văn nghệ, dựa vào sofa, ngáp ngáp dài.

Tiếng điện thoại liên hồi phá tan bầu không khí tĩnh lặng. Cố Bình An nghĩ chắc là điện thoại gọi chúc Tết, liền đứng bật dậy, tới nhấc máy.

Khi cô đi lướt qua người mẹ, mẹ cô vừa bóc xong trái quýt, tiện tay nhét vào lòng bàn tay cô.

Cố Bình An mệt nhọc tẽ các múi quýt, bỏ một múi vào miệng. Cô nhấc ống nghe, còn chưa kịp nhai thì nghe thấy tiếng khóc nức nở đang cố kìm nén vọng lại. Cô chưa nhận ra là ai thì đã nghe thấy tiếng kêu bi thương mà tuyệt vọng: “Mẹ...”

Cố Bình An kinh ngạc ngậm miệng lại, nước quýt chua chua xộc lên mũi. Cô khổ sở bịt miệng, mấy múi quýt trên tay rơi xuống đất.

Cô vẫn không nói lời nào, người ở đầu máy bên kia vẫn khóc, từng tiếng gọi “mẹ” vang lên. Cố Bình An ngậm ra, hồi lâu mới chuyển máy cho mẹ.

Cô rút khăn giấy xì mũi, tê dại nhìn biểu cảm từ kinh động chuyển sang đau lòng trên gương mặt mẹ, cuối cùng bà đập máy, vô cùng lo lắng rồi lôi bố cô cùng lao ra ngoài cửa.

Họ vội vàng chạy đi, tới mức quên mất vẫn còn cô con gái Cố Bình An ở nhà.

Hôm đó là ngày Ba mươi Tết, khi họ đi, thậm chí đến một câu dặn dò cũng không để lại...

Sau đó?

Sau đó, bố mẹ không hẹn mà cùng thờ ơ ngán ngẩm. Bầu không khí kỳ lạ này kéo dài suốt mười ngày. Tới một ngày, ông Cố, bà Cố cãi nhau kịch liệt trong phòng. Ông Cố thậm chí còn đập nát chiếc điện thoại.

Khi Cố Bình An lấy chiếc chìa khóa dự phòng mở cửa, đập vào mắt cô là cảnh căn phòng lộn xộn cùng khuôn mặt đầm đìa nước mắt, mệt mỏi như không còn chút sức lực.

Cô rút rè đứng đó, hai bàn tay đan chặt vào nhau. Cô chẳng nói, chẳng rằng, hai mươi mấy năm qua, đây dường như là lúc Cố Bình An dịu dàng, ngoan ngoãn nhất, cô chẳng hề tò mò, thậm chí ngay cả trong ý thức, cô luôn hy vọng không ai nói gì cả.

“Bình An...”

Người cha yêu cô hơn cả mạng sống bỗng gọi tên cô. Cô thần thờ ngẩn đầu. Chỉ có mấy ngày thôi, bố cô tỏ ra mệt mỏi như già đi vài tuổi, mái tóc ngắn đã bạc trắng một mảng. Ông nhìn Cố Bình An, ánh mắt phức tạp rồi cúi đầu như thể có điều gì đó khó nói.

“Bình An...” Mẹ cô lau nước mắt, ngẩng lên như thể hạ quyết tâm. Bà hít một hơi thật sâu, trong ánh mắt dâng lên sự khẩn cầu tha thiết và quả quyết.

“Bình An, lễ đính hôn của con và Thẩm An Bình... lùi lại đi.” Giọng bà vẫn bình thường nhưng run run, nói cho cùng, bà vẫn không nỡ nói ra.

Cố Bình An giương mắt nhìn mẹ, bật hỏi: “Tại sao cơ?”

Bà nhìn đi chỗ khác, chau mày, nói: “Nghe lời mẹ.”

Cố Bình An vẫn thần thờ, hỏi: “Lùi lại đến bao giờ?”

“Mãi mãi.”

Cố Bình An cho rằng mình không thể khóc. Cô luôn nghĩ mình kiên cường nên chỉ có thể kịch liệt phản ứng khi gặp phải sự tổn thương. Nhưng khi đối tượng là cha mẹ mình, cô lại quên rằng mình có nanh vuốt, lúc đó cô chỉ thấy cổ họng đắng chát, đau đớn, giọng nói cũng nghẹn ngào: “Mẹ... mẹ khẳng định con không phải là con gái của mẹ chứ?”

Bà chăm chăm nhìn Cố Bình An, ánh mắt lấp lánh như âm thầm chịu đựng. “Bình An, con có thể nghe mẹ một lần này, được không?”

Sống mũi cay cay, Cố Bình An vẫn không bỏ cuộc, chuyển sang hỏi bố. “Bố... bố không nghĩ như vậy chứ?”

Người cha yêu cô hơn cả mạng sống lúc này lại do dự, một lúc lâu sau, ông chỉ quay đi, không trả lời câu hỏi của cô.

Cố Bình An run run, khóc nức lên, trong lòng buồn bã, đau thương, ý thức cũng càng lúc càng xa, cô cảm thấy bố mẹ rõ ràng là đứng ngay trước mắt cô mà sao như xa cách trăm sông nghìn núi, dường như có thứ gì đó ngăn cách cô rất xa, rất xa.

Giây phút đó, mọi ký ức từ nhỏ tới lớn khó có thể quên nhưng phải miễn cưỡng quên đi xuất hiện trong đầu Cố Bình An. Cô cứ nghĩ rằng cái thứ gọi là ký ức sẽ không còn dấu vết sau khi bị mài mòn qua thời gian, nhưng đến bây giờ cô mới hiểu được, cái gọi là ký ức này, càng trải qua thời gian càng rõ nét càng muốn quên đi thì lại càng trở lại, đau đớn trong tim.

Nếu là người ngoài, có lẽ cô có thể nặng lời nhiếc mắng, thậm chí động tay động chân, nhưng đó lại là bố mẹ cô, bên đỡ che mưa che nắng của cô từ nhỏ tới lớn, bờ vai nương tựa của cô mỗi khi cô yếu ớt, bị tổn thương. Cô làm thế nào cũng không thể buông thả, cũng không cách nào phủ nhận thứ tình thân máu mủ kỳ lạ đó.

Cố Bình An cảm thấy mình sắp nghẹt thở, cảm giác như mặt bị bịt bởi chiếc khăn mỏng ướt, khiến cô dần ngạt thở muốn vùng vẫy nhưng chẳng thể làm gì. Cảm giác thống khổ không thể thoát ra làm cô cảm thấy mình như sắp chết.

“Mẹ...” Cố Bình An run run kêu lên một tiếng, tiếng kêu yếu ớt không chút sức lực. Cô cảm thấy vị đắng chát nằn nện trên môi, lấy tay quệt đi, thì ra đó là nước mắt.

Cố Bình An cười nhạo về khổ sở, thì ra thực sự cô không kiên cường như vẫn nghĩ. Cô khóc lóc, cô yếu ớt, thậm chí cô như một đứa trẻ không thể chịu nổi một đòn, nhưng tại sao những người thân cận nhất lại không hiểu cho cô?

Đôi mắt cô vô hồn nhìn về phía bố mẹ, tuyệt vọng hỏi: “Con thực sự là con gái ruột của mẹ sao? Câu hỏi này đã thường trực trong con suốt hơn hai mươi năm nay rồi. Mẹ! Con là con ruột của mẹ chứ?”

Mẹ cô chưa trả lời, nước mắt cô đã tuôn rơi như nước vỡ bờ, tâm trạng càng lúc càng mất kiểm soát. Cô như cuồng loạn gào thét: “Chắc chắn con không phải là con đẻ! Mạc Phi mới là con đẻ của bố mẹ! Chuyện đính hôn của con và Thẩm An Bình, mọi người đều biết cả rồi. Giờ bố mẹ lại muốn con không kết hôn với anh ấy nữa. Bố mẹ có biết bố mẹ đang nói gì không? Dựa vào cái gì mà Mạc Phi thích Thẩm An Bình thì con phải nhường cho cô ta? Lẽ nào Mạc Phi muốn tính mạng của con, con cũng phải cho cô ta? Còn nữa... Thẩm An Bình, anh ấy là một con người, chứ không phải đồ vật vô tri vô giác, anh ấy có suy nghĩ riêng của mình, dựa vào cái gì mà mẹ nói không cho anh ấy kết hôn với con là anh ấy liền không kết hôn với con? Mẹ muốn anh ấy đến với Mạc Phi là anh ấy liền đến bên cô ta? Bố mẹ điên rồi, hồ đồ mất rồi! Con là con gái của bố mẹ kia mà!” Cố Bình An hoàn toàn không biết rốt cuộc mình đã nói những gì, những lời nói điên rồ không suy nghĩ cứ thế tuôn ra khỏi miệng. Cô chỉ biết rằng hiện tại cô rất đau, rất mệt, cô buộc phải trút bỏ.

“Con...”

“Bốp...”

Một cái tát đau đớn ngăn cản Cố Bình An tiếp tục kêu gào mất kiểm soát. Cô ôm gò má bị tát đến đau rát, nhìn bố vẻ khó tin. Người cha yêu cô tới mức phải khoét tim mình, ông cũng đồng ý, vậy mà giờ đây lại tàn nhẫn cho cô một cái tát. Cô không biết rốt cuộc tim mình đau đến mức nào. Cô chỉ cảm thấy có vật gì đó như nắm đấm thối vào bên trái đầu, đau đến mức cô khó có thể chống đỡ nổi. Ánh mắt cô dần mờ, nước mắt như làn sương mịn, cô không cất thành lời, cũng chẳng muốn nói gì.

Trong mắt bố cô cũng ánh lên sự hối hận. Ông dang tay như muốn túm chặt lấy Cố Bình An nhưng cô lại lạnh nhạt lần tránh. Tay ông dờ dẩn giữa không trung, sau đó co lại, ôm chặt lấy đầu mình.

“Bình An à, con không được nói mẹ con như vậy, con thử hỏi lương tâm mình xem, mẹ con đối xử với con có tốt không? Sao con có thể nói con không phải là con đẻ của bố mẹ?” Trong giọng nói của bố cô ngập tràn mệt mỏi. Trong khi đó, mẹ cô ngồi bên cạnh ông, không hé môi, nước mắt giàn giụa.

“Bình An à, không phải bố mẹ muốn con nhường lại Thẩm An Bình cho Mạc Phi mà là bố mẹ hy vọng hai con không còn bất kỳ quan hệ nào với Thẩm An Bình. Cậu ấy là người rất tốt nhưng không đáng để hai chị em con trở thành kẻ thù.”

“Bình An à, Mạc Phi là chị ruột của con, là con của bố mẹ, cũng như con vậy.”

Câu nói vừa thốt ra, thời gian như dừng lại, không gian như đột ngột xiêu vẹo khiến con người không nhận ra hình dáng của mình nữa. Cả căn phòng im ắng, tới mức khiến người ta rùng mình sợ hãi. Cố Bình An trợn tròn mắt vẻ khó tin, hai tay nắm chặt lại, móng tay dài cắm sâu vào da thịt.

“Mẹ... mẹ nói cái gì?” Cố Bình An quá đỗi bàng hoàng, khó lòng tin đây là sự thật. Cô cho rằng đây là những lời dối trá mà bố mẹ nghĩ ra để lừa gạt cô.

Có lẽ do giữ bí mật này quá lâu nên sau khi nói ra mọi chuyện, bố cô như trút bỏ được gánh nặng, từ từ giải thích: “Khi mẹ con mang thai các con, bà nội con thường nói, sinh đôi sẽ có điềm họa. Bố mẹ đều tốt nghiệp đại học, tất nhiên không tin vào những điều nhảm nhí này. Khi hai con chào đời, bố mẹ mới phát hiện diện mạo hai con không giống nhau, bác sĩ nói là sinh đôi không cùng trứng, rất hiếm gặp. Lúc đó, bố mẹ vui mừng biết nhường nào, một mực muốn nuôi dưỡng hai con... Khi mới chào đời, các con đã đau ốm triền miên, bố mẹ phải bao phen đến bệnh viện. Sau đó, khi các con được chừng tám tháng tuổi, hai đứa đều phát sốt, bác sĩ nói là bị viêm phổi, hai đứa sốt cao liên miên mười hai ngày, không hề thuyên giảm, bác sĩ nói nếu cứ tiếp tục tình trạng này thì e rằng tính mạng của hai đứa không thể đảm bảo. Sau đó, bà nội con đến, lại nói song sinh là đại nạn, chỉ cần tách ra nuôi dưỡng là được, lúc đó tâm trí bố mẹ rất rối loạn, chỉ nghĩ sao có thể cứu sống hai đứa, liền nghe lời bà nội. Bà nội luôn yêu quý con, trong ngày lễ thôi nôi, con đã nhặt khẩu súng, bà con nói sau này con nhất định sẽ trở thành nữ anh hùng, cho nên cướp mất Mạc Phi.”

Không biết là ý trời hay chỉ là trùng hợp, vừa tách nhau ra, con liền hạ sốt, sự sống bừng nở. Khi bố mẹ quay lại tìm Mạc Phi, bà nội đã đem nó cho người khác, dù tra hỏi thế nào bà cũng không nói đã cho ai. Bà nội rất mê tín, luôn cho rằng Mạc Phi là đại họa, đem cho rồi, mọi việc sẽ trở lại bình yên.

“Sau đó thì sao?” Mắt Cố Bình An ngấn lệ. “Do sai lầm của bố mẹ nên con phải gánh chịu mọi hậu quả sao? Vì bà nội ôm cô ta đi cho nên con hạnh phúc hơn vì được ở lại nhà, do đó con phải bồi thường cho cô ta?” Cô cay nghiệt cười, trừng mắt nhìn bố mẹ. “Điều này chẳng liên quan gì đến con, Mạc Phi nên tìm bố mẹ và bà, lẽ gì vì cô ta mà không cho con kết hôn? Đây là thứ lý lẽ quái quỷ gì vậy?”

“Bình An à...” Mẹ cô cứ khóc mãi, cuối cùng cũng thốt nên lời: “Mẹ biết con hận mẹ, mẹ rất ân hận vì khi đó không thể cùng giữ hai con bên mình, là do mẹ ích kỷ, tất cả đều là lỗi của mẹ, coi như mẹ cầu xin con vậy, đừng hận Mạc Phi nữa, đó là chị gái của con, cả cuộc đời này mẹ chỉ mong hai con có thể chung sống hòa hợp... Bình An à, mẹ không hề mong muốn hai con vì Thẩm An Bình mà kết thành thù hận...” Mẹ cô lúc đó nghẹn ngào khóc, móng manh, yếu đuối như không thể chịu nổi cú sốc này. Bà bắt lực kéo vạt áo của Cố Bình An, còn Cố Bình An chỉ cảm thấy toàn thân đang run rẩy. Cô hiểu rằng chấp nhận yêu cầu của bố mẹ là đồng nghĩa với việc gì, vì thế cô không thể tùy tiện đồng ý.

“Con không có cách nào chấp nhận điều đó. Làm sao bố mẹ có thể ích kỷ như thế, con rất rất ghét Mạc Phi. Dựa vào lý gì mà con phải vì cô ta mà hủy bỏ hôn ước của mình? Cho dù cô ta có là chị gái con đi nữa thì con cũng không có cách nào thay đổi suy nghĩ của mình, rất tiếc bức tranh cha hiền con thảo, chị em hòa thuận mà bố mẹ hằng tưởng tượng sẽ không thể xuất hiện trong gia đình mình, con không thể chung sống hòa bình với cô ta được. Chỉ nhìn vào thái độ của bố mẹ thôi, con đã hận cô ta đến thấu xương rồi! Giờ bố mẹ càng nói con càng cảm thấy ghê tởm, con chịu đủ rồi, từ lâu đã chịu hết nổi rồi!”

Cố Bình An bịt chặt hai tai, lắc đầu lia lịa, cô như người điên lao ra khỏi phòng, bỏ ngoài tai tiếng khàn khàn cố gắng với gọi.

Cô chạy được vài bước thì bị bố cô đuổi theo tóm lại. Người cha rất mực hiền từ giờ đây lại hết sức nghiêm khắc, lúc này Cố Bình An mới thực sự trong thấy khí chất nghiêm nghị của một quân nhân.

“Cố Bình An, con làm mình làm mẩy đủ chưa? Khi nào con mới thực sự biết nghe lời? Thẩm An Bình là người ngoài, Mạc Phi và bố mẹ mới là người thân của con. Con rốt cuộc có phân biệt rõ ràng được không?”

Cố Bình An ra sức vùng vẫy để thoát khỏi sự khống chế của bố nhưng không địch lại được sức của ông, chỉ còn cách hung hãn phản ứng: “Con từ trước tới nay không hề biết đến hai chữ “nghe lời”. Con chỉ biết rằng cái gọi là “người thân” luôn làm con đau lòng, con đau đến sắp chết rồi! Nhưng cái mà mọi người gọi là “người ngoài” từ trước tới nay không bao giờ làm con đau khổ đến vậy. Con không muốn phải lựa chọn! Không muốn! Không hề muốn!”

“Búp...”

Một tiếng động vang lên khiến cả người đang lớn tiếng cãi lại là Cố Bình An cùng người đang nghe là bố cô đều sững lại. Cố Bình An mở to mắt nhìn người mẹ kiên cường quỳ xuống. Bà không nói một câu. Phút chốc, cả Cố Bình An và bố cô đều thâm thiết kêu lên:

“Mẹ!”

“Minh!”

Cục diện ngày càng hỗn loạn. Đang ra sức túm chặt cô, bố cô liền thả tay cô ra, ông càng tức giận, lông mày dựng đứng như lưỡi mác, ánh mắt giận dữ. “Cố Bình An! Mày thật sự được nuông chiều tới mức không còn coi ai ra gì nữa rồi! Mày rút đi! Coi như tao chưa hề sinh ra đứa con gái như mày!”

Nói rồi, ông đỡ bà đứng dậy. Không ngờ bà Cố lại có thể quật cường đến thế. Bà vùng khỏi tay ông, quay đầu, đau xót cầu xin: “Bình An à, con gái của mẹ, con và Mạc Phi đều là con của mẹ, coi như mẹ ích kỷ, để cho mẹ trước khi chết có thể được trông thấy hai chị em con cùng tiễn biệt mẹ, được không? Phi Phi đang nằm trong viện, nó còn lừa mẹ nhấm thuốc dạ dày thành thuốc ngủ, mẹ biết là nó rất đau lòng. Bình An à, còn nhiều người đàn ông khác tốt hơn Thẩm An Bình, mẹ con ta tìm người tốt hơn, được không? Để chị con bình an sống lại...”

Mẹ cô khóc, Cố Bình An cũng khóc theo. “Con không cần người tốt hơn, con chỉ cần Thẩm An Bình thôi. Mẹ à, lẽ nào mẹ muốn con chết đi?”

“Bình An à...” Mẹ cô ngồi bất động. “Mẹ cầu xin con, lần này nghe lời mẹ, được không con?”

Cố Bình An đau đớn, chua xót đến không chịu nổi, đầu óc trống rỗng, mơ màng, hai đầu gối hơi khụy, cũng quỳ trước mặt mẹ. “Mẹ đứng dậy trước đi, con không chấp nhận nỗi điều này đâu.”

“Con nhận lời mẹ đi!” Bà Cố lê đến bên cô, làm thế nào cũng không chịu đứng dậy. Bà run rẩy dang tay ôm lấy cô, giống như mỗi lần cô chịu oan ức hồi bé, dịu dàng vuốt tóc cô. “Mẹ chẳng còn sống được bao lâu nữa, bệnh ung thư vú có thể chết người, mẹ biết, mẹ chỉ muốn khi mẹ còn sống được thấy con và Mạc Phi yêu thương, chăm sóc nhau, như thế là mẹ yên lòng ra đi rồi... Bình An à, lẽ nào con đành lòng để mẹ ra đi trong tiếc nuối sao?”

Thời gian luôn để lại những ký ức trắc trở, những sợi xích móc nối những con người và sự việc trong cuộc sống của chúng ta hết như một con tàu hỏa chở đầy hàng hóa, tiếng xình xịch lăn bánh để lại dấu vết rõ nét.

Cố Bình An cảm thấy nỗi bi thương như sóng thần bất ngờ ập tới, không nể nang nuốt chững lấy cô. Cô tuyệt vọng, muốn chộp lấy một thứ gì đó nhưng không thể, đến gào thét cũng không thành tiếng.

Cô thực sự muốn cự tuyệt nhưng không thốt nên lời. Mẹ đẻ quỳ trước mặt cô, cô thực sự không thể nói được gì. Hàng trăm nghìn suy nghĩ hiện lên trong đầu, thậm chí cô hoang đường nghĩ rằng cô cũng đi chết, như thế mẹ cô mới không quyết định lựa chọn hy sinh cô nữa.

Nhưng nghĩ lại, cô không nỡ dập cái mạng sống lay lắt này. Cô biết mình không nên hy vọng, nhưng cô vẫn lưu luyến sự ấm áp còn sót lại. Cuối cùng Mạc Phi cũng đã thắng cô, cho dù là thật lòng hay cố ý, cô ta có đủ dũng cảm làm tổn thương mình để tranh giành ưu thế, điểm này thì Cố Bình An tự biết mình không bằng cô ta.

Dần dần, cô cũng bình tĩnh lại, lý trí hơn một chút. Cố Bình An nhẹ nhàng ôm lấy mẹ, vòng tay mẹ vẫn ấm áp như ngày nào. Cô từ từ nói khẽ: “Mẹ à, nếu bây giờ con nói với mẹ rằng con có thai rồi thì mẹ sẽ thế nào?”

Cố Bình An nhếch mép cười một cách đầy ẩn ý, ánh mắt dòm vào mẹ, quan sát từng biểu cảm trên gương mặt bà. Bà lau khô nước mắt, tỏ ra sững sốt, nhìn vào mắt Cố Bình An, cuối cùng chuyển xuống bụng cô.

“Bình An... con...”

Cố Bình An khẽ vén tóc mái của mẹ, cười dịu dàng.

“Mẹ yên tâm đi, con vẫn chưa có thai. Chỉ là mẹ chẳng hề nghĩ tới trường hợp này, đúng không? Mẹ chỉ một mực hy vọng con và Mạc Phi đoàn kết, nhưng mẹ đã bao giờ hỏi con chưa? Nếu như con rất yêu Thẩm An Bình thì phải làm sao? Nếu như con đã có thai thì phải làm sao? Nếu như con vì chuyện này mà bỏ trốn thì sao?” Cố Bình An nói một chuỗi các câu hỏi khiến bố mẹ cô rơi vào im lặng.

Thực ra họ cũng biết đây là lựa chọn tồi tệ, bất hợp lý nhất, nhưng chẳng còn cách nào khác. Họ không thể đứng nhìn một sinh mệnh như hoa khác dần dần lụi tắt, đặc biệt là đứa con gái đã từng bị họ bỏ rơi. Cho dù chỉ là kế hoãn binh, họ cũng phải thử một lần.

“Bình An à, con gái của mẹ à... Mẹ biết là con chịu thiệt thòi rồi. Mẹ...”

“Mẹ, để con nói nốt.” Cố Bình An ngắt lời mẹ cô, nói tiếp: “So với Mạc Phi, con may mắn hơn nhiều. Con có bà, có bố mẹ, có Thẩm An Bình, tất cả những gì tốt đẹp nhất mà cô ta muốn, con đều đã có được. Cô ta chẳng có thứ gì cả, cô ta rất đáng thương.” Cố Bình An phân tích rất có tình có lý, như nói tới người và việc chẳng có chút quan hệ gì với mình. Cô đột nhiên ngừng lên, cặp mắt lo âu bỗng long lanh như ánh sáng dưới làn nước gợn sóng. “Nhưng mẹ ơi, con vốn có quá nhiều, đột nhiên mẹ bắt con trong phút chốc mất đi tất cả. Bà nội của con, bố của con, mẹ của con, tất cả đều phải chia đều cho cô ta, người con yêu con cũng buộc phải từ bỏ. Điều này không phải là nghiệt ngã quá sao?... Bố mẹ đã bao giờ nghĩ rằng...” Giọng Cố Bình An nghẹn ngào, cô hít một hơi thật sâu mới có thể nói hết câu: “Bố mẹ đã bao giờ nghĩ con sẽ chịu đựng nỗi điều này hay không?”

Bố mẹ cô không nói gì nữa. Đây là lần đầu tiên một gia đình yên vui, hạnh phúc gặp phải cảnh bi thương như thế này, sự bình yên và ấm áp trong quá khứ sụp tan trong nháy mắt.

Cố Bình An nhắc đầu gối, run rẩy đứng dậy. Cô cầm túi xách, rời khỏi nhà không chút lưu luyến.

Sau cùng, cô quay lại nhìn bố mẹ vẫn sững người ở đó, giọng nói tuyệt vọng cất lên: “Con đồng ý với bố mẹ, lùi lễ đính hôn.”

Cố Bình An rời khỏi nhà mới phát hiện mình chẳng còn nơi nào để đi. Cô lớn như vậy rồi, đây là lần đầu tiên cô cảm thấy bất lực.

Nơi nơi đèn hoa trang trí tung bùng dịp Tết nhưng phố xá thiếu bóng người, lạnh lẽo quá. Cố Bình An đi loay quanh cả tối, cuối cùng bước vào một cửa hàng McDonald's bên đường. Cô gọi rất nhiều đồ ăn, bày đầy mặt bàn cho bốn người ăn.

Cô nhẩn nại bóc vỏ giấy của chiếc hamburger nhưng chẳng hề thấy đói bụng.

Bàn kê bên là một gia đình ba người, rõ ràng là năm mới nhưng lại mặc những bộ quần áo cũ kỹ, rách rưới. Đứa con nhỏ lạnh cóng đến mức da dẻ nứt toác nhưng khuôn mặt luôn tươi cười, niềm nở. Nhìn người mẹ trẻ bóc vỏ chiếc hamburger, đôi mắt sáng kỳ lạ, thẳng bé ngạc nhiên nói: “Mẹ ơi, có thịt này!”

Người phụ nữ trẻ nghèo khổ cười với con trai. Nó vẫn như chưa tin, lại quay sang nói bố. “Bố ơi, là thịt này!”

Câu nói vô tư của đứa trẻ khiến đôi vợ chồng trẻ rớt nước mắt. Đứa trẻ non nớt lại không hiểu, chỉ vì nhìn thấy thịt mà vui mừng khôn xiết. Vì không nỡ, nó chỉ cắn từng mẩu nhỏ, ăn gần hết một nửa, nó còn biết điều chia cho bố mẹ cùng ăn.

Cảnh tượng này thật khiến người ta nhìn mà xót xa trong lòng, nhưng Cố Bình An lại cho rằng họ thật đáng ngưỡng mộ. Cái mà cô cần không phải là tiền bạc, cũng chẳng phải địa vị, cô muốn được giống gia đình họ, quây quần vui vẻ bên nhau, cùng chia sẻ một chiếc hamburger, cho dù có nghèo khổ đi chăng nữa, cô vẫn thấy thật ngọt ngào, ấm áp.

Cô sống từ nhỏ tới lớn mà không biết tới nỗi khó khăn, ngoại trừ việc vấp phải chướng ngại vật là Mạc Phi, cô chưa bao giờ gặp phải cản trở nào, nhưng những người như cô khi gặp khó khăn lại càng khó vượt qua. Đóa hoa được che chở trong nhà kính thì sao có thể chống chọi với sự tàn bạo của gió mưa?

Cô không phải không nghĩ đến việc từ chối bố mẹ nhưng nhìn khuôn mặt ngày một già nua của họ, cô thực sự nói không nên lời.

So với Thẩm An Bình, vị trí của mẹ và gia đình quan trọng hơn nhiều.

Cô nghĩ, đôi người chỉ toàn là đau thương và chịu đựng. Con người ta khi lựa chọn một thứ gì đó cũng có nghĩa là phải từ bỏ một thứ khác. Đứng trước ngã ba đường, nếu lựa chọn con đường bên trái, đương nhiên sẽ phải bỏ qua phong cảnh ở con đường bên phải. Bất luận lựa chọn thế nào cũng không thể hoàn mỹ, cho nên cô bắt buộc phải học cách chấp nhận sự không hoàn mỹ, cho đến khi đau khổ và niềm vui đan xen đến tột đại.

Cố Bình An đem tặng tất cả đồ ăn mà mình vừa gọi cho cậu bé có đôi mắt sáng kia. Nụ cười của cô pha chút khổ đau, chân thành chúc phúc cho họ.

Tối hôm đó, cô quay trở lại thành phố. Thẩm An Bình đã mấy ngày chưa gặp bỗng gọi điện cho cô. Anh có thời gian rảnh là đi chúc mừng thầy cô, đi phát thiệp mời, về vui mừng khôn xiết. Lo xong mọi việc là anh gọi cho cô ngay. Căn phòng trong khách sạn rất thoải mái nhưng rất trống trải. Anh ở bên ngoài, lúc nào cũng rất nhớ Cố Bình An. Kéo tấm rèm, đưa mắt nhìn phong cảnh phía xa xa, giọng nói của Thẩm An Bình toát lên vẻ mệt mỏi: “Bố mẹ đã về nhà chưa em?”

“Rồi ạ...” Cố Bình An lơ đãng trả lời. Một tay cầm điện thoại, tay kia cô cầm điều khiển ti vi, không ngừng chuyển kênh.

Anh không hỏi nữa. Anh rất thông minh để nhận biết điểm dừng, từ trước tới nay không hề động đến những vấn đề nhạy cảm. Anh cười nhạt. “Nhớ anh rồi à?”

Cố Bình An dờ người một lúc, trong lòng chỉ có cảm giác tê dại. Cô khó có thể đối mặt với bất cứ ai lúc này, ngay cả Thẩm An Bình. Tình yêu, tình thân, cô không biết vấn đề xuất phát từ đâu, đã trở thành lựa chọn đau đớn nhất trong cuộc đời cô.

Cô không nói nên lời, anh đã rời xa rồi, là cô kéo anh lại bên mình, là cô đem đến cho anh ý nghĩ kiên định, là cô biến anh thành chiến lợi phẩm đi khoe khoang, chính cô biến anh từ một người thông minh, hiểu biết trở thành kẻ già ngốc, nhẩn nải cầu toàn...

Trong lòng cô như có một ngọn lửa đang thiêu đốt, đau đớn tới co giật.

“Thẩm An Bình... Thẩm An Bình... Thẩm An Bình...” Cô gọi tên anh ba lần nhưng chẳng nói gì tiếp cả, cô bịt chặt miệng, cố không để cho Thẩm An Bình nghe thấy tiếng khóc.

“Em làm sao vậy?” Giọng Thẩm An Bình dịu dàng, trầm tĩnh như nước suối róc rách chảy qua khe. “Ngốc ạ, cứ gọi tên anh mà không nói lời nào, nhớ anh rồi đúng không?”

Họng Cổ Bình An càng lúc càng đau, sống mũi cay cay, cô bịt chặt miệng, chỉ nặng nề đáp một tiếng: “Vâng!”

Thẩm An Bình lại nghe thành cái giọng làm nũng quen thuộc của cô. Anh khẽ cười. “Sao mà ngốc vậy, sau này anh phải đi công tác vài tháng thì em biết làm sao?”

Nước mắt Cổ Bình An lại không ngừng rơi xuống. Thẩm An Bình đâu biết rằng, thời gian thuộc về họ càng lúc càng ngắn ngủi, cả thế giới như đang đếm ngược, cô đâu dám không quý trọng?

“Thẩm An Bình, anh về ngay có được không? Em nhớ anh, về ngay có được không anh?”

Thẩm An Bình cuối cùng cũng nhận ra có gì đó không ổn trong giọng nói của cô, anh chau mày về cảnh giác, một mực hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Bốn tờ đơn giản này của anh lại khiến những oan ức từ trước tới nay của Cổ Bình An xâu chuỗi lại với nhau, nước mắt ồ ạt rơi, cô ôm chặt điện thoại, nghẹn ngào áp ứng: “Thẩm An Bình, em chỉ có anh thôi, chỉ có anh thôi...”

Em lại phải từ bỏ...

Câu nói phía sau cô vẫn chưa thốt ra, bởi toàn thân cô rã rời, không chút sức lực. Đầu cô tì mạnh trên hai đầu gối, rõ ràng là căn phòng không rộng nhưng lại lạnh lẽo, trống trải đến vậy, cảm giác cả thế giới như còn sót lại mỗi mình, khiến cô càng tuyệt vọng.

“Bình An? Bình An?” Giọng nói nôn nóng của Thẩm An Bình phát ra từ điện thoại. Cổ Bình An mệt mỏi cuộn tròn người lại, dường như chỉ có tư thế đó mới có thể khiến cô cảm thấy ấm áp và an toàn. Rất lâu sau cô mới có thể nhấc điện thoại, áp lên tai, lúc này cô đã lau khô nước mắt, tỏ ra mạnh mẽ, nói: “Vừa nãy điện thoại bị kẹt vào khe sofa, mãi em mới móc ra được.” Cô còn cười hi hi.

“Bình An, em làm sao vậy?”

“Không sao cả, cả ngày hôm nay em toàn gặp những chuyện xui xẻo, đọc một cuốn sách buồn quá, vốn định thay đổi tâm trạng nên đi xem một bộ phim, ai ngờ kết thúc phim cũng là bi kịch. Anh biết đấy, cung Song Ngư thường hay buồn mà.” Giọng cô dần bình tĩnh trở lại, cô như đang kể lại một ngày sinh hoạt bình thường vậy.

Thẩm An Bình im lặng hồi lâu rồi mới cảnh giác nói: “Bình An à, chăm sóc tốt cho bản thân nhé, em bây giờ không còn đơn giản chỉ có một mình, em còn có anh nữa, hiểu không? Anh sẽ đặt vé ngay, ngày mai anh sẽ về tới nơi.”

Có lẽ Cổ Bình An nên hiểu chuyện hơn một chút, đợi anh làm xong mọi việc rồi mới quay về. Nhưng cô không làm được, cô nôn nóng muốn gặp anh, cô như sắp quên mất diện mạo của anh rồi, quá quen thuộc tới nỗi không thể miêu tả được đường nét, nhưng không sao nhớ nổi rốt cuộc hình dáng đó như thế nào, lờ mờ như ngấm hoa trong sương vậy.

Cô nghĩ rằng cô đã mong manh tới mức độ này rồi nhưng tại sao đâu đâu cũng có bóng hình anh. Anh giỏi lắm, nhẹ nhàng ngự trị trong cuộc sống của cô như vậy. Cô buồn đến muốn khóc. Thì ra chấp nhận đau khổ, từ bỏ hạnh phúc đang đến mới đau buồn làm sao!

Hồi ức thật không giống như dùng bút chì viết chữ, chỉ cần dùng tẩy là có thể xóa đi.

Bao nhiêu câu chữ lúc này chỉ hóa thành một câu thốt ra khỏi miệng cô: “Em chờ anh quay về.”

Lòng Cổ Bình An chua xót, tinh thần cô như luôn trong trạng thái bị kéo căng. Chính vì căng thẳng nên cô mới mệt mỏi chìm vào giấc ngủ. Một đêm không mộng mị nhưng lại mê man. Như bị chính mình thôi miên, cô chỉ muốn chìm đắm trong không gian bình yên như thế này, không cần tình lại.

Cô không biết Thẩm An Bình quay về khi nào, thậm chí anh còn không báo cô đi đón. Thời gian hai mươi mấy năm qua, giữa họ toàn là tự hiểu ngầm, không cần nói nhiều.

Khi Cổ Bình An tỉnh lại, thứ đầu tiên mà cô nhìn thấy là ba trái bóng bay đang rung rinh trên trần nhà, những trái bóng bay màu hồng nổi trên trần nhà trắng toát thật bắt mắt, trên ba trái bóng là những chữ viết bằng bút dạ quang: I MISS YOU.

Cô bật cười. Chàng trai bày cái trò này cũng đã gần ba mươi tuổi rồi nhưng anh lại hết như những chàng ngốc khi sa chân vào tình yêu, thực sự rất lãng mạn. Cái cách bày tỏ này rõ ràng là vô cùng cũ kỹ nhưng cô lại cảm động sâu sắc hơn bao giờ hết, đến nỗi trái tim cô lúc này thấy rất ấm áp. Thẩm An Bình mệt mỏi đến mức chẳng buồn thay quần áo, liến tèo lên giường nằm cạnh cô, ôm chặt lấy cô. Động tác của anh không quá mạnh, cánh tay dài tự nhiên đặt lên bụng cô, mùi hương quen thuộc trên cơ thể anh giống như đường khí vậy, cô tham lam hít hà, nhịp thở của anh cũng rối loạn, nhẹ nhàng lướt qua bên tai cô, buồn buồn như thể có một bàn tay vô hình cào nhẹ vào tim khiến cô dịu dàng, trầm tĩnh như hồ nước.

Vô duyên vô cớ, họng cô lại nghẹn ngào. Cô đột nhiên cảm thấy như thể đang cưỡng ép chính mình.

Cô không thể nào nói ra quyết định rời bỏ anh. Cô quyến luyến mùi hương và hơi ấm trên cơ thể anh, cô thực sự muốn tiếp tục cuộc sống bình yên có anh, có cô như vậy; cô còn muốn mỗi giây, mỗi phút được ở bên anh, gối đầu lên tay anh, khi tỉnh lại, ánh mắt đầu tiên là dành cho anh, tiếp sau là ánh mặt trời, cô muốn sau mỗi giấc ngủ trưa được hôn lên chiếc cằm ram ráp bởi những cọng râu mới nhú; cô muốn giống như trẻ nhỏ vĩnh viễn không bao

giờ lớn, lắc lư trên cổ anh, cô ích kỷ muốn độc chiếm sự cưng chiều của anh, tình thương yêu và sự dịu dàng không có giới hạn của anh.

Cô là người yêu, người thân, con gái, mẹ của anh. Cô nguyên phối diễn tất cả các vai quan trọng trong cuộc đời anh. Nhưng cô không thể. Thời gian trôi quá nhanh, chỉ trong chớp mắt, đến một cơ hội cứu vớt cũng biến mất. Từ trước đến nay, cô chưa bao giờ cảm thấy hối hận như lúc này. Nếu như cô hiểu chuyện hơn một chút, quý trọng mọi thứ hơn một chút, cô sẽ không tiếc nuối như bây giờ. Ở gần anh hai mươi mấy năm, lần đầu tiên cô cảm thấy thời gian thực sự ngắn ngủi.

Cô nhẹ nhàng quay người lại, lấy chân đạp cho Thẩm An Bình. Trên cơ thể anh có chút bụi bặm, mệt mỏi và cảm giác man mát, Cổ Bình An quỳ lườn cọ má vào hàm dưới của anh, động tác nhẹ nhàng nhưng Thẩm An Bình mới mơ màng liền tỉnh giấc. Anh ôm Cổ Bình An vào lòng, nhẹ nhàng cọ cọ cảm lên đỉnh đầu cô, như thả lỏng cơ thể, nói: “Thật may là em vẫn còn ở đây.”

Chỉ một câu đơn giản vậy thôi đã khiến cảm giác chua xót, đau buồn, không nở trong lòng Cổ Bình An xâu chuỗi lại. Nước mắt ấm nóng đọng trên mi, Cổ Bình An vội hôn lên đuôi mày của anh, miệng vẫn áp úng máp máp: “Em đây... Em ở đây... Thẩm An Bình, em yêu anh.” Cô hôn lên từng tắc da thịt của Thẩm An Bình, vội vàng cởi khuy áo của anh, cởi áo khoác ngoài của anh, cử chỉ của cô đánh thức dự vọng nguyên thủy nhất của Thẩm An Bình. Nỗi nhớ triền miên suốt một tuần qua bộc phát trong giây phút đó, hơi thở của Thẩm An Bình cũng càng lúc càng vồn vã.

Trong thời khắc đột ngột, bất ngờ như vậy, Thẩm An Bình đột nhiên ôm chặt lấy bàn tay như đang nhen lửa trên người mình. Anh hít một hơi thật sâu, ánh mắt sâu hút dần ngưng đọng. Anh hôn lên đôi tay nhỏ mềm mại của cô, cất tiếng hỏi: “Sao thế? Nói cho anh biết đi! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Cổ Bình An rõ ràng không thể cảm nhận được mong muốn của anh, nhưng anh lại miễn cưỡng dừng lại. Nụ hôn nóng bỏng của anh rơi vào lòng bàn tay cô, theo những mạch máu chảy thẳng vào tim, trái tim cô bỗng rạo rực, loạn nhịp, như thể muốn bay ra khỏi lồng ngực.

Cô ngẩng đầu, để nước mắt chảy vào trong, cay đắng trôi xuống họng. “Thẩm An Bình, anh sẽ mãi yêu em chứ?”

Thẩm An Bình chau mày nhưng vẫn kiên nhẫn hôn cô một cái. “Ngốc ạ, sao lúc nào cũng hỏi câu này vậy?” Anh ôm cô chặt hơn, khẽ thì thầm bên tai cô: “Nghe này, Cổ Bình An, nhiều thì anh không thể bảo đảm, nhưng nhất định cả cuộc đời này anh chỉ yêu mình em thôi.”

Giọng anh lưu luyến mà bịn rịn, mỗi từ đều vang vang. Anh luôn biết nói những lời đánh thẳng vào tận đáy lòng cô.

Màu bi ai đọng trong đôi mắt cô, trong cuộc đời này liệu cô có thể gặp được người nào hiểu cô hơn thế?

Thực sự có như mẹ cô nói không, còn rất nhiều đàn ông? Trước khi Thẩm An Bình trở về, cô không ngừng tự ép buộc chính mình, Thẩm An Bình chẳng qua cũng chỉ là người đàn ông bình thường, những ưu điểm mà người đàn ông khác có, anh đều có, nhưng những nhược điểm mà những người đàn ông khác mắc phải, anh cũng không hề thiếu.

Cô liên tục vỗ vỗ vào ngực mình, vẫn ổn, không vấn đề gì, không được sợ.

Cô nghĩ tình yêu thực sự cho dù không có kết quả cũng nên để lại cho người ta chút hoài niệm, cho nên thà đau một chút còn hơn kéo dài dai dẳng. Cô nói: “Thẩm An Bình, chúng ta đừng đính hôn nữa, có được không?”

Nhưng câu trả lời của Thẩm An Bình chỉ là sự im lặng. Cánh tay đang ôm chặt cô cũng trở nên cứng cáp hơn. Chỉ là anh không ngờ rằng, anh vượt đường sá xa xôi về chỉ để nghe cô nói những lời này.

Anh vẫn không trả lời, cô lại không thể im lặng, bèn tiếp tục: “Chuyện em và Mạc Phi nói hôm đó, anh đã nghe thấy hết, phải không? Nhưng anh một mực giả vờ như không hề nghe thấy. Anh không hỏi em bất cứ điều gì, cũng không nói gì, anh đối với em và cả anh nữa, đều không còn niềm tin, đúng không?”

Anh bỗng ôm chặt Cổ Bình An, ngăn không cho cô nói tiếp, nhưng cô lại không chịu nghe, một mực muốn phơi bày những điều xấu xa.

“Không cần phải lừa gạt bản thân mình nữa! Thẩm An Bình à, trong trái tim của hai ta đều có nút thắt miễn cưỡng đi tiếp cũng không thể hạnh phúc được.”

Mặc cho cô nói, Thẩm An Bình vẫn không hề buông tay. Anh ôm cô thật chặt, phản bác: “Miễn cưỡng đi tiếp có hạnh phúc hay không anh không cần biết, anh chỉ biết rằng nếu không miễn cưỡng, nhất định sẽ không hạnh phúc. Bình An à, anh có thể làm ngơ như chưa hề nghe thấy gì, bất luận là lý do gì, chẳng phải bây giờ em đang ở bên anh sao? Anh cảm ơn Mạc Phi, nếu như không vì cô ấy, em sẽ không chạy đến bên anh nhanh như vậy. Em nghĩ rằng anh có thể để em ra đi sao?” Anh dừng lại rồi tự trả lời: “Anh không thể để em ra đi, Bình An à!”

Thẩm An Bình cười tẻ ngắt, nụ cười nhuốm đầy khổ đau. Lòng Cổ Bình An đau thắt. Đau thương đổ xuống như long trời lở đất, cô khó mà chống đỡ nổi. Cô nức nở không thành tiếng. Hồi lâu sau, cô như chìm trong nước mắt không sao dừng lại được.

“Em cho rằng mình vẫn có thể kiên trì.” Giọng cô nức nở. “Thẩm An Bình à, em cho rằng chúng mình có thể dễ dàng chia tay, em cho rằng em cũng không yêu anh đến vậy. Nhưng không hiểu sao, tim em lại nhói đau đến thế này...”

Đau như thế trái tim cô bị một bàn tay bóp chặt, hơi thở cũng bị cướp mất.

Cô túm chặt lấy cổ áo của Thẩm An Bình. “Bọn mình không thể như thế này, anh biết không? Bọn mình buộc phải chia tay. Em muốn mẹ của em, em cần gia đình em.”

Thẩm An Bình xoa đầu cô, an ủi: “Chẳng gì có thể chia rẽ được hai ta, có việc gì anh cũng sẽ giải quyết ổn thỏa.”

“Không!” Cố Bình An kêu. “Anh không thể giải quyết được! Mặc Phi tự sát rồi anh biết không? Mẹ em bị ung thư rồi, anh biết không? Anh có thể giải quyết được chứ? Anh làm sao mà giải quyết nổi đây?”

Ánh mắt Thẩm An Bình bỗng ngập tràn sự phẫn nộ, anh xoay mạnh đầu Cố Bình An, bốn mắt nhìn nhau. Trong đôi mắt sâu không đáy của anh ngập tràn sự kiên quyết không thể cưỡng lại được, chỉ nghe thấy anh nói: “Anh không quan tâm ai muốn sống, muốn chết. Anh chỉ cần em, em hiểu không? Anh ích kỷ như vậy đó, cho nên em đừng hòng rời bỏ anh, em hiểu không?”

“Em không...” Cố Bình An vẫn chưa nói hết câu, Thẩm An Bình đã mãnh liệt chặn môi cô, cướp đi hơi thở của cô. Anh thô bạo xé toạc áo cô, tóc cô do vùng vẫy mà tuột ra, rồi bồi vương trên chiếc gối trắng.

Thẩm An Bình vồn vã như muốn nghiền nát cô, anh kéo toạc khiến khuy áo của Cố Bình An rơi hết. Cô không mặc nội y, bàn tay anh đàng đàng nộ khí vằn vện trên ngực cô, cô kịch liệt xoay người cho dù Thẩm An Bình xâm nhập mạnh mẽ. Anh ra sức gầy vò đôi môi cô, đó không đơn giản chỉ là hôn, đến rằng Cố Bình An cũng bị va đập đến đau điếng, trong đầu cô vang lên những tiếng ù ù, những trái bóng bay màu hồng trên trần nhà im lặng như không hề hay biết, cảnh tượng lúc đó hòa hợp mà mỹ lệ, nhưng chủ nhân của chúng lại như con dãi thú đang xé vụn Cố Bình An.

Cố Bình An cắn mạnh môi Thẩm An Bình, mùi máu tanh tức khắc tràn ngập trong khoang miệng, cô thực sự muốn nôn. Thẩm An Bình chịu đau bụng môi cô, ý hận trong đáy mắt anh lại càng rõ. Anh ngừng kiềm chế, lần đầu tiên trong đời, anh muốn đem cái thứ không biết quý trọng thân dưới mình tha hồ phóng dăng, xé người con gái anh thương yêu thành từng mảnh vụn. Nhưng càng tiến sâu, anh càng oán hận chính mình, vô số lần tìm kiếm, vô số lần thay thế, anh lại không sao quên được người con gái đó, anh nhìn cô về oán hận, chẳng qua là hai con mắt một chiếc mũi, tại sao cô có thể quyết liệt chiếm trọn trái tim anh như thế? Anh hận trái tim mình không biết linh hoạt ứng biến. Hận! Hận! Hận!

Anh cúi đầu, mãnh liệt cắn lên chiếc cổ trắng mịn của cô. Nhịp đập của trái tim ấm áp đó khiến anh thêm khát muốn một nhát xé nát.

Dục vọng lạ lùng thống trị họ. Toàn thân Cố Bình An mất kiểm soát, co giật run rẩy, giọng cô yếu ớt, ý thức cũng dần mất đi. An Bình, đừng bắt em phải hận anh!”

Thẩm An Bình vẫn không hề quan tâm, anh dùng sức chôn sâu mình trong thân thể vẫn cố gượng gạo của cô, dục vọng như cơn cuồng phong không chế anh, tất cả ngũ quan tràn đầy khoái cảm trở nên mãnh liệt, anh dần cảm nhận được sự phối hợp của cô. Khi lên tới tột đỉnh, anh khom người nói với cô: “Nói là em sẽ không rời bỏ anh đi!”

Cô mơ hồ tóm chặt lấy hai vai anh đang run run lay động như một con thuyền lạc hướng chao đảo trên biển cả mênh mông. Trước mắt cô chỉ là một màu âm đạm, một làn sương bao bọc, cô cắn chặt răng, không để khoái lạc nhục nhã nuốt chửng lấy mình, cô nói từng từ trong oán hận: “Thẩm An Bình, em sẽ rời bỏ anh! Chúng ta nhất định sẽ phải xa nhau!”

Khi con người mất đi lý trí thì rất dễ rơi vào phẫn nộ, lời nói của Cố Bình An giống như chất xúc tác mãnh liệt khiến động tác của Thẩm An Bình càng thô bạo, anh cười khẩy. “Từ lâu anh đã biết mình quá nuông chiều em nên em không biết thế nào là lễ độ.”

Anh cố vùi mình vào thân thể Cố Bình An, quyến luyến từng giây, từng phút ấm áp, da thịt cô mềm mướt, thơm tho, đẹp tới mức anh không màng tất cả, chỉ muốn hủy diệt cô.

Người con gái này như một con dao hai lưỡi, bất luận kẻ bên nào cũng đều bị cửa đến đau đớn.

Anh không nên mềm lòng, anh tự nhủ.

Thời gian cứ lặng lẽ trôi đi, trong căn phòng tĩnh lặng chỉ còn vang lên tiếng thở nặng nề, giây phút Thẩm An Bình dừng lại, cuối cùng anh cũng nghe thấy tiếng nhen ngào khe khẽ của Cố Bình An. Giống như có một luồng điện vừa chạy qua, anh bỗng bình tĩnh lại. Anh ôm chặt lấy thân thể yếu mềm của cô, nói từng tiếng: “Xin lỗi, Bình An à, anh xin lỗi, anh sai rồi...”

Cố Bình An khóc nức nở, đầu vùi sâu vào khuỷu tay anh.

Không khí vừa nãy cuồng nhiệt, nóng bừng là thế, giờ đây, hai con người sa vào phóng dăng lại như không hẹn mà cùng tỉnh lại.

Thẩm An Bình chỉ mặc áo mỏng, ngồi bên đầu giường, nét mặt lạnh lùng, nghiêm nghị, môi mím chặt. Từ khi trưởng thành tới giờ anh chưa từng bối rối như vậy, lúc này, anh không biết nên làm thế nào để đối diện với người con gái mà anh muốn đem cả tính mạng ra để bảo vệ. Anh hung hãn làm tổn thương cô, cũng ra sức làm tổn thương chính mình. Tiếng khóc của cô như mũi dao nhọn đâm nhiều nhát vào trái tim anh. Anh không biết phải làm sao, thậm chí còn không dám lại gần cô.

Điều thuốc trên tay anh đang cháy, tàn thuốc rơi rớt trong chiếc gạt tàn. Làn khói từ mẩu thuốc đã tàn khiến trong phòng như có mây mù, lúc ẩn lúc hiện.

Thẩm An Bình chỉ cảm thấy bờ vai run run của Cố Bình An sao mà gầy gò đến thế, dường như một trận gió thổi qua cũng có thể khiến cô bay mất.

“Thẩm An Bình...” Giọng Cố Bình An mang âm mũi nồng nồng, cô mệt mỏi ngảng đầu, đôi mắt khóc sưng đỏ trông thật khổ sở, đáng thương.

“Thẩm An Bình... Mặc Phi uống rất nhiều thuốc ngủ. Mẹ cô ấy mất rồi, anh lại sắp kết hôn, cô ấy không chịu nổi cho nên đã uống rất nhiều thuốc ngủ, anh có biết không?”

Giọng điệu nhẹ nhàng mà đau đớn của Cố Bình An khiến bầu không khí trở nên yên tĩnh. Thẩm An Bình và Cố Bình An, mỗi người đứng ở một góc phòng. Tấm rèm cửa sổ dày thế cũng không ngăn nổi ánh mặt trời ảm áp tràn vào phòng, mà lòng người, dưới ánh mặt trời rực rỡ ấy, lại chẳng có chốn nào mà nương náu.

Thẩm An Bình im lặng rít một hơi thuốc, mùi vị kích thích của thuốc lá lưu chuyển trong phổi anh, sau đó thì tan biến. Anh chỉ cảm thấy mơ màng, không biết nên nói gì, làm gì, dường như thế nào cũng không đúng.

Hồi lâu sau anh mới bị giọng nói của Cố Bình An làm cho bừng tỉnh từ trong sự tĩnh mịch như chết chóc.

“Mạc Phi là chị gái ruột của em. Em và cô ta sinh cùng ngày, cùng một nhóm máu, em phải sớm đoán ra mới đúng. Song sinh khác trứng, giống như trong phim vậy.” Cô cười khẩy, tự chế giễu. “Mẹ của em, à không, mẹ của em và cô ta, bà bị ung thư, bà sắp chết rồi, nguyện vọng của bà trước khi chết là được thấy bọn em đoàn tụ. Nhưng Mạc Phi vì quan hệ của anh và em mà không chấp nhận điều đó. Anh có hiểu không Thẩm An Bình? Chúng mình buộc phải chia tay!”

Tim anh nhói đau. Anh không lập dị, trong chuyện tình cảm, anh là một người kiên quyết, có thể là do môi trường trưởng thành. Từ nhỏ đến lớn, anh luôn bị bố răn đe. Ông là một quân nhân, chỉ biết trắng và đen, vĩnh viễn không tồn tại màu xám, cho nên đối với anh cũng rất cứng rắn. Gậy sắt, roi da, thụ hưởng những hậu đãi vật chất, đắm chìm trong vinh quang, thực ra so với những đứa trẻ trong gia đình bình thường khác, anh chịu sự giáo dục nghiêm khắc hơn.

Yêu cầu của anh với bản thân cũng rất cao. Anh cố gắng hết mình để trở thành người ưu tú nhất, đạt được những gì mình muốn, bao gồm cả lời khen ngợi ít ỏi của cha anh. Duy chỉ có Cố Bình An, dù anh có cố gắng đến mấy vẫn cảm thấy chưa đủ, thậm chí lấy dây trói cô lại bên mình, cô cũng có thể tháo chạy.

Anh đập tắt điếu thuốc, đi về phía cô, bắt lực như không chịu nổi một đòn, khóa chặt cô trong vòng tay. Cô gầy guộc, lúc ăn kiêng lại càng như không cần đến mạng sống của mình. Hiện tại, cô gầy guộc như vậy, ôm cô trong vòng tay có cảm giác rất cứng. Không cần hỏi anh cũng biết khoảng thời gian không có anh, cô đã trải qua bao nỗi niềm ngồn ngán trong lòng.

Anh dường như chưa từng thực sự yêu ai đó, ngoại trừ Cố Bình An. Anh đã từng chứng kiến những cuộc tình nực cười của những người anh em bên mình, những người có hoàn cảnh như họ luôn khó tìm được những người tâm đầu ý hợp. Trong thế giới riêng của họ chỉ toàn gặp những thứ liên quan tới lợi ích, tình cảm không còn thuần túy nữa. Không chung một thế giới nhưng lại ở cùng nhau một khoảng thời gian dài, do vô số nguyên nhân phát sinh, đủ sự mâu thuẫn, cuối cùng chỉ còn lại cảm giác đau đớn trong tim. Anh luôn vui mừng, Cố Bình An dưới sự bảo vệ cẩn mực của anh vẫn giữ được tâm tính thuần khiết. Anh luôn cảm kích cái tính cách ngạo nghễ và tự do của cô, chính vì không ai chịu nổi mới tốt, như vậy cô chỉ có thể là của riêng anh.

Nhưng như vậy thôi chưa đủ, anh vẫn không giữ nổi, anh giữ được cái thuần khiết của cô nhưng anh lại không biết rằng vị trí của anh xếp sau cùng trong trái tim thuần khiết đó. Cảm giác bất lực khiến anh không biết phải làm sao, nhưng anh vẫn giãy giụa trước cái chết cận kề.

“Bình An à, chẳng có việc gì là không giải quyết được cả, rồi họ cũng sẽ hiểu thôi.”

Cố Bình An vẫn khóc. “Ai hiểu đây? Ai có thể hiểu đây?” Cô không khống chế nổi mình, bám chặt lấy vai của Thẩm An Bình, lay lay. “Anh nói đi! Anh nói đi!”

Thẩm An Bình chau mày, nhìn cô về mặt kiểm soát, như cuồng như loạn. Anh càng cảm hận mình bất lực, giọng anh nhẹ nhàng tranh luận: “Không thử thì làm sao em dám chắc là không thể? Tin anh đi, anh có thể khiến nhiều thứ dường như không thể thành có thể.”

“Em muốn tin nhưng em biết làm thế nào cũng vô tác dụng bởi so với anh, em càng không thể đánh mất gia đình mình.” Cố Bình An bắt lực ngả vào lòng anh, nước mắt thấm ướt ngực áo anh. Cảm giác ấm nóng thấm qua áo, tràn vào ngực anh, như chỉ cách một bức tường trong tim anh. Cảm giác đó khiến anh run rẩy.

“Hãy đồng ý với em, cả cuộc đời này em chỉ muốn một lần được làm đứa con có hiếu.”

Giọng nói của Cố Bình An tràn đầy tuyệt vọng. Chẳng phải cô đã đưa ra lựa chọn rồi sao?

Nhưng đồng ý với cô thì Thẩm An Bình không làm nổi.

“Anh không thể làm được thì sao? Bình An à, anh sẽ không đồng ý với em đâu.” Anh như phát điên ôm chặt lấy cô, cảm giác đau khổ lại dần bùng phát.

Lần này Cố Bình An không còn giãy giụa phản kháng, để mình đắm chìm trong hơi ấm của bờ vai anh. Có lẽ bọn họ đều mệt mỏi rồi, chẳng ai muốn nghĩ đến phút sau sẽ ra sao, bởi vì sự ảm áp này chẳng ai muốn từ bỏ.

Họ như loài thú dựa vào nhau mà sinh tồn, không ai biết rời khỏi đối phương thì sẽ ra sao. Bao năm qua, cho dù họ có gặp bao nhiêu chướng ngại cũng không giống như bây giờ, cảm giác mãnh liệt như nỗi đau lìa da rách thịt.

Tim đau nhói đến mức hơi thở cũng trở nên khó khăn.

Cố Bình An vẫn nức nở khóc, giọng nói nhỏ dần, sau đó đến tiếng khóc cũng nhỏ dần. Cô rầu rĩ ôm chặt lấy Thẩm An Bình, cả cơ thể dựa vào hơi ấm của anh.

Nếu có thể, cô thực sự muốn cùng anh trốn đến một nơi mà không ai hay biết. Bất chấp hiện thực, cũng bất chấp ai sống ai chết, chẳng ai liên quan tới

cô thì càng tốt. Nhưng hiện thực vĩnh viễn tàn khốc như vậy, không để cô do dự, không để cô quỵ lụy, thậm chí không để cô cáo biệt...

Tiếng chuông điện thoại đột ngột vang lên phá tan sự hòa hợp giữa họ. Cổ Bình An ngỡ ngàng nhấc máy, đầu dây bên kia là giọng nói lo âu của ông Cổ, giọng nói của ông rất bình tĩnh, tay Cổ Bình An cũng không ngừng run lên, chỉ nghe ông nói: “Bình An à, con mau về đi! Mẹ con ngất rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Tiếng Thờ Gian Du Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Từ trước tới giờ, Cổ Bình An chưa từng thấy gương mặt mẹ mình tiều tụy như vậy. Được gọi là thái hậu vì bà cả đời này có thể hô mưa gọi gió trong gia đình, nhưng người phụ nữ trung niên gầy rộc đang nằm trên giường bệnh này thực sự là người phụ nữ ngoại tứ tuần trong quá khứ vẫn luôn bị coi là chị gái của Cổ Bình An sao?

Cổ Bình An không sống ở nhà, không biết bệnh tình của bà đã nghiêm trọng đến vậy. Có vài lần về thăm nhà, ăn cơm xong toàn là bố cô rửa bát cô chỉ đơn thuần nghĩ rằng càng lớn tuổi bố cô càng thương bà mà thôi. Từ trước tới nay cô không có thói quen nghĩ mọi việc theo chiều hướng xấu. Thái hậu nhà cô luôn là nữ kim cương trong tim cô. Vì thế mà cô vô tâm không phát hiện ra tay bà thường bị đau không nhắc lên nổi, cô cũng không phát hiện ra da dẻ bà ngày càng xấu. Bà đã bước vào quãng thời gian mười năm nguy hiểm nhất của đời người phụ nữ, vậy mà Cổ Bình An không hề hay biết.

Cô oán hận bà đối xử với cô quá tốt. Nhưng cô chỉ nghĩ là do bà đối xử với mình quá tốt cho nên chỉ cần có một chút không tốt sẽ trở thành cực kỳ không tốt.

Lòng cô chưa xót. Mẹ cô vẫn chưa tỉnh, bà nằm trên giường, không chút sức sống. Cổ Bình An vén lại chăn rồi lui ra ngoài. Bố cô bận bịu cả ngày trời đã mệt tới mức ngủ quên trên băng ghế lạnh buốt ngoài hành lang. Bí mật và áp lực mười mấy năm trời đã lặng lẽ nhuộm bạc mái tóc ông, đến lúc ngủ ông cũng cau mày, quầng thâm trên mắt khiến ông như già đi rất nhiều.

Cổ Bình An cởi áo khoác ngoài, nhẹ nhàng đắp cho ông, ông liền tỉnh giấc. Ông mở to đôi mắt đỏ ửng, vẫn những tia máu. Động tác của ông khi mới ngủ dậy vẫn còn chậm chạp, ánh mắt có chút u ám, giọng nói cũng có phần khàn đi: “Bình An, con đến rồi à?”

“Vâng...” Cổ Bình An kim nén vẻ ghen ngào. “Bố, bố về ngủ đi, có con ở đây rồi.”

Bố cô kiên quyết lắc đầu. “Bố không mệt, mẹ con mới mệt, bà ấy bị đau mà vẫn chịu đựng, không nói với bố.” Đường như chỉ sau một đêm bố cô đã già đi nhiều, ông trước nay luôn kiên cường, lúc này cũng tỏ ra đau đớn khôn xiết.

Ung thư giai đoạn cuối. Năm chữ đó đã trùm một bầu không khí xám xịt lên gia đình hạnh phúc này. Ngoài đường phố đã bắt đầu lên đèn, ánh đèn ấm áp của trăm nhà đã thấp sáng cả thành phố hoa lệ. Ngược lại với ánh sáng ấy là cảnh bi thương trong gia đình nhỏ này.

Cổ Bình An lặng lẽ đặt tay lên vai bố, nhẹ nhàng an ủi ông. Bố cô khẽ thở dài, ánh mắt thê lương. “Bác sĩ nói tế bào ung thư đã di căn lên bạch huyết cạnh nách. Nếu vẫn không làm phẫu thuật...” Ông không nói hết câu nhưng Cổ Bình An cũng hiểu. Cắt đi bầu ngực đối với một người phụ nữ yêu làm đẹp thì sẽ là một quyết định như thế nào đây?

Năm ngoái, cũng tại bệnh viện, người di Cổ Bình An rất yêu quý cũng đã ra đi vì căn bệnh ung thư vú. Di ấy là người rất coi mở, hoạt bát nhưng vì mắc bệnh mà trở nên trầm mặc một cách dị thường. Cắt đi bầu ngực, cứ nghĩ rằng đã chữa khỏi nhưng không lâu sau lại kiểm tra thấy tế bào ung thư. Bởi vì cắt đi bầu ngực, di già đi rất nhanh. Cho đến khi chết, di đã bị bệnh tật giày vò tới mức không còn hình người.

Thái hậu đã khóc rất thương tâm trong lễ tang của di. Trên đường trở về nhà, bà nói với Cổ Bình An: “Con yêu, sau này nếu như mẹ không may mắc phải bệnh này, con đừng khuyên mẹ phẫu thuật. Mẹ thà chết nguyên vẹn chứ không muốn bị giày vò như thế này.”

Thật không ngờ câu nói băng quơ của bà lại thành sự thật, giờ đây bà cũng bị căn bệnh có tên gọi “sát thủ nữ giới” này giày vò, hoặc có thể khi đó, bà đã biết mình mắc bệnh rồi, chỉ là che giấu, không nói ra mà thôi.

Mẹ cô mắc bệnh nhưng vẫn cố chấp hơn những người bình thường. Rõ ràng quen được nâng niu, chiều chuộng, vậy mà khư khư muốn gánh chịu một mình đến cùng.

“Bố à, bố đã hỏi mẹ con chưa? Chuyện làm phẫu thuật đó?”

Bố cô lắc lắc đầu. “Bố mẹ sống với nhau chừng ấy năm, bố lại không hiểu bà ấy sao? Bà ấy không bao giờ đồng ý làm phẫu thuật đâu.”

Cổ Bình An trầm mặc. Cô không biết phải nói gì. Tính mạng và cái đẹp. Đối với một người phụ nữ, đây là một canh bạc quá khốc nghiệt.

Nửa tiếng sau, cuối cùng mẹ cô đã tỉnh lại. Bà tỉnh rồi nhưng vẫn còn rất yếu ớt, đến uống nước mà tay cũng run cầm cập.

Hôm đó, sau khi rời khỏi nhà, Cổ Bình An không gọi điện về. Mẹ cô vừa nhìn thấy cô, nước mắt liền tuôn rơi, bà đau lòng nắm lấy tay cô. “Con nha đầu

chết tiệt, lại gãy đi rồi!”

Mẹ khóc, Cố Bình An cũng khóc theo. Cô mím chặt môi, mãi mới trả lời: “Bây giờ đang mót gãy, mẹ hiểu không?”

“Đẹp ở đâu kia chứ? Chẳng đẹp tí nào! Mẹ không để ý đến là lại lười ăn cơm.”

“Mẹ đang nói con? Mẹ còn chưa chăm sóc tốt cho bản thân, đã đến bệnh viện rồi, mẹ còn dọa ai nữa!” Cố Bình An nói chuyện với mẹ mà vẫn không phân biệt lớn bé như ngày nào, nước mắt cứ tuôn rơi. Cô không muốn làm cho mình trông thật bị thương nhưng không cách nào vui lên được.

Mới phút trước cô còn hận bà thấu xương, nhưng lúc này, cô lại cảm thấy mối hận có sâu hơn cũng không còn quan trọng nữa. Chỉ cần bà có thể sống khỏe mạnh, cùng cô cãi chửi, bảo cô đem đôi mạng sống của mình, cô cũng đồng ý.

“Khóc làm gì con! Mẹ vẫn còn sống sờ sờ đây, vừa sang năm mới, thật không may mắn chút nào!” Bà vẫn còn biết nói lời êm ái. Cả đời này bà không giống những người mẹ khác, dịu dàng quan tâm tới con, nhưng Cố Bình An lại rất sợ mất bà. So với bà, tình yêu của Cố Bình An và Thẩm An Bình đột nhiên không còn quan trọng nữa.

Như bà đã từng nói, mẹ thì chỉ có một nhưng người tình thì còn rất nhiều. Cô không phải là đứa con có hiếu nhưng cô vẫn luôn là con gái của bà.

Đời người giống như con lắc đồng hồ dao động giữa cái được và cái mất. Khi đạt được cái gì đó, tự nhiên cũng mất đi thứ gì đó, cái cân cân đó luôn đau đầu trong lòng cô. Lúc này, cô cũng đã đưa ra quyết định. Quyết định này mặc dù đau như xé da cắt thịt nhưng cô vẫn tin rằng đau trong chốc lát còn hơn kéo dài dai dẳng.

Bà nắm chặt lấy tay cô, bàn tay gầy gò xương, Cố Bình An cảm thấy mới có vài ngày thôi, mẹ cô đã gầy khô như xác ướp. Tim cô càng đau, sợ hãi càng sâu.

“Nhất định sẽ khỏi thôi. Căn bệnh này hiện nay không còn đáng sợ nữa, rất nhiều người đã chữa khỏi rồi.” Cố Bình An đang an ủi mẹ, cũng là an ủi chính mình.

Nhưng mẹ cô nằm trên giường cũng trịnh trọng gật đầu. “Mẹ biết rồi, mệnh của mẹ còn dài lắm! Đừng trù ẻo mẹ chữa không khỏi.”

Cái tâm trạng dối mình dối người, bịt tai trom chuông này giờ đây lại trở thành trụ cột duy nhất của gia đình cô...

Vì mẹ vội vàng nhập viện, không đem theo bất kỳ đồ dùng cá nhân nào nên Cố Bình An cầm ví tiền đi mua. Vừa ra khỏi phòng vài bước, cô liền đụng phải Mạc Phi.

Đây là lần đầu tiên cô và cô ta chạm mặt sau khi biết hết sự thật. Cô cơ hồ cũng không nghĩ tới việc hai người có thể chạm mặt nhau lúc này, thoáng chút ngại ngùng, định quay đầu lại thì đã không kịp nữa.

Cô ta có khí chất thanh tao, nho nhã, vàng trán cao sáng, lông mày thanh mảnh, môi đỏ tươi như sắc đào mùa xuân, khi cười để lộ hàm răng trắng sáng, thậm chí dáng vẻ nhếch nhác của cô ta cũng khiến người khác phải ngưỡng mộ.

Chắc vừa ra viện không lâu cô ta gầy hơn lúc trước nhưng không hề ảnh hưởng đến phong thái của mình, cô ta gượng gạo quay người, bó hoa trên tay che mắt nửa khuôn mặt.

Cố Bình An im lặng một hồi rồi lên tiếng chào hỏi trước: “Đến thăm bà à?” Cô không gọi tên cô ta, cũng không có bất kỳ lời xưng hô nào, thậm chí với mẹ cũng chỉ dùng đại từ “bà”. Những nút thắt giữa họ quá chặt, chẳng ai có cách nào gỡ được, cũng chẳng ai nhìn lại cái nút chết đó.

“Ừ!” Mạc Phi cười nhẹ, đưa hoa cho Cố Bình An. “Cậu đem vào trong đi, vừa hay tôi cũng không muốn vào.” Trên cổ tay trắng nõn của cô ta chẳng chít những vết sẹo xấu xí. Mặc dù cô ta đeo hai cái vòng để che đi nhưng Cố Bình An vẫn có ý nhìn, cho tới khi cô ta chú ý đến ánh mắt của cô, cô mới không nhìn nữa.

“Cậu tự đem vào đi, bây giờ tôi phải đi mua ít đồ.” Cố Bình An từ chối đem hoa vào hộ cô ta, thực tế cũng được cho là một bước nhượng bộ, cô biết rằng mẹ cô cũng rất muốn gặp Mạc Phi. Đối mặt với bà lão đang bị giày vò bởi bệnh tật, có thể làm gì cho bà thì làm, cô không muốn đợi tới lúc không kịp làm mới lại thấy hối hận.

Con người không phải đều như vậy sao? Thất lạc trong đau khổ, sau khi mất đi rồi mới hiểu được.

Không muốn nhưng Mạc Phi lại cười khẩy một cái. “Cậu cho rằng tôi có thiện ý đến thăm bà ta ư? Không đâu, tôi chỉ muốn đến xem xem sau khi đem cái thứ khắc tinh như tôi cho người khác, bà ta sống có vui không. Nhưng giờ tôi đổi ý rồi, tôi không muốn vào thăm bà ta nữa, không phải bà ta luôn cảm thấy áy náy với tôi sao? Tôi cảm thấy khiến bà ta áy náy tới chết mới hả lòng hả dạ.”

Cố Bình An không tin nổi cô ta có thể thốt ra những lời như vậy. Cô nhủ mảy, chỉ trích: “Cho dù cậu không có quan hệ gì với bà thì khi nói ra những lời này, cậu thực không còn chút nhân tính.”

“Tôi và bà ta vốn dĩ không có bất kỳ mối quan hệ nào cả.” Mạc Phi chăm chăm nhìn Cố Bình An. “Cậu cho rằng cậu có tư cách nói tôi? Nếu không phải tại cậu, bà ta có nhập viện không? Buổi tối đi ngủ, cậu kê gối cao một chút, nghỉ lại xem những năm gần đây cậu đã làm những gì, hai chúng ta, ai mới là người không có nhân tính? Tôi nghĩ cậu mới là người được nuông chiều tới mức không còn tính người nữa rồi, bà ta mắc bệnh lâu như vậy, cậu có quan tâm không?”

Từng câu chất vấn, chỉ trích của cô ta làm Cố Bình An nghẹn họng. Cô không thể phản bác. Với vai trò là con gái, cô thực sự thất bại.

Cố Bình An không nói, mục đích báo thù của Mạc Phi cuối cùng cũng đạt được. Cô ta ngẩng cao đầu, chiếc cổ dài thanh nhã như thiên nga. “Tôi phải đi rồi. Ở đây chẳng có gì đáng để tôi phải lưu luyến cả. Tôi đã đăng ký đi Mỹ học tiến sĩ, tuần sau sẽ bay.”

Cố Bình An tròn tròn mắt. “Cậu nói gì cơ?”

“Tôi nói tôi phải rời khỏi nơi này, bà ta muốn bù đắp cho tôi ư? Tôi không để cho bà ta có cơ hội, tôi sẽ khiến bà ta bị gãy vò, áy náy, đến chết cũng không yên!”

“Bốp!” Cố Bình An không nhìn nổi nữa liền giáng cho cô ta một cái bạt tai thật đau. Trên khuôn mặt xinh đẹp của cô ta hiện rõ năm đầu ngón tay đỏ ửng. Cô ta căm giận nhìn Cố Bình An. Cô không hề tỏ ra sợ sệt.

“Cái tát này, tôi luôn muốn cậu nhận lấy.” Cố Bình An sững người, vừa chọc vào bờ vai Mạc Phi vừa nói: “Cái mạng sống này là bà cho cậu, bà không hề nói muốn lấy lại, cậu dựa vào cái gì mà uống thuốc ngủ?” Cô ra sức kéo cổ tay Mạc Phi, vòng đeo tay trượt xuống khuỷu tay, phát ra tiếng leng keng, vết sẹo trên cổ tay lộ ra, nhìn thấy mà giật mình.

“Đây là cái gì?” Cố Bình An lạnh lùng cười khi khi. “Tôi cảm thấy cậu thật đáng thương. Rốt cuộc cái việc hại người không được lợi lộc này có ý nghĩa gì?”

Mạc Phi hung hãn vùng khỏi tay cô, chỉnh lại chiếc vòng đeo tay, cổ tỏ ra điềm tĩnh nói: “Liên quan gì tới cậu?”

“Bây giờ chẳng liên quan gì tới tôi nhưng tôi lại cảm thấy cậu đang làm mọi thứ để đối phó với tôi.”

“Ho!” Mạc Phi cười khẩy một tiếng. “Cho dù có như vậy thì sao? Đằng nào tôi cũng phải đi rồi. Sau này chúng ta sẽ không bao giờ gặp lại nữa.”

“Ai cho phép cậu đi chứ?”

“Ai có thể ngăn tôi đi?” Khẩu khí của Mạc Phi có vẻ rất coi thường cô ta đứng thẳng lưng, nhìn thẳng vào Cố Bình An. Cố Bình An lạnh lùng nhìn cô ta một lượt, hỏi: “Rốt cuộc cậu muốn gì?” Cô im lặng một lúc. “Bệnh tình của bà bây giờ ra sao chắc hẳn cậu cũng biết, cậu có thể không khiến bà bị kích động được không? Nói đi, rốt cuộc cậu muốn gì.

“Tôi nói gì cậu cũng sẽ làm được chứ?” Mạc Phi không tin là Cố Bình An lại có lúc hạ thấp mình như vậy, giọng nói có chút run rẩy.

“Ừ!”

Cuối cùng Mạc Phi cũng hả lòng hả dạ, vén tóc, từ từ nói: “Bên ngoài bệnh viện có một chiếc xe, biển số xe giống ngày sinh của tôi, sau này tôi không muốn nhìn thấy chiếc xe đó nữa, cũng không muốn nhìn thấy chủ nhân của nó, cậu có thể làm được không?”

Cố Bình An có cảm giác như bị hất cả chậu nước đá vào người. Cùng ngày sinh với cô ta chẳng phải là cùng ngày sinh với cô sao? Người đó chẳng phải là Thẩm An Bình sao?

Anh chàng ngốc này, bảo anh đừng đến mà anh vẫn theo đến.

“Chẳng phải cậu thích anh ấy sao?”

“Nhưng anh ta thích cậu.” Mạc Phi căm hận nhìn cô, đôi mắt vốn trong veo bị nổi thù hận chiếm lĩnh, khuôn mặt xinh đẹp méo xệch, cô ta nhấn mạnh từng từ: “Nỗ lực tranh giành cũng không đạt được, tôi cũng muốn để cậu ném thứ mùi vị này.”

Thực ra Cố Bình An luôn rằng mình không phải là một người tham lam. Cái mà cô muốn thực sự rất đơn giản, đấu khẩu với Thẩm An Bình, châm chọc, cười đùa với Quan Tiểu Bảo, mỗi dịp lễ tết về nhà an dưỡng, những ngày tháng như vậy cứ kéo dài cả cuộc đời thì thật hạnh phúc biết bao!

Nhưng cô không thể.

Cô không hiểu... Thực sự Thẩm An Bình có yêu thuật lớn đến vậy ư? Lễ nào chỉ cần Cố Bình An và anh ở bên nhau, cái nhà này liền tan tành sao? Thẩm An Bình yêu ma đến từ đâu vậy, rốt cuộc anh đã làm chuyện tàn nhẫn nào chứ? Sao không thể dung thứ cho anh?

Cố Bình An ngồi trên bậc thềm bên ngoài bãi đỗ xe của bệnh viện. Màn đêm buông xuống, chỉ có con đường lớn bên ngoài tường viện vẫn vang lên từng tràng tiếng động cơ ô tô khởi động, giống một bản nhạc hoa lệ, cuộc sống về đêm chính thức bắt đầu, những bóng đèn neon sáng lấp lánh làm Cố Bình An vô thức cảm thấy sợ hãi. Cô ôm chặt lấy đầu gối, úp mặt xuống khuỷu tay.

Cô không hiểu tại sao mình lại cảm thấy cô độc đến vậy. Rõ ràng thế giới to lớn là vậy nhưng không gian dung nạp cô chỉ có một vùng nhỏ nhoi, vì lý gì mà cô luôn cảm thấy chỉ cần cô muốn thì không ai có thể tìm thấy cô ở bất cứ nơi nào.

Mạc Phi là chị gái ruột của cô, nghe nói trong mười tháng đầu tiên, họ cùng sống ở một nơi. Từ khi thụ tinh đến khi dần thành hình người, đôi bên đều chứng kiến hình thái trần trụi nhất của nhau.

Cô ta ác độc nói với cô: “Nỗ lực tranh giành cũng không đạt được, tôi cũng muốn để cậu nếm thử mùi vị này.”

Lúc đó, Cố Bình An đột nhiên cảm thấy hết sức cảm thông và thương xót cô bé Lộ Lem bị đi ghè và chị gái ức hiếp trong truyện cổ tích.

Hóa ra cảm giác này, sự chịu đựng này, cuối cùng lại phải cay đắng mà nuốt trôi.

Trước kia cô chỉ mong sao Mạc Phi độc ác hơn, để mẹ cô nhìn rõ bộ mặt thật của cô ta, để tất cả mọi người nhìn thấu chân tướng giả bộ lương thiện của cô ta. Còn bây giờ, cô không hề muốn làm vậy. Cô còn hốt hoảng, lo sợ muốn che đi bộ mặt xấu xa của cô ta để không ai nhìn thấy, nhất là mẹ cô.

Với người mắc bệnh ung thư vú, điều quan trọng nhất là giữ cho tâm trạng vui vẻ, không được nổi nóng. Vì thế cô cố gắng đáp ứng yêu cầu vô lý của Mạc Phi, khi đó, lòng cô nguội lạnh như tro tàn. “Tôi đồng ý với cậu. Tôi sẽ làm anh ấy biến mất. Nhưng cậu cũng phải giữ lời hứa với tôi, cho dù là diễn, cậu cũng phải diễn trọn vai người con có hiếu cho tôi.”

Có lẽ là không màng đến chuyện gì nữa, yêu cầu như vậy mà cô cũng đồng ý. Mặt Mạc Phi biến sắc, hồi lâu không thốt nên lời. Cuối cùng, cô ta cắn chặt hàm răng một tiếng, ném lại một câu vẻ coi thường: “Làm được hãy nói” rồi bỏ đi.

Cố Bình An mệt mỏi nhìn lên bầu trời, điểm khác biệt rõ nét nhất so với mặt đất xa hoa, trụy lạc đèn điện sáng trưng là những ngôi sao lấp lánh trên màn trời tĩnh lặng.

Gió đêm dịu nhẹ, Cố Bình An co người lại, lúc này cô nhớ Thẩm An Bình đến phát điên. Từ trước tới nay, cô chưa từng nhớ nhung anh như vậy. Cô muốn cùng anh đi leo núi, đứng trên đỉnh núi, ngắm thơ già vờ có thể hái sao trên trời. Cô muốn cùng anh đi du lịch, tới biển Égée lãng mạn, đi Ai Cập cổ đại, tới mọi nơi mà họ có thể đi, giờ ngón tay hình chữ V trẻ trung để chụp ảnh. Cô muốn... Cô muốn...

Khi ở bên anh, cô chẳng muốn điều gì, mặc cho cả ngày lẫn đêm bị giày vò, nhưng hiện tại không thể ở bên anh, cô mới thấy mỗi giây mỗi phút bên nhau sao mà quý giá đến vậy.

Cô không oán hận bất kỳ ai, nói cho cùng chẳng phải tất cả đều là tự tay cô gây nên sao? Nếu không phải trước kia cô thu xếp cho Thẩm An Bình làm chuyện thất đức đó thì nay Mạc Phi đâu thể bám lấy Thẩm An Bình? Nếu như không phải trước kia cô buông thả như vậy, vô số lần thể hiện mình căm ghét Mạc Phi thì bố mẹ cô cũng không cần cẩn trọng bảo vệ cái bí mật này đến thế...

Quá khứ ối quá khứ, hiện thực ối hiện thực...

Nhân trước quả sau. Chữ nghĩa Trung Quốc mới uyên bác, thâm sâu làm sao!

Cố Bình An cười khổ. Vốn dĩ mọi thứ đều do một tay cô gây nên. Cô chẳng qua chỉ là tự nhận quả ác. Hiện tại cô không còn sự lựa chọn nào khác, bởi cô đã đưa ra quyết định cuối cùng, vì thế dù cho lựa chọn này có là sai, cô cũng đành cứng rắn kiên trì chịu đựng. Có lẽ đằng sau cái phồn hoa luôn ẩn chứa sự bi thương thế lương. Có lẽ đằng sau những nụ cười luôn ẩn chứa những giọt nước mắt. Ai biết được?

Hai tay chống xuống đùi đến tê buốt, cô đứng dậy. Nếu cô đoán không nhầm, chắc anh vẫn đang ở ngoài bệnh viện. Phải đối mặt với việc trước sau cũng phải đối diện, cô quyết định sẽ không chạy trốn. Những ký ức ảm áp cuối cùng cũng chỉ như chiếc chuông thời gian, vọng lên tiếng vang sâu nhất trong tâm trí.

Cô bước rất chậm, từng bước chân nặng nề như đeo đá. Nhưng bệnh viện thực sự không hề rộng, cho dù có đi chậm hơn nữa, cuối cùng cô cũng phải tới nơi.

Đuôi biển số xe trùng với ngày sinh của cô, cô vừa nhìn đã nhận ra ngay. Hình ảnh mới khi này cô còn cảm thấy mơ hồ bỗng trở nên rõ nét. Cô không nhìn rõ mặt anh, một tay anh gác trên cửa sổ xe, dưới cửa xe đầy tàn thuốc, tàn thuốc rơi vãi bị gió cuốn ngùn ngụt, hoàn toàn không khó đoán được tâm trạng anh đang hoảng loạn như thế nào. Quý ông Thẩm An Bình trước giờ luôn điềm đạm, ôn tồn, lúc này lại luống cuống như một đứa trẻ không biết phải làm sao. Nhìn thấy hình bóng người con gái mình ngày đêm nhung nhớ qua gương chiếu hậu, anh liền mở cửa xe, vội vàng bước tới trước mặt cô. Anh không giấu nổi niềm vui sướng trong ánh mắt, nhưng đôi mắt cô chỉ như mặt nước tĩnh lặng như tờ.

“Sao anh lại theo đến đây? Không phải em đã nói anh đừng đến sao?” Nét mặt Cố Bình An lạnh nhạt. Thẩm An Bình như muốn lấy tay dụi mắt, hoài nghi không biết trước mặt mình lúc này có phải là ảo ảnh không?

Anh giống đứa trẻ mắc lỗi, dè dặt trả lời: “Anh lo cho em.”

Nét mặt Cố Bình An vẫn không thay đổi. Cô im lặng một lúc, khẽ thở dài, từ từ nói: “Thẩm An Bình à, chúng ta đến trong vui vẻ và hãy chia tay trong vui vẻ, hoàn cảnh của em hiện giờ anh thấy cả rồi đấy, em không thể nào kết hôn với anh được nữa.”

“Vậy thì tạm thời chúng ta có thể không kết hôn, khi nào cũng được, cũng không nhất thiết phải là bây giờ.” Anh thấp thỏm không yên, tiếp tục nhượng bộ.

“Em không còn thời gian. Em không muốn nguyên rửa mẹ mình, vì thế em không biết ngày đó là ngày nào. Còn rất nhiều người con gái khác phù hợp với anh. Cố Bình An em chắc chắn không phải là người duy nhất.”

“Đúng, em không phải là người duy nhất, nhưng chỉ có duy nhất một Cố Bình An, mà anh chỉ muốn con người duy nhất ấy thôi!”

Cuối cùng, trên gương mặt Cố Bình An cũng có chút biểu cảm. Cô không thể kiềm chế nổi nữa, giờ tay đâm vào ngực anh, nhưng anh chẳng hề cảm

thấy đau đớn, cũng không nắm lấy tay cô, để mặc cô trút giận.

“Bình An à, có việc gì chúng ta cùng nói chuyện, cùng giải quyết, không có gì là không thể giải quyết.”

“Thẩm An Bình, con người anh sao mà phiền phức vậy? Cứ phải để cho người ta nói lời tàn nhẫn, đúng không? Anh biết vì sao em muốn ở bên anh không? Đó là vì em muốn chọc tức Mạc Phi, anh hiểu không? Em ghét cô ta cho nên cái mà cô ta muốn, em sẽ cướp hết. Em đáng khinh như vậy anh còn bám lấy em làm gì? Anh có còn chút sĩ diện của đàn ông nữa không? Sự phóng khoáng trước đây của anh biến đâu hết rồi?”

Thẩm An Bình chẳng nói chẳng rằng. Anh chỉ cảm thấy từ đáy lòng trào lên niềm vui, sự lo lắng, đau đớn, thương xót, tất cả như nước biển dâng trào, ào ạt lắng xuống cho đến khi không nhìn thấy gì nữa.

Giọng anh trầm xuống, khàn khàn: “Anh không quan tâm!” Đây là thay đổi cuối cùng của anh. Anh không giới thay đổi, anh là tên cướp trời sinh, bầy mưu tính kế mới là phong cách của anh, toàn bộ cục diện đều mất kiểm soát như lúc này không nằm trong khả năng xử lý của anh.

Như chiếc máy được lập trình sẵn, anh nhắc lại một lần nữa: “Bất luận lý do gì, anh cũng không quan tâm.”

“Anh không quan tâm nhưng em quan tâm. Thẩm An Bình, anh nghe đây! Mạc Phi, cô ấy không thích em cho nên không muốn thấy hai chúng ta bên nhau. Mạc Phi bây giờ là mấu chốt ảnh hưởng đến tâm trạng của mẹ em. Em không muốn châm chọc cô ta, anh hiểu chứ? Em buộc phải rời xa anh, nếu không, em sẽ khiến cô ta không vui, rồi cô ta sẽ làm mẹ em không vui. Mẹ em thường ngày đối xử với anh rất tốt, anh hãy rũ lòng thương con người sắp nằm dưới ba tác đất này, có được không? Để bà yên ổn một chút, vui vẻ một chút được không?”

“Cố Bình An!” Thẩm An Bình ngược đôi mắt tĩnh lặng nhìn Cố Bình An. “Em chắc chắn chứ?”

Cố Bình An ngẩng ra, cắn răng nói: “Em chắc chắn!”

“Hy sinh anh để lấy lòng Mạc Phi?” Thẩm An Bình cười giễu. “Cố Bình An, cách xử lý sự việc của em quả thật rất đặc biệt.”

“Đúng! Em ngu xuẩn như vậy đó, chỉ có cách như vậy thôi, anh coi như đồng ý với em, được không? Thẩm An Bình, chẳng phải anh vẫn nói yêu em sao? Anh yêu em thì hãy để cho em sống tốt một chút, được không?” Cố Bình An hơi quay đầu, giọng nói dần trầm xuống: “Giờ đây chúng ta vui vẻ bên nhau, nhưng sau này thì sao? Anh muốn em mấy chục năm sau này phải sống trong áy náy sao? Mẹ em giờ nằm trong bệnh viện, chẳng còn sống được bao lâu nữa, em có thể ích kỷ cả đời nhưng lần này thì không thể.”

Thẩm An Bình thấy những lời nói thẳng thắn nghiêm túc của cô như đang mĩa mai, anh cười khẩy, hỏi cô: “Em bây giờ không phải là rất ích kỷ sao? Mọi việc em đều lên kế hoạch hoàn hảo rồi, chỉ là không có anh.”

“Đúng vậy! Xin lỗi! Là em ích kỷ, loại phụ nữ ích kỷ như em khó tìm trong đời, anh đừng bao giờ ghi nhớ trong lòng.”

“Cố Bình An, nhớ những lời em nói hôm nay đó, mãi mãi đừng bao giờ hối hận.”

“Em vĩnh viễn không bao giờ hối hận.”

“Được! Anh đồng ý với em!”

“Đúng, em không phải là người duy nhất, nhưng chỉ có duy nhất một Cố Bình An, mà anh chỉ muốn con người duy nhất ấy thôi!”

Nghĩ lâu thế rồi, tự động viên mình lâu thế rồi, cho rằng không thể mềm lòng nữa, nhưng cái thời khắc đó vẫn đau đớn như xé tim xé phổi. Cố Bình An đau buồn nhìn Thẩm An Bình, thâm nghĩ, Thẩm An Bình, Cố Bình An duy nhất trong lòng anh, anh có biết rằng trái tim cô giờ đây đang đau đớn tột cùng như chịu hàng ngàn vết đâm không?

Cố Bình An nắm chặt tay, những móng tay sắc nhọn cắm vào da thịt cảm giác đau đớn dần thay thế sự yếu đuối kéo dài miên man. Cô hít một hơi thật sâu, lấy sức nói tiếp: “Thẩm An Bình, con người anh sao mà phiền phức vậy? Cứ phải để người ta nói lời tàn nhẫn, đúng không? Anh biết vì sao em muốn ở bên anh không? Đó là vì em muốn chọc tức Mạc Phi, anh hiểu không? Em ghét cô ta cho nên cái mà cô ta muốn, em sẽ cướp hết. Em đáng khinh như vậy, anh còn bám lấy em làm gì? Anh có còn chút sĩ diện của đàn ông nữa không? Sự phóng khoáng trước đây của anh biến đâu hết rồi?”

Đúng vậy, Thẩm An Bình, người mà chỉ cần vung tay ký một tấm chi phiếu là có thể đá văng người ta biến đâu mất rồi? Thẩm An Bình, người mà mỗi lần tức giận là lại khăng khăng kéo cô đến để lên lớp đầu rồi? Người đàn ông tuyệt vọng, chán chường không còn chút sức lực trước mắt thực sự là người mà cô yêu sao? Là chính cô biến anh trở thành như vậy sao? Mọi tội lỗi đều không thấy nữa, mọi sự thân nhiên đều biến mất, trở thành một con người phàm tục đến vậy.

Trái tim cô đau đớn quá!

Ánh mắt Thẩm An Bình lúc đó buồn thương đến thế, nhưng anh vẫn nói: “Anh không quan tâm.”

Giống như có chiếc búa ngàn cân ra sức đập vào tim cô. Cô cảm thấy mình thất bại thảm hại. Cô không biết mình đã phải dùng cảm nhường nào để có thể nói tiếp những lời cay đắng ấy, cho đến khi trái tim anh hóa thành tro bụi, cho đến khi anh nói: “Được! Anh đồng ý với em!”

Nhìn theo bóng hình Thẩm An Bình cương quyết rời bỏ, Cố Bình An tự động viên mình, Cố Bình An, mày làm rất tốt! Để cho anh ấy hận mày đi. Cứ như thế còn hơn khiến anh ấy cũng đau khổ giống mình, kết cục vẫn là chia tay, hà cớ gì phải kéo dài sự đau khổ? Người con gái như mình không phù

hợp với thứ tình yêu cố chấp của anh ấy.

Tiếng bước chân của anh nhẹ nhàng một cách lạ thường, anh không hề quay đầu lại. Họ đều ép buộc chính mình từ biệt quá khứ. Sợi tơ se duyên gắn kết họ trong vận mệnh cuối cùng cũng đứt phứt. Có lẽ gặp gỡ và chia ly vốn giao nhau tại một điểm nào đó, một khi đã vụt mất thì vĩnh viễn bắt không kịp. Họ không thể đi đến đích, cho nên chỉ có thể càng đi càng xa, cuối cùng chẳng ai gặp lại ai, chỉ để lại những dấu chân ngổn ngang trong số mệnh không có đường thoát.

Cô nghĩ rằng mình đã đóng kịch đủ tốt rồi, cô muốn vỗ tay hoan hô những cảm xúc không chút sơ hở của mình. Nhưng tại sao cô không hề cảm thấy vui vẻ?

Không cần biết rồi cô có hối hận hay không, cô không còn con đường nào khác để đi. Cô hơi cúi đầu, khẽ cất tiếng: “Thảm An Bình, tạm biệt!”

Thảm An Bình đã bỏ đi hồi lâu, cô mới đi chuyển đôi chân tê dại của mình.

Lý Bích Hoa(1) nói, có những tình cảm như móng tay, cắt đi rồi vẫn có thể mọc lại, không hề đau đớn, nhưng có những tình cảm lại như răng lợi khiến người ta không thể tự nhổ mà không làm đau mình.

(1) Nữ nhà văn Trung Quốc với những tác phẩm tiêu biểu như: Bá vương biệt cơ, Thanh xà, Cây cầu sinh tử...

Trái tim như bị ai đó cầm dao khoét một mảng, đau đớn, trống trải, dường như bị gió lùa thổi tới, vết thương dai dẳng khó lành.

Như vậy đi, để cho nước mắt mặn chát, tự trách suốt đời kết thúc mộng cảnh hoa lệ đẹp đẽ kỳ lạ này. Một cuốn sách luôn có hỷ nộ ai lạc, đau thương có đến chừng nào, lật trang sách qua, liền chuyển sang một khung cảnh khác. Kết cục câu chuyện của cô khiến người ta buồn thương. Kết thúc truyện, anh rời bỏ trong tình tiết bí tình, còn cô biến mất trong biển người mênh mông.

Cô cho rằng thời gian sẽ khiến dấu vết của anh mờ nhạt nhưng không nghĩ từ giây phút anh ra đi, diện mạo của anh cùng ký ức mạnh mẽ càng thêm rõ nét. Anh đi rồi, cương quyết quay đi, hòa vào biển người, cô không tìm ra anh nữa rồi, trái tim chân thành mà anh dành cho cô đã bị chính cô ném bỏ và chà đạp, mặc dù cả cô và anh cùng đau đớn.

Nếu như gió ngừng đưa tiếng hát du dương, chỉ còn lưu lại dư vị nhàn nhạt, hồi ức đau buồn có phải cũng theo gió tĩnh lặng mà dừng lại? Nếu như hồi ức không lan theo thủy triều, chỉ để lại sự khô cạn, sự lưu luyến trong đáy lòng có phải cũng theo ký ức khô kiệt mà tiêu tan mãi mãi?

Vẫn ổn, vẫn ổn, cô thầm an ủi mình, mọi thứ vẫn ổn, trái tim cô vẫn còn đây, chỉ là có một khoảng trống không thể lấp đầy.

Những ngày sau đó quả thực vẫn ổn. Hằng ngày, cô đều tất bật với công việc và bệnh viện, chỉ có bốn tiếng để ngủ. Cô để mình bận đến không muốn nghĩ đến điều gì, toàn thân rã rời, vừa đặt mình xuống giường là ngủ thiếp đi sự mệt mỏi khiến cô ngủ không chút mộng mị. Cô và mẹ ngày càng khó chia sẻ, tâm sự. Có những vướng mắc trong lòng không sao có thể giải tỏa được, cô không nói không có nghĩa là không hận, có những nỗi hận không thể mở lời với người khác.

Mẹ cô bệnh nặng cũng không còn sức nói chuyện nhiều với cô. Lúc tinh thần ổn định, bà thường thích kể chuyện hồi nhỏ cho cô nghe, có những chuyện bà nhớ, có những chuyện bà không nhớ, cứ lảm bảm kể y hệt một bà lão.

Cố Bình An dùng nước ấm lau người cho bà, bà thấy rất dễ chịu, cười tí mắt như đứa trẻ tham lam. Bà vẫn không muốn làm phẫu thuật, mới đầu chỉ đồng ý phối hợp trị liệu sau đó tóc bà bắt đầu rụng, bà quyết cường chịu đựng mọi sự trị liệu. Bà ngang bướng y như một đứa trẻ. “Bình An à, mẹ không muốn lúc mẹ chết thì một cọng tóc cũng không còn, con thứ lỗi cho mẹ, có được không?”

Cố Bình An nước mắt lưng tròng. Bác sĩ nói tế bào ung thư của bà đã di căn sang tuyến bạch huyết ở nách, cô nhất định phải duy trì tâm trạng tốt của bà. Cô cũng thừa lúc tâm trạng bà vui vẻ, khuyên bà trị liệu nhưng vừa nói tới điều này, mặt bà liền biến sắc. Nhiều lúc tức giận quá, Cố Bình An cũng vút đồ đạc, bỏ đi. Nhưng vừa ra khỏi phòng bệnh là cô khóc, khóc xong lại bước vào.

Mạc Phi rất trọng lời hứa. Hằng ngày, cô ta và Cố Bình An đều luân phiên vào chăm mẹ. Cô ta luôn gọi mẹ cô là mẹ nuôi nhưng có thể nhận ra như thế, mẹ cô đã mãn nguyện lắm rồi. Mỗi lần họ gặp mặt khi giao ca, Mạc Phi luôn cao ngạo ngẩng đầu rời khỏi, còn cô thì cúi mặt đi vào.

Cái cách che giấu trong hòa bình không chút tí vết này, chỉ có một người vui mừng mà thôi. Ngoài ra, tất cả mọi người phải dốc toàn tâm toàn lực diễn xuất chẳng qua cũng là để một người vui vẻ.

Có lần, Mạc Phi gọi cô lại: “Cố Bình An!” Cô lúng túng quay đầu, kinh ngạc nhìn Mạc Phi. Cô ta nói: “Cậu biết ‘định luật Murphy’ chứ? Nếu một điều xấu có thể xảy ra, nó sẽ xảy ra. Đừng xem thường tôi, cậu không đủ tư cách.” Nói xong, cô ta liền rời khỏi.

Dõi theo bóng dáng thướt tha của cô ta, Cố Bình An thở dài một tiếng. “Đây chỉ là cái cớ. Mạc Phi! Cậu có cảm thấy vui không?”

Sống lưng Mạc Phi cứng lại, cô dừng bước, không quay đầu. “Tôi không cần vui vẻ, chỉ muốn mọi người không vui vẻ như tôi.”

Nói xong, cô ta cười lớn tiếng. Cố Bình An nhận ra nỗi cô độc và tuyệt vọng trong tiếng cười đó. Cô đột nhiên không thấy hận cô ta nữa, không một chút nào.

Cố Bình An nghĩ cô thực sự không thể khóc thêm nữa. Chẳng nói gì cả, bên cô lặng lẽ mất đi một người. Con người luôn túc trực bên cô bỗng mất hết mọi dấu vết. Anh thực sự đã bị cô làm cho tổn thương ư? Cô cũng đau lòng giống như anh. Cô làm anh bị tổn thương, có nghĩa cũng sẽ khiến mình đau

đón.

Bố cô hỏi: “Con thực sự đã chia tay Thẩm An Bình?”

Cố Bình An gật gù đầu, không muốn tiếp tục chủ đề này nữa. Giống như con lạc đà, cô chỉ muốn vùi đầu vào cát.

Hai con người quyết định sẽ đính hôn bỗng trở thành xa lạ, bạn bè không ngừng gọi điện hỏi han:

“Cố Bình An, mày điên rồi à? Thẩm An Bình mà mày cũng không cần nữa ư?”

“Bọn mày rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Không thể nói chuyện để giải quyết được sao? Đã tới bước đính hôn rồi, sao nói chia tay là chia tay luôn vậy?”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Phải chăng là có sự hiểu lầm?”

Cô sử dụng chiến thuật im lặng với mọi người, không nói, không trả lời, không giải thích, cuối cùng chẳng ai còn hứng hỏi nữa. Cô cũng không cần bất kỳ ai an ủi, sự thông khổ, mỗi lần hỏi tường lại là một lần bị giày vò.

Thời gian giống như một lưỡi dao nhưng cũng là một liều thuốc tốt làm lắng đọng mọi chuyện vô căn cứ. Ban đầu, mọi người đều hứng thú với “tin tức lá cải” này, nhưng sau đó tất cả cũng dần tiêu tan theo thời gian.

Bố cô vì bệnh tình của mẹ cô mà bận tới mất tới mũi, cũng chỉ còn biết than thở: “Là bố mẹ có lỗi với con.”

Cố Bình An im lặng lắc đầu. “Đó là do con tự nguyện.”

“Bình An à, đừng hận mẹ con nhé! Khi bà nội đem cho Mạc Phi đi, mẹ con đã một mực phản kháng, cuối cùng là do bố thuyết phục bà ấy. Mười mấy năm nay, bà ấy luôn muốn nói cho con biết, nhưng bà ấy sợ con không chịu nổi nên mới thôi. Cả đời này, việc bà ấy hối tiếc nhất là không thể cùng nuôi dưỡng hai con khôn lớn.”

“Con hiểu, con không hận mẹ.” Cô không hận bà, cô hận bản thân mình, hận số phận.

“Bình An là đứa ngoan ngoãn, bố biết con rất yêu nó. Đã lâu vậy rồi, bố cũng đã tận mắt trông thấy. Bố hối hận vì đã đối xử với con như vậy. Con không hề sai. Con đi tìm nó đi. Còn về Mạc Phi, để bố lo liệu.”

“Bố nói gì cơ?” Cố Bình An không phải không muốn cùng hợp tác với Mạc Phi giải quyết việc này, thậm chí cô còn muốn thức tỉnh cô ta. Nhưng một người ôm nỗi hận mười mấy năm trời, sao có thể đột nhiên bảo cô ta từ bỏ tất cả, đâu có dễ dàng như vậy?

Ông khẽ thở dài, cất giọng khàn khàn: “Bình An à, mẹ con thực sự không kiên cường như vậy đâu, bà ấy cũng giống như chúng ta, đều sợ cái chết, vì thế bà ấy lấy việc mình mắc bệnh để bắt chúng ta phải thỏa hiệp. Có một số việc, chính bà ấy cũng không biết phải nghĩ ra sao, ai nói gì cũng không có tác dụng. Cho nên cho dù bố không thuyết phục nổi Mạc Phi, mẹ con cũng nên học cách chấp nhận mọi chuyện.” Ông ngừng lại một hồi rồi nói tiếp: “Con bé Mạc Phi này, cả nhà chúng ta đã mắc nợ nó.”

Trái tim đã tê dại của Cố Bình An lại nhói đau. Cô u sầu hét lên một tiếng: “Bố!” rồi lao vào vòng tay ông, cảm giác ấm áp bủa vây cô.

“Bình An à, con và Mạc Phi đều là con gái của bố, từ trước đến nay không bao giờ có bên trọng bên khinh, đừng hận Mạc Phi, nó sống vất vả hơn con, nó chỉ muốn được khác đi.”

Cố Bình An lau nước mắt, ôm chặt lấy eo bố. “Bố, con xin lỗi.”

Ông xoa đầu Cố Bình An, giống như hai mươi mấy năm qua, mỗi lần Cố Bình An bị bắt nạt, dịu dàng vỗ về. “Là bố phải xin lỗi con. Con chỉ là đứa trẻ nhỏ, là bố mẹ khiến con trở thành như vậy. Mẹ con bây giờ nguy kịch rồi, bệnh tình khó lòng cứu chữa. Thực ra ý của bà ấy là muốn tất cả mọi người đều vui về.”

“Con hiểu...”

“Con gái, con gái yêu quý của nhà họ Cố, đừng khóc!”

“Bố...”

Cô nhận được sự cảm thông từ bố, nhưng cuối cùng cô vẫn không đi tìm Thẩm An Bình. Cô nghĩ rất lâu, vẫn không tìm ra được cái cớ nào. Những lời muốn nói nhất cô lại không biết nên nói thế nào.

Cô nghĩ, nếu Thẩm An Bình đã ổn định lại cuộc sống, đã buông tay cô, cô nên làm gì? Hoặc như Thẩm An Bình vẫn đang đau buồn, cô lại xuất hiện, như đùa giỡn anh vậy, anh sẽ vẫn vui vẻ chứ?

Cuộc đời thật dài, có bao nhiêu người đủ tình tế, lý trí để biết mình thực sự cần gì? Có những thứ nghiệm nhiên ở trong tay lại không hề biết trân trọng, chỉ biết phung phí, cho đến mãi về sau mới tiếc nuối cảm khái: “Ôi! Đó vốn dĩ mới là cái mình cần.” Có những người đã vượt mất thì khó có thể tìm lại, có những tình yêu đã mất rồi thì vĩnh viễn không còn nữa.

Lần đầu tiên cô nhận ra tình cảm mình dành cho Thẩm An Bình lại sâu đậm như vậy, nhưng đã không kịp nữa. Cô bừng tỉnh thì đã không còn đường lui nữa rồi.

Thì ra, chỉ có yêu thôi chưa đủ, yêu như thế nào mới là vấn đề.

Quan Tiểu Bảo dù bận rộn cũng dành chút thời gian đến bệnh viện thăm mẹ cô. Sự hoạt bát vui tươi của cô ấy khiến phòng bệnh vốn chìm trong cảm giác bi thương bỗng tràn ngập tiếng cười. Nhìn mẹ cô khó thể cười mà cũng phải bật cười, Cố Bình An chân thành cảm ơn Quan Tiểu Bảo đã ghé thăm.

Lúc ra về, Cố Bình An tiễn cô. Cô vẫn mồm miệng oang oang như thuở nào, vung tay sáng khoái nói: “Minh phải đi rồi...”

Cố Bình An chau mày. “Đi đâu?”

“Bác ư, nhân tiện mình sẽ đăng ký một trường nào đó rồi đi học.”

“Tại sao?”

“Mẹ mình bắt mình đi xem mặt, phiền phức lắm!” Quan Tiểu Bảo luôn được cho là thần kinh cứng như thép nên rất hiếm khi nhìn thấy bộ dạng phiền não của cô. Cố Bình An kìm không nổi liếc nhìn lại.

“Làm cái gì vậy?” Quan Tiểu Bảo đẩy gương mặt kẻ sát cô ra, hùng hổ nói: “Đàn ông là cái thứ quái quỷ gì? Chị đây chỉ coi đàn ông như rác rưởi!” Nói xong, cô ngừng lại một lúc rồi lại nhẹ giọng bổ sung: “Tuy nhiên đàn ông cũng coi mình như vậy.”

Cố Bình An luôn kìm nén lòng mình cũng phải phì cười. “Chưa thấy ai ngốc như cậu, cậu rồi bỏ mình, mình biết phải làm sao đây? Nói không chừng chẳng còn cười được nữa.”

Quan Tiểu Bảo không cười nữa, dè dặt hỏi: “Cậu thực sự không cần Thẩm An Bình nữa ư? Nghe Đại Bảo nói...”

“Stop!” Cố Bình An vội vàng ngắt lời Quan Tiểu Bảo, khó khăn lắm cô mới có thể bình tĩnh lại, cô không muốn nhắc đến chuyện đó nữa.

Quan Tiểu Bảo liếc nhìn cô một cái, luôn miệng nói: “Cậu không cho mình nói, mình cũng phải nói. Cậu có biết gần đây Thẩm An Bình thường ở với ai không? Với Mạc Phi đấy, cậu có biết không? Mình luôn hoài nghi, không biết có phải anh ta bị điên rồi không? Hay là anh ta cố ý chọc tức cậu?...”

Quan Tiểu Bảo vẫn lớn tiếng nói nhưng Cố Bình An lại như bị sét đánh ngang tai, chẳng hề nghe thấy gì, bên tai là những tiếng ù ù. Cô tròn to mắt, quàng tay ôm lấy vai Quan Tiểu Bảo, cố gắng bình tâm, hỏi: “Cậu nói cái gì?”

Cuối cùng Quan Tiểu Bảo thấy cô cũng có phản ứng, biết cô cũng chỉ tỏ ra kiên cường, liền quát: “Khốn kiếp! Ghét nhất cái kiểu cậu giả bộ trước mặt mình. Thế này có phải đúng không chứ? Con gái nhà họ Cố bị cướp mất đồ ngay trước mặt mà còn không đi giăng lại, như thế có được không?”

Cố Bình An để ngoài tai những lời Quan Tiểu Bảo vừa nói, lay lay người cô ấy, cố chấp hỏi: “Khi nãy cậu vừa nói gì?”

“Mình nói gần đây Thẩm An Bình ngày nào cũng cặp kè với Mạc Phi.” Cô đồng dạng nói từng từ vì sợ Cố Bình An không nghe rõ.

Nhưng Cố Bình An nghe rõ rồi, lòng như rơi xuống đáy vực, máu như đông băng. Cô đột nhiên nhớ lại những lời nói kỳ lạ của Mạc Phi. Thì ra... thì ra cô ta cố ý cảnh báo điều gì đó...

Cô nhìn đăm đăm xuống đất, đầu óc tê dại, tim đập thình thịch như muốn vỡ ra.

Thẩm An Bình, cuối cùng anh cũng bị cô làm cho phát điên rồi...

Cố Bình An luôn cho rằng mình là con người kỳ quái.

Từ bỏ Thẩm An Bình rõ ràng là quyết định của cô, anh có cuộc sống mới, bất luận là ai, cô cũng nên tỏ thái độ chúc phúc, nhưng khi cô nghe được từ miệng người khác rằng anh lại quay về với cuộc sống buông thả trước kia, cảm giác đau thương lại không thể kiểm soát.

Thẩm An Bình và cô hiển nhiên đã là hai con người xa lạ, nhưng là người lạ không cùng đường. Niềm vui anh từng đem đến cho cô quả thực quá sâu sắc, mỗi nhịp thở của cô đều như đang hồi tưởng, lưu luyến.

Ở bên Thẩm An Bình, dường như cô chưa bao giờ cố gắng làm bất cứ điều gì thật sự khiến mối tình này trở nên sâu sắc. Duy nhất một lần, cô làm ra vẻ rất đổi đáng thương ngồi xổm trước cửa nhà Thẩm An Bình, cũng chỉ là vì muốn giành lại anh.

Thử nghĩ xem, nếu hai con người đến bên nhau phải vượt qua khoảng cách một trăm bước, như vậy Thẩm An Bình đã bước đến chín mươi chín bước rồi, cô chẳng qua mới ung dung dịch được một bước nhỏ thôi.

Quan Tiểu Bảo giận dữ lườm cô, quở mắng: “Con nha đầu chết tiệt này, việc gì cũng đều giả bộ! Hai mươi mấy năm ngao mạn, giờ sao lại biến thành nhảu nhặn rồi sao? Chuyện tình cảm nói nhường là nhường được sao? Thẩm An Bình là con chó, con mèo nuôi trong nhà hay sao? Nói không cần là không cần ư?”

Cố Bình An nghẹn lời, đứng ngây trước cổng bệnh viện, chăm chăm nhìn ngã ba đường nơi cô và Thẩm An Bình lần cuối cùng chia ly. Lúc đó, cô khề

thở dài, sự tuyệt vọng kìm nén, ngấm ngấm chịu đựng suốt bao ngày qua cũng theo một hơi hỗn loạn mà thoát ra.

Cô mỉm cười. “Minh biết rồi!”

Chỉ ba từ đơn giản, không tán thành cũng chẳng phản đối lời khuyên của Quan Tiểu Bảo. Câu trả lời ba phải làm cho tính nóng vội của Quan Tiểu Bảo càng dữ dội, cô hét lên: “Cậu làm ơn đừng có giả vờ như không biết nữa được không? Lúc này ai cho cậu giả bộ vĩ đại? Minh không tin cậu hy sinh hạnh phúc cả đời thì mẹ cậu có thể yên tâm ra đi.”

Quan Tiểu Bảo thấy cô không hé nửa lời liền nói tiếp: “Minh hiểu cậu, chính cậu biết lần này cậu ngang bướng, ương ngạnh thì sau này cậu sẽ hối hận cả đời. Nhưng cậu đã bao giờ nghĩ rằng, cậu từ bỏ Thẩm An Bình, cậu cũng sẽ hối hận cả đời? Cho dù làm thế nào cũng hối hận cả đời, chỉ bằng chọn cách khiến mình vui vẻ. Cậu không phải đứa trẻ nhút nhát ngoài đường về, mẹ cậu rồi cũng sẽ thông cảm thôi. Ôi! Cậu đừng nói mình vô tình, chẳng phải người xưa có câu: ‘Kim tảo hữu tửu kim triều tủy(2)’ sao?”

(2) Có nghĩa là: Sống ngày nào vui ngày ấy.

Cố Bình An lườm cái miệng nói không ngừng nghỉ của Quan Tiểu Bảo, chau mày xua đuổi: “Được rồi! Minh hiểu, hiểu, hiểu hết rồi! Cậu mau đi đi, nói lăng nhăng mãi, cứ như bà cụ non ấy!”

Quan Tiểu Bảo liền “hừ” một tiếng khinh thường, cười nhạo cô: “Đúng! Cậu thì trẻ lắm ấy. Thờ ờ ngẩn than dài, chau mày đau khổ! Thật tốt!”

Cố Bình An lắng nghe những lời lèo nhèo của Quan Tiểu Bảo cho tới khi bóng cô khuất hẳn. Một mình cô đi dạo rất lâu bên ngoài bệnh viện. Cô mua một cốc kem dâu, ngồi ngoài hàng rào bảo vệ cách ly của bệnh viện, xúc từng thìa thật to, đếm từng chiếc xe qua lại, đếm đi đếm lại rồi lại quên, rồi lại đếm, cho đến khi bầu trời xanh thẫm dần bị màn đêm nuốt chửng. Thành phố tối mờ vì màn đêm kéo đến, bắt đầu ca hát, nhảy múa tung bùng, chỉ có tầng mây dày che lấp những vì sao lấp lánh khiến bầu trời lơ mơ, mặt trăng trải những dải ánh sáng trên bầu trời nhưng chẳng hề tròn trịa. Cố Bình An phủi phủi quần, quay trở vào trong bệnh viện, chột gáp bó đang mang com tới.

“Con đi đâu vậy?”

“Hôm nay Tiểu Bảo đến chơi, con tiễn cậu ấy về, nhân tiện đi dạo cho thoáng.”

“Ừ!” Bố cô gật gù đầu. “Bố đem com đến cho mẹ con trước, con đợi bố vài phút, bố có chút việc.”

“Vâng. Có y tá trực, để cô ấy thu xếp là được mà.”

“Ừ.”

Cố Bình An đứng đầu hành lang đợi bố. Cửa sổ ngoài hành lang chưa đóng kín, bên ngoài cửa sổ là những chiếc đèn màu rực rỡ, cảnh vật trong đêm đẹp như một bức tranh. Gió đêm thổi tới từng cơn, đem theo làn không khí ẩm ướt. Bầu trời đêm xám mờ, Cố Bình An đoán chắc trời sắp mưa lớn. Cô tiện tay kéo cửa, ngoảnh lại đã thấy bố đang tiến lại gần. Bố cô nhìn ra ngoài trời, lo âu dằn dò: “Hình như sắp mưa rồi, con mau về đi!” Ông rút từ trong túi áo ra một chiếc túi chìa khóa xinh xắn và một tờ giấy ghi địa chỉ, đưa cho cô. “Hôm qua Mạc Phi làm rơi túi chìa khóa ở đây, hôm nay nó gọi điện đến hỏi bố, bố nói tôi sẽ đem đến cho nó nhưng hôm nay mẹ con muốn bố ở lại trông, con giúp bố đem qua cho nó nhé!”

Cố Bình An ngậy người, chỉ vào mình một cách khó tin. “Bố muốn con đi ư?”

Bố cô cau mày, nắm chặt lấy tay cô khi cô ngoan ngoãn đưa tay đón lấy túi chìa khóa, tận tình khuyên bảo: “Ý của bố, chắc con cũng hiểu rồi, trên đời này chẳng có chị em nào có thù sâu oán nặng. Hôm nay bố nhờ con đi đưa chìa khóa, hai con cũng nên hiểu ý nghĩa của việc này.”

Cố Bình An cúi đầu nhìn thứ đồ hiệu xa xỉ in logo nổi bật trên chiếc túi chìa khóa, bĩu bĩu môi. Bố cô vẫn không hề hay biết, hy vọng hai đứa có thể làm lành, nhưng Mạc Phi thì sao? Lấy chính mình ra để làm tổn thương người khác, làm hại người khác nhưng cũng chẳng có lợi gì cho mình.

“Con biết rồi thưa bố, con còn phải đi nữa...” Cố Bình An nắm chặt lấy túi chìa khóa, kéo cao cổ áo. “Vậy hôm nay con về thẳng nhà luôn nhé, có việc gì thì bố cứ gọi cho con.”

Cuối cùng, bố cô vẫn chưa yên tâm, cố dằn dò thêm: “Con bé Mạc Phi này khẩu xà tâm Phật, nói năng khó nghe, con hãy coi như không nghe thấy gì hết, có gì tức tối thì hãy về trút lên bố.”

Cố Bình An cười tít mắt. “Xem bố nói kia, cho dù có là bánh pháo thì cũng phải châm ngòi trước đã chứ! Hơn nữa, giờ con là bánh pháo ướt rồi, không còn nguy hiểm nữa.”

Cô so vai, rời khỏi bệnh viện. Bố cô không yên tâm, cứ đứng cạnh cửa sổ, nhìn theo cô. Cô ra khỏi bệnh viện nhưng vẫn không quên quay đầu lại, xua xua tay ra hiệu cho ông đi vào trong.

Chỗ ở của Mạc Phi cách bệnh viện không xa lắm, đi tàu điện ngầm cũng chỉ mất hơn hai mươi phút. Theo địa chỉ có sẵn Cố Bình An tìm tới nơi cô ta ở. Dù sao cũng là một người nổi tiếng, bảo vệ trong khu nhà Mạc Phi ở vô cùng nghiêm ngặt, Cố Bình An nói thế nào, bảo vệ cũng nhất quyết không cho cô vào. Do không có số điện thoại của Mạc Phi, Cố Bình An chỉ có thể nhờ bảo vệ gọi vào số máy bàn. Bảo vệ gọi liên tiếp vài cuộc rồi nói với cô, không có người nghe máy. Có lẽ Mạc Phi vẫn chưa về nhà.

Cố Bình An đứng trước cửa phòng bảo vệ, nhìn những chiếc xe tiến vào không chớp mắt. Vẫn chưa đến mười giờ, trời lại lất phất mưa, Cố Bình An

cảm thấy rất lạnh, tầm nhìn cũng không rõ lắm. Thi thoảng một vài chiếc xe tiến tới, nhưng chỉ cần nháy nháy đèn, bảo vệ nhìn thấy là biết ngay xe của ai, mở rào chắn cho họ vào.

“Cô Cố, hay là cô vào đây đợi đi. Xe của cô Mạc tôi biết, cô ấy về tới nơi, tôi sẽ gọi cô.” Người bảo vệ hãy còn chút thông cảm, thấy cô đứng đợi bên ngoài lạnh đến phát run, vẫy tay gọi cô vào. Nhưng cô lắc đầu, vẫn đứng đó, mong Mạc Phi sớm quay về, như thế cô cũng mau chóng được về nhà.

Gió đêm kèm theo những hạt mưa đầu đông lạnh thấu xương khiến cô run cầm cập. Cố Bình An dè dặt đi lại đến dưới mái hiên, xoa chân xoa tay cho ấm. Đợi tầm hai mươi phút, Cố Bình An cảm thấy lạnh buốt, bỗng cô nhìn thấy một chiếc xe màu đen tiến lại.

Bảo vệ vẫn chưa mở rào chắn, chiếc xe vội dừng lại, hai bóng đèn xe rọi tới làm Cố Bình An không thích ứng kịp, nheo mắt lại. Cô mơ hồ nhìn thấy hai bóng người quen thuộc bước xuống xe.

Đến khi mắt quen với ánh đèn xe chiếu rọi, cô mới nhìn rõ, thì ra người đến chính là Thẩm An Bình và Mạc Phi.

Cô đột nhiên lạnh người, mưa bụi tạt vào làm ướt tóc cô, cảm giác lạnh buốt đọng trên trán, quần áo cũng thấm ướt nước mưa, lúc này trông cô vô cùng thảm hại.

Thẩm An Bình bật chiếc ô màu đen, tiến dần về phía cô. Cô lúng túng cúi đầu, nhìn thấy đôi giày màu đen sáng loáng xuất hiện trước mắt mình.

Cô dường như muốn mình nhìn nhầm, hoặc là đang hoang tưởng, ngây ngây ngẩng lên nhìn anh, không nói một lời.

Thẩm An Bình im lặng một lúc rồi cất tiếng: “Sao em lại đến đây? Ô cũng không cầm, em đang làm cái gì vậy?”

Cố Bình An vẫn chưa kịp cất lời, giọng nói vừa êm ái vừa mang ý châm chọc của Mạc Phi đã vang lên: “Khách quý đây! Sao lại tìm đến chỗ tôi thế này?” Thân hình mỏng manh, thon thả của cô ta được ôm bó trong chiếc áo jacket, người cô ta trông bồng bồng khí thế mà không hề mất đi nét quyến rũ của một người phụ nữ.

Cố Bình An lạnh lùng nhìn hai người bọn họ một lượt, chỉ hận ánh mắt mình không thể phóng ra những chiếc gai. Cô đưa túi chìa khóa cho Mạc Phi, kèm với chiếc bao chìa khóa, mẫu giấy bỏ cô ghi địa chỉ nhà của Mạc Phi cũng rơi ra, nước mưa thấm ướt, nét chữ bị nhòe, chẳng còn nhìn rõ. Cố Bình An vo viên tờ giấy, nắm trong tay.

“Túi chìa khóa của cậu rơi trong bệnh viện, bố bảo tôi đem đến cho cậu.”

Mạc Phi đón lấy chìa khóa của mình, phất những hạt bụi vốn không tồn tại, cười khẩy. “Thực ra cũng chả có việc gì to tát, tôi đi tìm bảo vệ lấy chìa khóa dự phòng, ngày mai tới lấy cũng được.” Cô ta xoay người nói với Thẩm An Bình: “Thế này đi, Thẩm An Bình, anh đưa Cố Bình An về đi. Em lên lầu lấy đồ, lát nữa gặp lại.”

Thẩm An Bình, mặt không chút biểu cảm, nói: “Em lên lấy đồ đi. Anh đứng dưới đợi em.” Anh gạt bỏ ý kiến đưa Cố Bình An về nhà. Cố Bình An cảm thấy câu nói này như một bàn tay vô hình bóp mạnh trái tim mình.

Mạc Phi so vai, cũng chẳng nói gì nữa, đắm chiêu nhìn Cố Bình An một cái rồi lại nhìn Thẩm An Bình, cuối cùng che ô đi khỏi.

Sau khi Mạc Phi rời khỏi, Thẩm An Bình im lặng đưa ô cho cô, lạnh lẽo dặn dò: “Tự về nhà đi!”

Cố Bình An chỉ cảm thấy như có trăm nghìn mũi dao nhọn đâm vào tim mình, đau đến không thể nói thành lời. Cô không nhấc tay đón lấy chiếc ô đó, nắm chặt bàn tay. Cô cắn chặt môi, cuối cùng không nói gì, quay người bước đi.

Cô mới đi được vài bước, Thẩm An Bình liền đuổi theo, cương quyết nhét ô vào tay cô. “Cố Bình An, đừng dẫn vật mình nữa, như thế này không có nghĩa lý gì cả.”

Cố Bình An cắn giận vung tay ra khỏi tay anh, nhìn anh chằm chằm, dường như muốn đâm thủng gương mặt anh. “Vậy hành động bây giờ của anh thì sao? Anh cảm thấy có ý nghĩa chứ?”

Câu nói của cô như chạm vào phần nhạy cảm nhất trên người anh. Hai mắt anh trợn trừng rồi vội vàng thu nhỏ lại, cả người anh toát lên một sự hung hãn. Anh nghiêng chặt răng, nói: “Cố Bình An, em có biết không? Em là người đàn bà máu lạnh nhất mà anh từng gặp.”

Cố Bình An ngậy ra. Từ trước tới nay Thẩm An Bình chưa từng nói với cô những lời như vậy, cho nên mỗi khi anh nói những lời làm tổn thương cô, cô đều ghi nhớ rất lâu. Cô đứng đó, tí mì hồi tưởng, đứng rồi, Thẩm An Bình muốn làm gì, Cố Bình An cô đâu còn tư cách quản? Là cô kiên quyết chia tay kia mà! Nhưng tại sao cô lại cảm thấy đau buồn đến mức này? Nước mưa thấm vào người, cô không hề thấy lạnh, gió tạt bên mặt, cô cũng không thấy đau, dường như chỉ có trái tim là có cảm giác đau đớn khiến tứ chi run rẩy.

“Chưa từng gặp sao? Đây chưa hẳn là điều hay nhất đâu, bây giờ thì anh đã gặp rồi đấy, nhìn thấy hết rồi, đã mãn nguyện chưa?” Cố Bình An quay người, không muốn ngoảnh đầu lại, cô sẽ tìm một nơi không có người, khóc một trận thật to, như vậy ít nhất cũng đỡ mất mặt, chẳng phải sao?

Nhưng Thẩm An Bình không để cô được toại nguyện. “Bây giờ em như thế này thì có ý nghĩa gì?” Ngữ điệu lạnh lùng của anh nghe sao mà xa lạ quá. “Chẳng phải là muốn lấy lòng cô ta ư, muốn dựa vào cô ta để duy trì tâm trạng của mẹ em? Bây giờ anh giúp em cùng lấy lòng cô ta, chẳng phải sẽ càng tốt sao?” Nói xong, anh cười, tự giễu: “Nếu không phải là Cố Bình An em, anh thật không phát hiện ra bản thân mình còn có khả năng này!”

Cố Bình An nắm chặt tay, lúc này cô rất muốn quay đầu lại, ôm chặt lấy người mà bao ngày qua cô ngày đêm mong nhớ. Nhưng chưa kịp biến đổi đó thành sự thật thì con người ấy đã cầm một lưỡi dao vô hình, vô tình đâm vào trái tim cô...

“Sao vậy? Cảm thấy anh nên giữ em cả cuộc đời mới được gọi là Thắm An Bình sao? Cảm thấy anh bỗng nhiên trở nên rất giận dữ à? Cố Bình An, em thử đặt tay lên ngực mình tự hỏi xem, những hành động của em thì được gọi là gì?”

Chuyện bí ai nhất trên đời này cũng chỉ đến vậy thôi? Người mà cô gửi gắm trái tim cuối cùng lại hoàn toàn phủ nhận tình cảm của cô.

Cố Bình An cảm thấy mình thất bại thảm hại. Cô cần môi để không phát ra tiếng nấc nghẹn, cô sợ mình sẽ không thể kiềm chế nổi mà khóc òa.

Nhưng Thắm An Bình càng nói càng tức giận, cương quyết xoay người Cố Bình An lại, bắt cô đứng dưới ô. Cố Bình An cố chấp ngẩng lên, nhìn thẳng vào mắt anh, ánh mắt vô cùng rắn rỏi. Cô luôn luôn là như vậy, càng đuối lý cô lại càng không chịu nhận sai, cho dù có thảm hại hơn, cô cũng không bao giờ nhượng bộ, cúi đầu.

“Cố Bình An! Em nói đi, vì sao em lại xuất hiện như thế này? Rồi xa anh rồi, chẳng phải em nên sống tốt hơn sao? Tại sao lại xuất hiện thê thảm như thế này? Có bản lĩnh thì em hãy sống tốt đi! Còn không có bản lĩnh thì tại sao không cố gắng chờ đợi?” Thắm An Bình nhủ mảy nhưng cô không thể tìm thấy chút cảm xúc nào trong đôi mắt anh. Đường như anh thật sự không thể là Thắm An Bình cả đời ở bên cô nữa.

Cố Bình An có chút hoảng hốt, mắt ướt ướt, nước mắt lăn tăn tuôn rơi. Cô không muốn phơi bày sự yếu đuối của mình trước mặt anh nhưng cô không sao kìm nén nổi. Thời gian dài như vậy, cô chỉ vô lý cãi nhau mà chẳng cần nể nang, nhưng hiện tại, cô lại đánh mất con người ấy mà chẳng hề hay biết.

Lúc này, cô như chú cún con đi lạc không nơi nương tựa, run lên bần bật, giọng nhỏ dần, đến nỗi bản thân cô cũng không nghe rõ: “Thắm An Bình, đừng ở bên cô ta có được không? Em đau lòng lắm!” Đây là sự nhỏ mọn cuối cùng nơi đáy lòng cô, cô tự bóc mẽ cho anh thấy, nhưng anh lại không hề cảm kích mà giẫm đạp lên sự mềm yếu của cô như giẫm lên bùn.

“Đau lòng?” Thắm An Bình nhìn cô, châm chọc. “Lại muốn dùng cái chiêu này phải không? Biến anh thành thằng ngốc từ đầu đến cuối. Cố Bình An, anh không phải là công cụ để em lôi ra dùng mỗi khi muốn đá kích, báo thù. Cố Bình An, thứ tình cảm này của em không phải là tình yêu, hoàn toàn không phải...” Thời khắc ấy, Thắm An Bình do dự, trong mắt anh nhuộm màu đau buồn, nhưng chỉ là tạm thời mà thôi. “Em giẫm đạp lên tim anh hết lần này đến lần khác thì em cũng sẽ bị đau.” Anh nói xong, nhét ô vào tay cô, quay người đi ra xe, bước đi nhanh chóng, không hề lưu luyến.

Cố Bình An ngơ ngếch cầm lấy chiếc ô vẫn còn vương lại chút hơi ấm từ tay Thắm An Bình. Ngần ngợ nhìn anh chui vào trong xe, chiếc xé hộp màu đen như bức tường ngăn cách anh và cô thành hai nửa thế giới. Rõ ràng mưa không rơi xuống người nhưng cô cảm thấy còn lạnh hơn so với bị thấm nước mưa.

Cố Bình An đứng im, nhìn về phía chiếc xe của Thắm An Bình. Biển số xe vẫn là ngày sinh của cô, mà không, là ngày sinh của bọn họ. Chỉ trong chớp mắt, mọi thứ đã không còn như trước kia.

Thắm An Bình nói tình cảm cô dành cho anh không phải là tình yêu. Cô nghi hoặc thầm nghĩ, nếu không phải là yêu, vậy cảm giác ngày đêm nhớ mong đó là gì? Nếu không phải là yêu, vậy mỗi giây, mỗi phút đến hết thờ cô cũng thấy đau là sao? Nếu không phải là yêu, vậy từng giờ, từng khắc cô muốn đi tìm anh, nghe giọng nói của anh, nhớ đến sắp phát điên là vì lý do gì?

Thắm An Bình nói: “Cố Bình An, thứ tình cảm đó của em không phải là tình yêu, hoàn toàn không phải.”

Vậy ai nói cho cô biết, nếu không phải là yêu thì đó rốt cuộc là thứ gì?

Cô muốn giải thích, cô muốn nói với Thắm An Bình, không phải, không phải như anh nghĩ đâu. Nhưng sau khi giải thích thì sao? Cố Bình An cô có thể cho anh điều gì? Cô còn có thể đem lại cho anh điều gì?

Đúng vậy, từ trước đến nay Cố Bình An vốn chẳng phải là công chúa. Không có sự cưng chiều không giới hạn của Thắm An Bình, không có sự quan tâm săn sóc vô bờ bến của bố mẹ. Cố Bình An cô thực ra cũng chẳng là gì.

Cố Bình An cười tự giễu, thất thần ngắm nhìn những giọt mưa bụi lất phất phát bay dưới ánh đèn. Rất lâu sau đó cô mới giương ô, chậm chậm mà tê dại quay người đi, bước chân rất nặng nề nhưng cô lại cảm thấy mình như đang bay vậy. Toàn thân không một chút trọng lượng, vô định.

Thời tiết khắc nghiệt khiến những người đi đường cũng thưa dần. Thi thoảng, một, hai người về nhà muộn cũng che túi xách lên đầu, bước vội như bay. Chỉ có Cố Bình An cầm một chiếc ô màu đen, bước đi chậm chậm. Cô không ngừng khóc, nước nở từng tiếng. Cô đột nhiên muốn cảm ơn thời tiết xấu này, tiếng mưa rơi tí tách làm cô có thể khóc to, chẳng cần phải giấu giếm điều gì.

Cô cũng không biết mình đã bước đi như vậy bao lâu, cũng không biết mình đã khóc bao lâu, trong cơn mưa lớn, cô chui vào một cửa hàng tạp hóa mở cửa 24/24. Nhân viên trực đêm mệt mỏi ngủ gật, nhìn thấy Cố Bình An đi vào mới mơ màng tỉnh dậy.

“Chào cô, cô muốn mua gì?” Giọng nói của người đó vì mới tỉnh ngủ nên hơi khàn nhưng không hề ảnh hưởng tới sự nhiệt tình của anh ta.

Cố Bình An không trả lời, tiếp tục đi về phía tủ lạnh, lấy một chai nước khoáng.

Cô chờ người nhìn con mèo chiều tài chân không ngừng đứng đưa trên quầy tính tiền. Anh ta thành thực đưa chai nước lên chiếc máy quét, một tiếng “píp” vang lên. Anh ta nhẹ nhàng gõ vài cái, nói với Cố Bình An: “Ba tệ.”

Ánh mắt Cố Bình An thực sự rã rời, cô cũng không biết mình đang nghĩ gì, chỉ ngơ ngẩn nhìn một chỗ cho đến khi anh ta tốt bụng lay cô một cái.

“Cô ơi, ba tệ.”

Cố Bình An “ờ” một tiếng, thẹn thùng đưa ra tờ mười tệ. Không chờ anh ta trả lại tiền, cô xách chai nước, bước đi.

Cô vừa ra khỏi cửa hàng bách hóa, anh nhân viên liền kêu một tiếng: “Cô ơi!”

Cố Bình An nhăn mày nghi hoặc, quay đầu nhìn anh ta.

“Điện thoại của cô...” Anh ta chỉ chỉ vào túi áo cô. “Đang kêu!”

Cố Bình An giờ mới phản ứng kịp, thì ra điện thoại của cô đang rung lên.

Vội vàng cảm ơn, cô nhanh tay móc điện thoại ra, là Quan Tiểu Bảo gọi.

“Đại tiểu thư, cậu đang ở đâu thế? Có tiện đến đây uống vài ly không?”

Cố Bình An im lặng một lúc, bỗng thấy ý kiến này của Quan Tiểu Bảo vô cùng hay ho. Bây giờ cô thực sự muốn có chút men để làm tê liệt suy nghĩ của mình, cô cảm thấy mình không thể tự kiểm soát nổi. Cô nhanh chóng đồng ý lời mời của Quan Tiểu Bảo, chạy tới bên đường, vẫy taxi.

“Cậu đang ở đâu?”

“Số XX, đường XX, lần trước chúng ta đã đến đó rồi.”

Đứng ở một góc xa khán đài, trước mặt Quan Tiểu Bảo là bức điêu khắc theo phong cách của chủ nghĩa hậu hiện đại, bị dáng vóc nhỏ nứa. Cô cầm điện thoại, chóng cằm, nét mặt đắm chiều nhìn những bộ mặt quen thuộc đang ngồi góc đằng xa, suy nghĩ xem nếu Cố Bình An đến rồi nhìn thấy cảnh tượng này không biết có làm mưa làm gió ngay tại trận rồi đuổi người đi không?

Cô nhìn nhìn Thẩm An Bình ngồi cạnh Quan Đại Bảo. Một mình ngồi một bên uống rượu, yên lặng đến bất ngờ, gương mặt anh đẹp như thần tiên. Mạc Phi ngồi bên cạnh anh, trái lại rất thành thực, các trò giải trí đều tinh thông, như thể rất trải đời. Thi thoảng Mạc Phi cúi đầu, thì thầm với anh, Thẩm An Bình cũng chỉ cười khách sáo, không quá thân mật.

Thấy lâu mà Quan Tiểu Bảo chưa quay lại, Quan Đại Bảo ra ngoài tìm cô. Người phục vụ kính cẩn dẫn anh tới trước mặt cô rồi mới cúi người rời đi.

Quan Đại Bảo hề uống rượu là mặt ửng đỏ.

“Tại sao gọi một cú điện thoại rồi mất mặt vậy?”

Quan Tiểu Bảo lườm anh một cái, hờ hững trả lời: “Em đi gọi điện cho Cố Bình An.”

Quan Đại Bảo khựng lại, trừng mắt nhìn Quan Tiểu Bảo. “Em gái à, em có bị điên không? Không định cho anh sống sót trở về à?”

Quan Tiểu Bảo gằn giọng: “Oẹ! Em phải xử lý anh! Chỉ mình anh được phép nói chuyện nghĩa khí với bạn bè anh, còn tình cảm giữa bọn em là trò đùa chác?”

Quan Đại Bảo ôm đầu, vẻ mặt hết sức khổ sở. “Ôi giờ ơi, bà nội của tôi ơi, sớm biết thế thì hôm nay đã không gọi vị Bồ Tát em đến rồi, toàn gây rắc rối cho anh thôi!” Anh bất ngờ ngưng lại, hai mắt long lanh nhìn Quan Tiểu Bảo. “Em gái, em là em gái ruột của anh, em tự vào đi, rồi nói anh trong người không được khỏe nên về trước!”

“Oẹ! Nhìn cái điệu bộ của anh kia! Thật không muốn nhận anh là anh trai của em nữa.”

Quan Đại Bảo vừa bị em gái ruột coi thường, lập tức ưỡn ngực, vỗ vỗ, nói: “Vi câu nói này của em, ông đây không đi nữa! Ông đây muốn xem xem Cố Bình An kiên nhẫn đến mức nào! Thẩm thiếu gia bây giờ không còn hứng thú gì với cô ta nữa, biết không hả? Em có gọi cô ta đến cũng chỉ khiến cô ta xấu hổ mà thôi!”

“Sặc!” Quan Tiểu Bảo điên tiết. “Mẹ kiếp, anh nói ai đấy hả? Thích ăn đòn phải không?”

Quan Đại Bảo leo nhèu thêm vài câu: “Đúng là chưa bao giờ nhìn thấy em như thế này, em gái ạ, vì bạn bè mà hét lên với anh trai, anh đau lòng quá!” Nói xong, anh quay người bước vào trong, vừa đi vừa lắc đầu rồi vẫn chưa chịu ngừng: “Đúng là phí tiền mua xe cho em, cho em nhiều tiền thế, lại còn thay em chịu đòn.”

“Sặc!” Quan Tiểu Bảo mặt tối sầm, nhìn về phía anh trai, không nói thêm gì nữa. Những suy nghĩ của Đại Bảo cũng có lý, nhìn điệu bộ chán chường của anh bây giờ, cô bỗng nghi ngờ quyết định của mình. Nhưng cô lại nghĩ, dựa vào sự bị động của Cố Bình An, e là Thẩm An Bình có sinh một đồng con thì cô cũng không nói năng gì, tự mình chịu đựng. Nhưng cô nào biết, chỉ vài tiếng đồng hồ trước, Cố Bình An và Thẩm An Bình vẫn còn đang chiến tranh bùng nổ, đao kiếm rợp trời...

Trở về ghế ngồi, đám công tử con ông cháu cha lập tức trêu chọc Quan Tiểu Bảo: “Em gái gọi điện thoại cho ai mà phải trốn đi xa thế, không nói cho

các anh ở đây nghe được sao? Không phải là con trai đây chứ? Em gái, em nói cho anh nghe, anh hiểu đàn ông hơn em, nào nào, là lạc đà hay ngựa, thả ra đi dạo đi!”

Người này vừa dứt lời, tất thấy đều cười ồ lên.

Quan Tiểu Bảo từ trước đến giờ không quen phong lưu cùng Quan Đại Bảo. Quan Đại Bảo cũng không thích đưa cô em gái xinh đẹp của mình đi theo cùng mấy tên hùm báo này. Nếu là ngày thường, kẻ nào dám dùng khẩu khí này nói chuyện với Quan Tiểu Bảo, Quan Đại Bảo đã cho hắn một chai vào đầu từ lâu rồi, nhưng hôm nay trong lòng anh bị tổn thương ghê gớm, ngồi thu lu một góc, không nói lời nào.

Nhưng Quan Tiểu Bảo cũng không phải tay vừa, cô không thích giao du với những tên bạn của anh trai mình, vì thế đối với cô đám người địa vị cao sang này chẳng qua cũng chỉ là một lũ hai mắt một mũi, à mà không phải, bọn họ đều bị mục ruỗng và bốc mùi hôi thối hơn những người khác. Vì thế đương nhiên cô cũng không vui về gì.

“Sao có thể thế được, trước mặt mấy anh, nhưng người tàn hoa bại liễu mà tôi quen đầu đủ tự tin để đưa đến! Tôi gọi điện cho một người bạn gái, hẹn cô ấy đến đây cùng uống rượu.”

Vừa nghe đến con gái, lập tức có người reo lên: “Có xinh không? Có bạn trai chưa?”

Quan Tiểu Bảo cười tít mắt, nhấp ly rượu, uống một ngụm, nhìn về phía Thẩm An Bình như nghĩ ngợi điều gì đó. “Xinh lắm! Chưa có bạn trai.”

Lời cô vừa dứt, mấy tên háo sắc càng thêm hứng thú, còn Thẩm An Bình đang ngồi một góc vẫn uống rượu rất thản nhiên. Anh mặc chiếc áo jacket màu đen, cơ thể toát ra khí độ phi phàm, so với sự âm u của Quan Đại Bảo thì có phần không giống, cũng không giống vẻ nho nhã của Tất Nhiệm, anh luôn khiến người khác chỉ cần liếc nhìn là có thể nhận ra anh trong đám người.

Quan Tiểu Bảo xoa xoa cằm rồi như đang nghĩ ngợi điều gì, có lẽ có được tình yêu của một người đàn ông như thế, là họa hay là phúc hầy còn chưa biết.

Cả một bàn người uống rượu rất khí thế, có người đang mong chờ người một lát nữa sẽ tới, có người đã quên chuyện đó từ lâu, tiếp tục trò chơi của mình.

Tầm màn màu rượu đỏ trên sân khấu được dựng lên chính giữa quán bar dần dần được kéo lên, ánh đèn trong căn phòng mờ dần, âm nhạc bắt đầu nổi lên, ở giữa sân khấu có người đang đứng hát, không khí trong cả quán rượu như nóng dần lên. Mọi người đều nâng cốc, chạm cốc theo tiếng nhạc, hết sức náo nhiệt.

Quan Tiểu Bảo cảm thấy mùi rượu ngập tràn trong không khí, cô cầm ly rượu, nheo mắt nhìn bốn xung quanh, trong bóng mờ cô dường như nhìn thấy một ánh mắt đang hướng về phía mình, bất giác ngẩng lên theo phản xạ, gặp ngay ánh mắt của Thẩm An Bình. Anh vẫn giữ gương mặt không chút cảm xúc, nhìn hết sức ngạo nghễ, nhưng sâu trong đôi mắt thấp thoáng sự tỉnh ranh, ánh mắt anh có một sức mạnh như có thể nhìn thấu mọi thứ khiến Quan Tiểu Bảo cảm thấy bồn chồn, bàn tay cầm ly rượu cũng nắm chặt hơn.

Bất ngờ, Thẩm An Bình mỉm cười, cầm ly rượu trước mặt lên, chạm ly qua không khí với Quan Tiểu Bảo, cũng chẳng đợi cho Quan Tiểu Bảo kịp phản ứng lại, anh đã uống một ngụm, động tác rất quyết đoán, nhanh nhẹn khiến Quan Tiểu Bảo cảm thấy đầu óc mụ mị.

Quan Tiểu Bảo vỗ vỗ đầu mình, tự nhủ: Thôi vậy, cuộc đối thoại vô thanh giữa những người thông minh, cứ đợi Cố Bình An đến rồi tự mình giải mã vậy!

Bạn đang đọc truyện *Tiếng Thờ Gian Du Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Chiếc taxi đi trong đêm mưa không quá nhanh, phong cảnh ngoài cửa sổ xe lùi lại phía sau, hàng đèn bên đường như những chú lính canh đứng xếp theo hàng thẳng tắp. Cánh đồng ngô khô héo kẻ một đường thẳng phân cách đường chân trời tạo nên một khung cảnh vờ vụn khung cảnh ấy vừa tàn tạ vừa thật đẹp. Ánh đèn đường vàng vọt khiến những hạt mưa rơi nghiêng trước mắt như khoác lên mình một lớp ánh sáng màu vàng nhạt khiến con người mơ màng có cảm giác ấm áp, còn cảm giác lạnh buốt của những hạt mưa hắt vào người khi này, Cố Bình An chưa khi nào quên.

Cô cụp chiếc ô Thẩm An Bình đưa cho xuống để kẻ bên chân, những giọt mưa lạnh buốt trên chiếc ô chảy xuống đôi giày, thấm vào da, cảm giác lạnh toát toàn thân.

Khi đến nơi, Cố Bình An mới phát hiện ra rằng mình không mang đủ tiền để trả tiền taxi. Cô đành phải gọi Quan Tiểu Bảo ra trả tiền giúp cô.

Quán bar này nằm ở cuối một con đường heo lánh, yên tĩnh, cách xa chốn đô thành phồn hoa, ồn ã. Cửa vào quán bar là một bức tường gạch cao và dốc, bám chắc trên bức tường là cây thường xuân khô héo, chỉ còn lại bộ rễ ở góc chân tường báo hiệu cho sự um tùm trong năm tới.

Quan Tiểu Bảo khoắc lấy tay Cố Bình An một cách tinh nghịch, nói: “Hôm nay cậu lại có thể chạy đến đây uống rượu cơ đấy, mình chỉ thử cậu thôi, chứ không hề mong đợi cậu sẽ đồng ý.”

“Ừm.” Cố Bình An khẽ gật đầu, phớt lờ trả lời: “Ngày hôm nay mình đột nhiên cảm thấy nên say một trận ra trò.”

Quan Tiểu Bảo dựa vào kinh nghiệm nhiều năm kết bạn cùng cô, ngay lập tức phát hiện ra trong lời nói tưởng như đơn giản của cô lại có vấn đề, lặng thầm nhìn cô, hỏi: “Không phải đã xảy ra chuyện gì chứ?”

Cố Bình An lắc đầu. “Đầu có, không phải mình cũng độc thân rồi sao, cũng không thể không tiếp xúc với cái mới, con gái mà, thỉnh thoảng cũng nên buông thả bản thân một chút.”

“Mình đợi mỗi câu nói này của cậu thôi đấy!” Quan Tiểu Bảo kích động tự vỗ vào đầu mình, cười híp mắt rồi lúi Cố Bình An bước đi nhanh hơn.

Hai người họ len qua những chiếc bàn san sát trong quầy bar, Cố Bình An lơ đãng xem màn biểu diễn trên bục nhảy, không để ý rằng Quan Tiểu Bảo đã đưa cô đến một bàn đầy người đứng quanh.

Cố Bình An cảm thấy biểu hiện của mình lúc đó thật đáng xấu hổ. Giống như một khán giả bình thường đột nhiên bị ánh đèn sân khấu soi chiếu, tất cả mọi người đều ánh mắt nhìn mình trong bóng tối, chỉ có mình cô đứng dưới ánh đèn, không đường trốn chạy.

Thực ra đèn trong quán bar đã được điều chỉnh theo tiếng nhạc, những mảnh pha lê gắn trên chiếc đèn ở trên trần lấp lánh, nhấp nháy trên đầu Cố Bình An, nhưng ánh mắt soi mói của những người xung quanh khiến Cố Bình An cảm giác như có gai ở sau lưng.

Đặc biệt là điều đó làm cô muốn được say, muốn làm một người say. Thật không dễ dàng gì để quyết định lấy men rượu để xóa đi những ký ức đau khổ mà anh đã đem lại cho cô, lại càng không muốn nhìn anh xuất hiện ngay trước mắt.

Cố Bình An cảm thấy cuồng hống mình như bị một ngọn lửa thiêu cháy đến độ cô không nói được lời nào, rõ ràng cô chưa uống ngụm rượu nào, vậy mà lại cảm thấy như mình đã say. Cô mơ màng nhìn Thẩm An Bình, xem bên anh anh có ai ngồi không. Xung quanh, những tia sáng kỳ lạ lấp lóe lên, mùi rượu sục sục. Cố Bình An có cảm giác mình như đang ở trong một giấc mơ, nhưng không biết tại sao, tất cả màu sắc đều biến mất, mọi thứ đều bị đảo lộn, chỉ còn lại khuôn mặt thanh cao tự nhiên càng lúc càng hiện rõ. Cô đột nhiên nảy sinh ý muốn thoát khỏi suy nghĩ này, nhưng chưa kịp quay lại với thực tế, cô đã bị Quan Tiểu Bảo lay tỉnh.

“Đây là người chị em của tôi, Cố Bình An.” Cô ấy không nói nhiều, kéo Cố Bình An đến sát bên mình. Cố Bình An lặng im, ngồi xuống, sau đó mới phát hiện người mình lao đảo, lòng bàn tay đầy mồ hôi. Cô sa sầm ngược lên, vô tình chạm phải ánh mắt của Thẩm An Bình.

Cô vẫn giữ bộ dạng sợ hãi đó, hoang mang, bối rối nhìn theo anh cho đến khi anh chuyển hướng ánh mắt. Những người xung quanh nói gì, cô đều không nghe rõ. Những người xung quanh có dáng vẻ như thế nào, cô hoàn toàn không chú ý, cô cảm thấy đôi mắt mình lúc này giống như chức năng tập trung lấy nét của máy ảnh. Ngoài Thẩm An Bình, mọi thứ đều mờ ảo, hư vô.

Cố Bình An cảm thấy thấp thòm, buồn bực, rót rượu vào một cái ly trước mặt. Ly rượu sặc sỡ mang hương vị chua chua, ngọt ngọt, hương rượu từ mũi cô xộc lên não. Như có một ngọn lửa bùng lên, đốt cháy suy nghĩ, cô cảm thấy người nóng đến nỗi không nghĩ được gì khác nữa.

Trong không gian mơ hồ, cô nghe thấy có người nói lớn: “Hôm nay là sinh nhật của Hứa tam thiếu gia của chúng ta, mọi người tặng quà chưa nhỉ?”

Quan Đại Bảo ở cách cô không xa đập nhẹ lên cái người đang làm huyền não, chế giễu một câu, nhưng vẫn móc trong túi mình lấy ra vật gì đó, ném qua.

Một người cười, bắt lấy, đột nhiên cười lớn. “Chết tiết! Đại Bảo! Mày còn dám thực tế hơn nữa cơ à? Tuyệt nhiên là thẻ phòng! Lưu manh chết tiết!”

“Chết tiết!” Quan Đại Bảo quát mắt nhìn cậu ta. “Không cần đưa cho tao! Tránh lãng phí tiền của tao lại để rẻ cho bọn keo kiệt chúng mày!”

Trong tiếng cười lớn huyền não của đám đông, mọi người đều lên tặng quà. Chỉ có Cố Bình An bị kéo đến bất ngờ nên không chuẩn bị quà. Quan Đại Bảo lại cười toe toét. “Người là do tôi đưa đến, tôi sẽ tặng một phần quà hai người! Thấy thế nào?”

Mặc dù bọn tiểu tử này ăn chơi trác táng quen rồi nhưng một phần là do mới quen biết với Thẩm An Bình và Quan Đại Bảo và cũng may là con gái nên mọi người cũng không làm khó dễ.

Nhưng ai ngờ chủ nhân bữa tiệc sinh nhật hôm nay vẫn làm khó: “Không được, mỗi năm chỉ có một lần sinh nhật, tôi rất muốn có được món quà sinh nhật của Cố tiểu thư đây.”

Lời anh ta nói tuy có vẻ đang làm khó nhưng giọng điệu lại thể hiện sự châm chọc. Ai cũng có thể nghe ra anh ta đang nhắc nhở những thằng con trai khác rằng anh ta rất có cảm tình với cô gái này, người không phận sự, miễn động vào.

Cố Bình An thì không hiểu gì, hai bàn tay đan chặt vào nhau. Cô cắn môi, liếc nhìn xung quanh, theo thói quen tìm sự giúp đỡ của Thẩm An Bình. Lúc này anh lại đang cúi đầu nghịch chiếc bật lửa, từ đầu đến cuối không hề nhìn lên. Cố Bình An thực sự bối rối, tay siết chặt hơn, cô liếc nhìn xung quanh, ánh mắt dừng lại ở cây piano ở góc sân khấu. Cô từ từ đứng lên, nhìn chủ nhân bữa tiệc sinh nhật, cười. “Tôi không biết hôm nay là sinh nhật anh, vì thế không có sự chuẩn bị trước, bây giờ tôi sẽ chơi một bản nhạc tặng mọi người, ok?”

Quan Đại Bảo có chút kinh ngạc, không ngờ Cố Bình An lại có thể đáp lễ bọn tiểu nhân này, bị sốc nặng, ngay lập tức vỗ tay. “Thật vinh hạnh quá đi! Có biết là Bình An của chúng ta từ khi mười lăm tuổi đến bây giờ chưa từng chơi lại piano không?”

Cố Bình An bị câu nói của Quan Đại Bảo làm cho tỉnh táo hơn. Hồi nhỏ, cô đã có tài năng thiên phú về piano. Thầy dạy piano của cô luôn khen cô có một đôi tay đánh đàn trời sinh. Từ tiểu học đến trung học, giáo viên dạy piano càng ngày càng yêu quý cô.

Mà Mạc Phi, đối thủ lâu năm của cô, cũng giống cô, có tài thiên phú về piano. Mỗi dịp trường có hoạt động gì, hai người bọn họ đều được sắp xếp chơi đàn cùng nhau. Rõ ràng họ không cùng chơi một chiếc đàn, mà như có sự ngầm hiểu, phối hợp hết sức ăn ý. Bây giờ nghĩ lại, đó quả thực là do sự sắp đặt của huyết thống.

Trước mười lăm tuổi, cô luôn siêng năng tập đàn, mong rằng sẽ có một ngày thắng được Mạc Phi. Năm mười lăm tuổi trong một chương trình âm nhạc, chỉ có một người được chọn, giáo viên dạy piano quyết định chọn một trong hai người, Cố Bình An hoặc Mạc Phi. Cố Bình An đã khổ luyện mấy tuần liền nhưng cuối cùng không thắng được Mạc Phi. Mạc Phi luôn giữ thái độ điềm tĩnh, chơi hoàn hảo bản nhạc Đám cưới trong mơ.

Cố Bình An luôn cảm thấy xấu hổ bởi bản nhạc này đối với cô không hề khó, cô đã chọn bản Fantaisie Impromptu của Chopin để phô diễn tài đàn của mình nhằm giành thắng lợi, nhưng không ngờ rằng mình lại thất bại một cách thảm hại.

Cô học đàn, cô nghe Mạc Phi chơi rất nhập tâm, tràn đầy cảm xúc, so với ý nghĩa thuần khiết chỉ là “đàn xong” của cô, không hề giống nhau.

Vì vậy, từ đó cô không bao giờ chơi piano nữa, cả thập kỷ qua Cố Bình An không động vào cây đàn, cũng không muốn nhắc đến những chuyện cũ đáng xấu hổ đó.

Nhưng bây giờ nghĩ lại, Mạc Phi của lúc đó chơi nhạc nhập tâm như vậy, tràn đầy cảm xúc như vậy, đa phần liên quan đến Thẩm An Bình, bởi tại thời điểm đó, Thẩm An Bình vì một câu nói của Cố Bình An mà yêu cô, cũng bởi vì một lời nói của Cố Bình An mà chia tay.

Đám cưới trong mơ, chỉ cần như vậy là đủ. Đó là thứ cảm xúc như thế nào? Cho đến hôm nay, cuối cùng Cố Bình An cũng đã hiểu được.

Cố Bình An bước lên sân khấu, cô thanh lịch ngồi trước chiếc piano, mở nắp đàn, nhìn thấy các phím đàn đen trắng, rõ ràng đã cả thập kỷ qua cô không động vào nhưng lại không có chút cảm giác xa lạ. Cây đàn như thu hút cô giờ hai bàn tay, đặt lên phím đàn.

Cô nhìn Thẩm An Bình, nhìn Mạc Phi, sau đó thông thả nhắm mắt lại.

Cảm giác quen thuộc trên từng ngón tay, thứ âm nhạc cô chơi như trái tim cô vậy. Giống như trong một giấc mơ, cô bước vào âm nhạc mà đắm chìm câu chuyện của một ngôi sao băng trên bầu trời, công chúa xinh đẹp, tình yêu thuần khiết và một kết thúc buồn. Cuối cùng, công chúa trong giấc mơ được gả cho chàng hoàng tử.

Mà còn lại đó phải chăng là giấc mơ? Có lẽ có giấc mơ là đủ rồi.

Cố Bình An bỗng không có ý nghĩ đối địch với Mạc Phi. Mạc Phi của một thập kỷ trước chẳng qua cũng chỉ là một cô bé. Tình cảm của cô đối với Thẩm An Bình thuần khiết mà trong sáng, cô đã trao đi trái tim mình, mà Thẩm An Bình đã nhẫn tâm dè bẹp nó. Có lẽ là báo ứng, cho đến hôm nay cô là tên đầu sỏ của những tội ác thì sẽ cảm thấy một bài hát tâm trạng tương tự.

Âm nhạc làm rung động lòng người, tâm trạng của Cố Bình An thăng trầm theo giai điệu của bản nhạc cho đến khi nốt nhạc cuối cùng kết thúc.

Tiếng nhạc dừng lại, đôi mắt cô vẫn chưa mở, bởi vì nước mắt đã ngăn ngăn nơi khóe mắt. Một khoảng lặng, cô ngăn nước mắt mình không tuôn rơi rồi mỉm cười, đứng dậy.

Một tràng pháo tay nổ vang như sấm, rõ ràng là một bản nhạc mà ai cũng rất quen thuộc, nhưng vì cô chơi nên đã mang lại những cảm xúc khác nhau. Cố Bình An cúi đầu, đóng nắp đàn lại, rời khỏi sân khấu.

Người đàn ông ngồi cạnh chủ nhân bữa tiệc nắm lấy cổ tay anh ta. “Tiểu tử! Không tồi đó! Nếu sớm biết, tôi đã giành lấy cô ấy rồi.”

Quan Tiểu Bảo khi mũi một cái, thầm nghĩ trên thế giới này, thiên nga tuy không ít nhưng cũng không nhiều hơn cóc, từng chơi nhiều loại con gái ngốc nghếch thì nghĩ rằng mình là thánh tình rồi chẳng, đúng là vẫn chưa đến lúc phát bệnh. Quan Đại Bảo cười khẩy về kinh bi.

Anh ta đẩy một ly rượu cho chủ nhân bữa tiệc và người con trai trước mặt kia. “Hứa tam thiếu gia, thực sự là thích rồi sao?” Anh ta nhướn nhướn mày về phía Cố Bình An.

Hứa tam thiếu gia cười đầy hàm ý, không thừa nhận, cũng không phủ nhận.

Quan Đại Bảo lại nở một nụ cười. “Mày có biết cô bé này tên gì không?” Không đợi câu trả lời, anh ta đã hỏi: “Nhắc nhở chút, cô ấy họ Cố, tên Cố Bình An.”

Hứa tam thiếu gia có chút nghi hoặc nhìn sang Quan Đại Bảo. Người đàn ông bên cạnh anh ta cũng tỉnh táo trở lại thì thầm: “Khi này không để ý lắm, bây giờ nghe thấy có vẻ quen quen. Thời gian trước, nghe đồn Thẩm An Bình kết hôn với cô gái đó.” Anh ta vừa nói vừa cẩn thận để ý ánh mắt của Thẩm An Bình. Mặc dù Thẩm An Bình không thích thú gì việc nghịch chiếc bật lửa nhưng lúc này, toàn thân anh toát lên vẻ lạnh lùng, bí hiểm.

Quan Đại Bảo cười nham hiểm, vỗ đùi một cái. “Này! Chớ nói! Trí nhớ chết tiệt của mày cũng không tồi đâu! Chính là cô ấy!”

“Hả?” Người đó tuy có hoài nghi nhưng vẫn bị sốc vì sự thật ấy, kinh ngạc kêu lên rồi ngay lập tức kiềm chế biểu hiện của mình, chỉ lúng búng thăm dò

biểu hiện của Thẩm An Bình, cùng lắm là nhanh chân quay về chỗ gần Cố Bình An.

Cố Bình An lặng lẽ quay về chỗ của mình. Cô không hề để ý đến những lời bàn tán, ánh mắt soi mói như muốn đốt cháy mình của đám người xung quanh. Cô ngước lên, chạm phải ánh mắt như đang nghĩ ngợi điều gì đó của Mạc Phi. Cô mỉm cười thật lòng với cô ta, nhưng Mạc Phi lần đầu tiên tỏ ra bất lịch sự, không mỉm cười đáp trả.

Bản nhạc này ít ra cũng gọi lại chút ký ức trong cô. Cố Bình An thầm nghĩ, tâm trạng như thế này, vừa tuyệt vọng vừa hân hoan, cùng với những ký ức, rốt cuộc có phải là rất ngọt ngào hay không?

Một vài phút im lặng, Cố Bình An có chút bất an, cô nghĩ rằng có khi nào bản nhạc của mình đã khiến mọi người đều cảm thấy bị thương.

Cô ngẩng đầu lướt nhìn. Biểu hiện của mọi người có vẻ không tự nhiên lắm. Quan Đại Bảo không chịu được khi bầu không khí căng thẳng tiếp diễn, cho rằng mọi người nên chơi trò một trò chơi, ví dụ như “Bảy sáng, bảy tối”, luật chơi rất đơn giản. Đếm theo dãy số tự nhiên: 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7... khi đến 7, 17, 27, 37... Những số nào có số đuôi là 7 sẽ được gọi là “bảy sáng”, số nhân của 7 như 14, 21, 28... được gọi là “bảy tối”, khi người nào đếm đến “bảy tối” hoặc “bảy sáng” thì không được nói ra tiếng, chỉ được gõ nhẹ lên bàn, sau đó theo thứ tự tiếp tục đếm.

Trò chơi tuy đơn giản nhưng khi đến 27, 28 thì đã rất dễ bị sai. Trong cuộc chơi, đã có vài người uống không ít rượu. Về sau Quan Đại Bảo lại cảm thấy vẫn chưa thực sự vui hết nấc liền thay đổi luật phạt thành “Đám làm”, bất cứ người nào làm sai đều phải trả lời những gì mọi người hỏi, bất kể vấn đề gì cũng được, không hỏi những vấn đề nhạy cảm, hỏi càng khó, càng kỳ lạ càng phải trả lời.

Cố Bình An học rất kém môn Toán, không hề nhạy bén với những con số. Cô đành ngồi một góc xem Thẩm An Bình và Mạc Phi. Nam thì tuấn tú, nữ thì tuyệt sắc, trời sinh một đôi. Thẩm An Bình tỏ ra rất có hứng thú, nhiệt tình phối hợp, Mạc Phi chỉ cần cười một cái cũng khiến mọi người cảm thấy xôn xang. Bọn họ chơi trò thật giỏi, mọi người đều mắc sai, chỉ hai người họ không bị sai.

Cố Bình An sau khi bị phạt uống vài ly rượu, ghen tị nhìn hai người họ. Có lẽ người thông minh nên đi cùng người thông minh, hai người họ hợp nhau như thế kia. So với cô, Mạc Phi có phần hợp với Thẩm An Bình hơn. Cái đẹp chói lóa, sự nghiệp thành công, mối quan hệ tốt. Lúc nào cô ta cũng tươi cười, không lúc nào tỏ ra mệt mỏi. Không hề giống Cố Bình An, có gì ngang tai trái mắt là lập tức phản ứng, nổi đóa lên, không ra dáng người lớn.

Cố Bình An cười về tự ti, nhấp một ngụm rượu, đúng lúc đến lượt cô đếm số, cô phản kích kéo dài giọng: “28...” Lời vừa dứt, cô nhận ra mình đã nói sai, lập tức thề lười tình nghịch, xấu hổ cười. “Tôi lại sai rồi.” Cô nghĩ đi nghĩ lại “Tôi chọn mạo hiểm”

Một vài anh chàng uống say và cũng không phải hạng vừa, kêu gào nói: “Không được! Không thể để bọn họ thoát dễ dàng như vậy được! Vừa nãy Đại Bảo để cho tên kia cời nội y mà vẫn chưa hài lòng. Cô... cô...” Một thanh niên say rượu chỉ vào Cố Bình An. “Cô đến đứng bên cửa ra vào, người con trai đầu tiên bước vào, cô hãy hôn anh ta!”

Lúc bước đến cửa, Cố Bình An mới tỉnh táo một chút. Mặt cô tức khắc nóng lên. Chết tiệt! Nếu như tiến vào là một thằng tôi thì làm sao cô mở miệng được đây? Không đúng! Không biết đó là người như thế nào, làm sao cô hôn người ta được?

Cô đau khổ chống tay lên trán. Không biết là vô tình hay hữu ý, cô đứng đó mười mấy phút mà vẫn chưa có người đi vào. Cô ngẩn ngẩn quay lại nhìn bọn họ, bọn họ đều đang uống rượu, nói chuyện kéo dài thời gian, chờ đợi cô thực thi hình phạt của mình. Cô lén lút nhìn nhìn Thẩm An Bình mấy lần.

Từ đầu đến giờ anh luôn trầm lặng. Anh đưa Mạc Phi đi đến, rõ ràng là bạn gái đi cùng mà anh lại rất ít tiếp chuyện cô ta, cũng không hề làm bộ thân mật. Thẩm An Bình vẫn là Thẩm An Bình, anh không phải là một diễn viên giỏi. Người nào không thích, anh không thể làm bộ thích người ta được. Thỉnh thoảng anh cúi xuống uống rượu, hỏi anh cái gì, anh trả lời cái đó, không hỏi thì không nói, tạo một khoảng cách an toàn với mọi người.

Cố Bình An luôn cảm thấy dường như có một ánh mắt luôn theo dõi mình nhưng khi cô ngẩng lên lại chẳng thấy có ai nhìn. Cô hoài nghi không biết có phải mình đã say rồi nên lầm tưởng, chứ Thẩm An Bình không hề ngẩng lên nhìn cô. Cô cong môi, nhìn lại, chiếc cửa kính bị ai đó đẩy ra, Cố Bình An không thể để ý đến bất cứ thứ gì khác, chỉ tập trung vào cánh cửa đang dần hé mở.

Cô giật mình ngẩng lên. Khuôn mặt đã lâu không gặp của Tất Nhiễm bỗng xuất hiện trước mặt cô. Cô thầm an ủi rằng mình vẫn còn may mắn, lập tức nở nụ cười nịnh bợ, túm lấy áo của Tất Nhiễm, nói: “Hôm nay thật là đen chết đi được! Tất Nhiễm, cho em mượn anh hôn một cái.” Vừa nói cô vừa nhón chân, chuẩn bị hôn. Không ngờ Tất Nhiễm, mặt không chút biểu cảm, khẽ đẩy cô ra, nói: “Làm gì thế? Lâu không gặp nên đùa quá đáng đấy hả?” Anh giờ tay lên. “Nhìn thấy nhẵn đĩnh hôn chưa? Anh cũng sắp cưới rồi đó.”

Cố Bình An lúc này mới phản ứng lại, khi nãy không nhận ra nhẵn trên tay của Tất Nhiễm là bởi vì anh còn đeo những chiếc nhẫn khác nữa. Nhưng cũng không biết có phải là cô quá vô ý hay không, người con trai cô không yêu mà cô cũng không cảm thấy hối lỗi hay đáng tiếc, còn chân thành chúc phúc: “Thật là tốt quá! Anh đúng là người con trai phóng khoáng nhất mà em từng gặp.”

Tất Nhiễm cười về bất lực. “Có thể không phóng khoáng được sao? Đối với người con gái vô tình nhất, có thể không phóng khoáng được sao?”

“Ừ, đúng.” Cố Bình An nghĩ, ai cũng nói cô là người vô tình nhất, là kẻ không có trái tim, với nỗi đau như thế, làm sao chẳng có chút cảm giác.

Cô ngập ngừng cười, ngẩng lên, nói: “Sao hôm nay anh lại xuất hiện ở đây?”

“Anh đến tìm một người bạn.”

“Ồ!” Cố Bình An và anh trò chuyện, tán gẫu một hồi, quên mất mục đích của mình. Thế là Tất Nhiễm mắt long lanh cười, nhắc nhở cô: “Có phải em thua rồi bị phạt không thế?”

“À, đúng...” Cô Bình An quơ tay. Anh cũng sắp kết hôn rồi! Chắc cũng không thích em đâu, thế cho em hôn một cái, được không?”

Tất Nhiễm nheo mắt, nhìn về góc có mấy người quen, nở nụ cười ranh mãnh với Cô Bình An, nói: “Anh thì có thể sẵn sàng cho em hôn một cái, nhưng anh cảm thấy sẽ bị người ta làm gián đoạn.” Anh vừa nói vừa chỉ về phía sau, ánh mắt như thiêu như đốt của Thẩm An Bình đang hướng về phía hai người họ.

Cô Bình An cảm thấy trái tim mình đập thình thịch. Cả buổi tối hôm nay, cô và Thẩm An Bình không có bất kỳ sự giao tiếp nào cả. Cô cho rằng Thẩm An Bình đã thực sự coi cô như không tồn tại, lại càng không nghĩ đến lúc nhìn thấy đối tượng trong hình phạt là Tất Nhiễm, anh còn đứng dậy, đi đến chỗ cô.

Cô Bình An nắm chặt hai tay. Tuy có căng thẳng nhưng nụ cười trên miệng cô càng lúc càng rõ. Cô nghĩ, có lẽ Thẩm An Bình chỉ mạnh miệng mà thôi. Anh yêu cô nhiều như thế cơ mà, không phải sao?

Cùng với từng bước chân của Thẩm An Bình tiến đến gần, cô cũng dần dần nhìn rõ. Thẩm An Bình xoay chiếc điện thoại trên tay, bấm số rồi đặt lên tai nghe, tuy không biết anh gọi điện cho ai nhưng biểu hiện của anh như nói cho cô biết rằng, anh đang gọi lại cho một ai đó.

Anh đi không nhanh lắm, giống như trong một cảnh quay chậm, một giây mà như cách cả ngàn năm, hơi thở của anh ập đến, nhanh đến mức khiến cô có cảm giác mình vừa gặp ảo giác. Hóa ra chỉ là bên trong quá ồn ào nên anh mới đi ra ngoài để gọi điện thoại, cô đã nghĩ quá nhiều rồi.

Cô quay đầu lại, Mạc Phi cũng đang nhìn cô về chằm biếm. Cảm giác sôi sục trong lòng cũng đã dịu xuống. Mặt nóng bừng như lửa đốt. Cô Bình An cảm thấy chân mình mềm đi, hơi lảo đảo lùi một bước.

Cũng không biết là giẫm phải thứ gì, chỉ nghe thấy “ầm” một tiếng, cô trượt ngã về phía sau, đụng phải chiếc tủ được trang trí theo phong cách trừu tượng trong bar, chiếc tủ đó đổ, chạm vào đèn pha lê treo trên trần nhà.

Trong chớp mắt, tất cả mọi thứ đổ lũng xiềng thành một đồng hỗn độn. Đôi giày cao gót lênh khênh của Cô Bình An không đủ khả năng giúp cô đứng vững thì làm sao có thể giúp cô thoát thân? Đôi tay cô theo bản năng ôm lấy đầu.

Lúc chiếc đèn pha lê rơi xuống đầu cô, cô chỉ kịp nhắm mắt nên không nhìn thấy một bóng đen lao nhanh đến, ôm lấy cô, không chút do dự bao bọc lấy cơ thể cô, chắn cho cô khỏi chiếc đèn pha lê kia.

Lúc này, cô chẳng nhìn thấy gì, chỉ cảm thấy có một sức mạnh ấm áp ôm trọn lấy mình. Cơ thể cảm nhận được một phần quen thuộc đang đè nặng lên người cô. Rõ ràng là đèn trong bar đã được bật sáng bừng mà cô lại cảm thấy cả thế giới như đang khép lại. Cô không nghe thấy bất kỳ tiếng động nào cả, chỉ nghe thấy một tiếng thét như cào xé tâm can của ai đó: “Thẩm An Bình...”

Như một cảnh quay chậm trong phim, Cô Bình An thấy mình ngã theo sức mạnh kia, rơi xuống sàn nhà lạnh ngắt. Khuỷu tay đập xuống đất, cảm giác đau đớn và khó chịu. Trên lưng chịu một sức nặng quá lớn, cô chỉ cảm thấy không khí trong phổi bị ép hết ra ngoài khiến cô ngộp thở. Tim đập nhanh đến nỗi cô có thể nghe thấy tiếng đập thình thịch liên hồi. Cô không thể động dậy. Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, đến nỗi cô không kịp phản ứng.

Trong một khoảnh khắc, cả giới ồn ào đến inh tai, nhưng cũng trong khoảnh khắc, tất cả mọi thứ đều im lặng, đến nỗi dường như cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy. Âm thanh của chiếc đèn pha lê rơi xuống đất vỡ chaoang. Những thứ va vào người cô, mặt cô, cô đều không có cảm giác gì, tuyệt nhiên tai cô chỉ có thể nghe thấy tiếng thờ ơ yếu ớt của người nằm trên mình. Nhưng cô không thể động dậy không có cách nào nhìn rõ, chỉ cảm thấy trên đỉnh đầu mình có dòng chất lỏng ấm chảy xuống, từ mái tóc dày chảy dần xuống ngực rồi xuống nền nhà...

Một màu đỏ tươi như màu máu. Cô Bình An ngay lập tức cảm thấy đầu mình như muốn nổ tung. Toàn bộ sức mạnh như bị hút hết sạch. Tất cả mọi thứ trước mắt đều biến thành mơ hồ, như đang rơi vào một xoáy nước không lồ vô hình. Cô không thể động dậy, tim cô đập thình thịch khi cô nhìn thấy những giọt máu chảy trên nền nhà, cảm giác giống như một con quái vật với bộ móng vuốt không lồ đang quơ đi quơ lại làm cô chóng mặt, không thể bình tĩnh.

Người đang đè nặng trên người cô yếu dần nhưng vẫn đang cố gắng kiên trì. Trong thời khắc đó, anh không quản mọi hiểm nguy lao ra bảo vệ cô, rồi bị thương bởi vì che chắn cho cô, cuối cùng anh chỉ nói một câu: “Nhắm mắt lại, đừng sợ!”

Lần đầu tiên Cô Bình An nhìn thấy máu mà không ngất lịm. Trước mặt cô là từng dòng dịch lỏng mờ mờ, tạo thành những hình thù kỳ quái, loang lổ.

Cô rất muốn quay người lại nhìn anh nhưng không còn đủ sức. Thẩm An Bình lần đầu tiên không kiên dè, dùng toàn bộ sức mạnh của bản thân đè lên người cô. Và đến thời khắc đó cô mới hiểu ra rằng, thực ra sức mạnh của đàn ông và đàn bà là một khoảng cách rất xa.

Cô thật sự cảm thấy hối hận. Nếu như cô tin tưởng vào khả năng của Thẩm An Bình, có lẽ mọi chuyện đã không như thế này. Cô nhớ trước kia, những lần cô gặp khó khăn, Thẩm An Bình đều thay cô gánh vác, bị người khác mắng chửi mà vẫn nở nụ cười âm áp, quay ra an ủi cô. Anh luôn nói với cô: “Đừng sợ, có anh đây.”

Câu nói này nghe qua thì tưởng chỉ dành để nói cho trẻ con nghe mà thôi, nhưng Cô Bình An lại cảm thấy vô cùng yên tâm. Trước mặt Thẩm An Bình, cô luôn cảm thấy mình là một cô bé, bởi vậy cô thường hay những nhõo. Cô dựa dẫm vào anh bởi anh luôn có một tình yêu bao la.

Cô phụ thuộc vào anh, gần như trở thành một thói quen. Giống như anh từng nói, đối với anh, cô có một dự vọng chiếm hữu lớn đến biến thái. Thời gian trôi đi, kiểu chiếm hữu này đã biến thành một tình yêu khác cốt ghi tâm.

Là cô đang tự lừa dối bản thân mình, rằng mình không đau, mình vẫn ổn, mình có thể quên, Cố Bình An cô có thể làm được tất cả. Thực ra cô không thể! Không có Thẩm An Bình, cô chẳng thể làm được gì, đi đâu cũng không được, cô đã sớm tự về rồi nhốt mình trong một cái khung mà cả thế giới trong đó chỉ có Thẩm An Bình, cho nên cô mới không chịu được khi Thẩm An Bình có một chút lay động, phản bội cô. Bởi vậy cô mới lòi quá khứ của Thẩm An Bình ra, xem như đảo lại bát com đã nguội.

Lúc này, Thẩm An Bình vô hồn bất động, cô không có cách nào quay lại nhìn về mặt của anh, nhưng cô nhớ rất rõ, đó là về mặt khiến cô có thể yên tâm. Cô bỗng cảm thấy, chỉ cần anh nở nụ cười với cô giống như trước kia thì mọi thứ khác cô đều không cần đến nữa, mọi trách nhiệm, ánh mắt của người bên cạnh, cô đều không quan tâm nữa.

Chỉ cần anh cười với cô thôi..

Người vây quanh càng đông. Cố Bình An từng giây từng khắc đều nghĩ mình phải tỉnh táo. Máu của Thẩm An Bình như chảy không ngừng. Cô bỗng cảm thấy sợ hãi vô cùng, đến nỗi không biết phải kêu cứu ra sao nữa.

Cổ họng đau như bị người khác đâm kim vào, cô cũng không biết mình đang thì thào câu gì nữa, chỉ vô thức gọi tên Thẩm An Bình, kiên trì nói với anh: “Thẩm An Bình, anh dám làm thế sao? Anh thật sự không cần em nữa sao? Rõ ràng nói muốn chăm sóc em suốt đời, có phải anh hối hận rồi không? Em không cho phép! Anh có nghe rõ không? Em không cho phép!... Anh không màng đến em sao? Gan anh lớn nhỉ?”

Cố Bình An không dám tin tất cả là sự thật. Xe cứu thương đã tới.

Trong dãy hành lang trắng trẻo của bệnh viện, một nhóm bác sĩ, y tá khẩn trương đẩy chiếc giường cứu thương vào phòng cấp cứu. Tiếng bánh xe của chiếc giường lăn trên nền nhà, nghe đều đều một cách máy móc. Cố Bình An luôn kiên cường nắm chặt tay Thẩm An Bình, dù thế nào cũng không chịu buông.

Mỗi lần cô muốn rời khỏi cuộc đời này, Thẩm An Bình luôn là người nắm chặt lấy tay cô, luôn bên cạnh cô. Nhưng riêng lần này, toàn thân anh bất động, vô hồn. Giờ đây, bàn tay to lớn, ấm áp đang bất động, chỉ cần Cố Bình An buông tay là sẽ buông thõng xuống.

Cơ thể anh găm đầy mảnh thủy tinh, những mảnh thủy tinh trong suốt nhuộm máu đỏ. Cố Bình An cảm giác chân mình như đang giẫm trên sàn bông mềm nhũn. Từ bé đến giờ, cô chưa từng gặp phải tình cảnh tuyệt vọng đến thế này. Cô luôn tự cho rằng mình và anh có thần giao cách cảm, nhưng giờ đây mọi thứ hoàn toàn biến mất. Cô không cảm thấy được chút hơi thở nào của anh.

Cửa phòng cấp cứu đóng lại, bác sĩ đẩy cô ra ngoài, cô không thể buông tay anh, cuối cùng các y tá phải cố kéo cô ra khỏi anh. Cô vùng lên, kiên quyết đòi vào theo giống một đứa trẻ ương bướng, cứng đầu.

Cửa phòng cấp cứu cuối cùng cũng đóng chặt. Cô đứng trước cửa phòng, không hề động đậy suốt thời gian anh làm phẫu thuật.

Khi này phát hiện khắp người cô toàn là máu, nhưng đó lại không phải máu của cô, tất cả đều là máu của Thẩm An Bình. Cô đau lòng gào khóc thảm thiết, túm lấy quần áo của Quan Tiểu Bảo, giống như túm lấy ngọn cỏ cứu mạng. “Tiểu Bảo! Nói thật cho mình biết đi, có phải Thẩm An Bình sẽ rời khỏi thế giới này không?”

Quan Tiểu Bảo muốn ôm cô đứng dậy nhưng cả người cô đã rơi vào trạng thái vô thức. Cô cố chấp hỏi: “Hãy nói cho mình biết, có phải Thẩm An Bình sẽ chết không?”

Quan Tiểu Bảo nhìn anh trai, không biết phải nói gì. Để an ủi cô, Tiểu Bảo đành nói: “Không đâu, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.”

Cố Bình An vẫn một mực không tin, mở to đôi mắt vô hồn, nói: “Cậu lừa mình, vừa nãy mình đã nhìn thấy rồi, Thẩm An Bình bị đèn rơi vào đầu mà, anh ấy chảy rất nhiều máu... Tại sao anh ấy lại lo cho mình, có phải anh ấy muốn mình mắc nợ anh ấy không?” Cô đột nhiên điên loạn đập cửa phòng cấp cứu, la hét: “Thẩm An Bình, tôi nói cho anh biết, anh mà chết thì tôi sẽ quên anh ngay, tôi nói được thì sẽ làm được, anh có bản lĩnh thì đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa, anh có bản lĩnh thì đừng có ra đây!” Cô cảm thấy ruột gan đau thắt từng cơn, ngoài việc khóc, cô chẳng làm nổi việc gì khác, cô muốn được nhìn thấy Thẩm An Bình, chỉ một giây thôi, thế nhưng cánh cửa phòng cấp cứu lạnh ngắt vẫn bất động, ngăn cách cô với anh. Cô khóc lóc thảm thiết đến cạn kiệt sức lực, từ trước đến nay cô chưa bao giờ trải qua cơn đau đớn nào như vậy.

Quan Tiểu Bảo cũng bị cô làm cho xúc động, không dùng sức kéo cô nữa, mà khóc cùng cô, vừa khóc vừa mắng: “Hai người bọn cậu đừng có mà tạo nghiệt nữa! Mẹ kiếp, đang diễn phim truyền hình chắc? Dọa ai cơ chứ?”

Ca cấp cứu đã diễn ra tròn năm tiếng đồng hồ. Cố Bình An ban đầu còn gào thét thảm thiết, sau đó đến một lời cũng không nói. Cô cứ thế ngồi bất động trước cửa phòng cấp cứu, ai đến lay cũng chẳng ích gì. Tay cô bị trẹo trong lúc ngủ, đến khi quá hoảng loạn, cô luôn kiên trì bằng một thứ ý chí mà người thường khó tưởng tượng nổi, nhưng thời gian mỗi lúc một trôi đi, cuối cùng cũng cảm thấy kiệt sức. Vậy mà cô vẫn không đành lòng rời đi, kể cả khi tay cô gần như không nhấc lên được nữa.

Hai tiếng sau khi sự việc xảy ra, bố mẹ Thẩm An Bình cũng tới nơi. Họ ngồi trên hàng ghế ngoài phòng cấp cứu. Ông Thẩm thần thờ, không nói nên lời. Mẹ Thẩm An Bình, người xưa nay luôn nhìn Cố Bình An bằng ánh mắt trìu mến như mẹ đẻ, lúc này một câu cũng chẳng nói. Từ lúc vào bệnh viện đến giờ, bà không ngừng khóc.

Tất cả mọi người đều chìm trong cảm giác lo lắng, bị thương trước tình cảnh ngàn cân treo sợi tóc của Thẩm An Bình. Vậy mà Cố Bình An vô cùng kích động lúc đầu giờ lại im lặng một cách lạ thường. Cô chẳng còn tinh thần để chăm sóc cho bố mẹ Thẩm An Bình, chẳng còn sức lực để nói chuyện với anh em nhà họ Quan, thậm chí không còn tâm trí đi gặp Mạc Phi. Trong mắt cô, trong tâm trí cô chỉ có hình ảnh của Thẩm An Bình đang làm phẫu thuật.

Sáu tiếng đồng hồ đã trôi qua, Thẩm An Bình được đưa đến phòng ICU. Trong vài phút ngắn ngủi, Cố Bình An chỉ thấy các loại bình truyền nước và bịch đựng máu được treo trên cao.

Bảy tiếng trôi qua, ông bà ngoại của Thẩm An Bình đang sống ở nước ngoài cũng vội vã lên máy bay trở về. Bố mẹ Thẩm An Bình đi ra đón họ nhưng bà ngoại do kích động quá đã xông thẳng đến Cố Bình An.

“Bốp!” Một tiếng bập tai vang lên khiến Cố Bình An vốn đã rất mệt mỏi, yếu ớt, lúc này gần như chao đảo.

Bà trở tay định tát tiếp thì bị ông Thẩm cản lại. Bà tỏ vẻ không cam tâm, chỉ thẳng vào mặt cô, nói: “Loại cảm thù, cảm thù! Nhà họ Thẩm này rốt cuộc đã nợ gì cô mà cô hành hạ cháu tôi ra nông nổi này?”

“Mẹ...” Mẹ Thẩm An Bình chau mày, nói. “Mẹ đừng vội kích động. An Bình đã qua cơn nguy kịch, giờ được chuyển qua phòng ICU rồi, chỉ cần vượt qua được bảy mươi hai tiếng tiếp theo là sẽ được sang phòng bệnh thường.” Bà vừa trấn an mẹ vừa trấn an những người có mặt ở đó, ngay cả khi mọi người đều biết rằng cũng có khả năng An Bình không thể vượt qua được...

Mẹ Thẩm An Bình lặng lẽ kéo Cố Bình An cách xa khỏi bà ngoại anh. Bà Thẩm đã khóc tới đỏ cả hai mắt, vậy mà vẫn ân cần hỏi Cố Bình An: “Cháu có đau không?”

Trong chốc lát, nước mắt Cố Bình An lại chực trào. Cô thở dài chua xót. “Bác, Thẩm An Bình sẽ không sao, phải không ạ?”

Thấy Bình An rơi nước mắt, bà Thẩm gạt đầu một cách gượng gạo. “Sẽ ổn, sẽ ổn thôi, thằng bé Bình An này từ nhỏ đã phúc lớn, mệnh lớn rồi.”

“Bác gái, cháu xin lỗi, đều là lỗi của cháu! Thẩm An Bình là vì cứu cháu, nếu không phải vì cháu thì đã không xảy ra chuyện gì rồi...”

Bà Thẩm lau nước mắt, nhẹ nhàng nói với Cố Bình An: “Bình An, bác biết cháu là cô gái tốt, bác luôn cảm thấy nếu cháu có thể là người một nhà với gia đình bác thì xem như tâm nguyện của hai bác cũng đã được đền đáp. Có thể là do lớp già này thiếu sót quá, không quan tâm tới suy nghĩ của cháu...” Bà nghẹn ngào, như thể buồn vô hạn. “Bác biết nhà họ Thẩm rất quý cháu, lúc An Bình sắp kết hôn với cháu họ vui mừng khôn xiết, lúc đó bác thật sự rất hạnh phúc. Là một người mẹ, chỉ cần con trai mình hạnh phúc thì phải làm điều gì cũng xứng đáng. Mặc dù bác không biết lý do hai đứa không kết hôn nữa, nhưng điều này đối với An Bình thực sự là cú sốc lớn. Thời gian này, An Bình chẳng quan tâm đến sức khỏe của chính mình. Bình An, bác chỉ có một đứa con trai là nó, cháu nghe bác một lần này thôi, được không? Không có An Bình, bác cũng không biết phải sống tiếp thế nào nữa...”

Mẹ An Bình khóc nghẹn, tiếng khóc của bà sao tuyệt vọng đến thế! Bà nói hết tình hết lý, van nài Cố Bình An. Cố Bình An chẳng nói câu nào, cô không biết phải đối đáp ra sao. Cô trước giờ không hiểu nổi rốt cuộc mình đã gây ra những tai họa gì cho Thẩm An Bình.

Hồi lâu sau, cô mới lắc đầu, cô chấp và kiên định trả lời: “Bác, cháu không thể. Tất cả mọi chuyện hãy đợi An Bình tỉnh dậy rồi hãy nói, chỉ cần anh ấy nói muốn cháu rời xa thì cháu nhất định không níu kéo. Nếu anh ấy muốn cháu ở cạnh anh ấy thì lần này, dù trời có sập, cháu cũng không đi.”

Cô thật sự không muốn chống lại lời người lớn nhưng lần này, cô không thể đánh lừa bản thân được nữa, cũng không thể một lần nữa chà đạp lên tâm lòng chân thành của Thẩm An Bình.

Bà Thẩm vẫn còn điều gì đó muốn nói nhưng ông Thẩm nghiêm mặt, vỗ nhẹ vai bà. “Đừng khóc nữa, An Bình tỉnh rồi.”

Trên gương mặt bà Thẩm hiện rõ vẻ vui mừng, không nói gì nữa, định quay người đi. Ông Thẩm lại dừng lại, chau mày dò xét Cố Bình An, quãng ra một câu nói lạnh lùng: “Cô đi thay đồ vô trùng trước đi. Bác sĩ nói Thẩm An Bình muốn gặp cô đầu tiên.”

Bà Thẩm tròn trừng mắt. “Không được, An Bình không được gặp cô ta!”

Về mặt lạnh lùng, nghiêm nghị của ông Thẩm cuối cùng cũng dần ra. “Bà nói vậy không được! Con trai bà giờ tỉnh rồi, chẳng khác nào đang lên cơn điên, cứ nói rằng Cố Bình An chết rồi. Không gặp được con bé, nó sẽ không bình tĩnh lại đâu!” Ông tức giận trừng mắt nhìn Cố Bình An. “Còn đứng ngây ra đấy làm gì! Không mau đi đi!” Cuối cùng, lúc phui tay áo quay đi, ông còn để lại một câu quả trách: “Hết lần này đến lần khác! Chẳng thể nào mà lớn được!”

Nhiều năm sau Cố Bình An cũng không cách nào quên được khoảnh khắc khi cô bước vào phòng bệnh. Lúc này, người cô được bao kín bởi bộ quần áo khử trùng, chiếc khẩu trang đã che kín nửa khuôn mặt, chỉ để lộ ra đôi mắt với hàng mi cong dài đang nhìn người đàn ông nằm trên giường bệnh. Trong phòng chỉ có tiếng kêu “tít... tít” của các loại máy móc. Thẩm An Bình do va đập mạnh nên đã phải cạo trọc đầu, đầu cuốn kín băng gạc, những vết máu Thẩm ra cả lớp gạc khiến người ta phải rùng mình. Trong phòng chẳng có ánh sáng mặt trời, cũng chẳng có gió, chỉ thấy một đường hiển thị nhịp tim là đang hoạt động.

Cố Bình An lấy tay bịt miệng, không thể tin vào những gì diễn ra trước mắt mình, từng giọt nước mắt lăn rơi xuống, cô quay lưng bước đi, không muốn để Thẩm An Bình trông thấy bộ dạng khóc lóc thảm hại của mình.

Sau gần mười tiếng trải qua phẫu thuật, cơ thể Thẩm An Bình đã chạm đến giới hạn, nếu như không có ý chí kiên trì chống chọi, e rằng anh sớm đã rơi vào trạng thái hôn mê sâu. Vừa rồi anh còn la hét đòi gặp Cố Bình An, nhưng đến khi cô thực sự xuất hiện, lại không biết phải nói gì với cô. Người phụ nữ nhẫn tâm này nói đi là đi, còn anh lại chẳng đành lòng dứt bỏ.

Anh lặng lẽ nhìn cô hồi lâu, không bỏ lỡ một giây phút nào, dường như một ánh mắt dài cả ngàn năm. Thấy cô vẫn bình an, anh bỗng cảm thấy nếu mình có chết thật thì cũng xứng đáng. Anh cố gắng nhìn cô thật lâu, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở vết máu mờ thấm qua lớp vải bộ quần áo vô trùng, nhất thời không thể nghĩ ra cô đã bị thương thế nào.

Anh khẽ thở ra, cho dù là lúc nào, người đầu tiên anh nghĩ đến luôn là cô.

Sau những đau đớn phải trải qua, anh trở nên vô cùng yếu ớt hỏi cô một cách khó nhọc: “Bị thương rồi hả, sao lại nhiều máu thế kia?”

Cố Bình An khẽ rơi nước mắt, hít một hơi sâu rồi trả lời: “Không phải em bị thương, là máu của anh.”

Thẩm An Bình vừa nghe đó là máu của mình, bỗng thấy yên tâm một cách lạ thường. Cảm giác yên tâm qua đi, tiếp theo, anh lại không biết phải dùng về mặt thế nào để đối diện với cô. Khoảnh khắc đó, anh lao về phía cô theo phản xạ tự nhiên. Nếu như cho anh một cơ hội lựa chọn nữa, anh nghĩ mình sẽ vẫn làm như vậy. Anh chỉ muốn cô sống tốt. Anh không muốn cô phải gánh vác trách nhiệm. Trong khoảnh khắc giữa sự sống và cái chết, anh bỗng cảm thấy tất cả không còn quan trọng nữa. Cô có trách nhiệm và cách suy nghĩ của riêng cô, anh không thể mãi áp đặt cô được. Một lúc lâu sau, anh quay đầu sang, cố gắng tỏ vẻ lạnh lùng, nói với cô: “Em có thể đi rồi đây, không cần phải cảm thấy tội lỗi, là do anh tự nguyện.” Anh nói với thái độ như thể anh và cô chưa từng quen biết, như thể cái con người vừa tỉnh lại đã là hết đời gặp cô không phải là anh nữa.

Thấy Thẩm An Bình đuổi mình không chút do dự, Cố Bình An bỗng hoảng loạn, trống ngực đập liên hồi, cô muốn nói gì đó nhưng lại không thể thốt ra một câu. Cô không biết còn có thể nói gì với anh được nữa, nói gì cũng không đúng nói gì cũng đều là sai.

Cô nhẹ nhàng thở ra một tiếng, lí nhí nói: “Em... có thể nắm tay anh một lát... không...” Giọng cô run rẩy, mắt ngấn nước.

Một lát sau, Thẩm An Bình thờ dãi, ánh mắt dăm chiêu, đầy suy tư. Từ giây phút đó, chẳng ai còn nhìn rõ rốt cuộc người kia đang suy nghĩ gì, nhưng cũng chẳng ai nỡ rời bỏ đối phương.

Anh không còn đủ sức lực nữa, giọng nói nhỏ dần nhưng cũng đủ để cô nghe thấy: “Bình An, em lại đây!”.

Cố Bình An ngoan ngoãn bước tới.

Thời gian như dài vô tận. Cô từ từ nắm lấy tay Thẩm An Bình. Gần mười mấy tiếng đồng hồ trước, anh còn không có cảm giác gì. Cô hết lần này đến lần khác nhắc tay anh lên, còn anh lại chỉ có thể buông thõng tay một cách bất lực.

Vào giây phút ấy, cô đã thực sự nghĩ rằng mình sẽ mất anh. Nhưng giờ đây, khi cô dịu dàng chạm vào đôi tay anh, cô có thể cảm nhận được những phản ứng dù là rất yếu ớt của anh. Giống một đứa trẻ nghịch ngợm, cô chăm chú đùa nghịch những ngón tay anh, nhẹ nhàng đan chúng vào những ngón tay của mình, cuối cùng, mười ngón tay hòa vào nhau, vừa tự nhiên vừa chắc chắn.

Cô biết nơi này không phải là nơi phù hợp để nói những lời có cánh, nhưng cô không thể kiềm chế. Chiếc áo khur trùng cộ sát tạo nên những tiếng lạo xạo, giống như một thứ tiết tấu tự nhiên. Cố Bình An cẩn thận áp những ngón tay của Thẩm An Bình lên má mình, hơi ấm từ lòng bàn tay anh lúc này chính là động lực sống mạnh mẽ nhất đối với cô. Lòng ngực của cô giống như được thổi đầy gió, chỉ cần chạm nhẹ là có thể vỡ òa. Cô xoa lên hai bàn tay ấy như không để sót một vị trí nào, rất lâu sau đó, mới nói giống như đang tuyên thệ: “Thẩm An Bình, đợi bao giờ anh ra viện, chúng mình sẽ kết hôn nhé?”

Cố Bình An cô là một người phụ nữ khác người đến lập dị, nhưng từ trước đến giờ cô chưa từng hạnh phúc như thế này, hạnh phúc vì mọi thứ vẫn còn đó, Thẩm An Bình vẫn còn đó và tình yêu vẫn còn đó.

Cô đã từng đau khổ dứt bỏ tình yêu, ép mình vào bước đường cùng, mệt mỏi đến cùng cực, vứt bỏ phần quan trọng nhất trong cuộc đời như tự tróc da thịt mình. Cô nhần tâm đến mức chính mình cũng không thể tin nổi. Nhưng giờ đây, cuối cùng cô cũng hiểu rõ tất cả. Cô chẳng qua chỉ là một người bình thường, đâu có quá nhiều trách nhiệm, quá nhiều dằn vặt đến vậy. Nếu như thực sự mất đi rồi, đó mới gọi là hối hận cả đời.

Cô nắm chặt bàn tay Thẩm An Bình, gần như không dám nhìn thẳng vào mắt anh, cô không hề cử động, sợ rằng cô chỉ cần khẽ cử động, những giọt nước mắt chực sẵn kia sẽ tuôn rơi.

Bộ dạng như cách xa người ta đến cả vạn dặm lúc này cũng không thể che giấu trái tim ấm áp của anh. Cô chẳng bao giờ có thể quên được, cái ôm của anh ấm áp như thế nào, những lời nói dịu dàng của anh mới ngọt ngào làm sao. Cô sợ sẽ phải nghe một câu từ chối, nhưng cũng không thể đoán biết được câu trả lời của Thẩm An Bình, chỉ có thể nhìn anh một cách bất lực. Cô bỗng có một ý nghĩ bi ai, Thẩm An Bình có phải đã vô số lần dùng ánh mắt ấy để nhìn cô? Thì ra, sự báo ứng, ở đâu cũng có thể bắt gặp.

Thẩm An Bình không nói gì. Anh nhẹ nhàng rút tay mình ra khỏi bàn tay Cố Bình An. Cô không giữ được, trong lòng trống rỗng. Cô nhìn anh như không muốn rời xa, thầm nghĩ đến tình huống xấu nhất, chấp nhận một câu trả lời từ chối. Cô không thể nào trách móc, đây là hậu quả cô đáng phải nhận.

Thẩm An Bình rút tay mình lại nhưng không quay đi một cách lạnh lùng, mà là để nắm chặt lấy bàn tay Cố Bình An. Sức của anh yếu hơn rất rất nhiều so với trước đây, nhưng anh vẫn cố gắng nắm chặt lấy tay cô. Ánh mắt anh dừng lại ở bàn tay đang nắm chặt, giọng nói âm trầm vui tai: “Bình An, em nhìn này, thực ra trái tim em chỉ lớn thế này mà thôi.”

Anh khẽ mỉm cười, tuy khắp người đều đau nhưng nụ cười của anh vẫn không hề mất đi vẻ đẹp. Anh nắm bàn tay mình thành một nắm, đặt cạnh bàn tay Cố Bình An, một to một nhỏ, nhìn ngắm cẩn thận như một đứa trẻ nghịch ngợm, cuối cùng nói như đang tổng kết: “Nhìn xem, thực ra trái tim của anh lớn hơn của em.” Anh cười một cách đắc ý, sau đó lật tay lại, nắm chặt lấy bàn tay Cố Bình An. “Bình An, đừng khiến mình quá mệt mỏi, trái tim anh đủ lớn, hãy ở trong trái tim anh thôi.”

Thời gian dần trôi đi, trong phòng bệnh rõ ràng không có ánh mặt trời mà vẫn như đang sáng lên rực rỡ, căn phòng rõ ràng không có gió thổi mà Cố Bình An lại có cảm giác mát lạnh đến dịu dàng. Những giọt nước mắt cố gắng kìm nén khi này lúc này tuôn rơi. Cô không biết nên nói gì, cô chỉ có thể cảm ơn

Thượng Đế đã khiến một người con trai tốt như vậy cuối cùng cũng tha thứ cho cô.

Cô khóc thút thít vì vui mừng, những giọt nước mắt lăn chã rơi, nhưng nụ cười xuất hiện trên gương mặt cô. Cô nghĩ, biểu hiện trên khuôn mặt cô lúc này chắc hẳn rất xấu xí, nhưng cô không nở nhăm nhăm, không nở lau nước mắt. Đến một giây, một phút cô cũng không nở để mình không nhìn thấy Thẩm An Bình, đến chớp mắt cũng trở thành một thứ xa xỉ. Cô cố gắng mở mắt thật lớn, nhìn anh say đắm, sợ rằng nếu mình chỉ cần chớp mắt, tất cả mọi thứ sẽ trở thành bọt biển.

Lòng bàn tay to lớn, ấm áp của Thẩm An Bình nắm chặt lấy bàn tay cô, giọng nói ấm áp, an yên: “Đừng khóc nữa, anh đã chết đâu mà. Anh không nở chết trước em, không nở để em lại một mình. Yên tâm đi!”

Cố Bình An không thể kiềm chế những giọt nước mắt. Phòng bệnh hẳn nhiên không phải là nơi phù hợp để nũng nịu nhưng mỗi lời nói của Thẩm An Bình đều như đập từng hồi lên trái tim cô. Giọng nói của anh, biểu hiện trên gương mặt anh và cả hơi ấm từ lòng bàn tay anh tạo thành một thứ ấm áp tuyệt đối, bao bọc lấy trái tim cô, giống như một con đại hồng thủy ủa đến, không thể nào ngăn chặn.

Anh nói, anh không nở chết trước cô, không nở để cô lại một mình, anh khiến cô an tâm.

Lúc này, cô cảm thấy những lời nói ấy còn tuyệt vời hơn câu nói: “Anh yêu em” đến hàng nghìn, hàng vạn lần.

Cô cảm thấy hạnh phúc tràn đầy, nghĩ rằng, cả đời này, chỉ cần vậy là đủ rồi...

Trên thế gian này có rất nhiều biểu hiện của tình yêu, có lẽ thứ tình yêu ích kỷ, khó chịu này của cô sẽ khiến người khác không thể tiêu hóa nổi, nhưng cô thật may mắn, người yêu cô chính là Thẩm An Bình có tấm lòng bao dung vô bờ bến.

Có lẽ cũng chỉ vì yêu cô nên anh mới không thể làm khác đi. Nhưng không cần quan tâm đến điều đó nữa, quá trình và kết quả, Cố Bình An không hề lưỡng lự khi lựa chọn kết quả.

Cô đưa bàn tay còn lại của mình ra, nắm chặt lấy tay Thẩm An Bình, nhẹ nhàng mà có lực. Rất lâu sau đó, cô mới nói như tuyên bố một cách rất trịnh trọng: “Thẩm An Bình, em hứa với anh, lần này, cho dù trời có sập xuống em cũng sẽ không buông tay anh, anh cũng phải tuân thủ lời hứa của mình, trước khi em chết, anh nhất định phải sống thật tốt. Đừng để em lại một mình trên thế gian này.”

Một mình... sẽ quá cô đơn...

Cố Bình An nhìn anh, thầm nói: “Nếu như anh không thể chịu được mà muốn ra đi thì anh nhất định phải mang em theo cùng. Nơi nào có anh, nơi đó chính là thiên đường, nơi nào không có anh, nơi đó chính là địa ngục, mỗi phút mỗi giây đều là sự dày vò...”

“Này!” Một lúc lâu sau, một tiếng thở dài của Thẩm An Bình phá vỡ bầu không khí ngọt ngào. Anh khẽ xoa đầu mình, nói một cách tiếc nuối: “Em thấy chưa, nếu em nghĩ thông suốt ngay từ đầu thì anh đã không bị một vớ như thế này.”

Cố Bình An cười ngẩn ngơ, nói với vẻ được thể. “Nếu không phải là cú đập ấy, em nào có thể biết anh quan trọng đối với em như thế nào. Đây gọi là trong họa có phúc đấy, biết chưa?”

Thẩm An Bình gõ gõ lên trán cô, cố làm ra vẻ găm gù đáng sợ, nói: “Đồ vô tâm, vô tình, mong anh chết đi mới thích, phải không?!”

“Tất nhiên rồi, lúc ấy anh không nghe thấy à? Nếu như anh chết đi, em nhất định sẽ quên được anh.”

Thẩm An Bình trừng mắt. “Em dám?”

Cố Bình An cũng trừng mắt. “Anh cứ thử xem, em có gì mà không dám chứ!”

Thẩm An Bình vẫn tức tối trừng mắt. Một lúc sau, anh bỗng ôm lấy đầu, kêu lên: “Ôi ôi, đầu anh đau quá, sao em nhẫn tâm thế, chỉ biết chọc tức anh!”

Cố Bình An nhìn thấy anh có biểu hiện bất thường liền hoảng hốt, chân tay luống cuống, ghé sát lại phía anh. “Anh sao thế, đau chỗ nào? Hay là gọi bác sĩ vào nhé, có phải là do nói chuyện quá lâu không?”

Thẩm An Bình vẫn ôm lấy đầu, nói giọng trịnh trọng: “Cưới một cô vợ vô tâm, vô tình, nghĩ đến chuyện phần đời còn lại phải sống trong địa ngục trần gian, anh có thể không đau đầu sao?”

Cố Bình An lúc này mới vỡ lẽ, thì ra là anh đang châm chọc cô.

Cô đứng phắt lên, hậm hực nói: “Anh cứ đường bệnh đi em về đây.”

“Thật sao? Được thôi, em đi đi!” Giọng nói của anh rất sáng khoái nhưng tay lại nắm chặt lấy tay Cố Bình An, không rời. Cố Bình An dễ cười mà cũng dễ giận. Cô nói với vẻ cao ngạo: “Kéo tay em làm gì? Đầu không đau nữa à?”

Thẩm An Bình cười hi hi. “Anh nghĩ... sống chung với em, ở đâu mà chẳng là địa ngục, dù sao cũng đã quen từ lâu rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Tiếng Thờ Gian Du Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 10

Có lẽ trên đời này, chỉ có duy nhất một Thẩm An Bình, còn Cố Bình An cô trước đây chưa bao giờ trùng trùng, nhưng trong sự kiện trọng đại nhất của cuộc đời, cô đã trùng trùng.

Cô đã từng nghĩ cả trăm ngàn lần, nếu như không có lần ngoài ý muốn này, phải chăng cô sẽ mất anh một cách đáng tiếc. Mỗi lần nghĩ đến khả năng ấy, cô lại cảm thấy toàn thân lạnh toát.

Bốn mươi tám giờ sau, Thẩm An Bình qua cơn nguy kịch, chuyển từ phòng ICU sang phòng bệnh cao cấp. Suốt ba ngày liền ở trong bệnh viện, Cố Bình An tiều tụy đến nỗi Thẩm An Bình phải gọi cô là “cô nàng sắc nhọn”.

Thẩm An Bình bảo cô về nhà nghỉ ngơi. Ban đầu cô nhất định không đồng ý, trải qua sự sợ hãi như vậy, trái tim cô đã quá mệt mỏi rồi, đến một phút cô cũng không dám xa rời anh, về sau nghĩ lại, nếu cô đã quyết định rồi thì nên cho Thẩm An Bình một sự khẳng định.

Cô muốn đối diện với mẹ mình. Cô muốn nói cho bà biết, có một người đàn ông ngốc nghếch như thế, vì cô mà đến mạng sống của mình cũng chẳng màng, cả cuộc đời này cô không thể buông tay anh.

Có người nói, tình yêu không thể đại diện cho tất cả. Nhưng có tình yêu rồi thì sẽ có tất cả. Vì Thẩm An Bình, cô mới hiểu ra rằng, thì ra tình yêu đã nuôi mầm đắng khi vốn chẳng có gốc rễ trong cơ thể cô.

Thực tế, sự tình còn nghiêm trọng hơn cô tưởng. Lần này, Mạc Phi quả thực đã hạ quyết tâm. Trong điện thoại, bố cô nói Mạc Phi đã quyết định sẽ ra nước ngoài, trước khi đi muốn tới bệnh viện một chuyến, cũng không biết đã nói những gì mà mẹ cô nghe xong suýt thì ngất đi.

Đã ba mươi mấy tiếng đồng hồ kể từ khi Mạc Phi rời khỏi bệnh viện, mẹ cô không ăn, không uống, không nói gì khiến bố cô sốt ruột đến mức chỉ còn thiếu nước quý xuống trước mặt bà. Cố Bình An biết tất cả những điều này đều là do cô. Cô mím chặt môi, nắm chặt tay, không nói được lời nào.

Chỉ mất chưa đầy nửa tiếng đồng hồ đi xe từ bệnh viện nơi Thẩm An Bình đang nằm đến bệnh viện của bà Cố nhưng cô lại cảm thấy quá lâu.

Khi cô đến bệnh viện thì vừa đúng thời gian ăn tối. Khắp đại sảnh, người ra người vào nườm nượp, tiếng nói cười huyền ảo khiến sự lo lắng của cô giảm đi phần nào. Cô đi thẳng đến phòng bệnh chăm sóc đặc biệt của bà Cố. Chưa kịp gõ cửa, cô đã nghe thấy giọng nói của bố vọng ra: “Bà có cần phải như thế này không? Bà tự hành hạ bản thân mình cho ai nhìn cơ chứ, hai đứa trẻ chẳng phải là nước và lửa, không thể dung hòa sao? Việc này không thể gấp gáp, bọn trẻ đều có suy nghĩ của riêng chúng...”

Cố Bình An cảm thấy sống mũi cay cay, khóe mắt ngăn nước, từ nhỏ đến lớn cô đều thích gì được nấy, vì thế chỉ cần một chút không vừa lòng là cô cảm thấy tủi thân vô cùng, giống như cả thế giới này đang mắc nợ cô. Giờ nghĩ lại, cô đã lớn rồi, nhưng cá tính thì không hề thay đổi, vô cùng ngang bướng.

Cô hí mũi, đưa tay gõ cửa. “Con có thể vào không ạ?”

Vừa nghe thấy tiếng cô, bố cô thở dài một tiếng. “Vào đi.”

Cô đẩy cửa bước vào, hình ảnh đầu tiên đập vào mắt chính là dáng vẻ gầy trơ xương của mẹ. Chiếc áo bệnh nhân bà đang mặc trở nên rộng thùng thình. Trông bà chẳng khác gì cộng giả đồ héo. Cố Bình An bước vào, bà không quay đầu lại, đứng im lặng cạnh cửa sổ, nhìn ra ngoài.

Bố cô nhìn cô, mang đến cho cô một chiếc ghế. “Con ngồi đi!”

Cố Bình An không ngồi, lắc đầu, nói: “Con không ngồi đâu, con không sao đâu ạ! Chắc bố cũng mệt rồi, bố và cô y tá cứ về nghỉ đi, con sẽ chăm sóc mẹ.”

Bố cô nhìn cô về nghỉ ngơi rồi lại nhìn về phía mẹ cô, sau đó hạ thấp giọng, nói: “Con không phải về bên kia sao? Nghe nói bị thương nặng lắm...”

Cố Bình An hơi chau mày, không trả lời câu hỏi của bố mà nói thẳng vào vấn đề: “Thực ra con có vài chuyện muốn nói với mẹ.”

Ông Cố hơi cau mày, sau đó bước ra ngoài, đóng cửa lại.

Căn phòng bệnh rộng rãi chỉ còn lại Cố Bình An và mẹ. Mẹ cô không hề quay đầu lại, coi như cô không tồn tại, im lặng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cố Bình An cảm thấy tim mình nhói đau, người phụ nữ đang đứng quay lưng về phía cô này chính là mẹ cô, vì bệnh tật, bà không còn cấu gắt, tỏ ra đánh đá nữa, giờ đây chỉ như một bà lão gầy gò mang trọng bệnh. Trước đây, bà yêu cái đẹp là thế, không tiếc tiền để giữ gìn sắc đẹp, còn giờ thì sao?

Cố Bình An nhìn dáng vẻ của mẹ, chỉ cảm thấy đau lòng.

“Mẹ...” Vừa mở miệng lên tiếng, cô đã thấy tắc nghẹn nơi cổ họng, nước mắt không thể kiềm chế, lăn xả rơi.

Thực ra Cố Bình An cũng không biết rốt cuộc mình muốn nói gì, đầu óc cô lúc này rất hỗn loạn.

Tiếng gọi “mẹ” của cô khiến bà Cố lúc này đang đứng quay lưng lại bỗng cứng người, nhưng bà không hề quay đầu lại. Trên tấm kính trong suốt xuất hiện từng hàng nước đan vào nhau.

Trời đang mưa.

Mỗi lần Cố Bình An đau lòng, trời đều đổ mưa.

Trước đây, mỗi lần bị mẹ mắng đến khóc thút thít, cô đều nói: “Mẹ ơi, mẹ đừng mắng con nữa, mẹ không thấy mỗi lần con khóc thì trời sẽ mưa sao? Đến ông trời cũng đau lòng thay con đấy!”

Mẹ cô tức tối, bực bội: “Con nghĩ mình là con gái của Ngọc Hoàng chắc! Con khóc thì trời sẽ đổ mưa à? Mẹ nói cho con biết, con là con gái của mẹ, mẹ muốn mắng thì mẹ sẽ mắng!” Nói xong, bà nhìn ra ngoài trời, không mắng mỗ cô nữa.

Từ trước đến giờ cô chưa bao giờ nghi ngờ mẹ không yêu mình, chỉ là cô lúc nào cũng ấu trĩ nghĩ rằng, mẹ yêu cô chưa đủ. Nhưng giờ nghĩ lại, người yêu chưa đủ lại chính là cô.

“Mẹ, con biết bây giờ mẹ không thể nào tha thứ cho con, con biết mình ích kỷ, ngang bướng, nhưng cả cuộc đời này con đã ích kỷ, ngang bướng thế rồi, có thêm một lần nữa cũng không phải là quá nhiều.” Cô nói, nước mắt không ngừng tuôn rơi, những giọt nước mắt nóng hổi lăn xuống khóe miệng, cảm giác nằn nị. “Những gì con nói bây giờ, có lẽ mẹ sẽ không thể hiểu được, mẹ sẽ nói đàn ông trên thế giới này còn rất nhiều nhưng chị em thì chỉ có một. Nhưng con muốn nói, đàn ông có nhiều hơn nữa thì Thẩm An Bình cũng chỉ có một. Con không thể mất anh ấy. Rồi xa anh ấy, con mới hiểu rằng anh ấy tốt như thế nào. Mẹ, cả cuộc đời này con không thể tìm được người nào tốt như vậy nữa.

“Mẹ... Con là đứa con gái bất hiếu, con biết mẹ không muốn thấy con không vui. Mẹ chỉ không muốn con và Mạc Phi có khoảng cách, mẹ muốn mọi người trong nhà mình đều sống thật tốt, nhưng việc này không thể xây dựng trên việc con phải rời xa Thẩm An Bình. Điều đó không công bằng với con.”

Cố Bình An dần cảm thấy kiệt sức. Từ nhỏ đến lớn cô chưa bao giờ có cảm giác thất bại như bây giờ. Mặc cho cô nói, mẹ cô nhất định không quay đầu lại, cũng không hề có bất kỳ phản ứng nào.

Cô nguyện cho mẹ đánh nắn, thậm chí nói rằng cô hãy cút đi, vì như thế trong lòng cô cũng sẽ dễ chịu hơn một chút. Nhưng mẹ cô nhất quyết im lặng, dường như cô nói gì cũng không thể lay chuyển được bà, như một người xa lạ, cảm giác ấy thật u ám.

Mưa càng lúc càng lớn, khung cảnh ngoài cửa sổ được bao trùm bởi một lớp “thác nước”, những hình dáng kỳ quái chảy xuống ngoài khung cửa, làm mờ đi những tòa nhà phía xa xa.

“Mẹ...” Cô nức nở, giọng nói như vỡ vụn. “Mẹ... Con... con biết tất cả đều là lỗi của con... Từ nhỏ đến lớn con không giỏi giang, không xinh đẹp... không hề giống con của bố mẹ chút nào, con vừa ngang bướng vừa không biết nghe lời... Con xin lỗi, con lúc nào cũng khiến mẹ phải lo lắng buồn bã... Con xin lỗi... Đây sẽ là lần cuối cùng! Xin mẹ hãy cho con được ngang bướng lần cuối cùng này...”

Cố Bình An biết, thời gian còn lại của mẹ mình không còn nhiều nữa, Mạc Phi ra nước ngoài đồng nghĩa với nguyện vọng được hai cô con gái của mình đưa tiễn về nơi an nghỉ cuối cùng e rằng sẽ không thể trở thành hiện thực. Còn điều gì khiến người ta đau lòng hơn việc đến lúc chết vẫn còn tiếc nuối đây? Cô không hy vọng mẹ có thể hiểu cô, tha thứ cho cô, cô chỉ mong mẹ đừng tự dẫn vạt mình. Mọi sai trái đều là ở cô.

Tiếng mưa bên ngoài lạo xạo, bay theo những cơn gió, tí tách như không bao giờ có điểm dừng. Rất lâu sau, hai mẹ con, chẳng ai nói một lời. Căn phòng bệnh bỗng trở nên im lặng, chỉ còn lại tiếng nức nở nhẹ nhàng của Cố Bình An.

Cuối cùng, câu nói của bà Cố đã kết thúc sự im lặng trong căn phòng. Bà nói một cách mệt mỏi: “Con về trước đi, mẹ muốn yên tĩnh một mình.”

Cố Bình An rời khỏi phòng bệnh, đi được một đoạn, cô bỗng nhìn thấy bố đang hút thuốc ngoài hành lang. Vừa nhìn thấy cô, ông liền dập tắt điếu thuốc, vội vã bước đến, cất tiếng hỏi: “Thế nào?”

Cố Bình An lau nước mắt, lắc lắc đầu.

Bố cô buông tiếng thở dài.

“Bố, con xin lỗi...” Cố Bình An cảm thấy đau buồn. Cô không thể hiểu được tại sao tình yêu của cô lại xung đột với tình cảm gia đình, tại sao bao nhiêu người ngoài kia muốn ở bên nhau thì sẽ được ở bên nhau, còn cô và Thẩm An Bình thì không thể?

Bố cô xoa xoa đầu cô, vẫn là dáng vẻ yêu thương như trước đây. “Con gái ngọc, đừng nói mấy lời ngọc ngách ấy, mẹ con cứ để bố khuyên, bà ấy lớn như thế rồi, sẽ nghĩ ra thôi. Bố vào đây, con đợi một lúc rồi cùng về với bố.”

Cố Bình An khẽ gật đầu.

Một mình đứng trên dãy hành lang, trong không khí vẫn còn phảng phất mùi thuốc khi nãy bố hút, cô không hút thuốc, nhưng lúc này cô lại cảm thấy mùi thuốc trong không khí khiến tâm trạng cô tốt hơn phần nào.

Bống điện thoại đổ chuông, là Thẩm An Bình gọi tới. Cố Bình An hít một hơi thật sâu, bấm nút nghe, cố làm giọng vui vẻ: “Này! Em đi chưa được bao lâu, anh đã gọi điện rồi sao? Lại còn đuổi em đi nữa! Đúng là nói một đằng, nghĩ một nẻo.”

Giọng nói của Thẩm An Bình truyền đến qua sóng điện thoại khiến tai Cố Bình An rung lên, anh nói: “Em đang đứng ở đâu thế? Có thể nhìn thấy bầu trời không?”

Cố Bình An khẽ nhìn ra ngoài cửa sổ, hỏi về nghi ngờ: “Được, sao thế?”

Thẩm An Bình mỉm cười, hồ hững nói: “Không có gì, chỉ là muốn bảo em nhìn trăng thôi.”

Cố Bình An nhìn những giọt nước mưa rơi ngoài cửa sổ, cười cười. “Mưa lớn thế này, trăng ở đâu ra chứ?”

“Mặt trăng lúc nào cũng ở đó, chỉ là tạm thời bị mây và mưa che khuất thôi. Lúc này em không nhìn thấy nhưng lúc nào nó cũng ở đó.”

Cố Bình An đang định nói, bỗng hiểu ra ý tứ trong lời nói của Thẩm An Bình, cảm giác nhịp tim đập dồn dập, cô ngáp ngừng nói: “Em... biết rồi!” Cô biết rằng anh lúc nào cũng ở đó, nếu không, cô đã chẳng thể có nhiều dũng khí đến vậy.

“Đồ ngốc, có phải em đã khóc không?”

“Hả?”

“Bây giờ mà trời vẫn còn mưa đấy!” Thẩm An Bình nói về thân nhiên, như thể mỗi trận mưa đều là do cô gây ra vậy.

“Còn lâu ấy!” Cố Bình An vẽ những đường ngoằn ngoèo trên khung cửa kính, cuối cùng tạo thành một cái tên: Thẩm An Bình.

“Này cô bé, về sau đừng khóc ở nơi anh không thể nhìn thấy nhé! Anh đau lòng lắm!”

“Sến quá!” Cố Bình An trêu chọc anh nhưng trong lòng cảm thấy rất ấm áp.

“Đừng lo lắng nữa, đợi anh khỏe lại, anh sẽ đích thân đến nói với mẹ em. Chỉ cần em không thay đổi, trên thế gian này, không ai có thể khiến chúng ta rời xa nhau.”

Cố Bình An gật gật đầu. “Vâng, em biết rồi, em không bi quan nữa. Trên thế gian này có nhiều người sinh ly tử biệt như vậy, hai chúng ta vẫn còn được sống bên nhau, hạnh phúc biết bao!” Nói xong, cô hí mũi, dường như những lời này quả thực đã khiến cô thêm can đảm.

“Cô nàng ngốc!” Thẩm An Bình trầm giọng nhưng nghe thật dễ chịu, anh nũng nịu giống như một đứa trẻ: “Em vừa đi, anh đã thấy nhớ em rồi, có phải anh chẳng ra làm sao không?”

“Em cũng thế. Đúng là chúng ta thật chẳng ra sao!” Cố Bình An cố nhịn cười.

Cô nghĩ, thời gian sẽ chúc phúc cho hai người thực sự yêu nhau. Trên thế gian này có những thứ tình cảm không cần thể thốt, không cần chứng minh, có được nhau là hạnh phúc, không có được nhau là do số mệnh. Cô nghĩ mình đã có được hạnh phúc ấy, không nên quá tham lam nữa.

Cuối cùng, Mạc Phi cũng đã ra đi, không để lại dấu vết, Cố Bình An vẫn không thể thuyết phục được mẹ mình. Và cô cũng bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Ngày Mạc Phi ra đi, chỉ có một người đi tiễn, người đó lại là Cố Bình An.

Sân bay quốc tế, người ra vào nườm nượp, có người sẽ ra đi, chia tay mà khóc lóc um sùm, có người trở về, mừng rơi nước mắt vì gặp được người thân, bầu không khí quen thuộc, giọng nói thân thương.

Trên đường ra sân bay, Cố Bình An cảm thấy do dự, cô không nghĩ rằng Mạc Phi sẽ để cô đi tiễn. Đây là lần đầu tiên hai người bọn họ không trong tình trạng sẵn sàng chiến đấu, chỉ im lặng ngồi bên nhau. Suốt dọc đường, cô đều muốn tìm cơ hội khuyên Mạc Phi ở lại nhưng không biết nên bắt đầu từ đâu.

Bây giờ, cô chứng kiến Mạc Phi bận rộn làm thủ tục.

“Nhất định phải đi sao?” Cố Bình An nhủ mảy, cô biết nếu Mạc Phi đi rồi, mẹ cô sẽ vô cùng buồn bã.

Mạc Phi vuốt vuốt mái tóc ngắn mượt mà, cười, nói: “Cậu hy vọng tôi sẽ ở lại sao?”

Cố Bình An nghĩ ngợi. “Muốn...”

Mạc Phi cười lớn. “Tự dối lòng rồi!”

Cố Bình An lắc lắc đầu.

Mạc Phi quay đầu, nhìn về phía xa, đôi mắt thướt tha khẽ chớp chớp, cô ta từ tốn nói: “Có lúc quả thực không hiểu được ý nghĩa của hai từ chị em, đặc biệt là ở hoàn cảnh giống như chúng ta thế này. Từ trong bụng mẹ đã là địch nhân của nhau, cùng một sợi nhau thai, phải tranh đấu để giành lấy dinh

đường của đối phương nhưng lại có mối quan hệ thân thiết nhất.”

Cố Bình An nhìn cô ta, không nói lời nào. Thực tế, cô cũng chưa bao giờ nghĩ sẽ có ngày mình có thể nói chuyện với cô ta một cách bình thân như thế này.

Mạc Phi quay đầu nhìn Cố Bình An, mỉm cười, nói: “Trước đây tôi rất thích cậu, cảm thấy cậu là cô công chúa nhỏ, thật lòng đấy! Cho đến tận bây giờ tôi cũng không ghét cậu, chỉ là tôi đang ghen tức với cậu!” Mạc Phi mỉm môi cười, lần đầu tiên đôi mắt cô ta trong trẻo như vậy, không có bất cứ thứ tạp niệm nào, gương mặt vương chút buồn bã. “Tôi lúc nào cũng nghĩ, nếu ngay từ đầu người mò phải khẩu súng đó là tôi thì tốt biết bao! Nhưng đáng tiếc, trên thế giới này, không có gì là nếu như cả.”

Mạc Phi chớp chớp mắt, vẻ mặt đầy tiếc nuối. “Trong con người tôi bây giờ như có ma quỷ đang trú ngụ. Cả đời này, tôi không có cách nào làm chị em với cậu một cách hòa bình, không có cách nào làm một đứa con gái vui vẻ của bọn họ. Nhưng kiếp sau, nếu như có kiếp sau, hy vọng chúng ta vẫn có cơ hội làm chị em, trở thành “hai chị em” đúng nghĩa.”

Mạc Phi nói xong, nheo mắt một cách nghịch ngợm, giơ tay ra. “Tôi phải đi rồi, chắc sẽ không bao giờ gặp lại. Tất cả những chuyện trước đây, cho qua hết nhé?”

Tâm trạng Cố Bình An rất phức tạp. Những lời Mạc Phi nói cũng là những gì cô đang nghĩ. Cả đời này, cô sợ rằng mình sẽ không thể đối xử với cô ta một cách bình thường, thậm chí, cô đã ích kỷ nghĩ rằng, có lẽ một trong hai bọn họ phải ra đi mới là kết cục tốt nhất.

Cố Bình An ngập ngừng một hồi, đưa tay ra bắt tay Mạc Phi. “Tôi hy vọng cậu sẽ quay về, tôi sẽ đợi cậu quay về.”

“Đừng nghĩ rằng cậu nói như vậy thì tôi sẽ chúc phúc cho cậu và Thẩm An Bình, tôi lúc nào cũng trừ ẻo hai người, biết không hả?”

Cố Bình An nhìn gương mặt nghiêm túc của cô ta, bật cười.

Khi Mạc Phi bước qua cửa an ninh, Cố Bình An chủ động bước tới, ôm lấy cô ta. Cô cảm nhận được một cách rõ ràng rằng người cô ta cứng đờ. Cái ôm này dường như đến hơi muộn một chút, nhưng hơi ấm ấy thì còn mãi.

Đúng giây phút Mạc Phi quay người bước đi, Cố Bình An không kiềm chế nổi, cất tiếng hỏi: “Rốt cuộc cậu đã nói gì với mẹ mà bà ấy buồn đến vậy?”

Mạc Phi quay lại, cười một cách thân nhiên, thoải mái, nói: “Tôi đã nói, tôi tha thứ cho bà ấy.”

Sau khi Mạc Phi đi, bà Cố buồn bã rất lâu, nhưng Cố Bình An hiểu rằng, có những vết thương không cần bôi thuốc một cách miễn cưỡng, điều đó chỉ làm đau đớn hơn, hãy để cho thời gian tự làm lành. Có lẽ cách đó sẽ phù hợp hơn với bà chăng..

Ở trong viện hai tháng liền, Thẩm An Bình thấy bí bách không thể chịu nổi, cuối cùng anh cũng được viện giải thoát trở về nhà. Vết thương trên đầu anh hơn một tháng sau đã có thể cắt chỉ. Mái tóc bị cạo sạch, dần mọc trở lại, chỉ có chỗ vết thương là tóc không bao giờ mọc lại nữa.

Nhìn Thẩm An Bình điển trai phong độ, vì cô mà trên đầu xuất hiện một vết sẹo xấu xí, Cố Bình An cảm thấy có lỗi, xoa xoa vết sẹo ấy rất lâu về xót xa.

Thẩm An Bình liếc nhìn cô, nói: “Làm gì đấy? Chê bai à?”

Cố Bình An bấu bấu môi. “Đang cảm thấy có lỗi.. Thẩm thiếu gia hoàn mỹ bây giờ có sẹo rồi!”

Thẩm An Bình chẳng quan tâm đến lời nói của cô, bước đến bên gương, chỉ vào vết thương, nói: “Lúc nào về, anh sẽ bảo người ta xăm lên đây chữ GPA(1) chắc chắn sẽ rất đẹp!”

(1) Viết tắt của tên Cố Bình An: Gu Ping An.

Cố Bình An bật cười. “Những người quen anh đều biết đây là tên em, những người không quen chắc lại tưởng anh bị làm sao!”

Thẩm An Bình gờm gờm nhìn cô. “Để cho người khác biết làm gì, một mình em biết là được rồi!”

“Bây giờ, trong miệng anh toàn là những lời tốt đẹp, em càng nghĩ càng thấy mùi vị nguy hiểm”

“Sao mà thế được, cùng lắm thì cũng chỉ là “có ý nghĩ đen tối” thôi!” Thực ra điều này cũng đã chứng minh anh là một người rất kiên định. Tìm được người cần tìm rồi nhất định sẽ không làm chuyện xằng bậy.

Cố Bình An lườm anh một cái. “Oe!”

Có lẽ do trong quá trình đến với nhau có quá nhiều khó khăn nên bọn họ đều trân trọng, nâng niu từng giây, từng phút ở bên nhau, còn về tương lai, hai người đều không dám nghĩ quá nhiều.

Thực tế, hai người vẫn chưa có được sự chúc phúc của bà Cố. Tuy mẹ cô không phản đối hai người ở bên nhau nhưng bà không thể hiện rõ thái độ.

Cố Bình An có thể hiểu nỗi khổ trong lòng mẹ, sự ra đi của Mạc Phi khiến bà tiếc nuối, cả cuộc đời này bà muốn bù đắp lỗi lầm của mình ngày trước nhưng Mạc Phi không cho bà cơ hội. Sự tiếc nuối ấy, e rằng bà sẽ mang xuống dưới ba tấc đất. Kết quả như vậy, cho dù là ai cũng không thể nào thần

nhiên đối mặt được.

Vì thế Cố Bình An muốn cho mẹ mình thêm nhiều thời gian để chấp nhận, bước ra khỏi nỗi ám ảnh ấy. Cô không ép bà, cũng không thường xuyên nhắc đến, chỉ để Thẩm An Bình âm thầm trở thành thành viên trong gia đình, mẹ cô dần quen.

Dù có thế nào, cuộc sống vẫn tiếp diễn.

Sinh nhật của Cố Bình An được tổ chức trong phòng bệnh của mẹ, người nhà và Thẩm An Bình cùng nhau thấp nến, hát bài hát chúc mừng sinh nhật. Đến lượt Cố Bình An ước, cô chấp hai tay lại. Trong căn phòng bệnh mờ tối, chỉ có ánh sáng lung linh tỏa ra từ những ngọn nến chiếu rọi lên những con người thân yêu nhất đang cùng cô đón sinh nhật. Giây phút ấy, cô cảm thấy mình thật hạnh phúc. Cô vui mừng nhắm mắt lại, ước nguyện của cô rất đơn giản: Hy vọng tất cả những người cô yêu quý đều khỏe mạnh.

Lúc thổi nến, cô nhìn thấy một nụ cười đọng trên khóe miệng mẹ mình, cô cảm động đến nơi lồng ngực nóng bừng, nước mắt chực trào.

Buổi tối hôm ấy, Cố Bình An không về nhà mà ở lại, nằm cùng giường bệnh với mẹ. Mẹ cô rất gầy, bà dang tay, ôm chặt Cố Bình An vào lòng. Cô có thể cảm nhận được từng đoạn xương trên cơ thể mẹ chạm vào người mình, lòng đau xót vô cùng.

Căn phòng bệnh rộng lớn chỉ có ánh sáng leo lét, mờ đục hắt vào từ bên ngoài cửa sổ, không gian yên ắng khiến người ta có cảm giác muốn thoát ra. Chớp chớp mắt, nhìn ánh sáng phía ngoài cửa sổ, Cố Bình An cảm thấy buồn bã.

Hồi lâu sau, cô nghe thấy tiếng mẹ từ từ cất lên: “Mẹ quả thực là một người mẹ thất bại... Không, mẹ không xứng đáng được gọi là mẹ.” Giọng nói của bà mang nỗi buồn sâu lắng.

Cố Bình An cảm thấy dường như có một bàn tay vô hình đang bóp nghẹt lấy trái tim mình, cô nép sát vào lòng mẹ. “Không có chuyện đó đâu mẹ. Từ trước đến nay không ai nói mẹ không tốt, cho dù có thì cũng chỉ là lời nói trong lúc nóng giận.”

“Hồi đó, khi biết mình mang song thai, mẹ vui mừng khôn xiết, sinh đôi mà. Bà nội con cứ nói không được giữ lại, mẹ thì cứ muốn làm trái.” Hồi tưởng chuyện ngày trước, giọng nói của bà trở nên đứt đoạn: “Bây giờ nghĩ lại... Thực ra lúc ấy mẹ cũng không phải là thực sự mê tín đến mức tin những lời của bà nội con... Quả thực bà chỉ quan tâm quá mà trở nên rối loạn, có bệnh thì vãi tứ phương...” Bà Cố khẽ thở dài, tiếng thở dài vang lên ngay trên đỉnh đầu Cố Bình An, cô cảm nhận được sự hối hận và phiền muộn bấy lâu trong lòng bà.

“Nếu có thể biết trước mọi chuyện sẽ như bây giờ, dù có chết, mẹ cũng nhất định giữ hai đứa lại bên mình, nhưng đáng tiếc... không có liều thuốc cho sự hối hận...”

“Mẹ...” Cố Bình An không biết mình nên nói gì. Cô lúc nào cũng như vậy, khi cần nói là luôn cảm thấy bí từ, khi không cần nói gì thì lại như pháo rang.

“Con có trách mẹ không? Trách mẹ chia rẽ con và thằng bé An Bình?”

Cố Bình An lắc lắc đầu. “Lúc mới đầu cũng có chút trách móc, về sau thì không, mẹ có cách nghĩ riêng của mẹ, chỉ là cách xem xét vấn đề của mẹ và con không giống nhau.”

Bà Cố siết tay chặt hơn, áp sát vào người con gái, hơi ấm dần truyền đến cả trái tim Cố Bình An. Hơn hai mươi năm, hai mẹ con dường như chưa từng thân mật đến vậy, cho dù có quan tâm cũng chỉ là vài câu mắng mỏ, trách móc, rất ít khi thể hiện trực tiếp như thế này. Cố Bình An hiểu rằng, đây chính là một nút mở.

“Là do mẹ quá ích kỷ, một lòng muốn mình được sống tốt. Nghĩ đến chuyện trước lúc chết có thể hoàn thành mọi chuyện là tốt rồi, không phải con búống binh, mà là mẹ...”

“Nếu là con, chắc sẽ búống binh hơn cả mẹ.”

“Con bé Mạc Phi trước khi đi đã nói, nó tha thứ cho mẹ, nhưng mẹ càng không thể tha thứ cho mình.” Bà bỗng nức nở. Cố Bình An biết bà đang khóc, nhưng cô không ngẩng lên, chỉ yên lặng lắng nghe.

“Con gái, đừng trách mẹ... Đừng trách mẹ gì cả, đừng cảm thấy mẹ không tốt, tất cả những gì mẹ làm đều xuất phát từ việc mẹ yêu các con... Con gái, mẹ xin lỗi...” Mẹ cô bỗng nức nở, không thành tiếng, còn Cố Bình An cũng bất giác nước mắt lã chã tuôn rơi.

“Con phải hạnh phúc, nhất định phải hạnh phúc...”

Cố Bình An bỗng cảm thấy vô cùng xúc động. Cô cuống cuống tìm kiếm bàn tay đang run rẩy của mẹ, nắm chặt lấy, kiên định nói: “Con nhất định sẽ làm như vậy, mẹ à, con nhất định sẽ hạnh phúc, Mạc Phi nhất định cũng sẽ hạnh phúc.”

Cô không muốn nói những lời quá ủy mị, không dám nói đã hóa giải những chuyện trước đây với Mạc Phi như thế nào, dù sao cho đến tận bây giờ, hai người họ vẫn giống như những người xa lạ thân thiết nhất, nhưng không thể không thừa nhận rằng, mối liên hệ vô hình giữa họ có thể tìm thấy ở mọi nơi. Cô không biết trong tương lai, bọn họ sẽ trở nên như thế nào nhưng cô tin, cho dù có ở đâu, ở bên cạnh ai, bọn họ đều sẽ hạnh phúc. Những nút thắt trong quá khứ, đặt trên dòng sông thời gian, thực ra cũng chỉ là một sự tồn tại quá nhỏ bé.

Huyết thống là mối quan hệ kỳ diệu nhất trên thế gian, bị người chí thân với mình hãm hại, nỗi đau phải chịu đựng còn khủng khiếp gấp vạn lần so với việc bị người ngoài hãm hại, nhưng cũng chính vì chí thân nên dễ tha thứ nhất, dễ quên đi nhất. Còn cô và Mạc Phi, từ trước đến giờ không phải kẻ địch của

nhau, chưa bao giờ.

Cuộc nói chuyện dốc hết tâm can buổi tối ngày hôm đó cuối cùng cũng kéo được bà Cố ra khỏi nỗi ám ảnh sau khi Mạc Phi rời đi. Cố Bình An thay bà gọi cho Mạc Phi, không biết họ đã nói những gì, nhưng sau đó bà bình tĩnh hơn rất nhiều. Thực ra, mỗi người đều không cần người khác đến cứu vớt, vì chiếc chìa khóa ấy nằm ngay trong trái tim họ.

Ngoại trừ việc sức khỏe vẫn còn yếu, mẹ cô đã dần trở lại như trước kia, là “thái hậu” trong nhà. Nhìn thấy mẹ mình trở lại như ngày trước, Cố Bình An chỉ cảm thấy trong nhà có một “thái hậu” mới tuyệt vời làm sao!

Một ngày, cô giúp mẹ rửa rau, bà vô tình hỏi một câu: “Con và Thẩm An Bình dự định khi nào tổ chức hôn lễ?”

Câu hỏi ấy đã khiến Cố Bình An ngớ người, quả thực cô chưa từng nghĩ nghiêm túc về vấn đề này.

Buổi tối, cô đã nghĩ rất nhiều, dần dần cũng có cảm giác mong đợi. Nếu như Thẩm An Bình biết được bọn họ đã được mẹ chúc phúc, anh ấy sẽ có phản ứng như thế nào đây?

Xem một số video cầu hôn, cầu hôn trong rạp chiếu phim, cầu hôn bằng một chiếc tủ lạnh chứa đầy hoa hồng, rồi cười cá heo cầu hôn... Đùa chứ, bạn trai nhà người ta, đúng là quá sáng tạo!

Tuy có rất nhiều người luôn nghi ngờ cô chỉ có một nửa là con gái, nhưng một nửa là con gái cũng là con gái, có lăng mạn, sến sảm một chút cũng là chuyện bình thường. Buổi tối, lúc Thẩm An Bình gọi điện cho Cố Bình An, cô đã rất “vô tình” hỏi anh một câu: “Mẹ em hỏi chúng mình khi nào thì tổ chức hôn lễ...” Câu hỏi này chứa rất nhiều hàm ý, cô chỉ nhắc khéo vậy thôi, còn về sau thì Thẩm An Bình chắc cũng sẽ tự hiểu ra.

Không ngờ Thẩm An Bình vẫn giữ bộ dạng bình tĩnh, chẳng có chút hoảng hốt, hồ hững nói: “Vội gì chứ! Chúng mình có thiếu mấy cái phong bì ít ỏi ấy đâu!”

Một câu nói khiến Cố Bình An chỉ còn thiếu nước tức nghẹn mà chết. Cô tức tối, toàn thân ngứa ngáy nhưng vẫn thể hiện sự cao ngạo rất đáng ghét của con gái, không nói gì thêm, chỉ “ồ” một tiếng, coi như cho qua chuyện. Cố Bình An rốt cuộc vẫn là Cố Bình ông phải cô nàng tầm thường, Thẩm thiếu gia không thể hiện ra, vậy thì để cô thể hiện cũng được.

Và thế là cô tự đi tới cửa hàng trang sức, chọn một chiếc nhẫn nam rất đẹp để cầu hôn, sau đó chọn cho mình một bộ nội y cực kỳ sexy - bản thân cô tự coi đó là một món quà tặng kèm.

Không biết khi Thẩm An Bình nhìn thấy tất cả những điều này thì sẽ bất ngờ đến thế nào, cô không thể chờ đến lúc được chứng kiến điều đó. Cuối tuần, cô tiến hành kế hoạch của mình. Ngay sáng sớm, cô trèo ra khỏi giường một cách đầy hứng khởi, dành rất nhiều thời gian để trang điểm, sau đó ra khỏi nhà.

Cô gọi một chiếc taxi, vì tâm trạng vui vẻ nên hào hứng nói chuyện với người tài xế. Nhưng tâm trạng đó của cô không kéo dài được quá lâu, lúc đầu vốn muốn đến chung cư của Thẩm An Bình tìm anh, không ngờ rõ ràng là mới sáng sớm, vậy mà anh đã không có ở nhà. Cô gọi cho anh, cũng không thấy nghe máy. Điều này đã khiến cô không thể không suy nghĩ mông lung. Suốt đêm anh không về nhà hay là ra ngoài từ sớm? Câu hỏi ấy giống như quả bom hẹn giờ, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể bùng nổ. Cô cảm thấy nếu mình cứ tiếp tục nghĩ thì sẽ phát hỏa mất.

Đứng trong ga tàu điện ngầm chờ chuyến tàu tiếp theo, dòng người chen lấn, xô đẩy, không khí dường như không đủ cho tất cả mọi người, Cố Bình An ngo ngắc nhìn thanh đường ray trống rỗng.

Một cô gái từ phía sau cô bỗng bước đến, mặt hửng khởi cầm lấy một tờ báo, dường như cô tình nói với giọng lớn hơn bình thường: “Trời ơi! Sao lại có người phụ nữ hạnh phúc thế cơ chứ? Chưa bao giờ được chứng kiến màn cầu hôn như thế này!”

Người đứng bên cạnh cô gái cất tiếng hỏi: “Có chuyện gì thế?”

“Nhìn thấy chưa hả? Cả một trang nhé! Will you marry me? Ôi mẹ ơi! Tại sao người đàn ông có trái tim tuyệt vời như thế này lại không thuộc về tôi cơ chứ!”

“Ghé chưa! Cả trang luôn! Thế này thì phải tốn bao nhiêu tiền, cậu mà đòi có được một thứ hạng nhất thế này á? Hừ!”

Nghe thấy tiếng bàn tán chỉ chách của hai cô gái, Cố Bình An cũng ngờ ngợ hiểu ra, lại có một người con gái hạnh phúc sắp được cầu hôn. Nhưng câu chuyện ấy lại khiến cô cảm thấy buồn bã hơn vì người con gái chuẩn bị đi cầu hôn là cô, đến đối tượng để cầu hôn cũng chẳng tìm thấy đâu. Một người phụ nữ mà phải làm đến mức này quả là một sự thất bại.

Không biết là do cảm thấy chán ngát hay do đầu óc mụ mị, cô bước vào quầy bán báo trong ga tàu điện ngầm, mua đúng tờ báo khi nãy hai cô gái kia cầm trên tay. Cô lật từng trang từng trang, cuối cùng, ánh mắt dừng lại trên trang báo được đồn thổi là phiên bản cầu hôn ấy. Cả trang báo toàn màu hồng, trên đó in một trái tim căng tràn và vài chữ đơn giản nhưng lại khiến Cố Bình An không thốt nên lời. Cô giữ chặt tờ báo, hai mắt mở lớn hết cỡ, cô không dám tin tất cả những điều này là sự thật.

Màn kết hôn trong cả trang báo ấy được kết thành từ một trái tim và ba hàng chữ tiếng Anh:

Princess Gu,

Will you marry me?

Shen(2)

(2) Có nghĩa là: Cố công chúa,

Em đồng ý lấy anh nhé?

Thắm

Cố Bình An trước đây đã từng nói với rất nhiều người, cô không thích những cách thể hiện tình yêu quá lộ liễu, khoa trương hay quá tầm thường, lập dị, thật chẳng có gì hay ho! Nhưng khi tất cả những điều ấy xảy ra với chính mình, cô chỉ cảm thấy cách thể hiện khoa trương này quả thực quá hoàn mỹ, quá cảm động, quả quá tuyệt vời!

Cô cầm chặt tờ báo trong tay, hai mắt đỏ hoe, vừa đi vừa gọi cho Thắm An Bình.

Gọi đến lần thứ ba, cuối cùng cũng có người nhấc máy.

Cố Bình An hét lên trong điện thoại: “Anh đang ở đâu đấy?... Ai cho phép anh giấu em gây chuyện bất ngờ hả? Gan anh cũng ngày càng lớn rồi đấy!”

Thắm An Bình phía đầu máy bên kia chẳng hề cảm thấy chút uy hiếp nào, giọng nói vẫn điềm đạm: “Em có dám đến quảng trường trung tâm không?”

“Làm gì?”

“Làm cho em nổi tiếng!”

Trong lòng Cố Bình An cũng đã có sự chuẩn bị. “Định cầu hôn ở chỗ nhiều người thế sao?”

“Ừ!” Thắm An Bình trả lời rất sáng khoái. “Em sẽ đồng ý chứ?”

Cố Bình An cuống cuống trả lời: “Tất nhiên! Một việc như thế này mà em không đồng ý á? Em có ngốc đâu!”

Thắm An Bình cười hi hi phía đầu bên kia điện thoại, sau đó chậm rãi nói: “Là anh nói, em sẽ cầu hôn anh... để cho em nổi tiếng!”

Cố Bình An nghiêng răng. “Thắm An Bình, có phải anh muốn chết không hả?!”

“Em hỏi hận rồi à? Vừa rồi em còn đồng ý cơ mà! Thế em có đến không thì bảo!”

Cố Bình An vẫn nghiêng chặt răng, thôi được rồi, ai bảo cô trúng kế cơ chứ? Hơn nữa, ai cầu hôn thì có quan trọng gì? Cô giữ chặt tờ báo, tên đầu cẳng ấy chẳng phải đã đi trước một bước rồi sao? Vậy thì... để cô làm chủ đoạn kết!

Cố Bình An bật cười, trả lời bằng giọng chắc chắn: “Đến thì đến!”

Trước đây, Cố Bình An cũng giống như những người con gái khác, không thể không hết lần này đến lần khác nhân danh tình yêu hỏi Thắm An Bình: “Anh có yêu em không? Yêu nhiều không?”

Ánh mắt Thắm An Bình xa xăm mà kiên định, nhìn về phía cô hùng hục như có lửa, trả lời gọn gàng: “Trong các nguyên tố hóa học, có một nguyên tố là Heli, nó được gọi là “khí hiếm”. Vì nó rất ổn định, không hoạt động mạnh, gần như không thể phản ứng với những nguyên tố khác. Còn anh chính là “Heli” của riêng em, chỉ xảy ra phản ứng với một mình em. Bình An, em hiểu không?”

Cố Bình An thề rằng, đó là những lời ngọt ngào, cảm động nhất mà cô từng được nghe. Cô rất xúc động, không phải bởi những lời nói ấy quá hoa lệ, mỹ miều mà là bởi người nói những lời ấy chính là người cô yêu.

Với cô, tất cả những điều này đã quá đủ đầy.

Tất cả những gương mặt xuất hiện rồi vụt qua trong cuộc đời mình, Cố Bình An chỉ ghi nhớ gương mặt của Thắm An Bình.

Vì anh, cô không có được đôi giày thủy tinh nhưng cũng tìm thấy hoàng tử của đời mình. Vì anh, cô mới có thể sống một cách tuyệt vời như thế, giống một nàng công chúa thực sự...

Cô hạnh phúc, cô cảm kích, tình yêu sâu đậm đến mức không thể nào xóa nhòa ấy của anh đã trao hết cho cô. Anh đã cho cô biết, tình yêu không phải là thứ thiếu thì đi tìm, mất rồi, chán nản thì thay đổi. Anh đã dạy cô cách chờ đợi, bao dung và dũng cảm.

Trong suốt chuyến hành trình, hai người họ có được nhau từ lúc ấu thơ cho tới khi trưởng thành và sẽ nắm tay nhau cho đến khi tóc bạc da mồi. Cô thực sự quá đổi hạnh phúc vì trong chuyến hành trình ấy, cô có anh ở bên.

Tình yêu mà Thắm An Bình dành cho cô quá đổi lớn lao. Còn cô, chỉ có thể dùng những giọt nước nhỏ bé của mình để báo đáp lại cả một đại dương anh trao tặng cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Tiếng Thờ Gian Du Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Ngoại truyện 1

Tôi tên là Mạc Phi. Nhưng có một điều là bố mẹ tôi đều không mang họ Mạc.

Tôi luôn luôn thắc mắc về cái tên của mình. Mạc Phi - có nghĩa là gì?

Bố tôi vẫn thường nói, cái tên Mạc Phi của tôi chính là tên của “định luật Murphy” nổi tiếng. Tôi đương nhiên không hiểu hàm ý của bố khi nói câu đó, vì thế hồi nhỏ đến phần tập đặt câu có từ “Mạc Phi”, tôi đều viết: “Mạc Phi là một đứa trẻ ngoan.”

Đúng vậy! Mạc Phi là một đứa trẻ ngoan, bố tôi luôn nói như vậy.

Bố luôn yêu thương tôi. Trước khi tôi sáu tuổi, gia đình tôi sinh sống tại một huyện nhỏ cách thành phố rất xa. Nghe bố tôi nói, ông vốn là người gốc thành phố, nhưng vì để có thể ở bên mẹ, ông đã chấp nhận từ bỏ tất cả, từ bỏ chốn đô thị phồn hoa để về miền nông thôn nghèo khó.

Gia đình chúng tôi sống trong một căn phòng nhỏ được cấp trong khu tập thể nơi bố tôi làm việc. Cả một khu nhà có một căn bếp và nhà vệ sinh chung. Điều kiện sống ở đó không tốt nhưng quãng thời gian ở đó lại có nhiều kỷ niệm đẹp nhất trong cuộc đời tôi.

Hồi đó, trong nhà chúng tôi vẫn chưa có bình nước nóng, mùa đông ở miền Nam rất lạnh, việc tắm rửa vào mùa đông hơi đầy đối với chúng tôi đúng là việc nan giải. Bố tôi thường đun một nồi nước thật lớn, đổ ra một chiếc chậu thật to cho mẹ con tôi. Nước nóng dần khiến những ngón chân tôi trở nên ấm áp, tôi nheo mắt tận hưởng cảm giác hai bàn tay mềm mại của mẹ chăm sóc cho tôi. Cảm giác đó tựa như một sự hưởng thụ cực kỳ cao cấp, có cho tôi làm vua, tôi cũng không cần.

Bố tôi là một trong số ít những người có bằng đại học trong huyện thành. Trên sống mũi cao cao của ông là cặp kính dày, mỗi khi ông cười đều lộ ra hai má lúm đồng tiền và đôi mắt nheo nheo lấp lánh. Mẹ tôi vô cùng xinh đẹp, những bà thím hàng xóm luôn ca ngợi mẹ vừa đảm đang, lại chăm chỉ, hiền lành. Tuy vậy, mỗi lần tôi mắc lỗi, mẹ đều mắng tôi rất gay gắt, nhưng tôi cũng không sợ vì mỗi lần như thế tôi đều chạy đến, núp sau lưng bố.

Bố là người yêu và thương tôi nhất trên đời. Những lúc không phải đi làm, bố bế tôi dạo quanh khu vườn nhà và kể cho tôi nghe những câu chuyện hấp dẫn, truyện trong nước, thậm chí có cả những câu chuyện của nước ngoài. Giọng của bố tôi giống y giọng của người dẫn chương trình trên ti vi, trầm ấm, êm dịu khiến tôi có thể nghe ông kể chuyện cả ngày mà không thấy chán.

Mỗi năm, cứ đến mùa quả hạnh, những cây hạnh trong vườn sai trĩu trĩu, vàng ươm. Bố hái cho tôi đầy một túi to, vị chua chua, ngọt ngọt lan dần trong miệng, đúng là thơm ngon vô cùng. Tôi ăn rất nhiều, đến mức bị đau bụng, mẹ la mắng ầm ĩ. Mẹ cắt hết quả hạnh đi. Thấy tôi khóc, bố ôm tôi vào lòng, lau nước mắt và dỗ dành, an ủi tôi.

Những hạt hạnh bố tôi đem phơi, hong trên bếp lò, sấy cho thật khô rồi cho tôi ăn. Sau khi đập tan lớp vỏ ngoài, phần nhân hạt thật thơm và bùi. Tôi cứ nghĩ chẳng có món ăn nào ngon hơn thế.

Năm tôi lên sáu, bố được thăng chức. Cả gia đình chuyển khỏi khu nhà chật chội đông đúc trước đây đến một ngôi nhà khang trang trong thành phố. Tại đây, tôi làm quen với các bạn mới và cũng nhận một người làm mẹ nuôi.

Tôi không thích mẹ nuôi, vì mỗi lần nhìn thấy tôi, bà đều nắm tay tôi rất chặt và vuốt má tôi. Nhưng bố tôi nói: “Phi Phi, mẹ nuôi làm vậy là vì rất yêu con đấy!”

Tôi cũng không muốn để tâm, từ nhỏ đến lớn tôi đều như vậy, nếu ban đầu gặp đã không thích ai thì sau này, cho dù như thế nào cũng không bao giờ có thể thay đổi suy nghĩ, và ngược lại, nếu tôi đã thích ai thì cho dù người ấy có biến thành xấu xa thế nào tôi cũng vẫn thích.

Ví dụ như Cố Bình An.

Cô ấy là con gái của mẹ nuôi. Ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy cô ấy tôi đã có một cảm giác thích thú. Cô ấy tết bím tóc rất xinh xắn, trên đầu là một chiếc kẹp nhỏ hình bướm bướm. Mỗi khi cô ấy cử động, những cánh bướm lại rung rinh, nhìn vô cùng sinh động. Cô ấy giống như cô công chúa nhỏ, có rất nhiều người vây quanh cô ấy, cô ấy cũng có rất nhiều váy đẹp, mỗi ngày diện một bộ.

Cố Bình An không thích tôi. Mặc dù tôi có một chút thất vọng nhưng việc này cũng không ảnh hưởng gì đến việc tôi thích cô ấy.

Mỗi lần cô ấy miễn cưỡng chiều theo ý người lớn chơi chung với tôi, cô ấy đều nhăn nhó bĩu môi, rút từ trong túi áo ra một nắm kẹo, vừa đưa vừa nói với tôi: “Này! Cho cậu. Kẹo này là chú Thẩm An Bình đi nước ngoài công tác mang về đấy.”

Lần nào tôi cũng nheo mắt cười, vui vẻ đưa tay nhận lấy. Kẹo mà Cố Bình An đưa, tôi đều cất giữ, không dám ăn. Kẹo từ nước ngoài mang về, nghe nói lương cả tháng của bố tôi không đủ mua chỉ vài hộp.

Ngày sinh nhật năm tôi sáu tuổi, mẹ nuôi mua tặng tôi một bộ váy. À! Tôi quên mất chưa nói, tôi và Cố Bình An sinh cùng ngày, nghĩa là chúng tôi sinh cùng ngày, cùng tháng cùng năm.

Đó là một bộ váy voan trắng rất đẹp, trên đó còn đính những hạt ngọc trai sáng long lanh.

Tôi rất thích, rất thích bộ váy đó, tôi cứ đứng trước gương ngắm đi ngắm lại. Nhưng có một điều, khi ra khỏi phòng, tôi đã không mặc bộ váy đó. Vì sao ư? Vì trước đó, khi tôi thể hiện rằng mình rất thích bộ váy đó, tôi đã nhìn thấy thoáng chút thất vọng trên khuôn mặt của mẹ.

Mẹ không thích mẹ nuôi, mặc dù không nói ra nhưng tôi biết mẹ không thích nhìn thấy tôi tiếp xúc quá thân mật với mẹ nuôi.

Giữa Cố Bình An và tôi hoàn toàn không phải là một tình bạn bền chặt, đại loại cũng là do chuyện liên quan đến chiếc váy voan đó. Ngày hôm đó, Cố Bình An đi theo mẹ nuôi đến thăm nhà tôi, nhìn thấy chiếc váy, Cố Bình An tức giận đến mức xé tan nó, dường như mọi phần uất ức đều trút lên chiếc váy đó vậy. Lúc đó, tôi tiếc chiếc váy đến mức không kim được, bật khóc nức nở. Mẹ nuôi thấy vậy quay sang quát mắng Cố Bình An. Cô ấy nhìn tôi về cảm phần, rất nhiều năm sau đó, ánh mắt của cô ấy khi đó vẫn khiến tôi thấy sợ hãi.

Chín tuổi, cuộc sống của tôi bất ngờ ngoặt sang một ngã rẽ mà tôi không hề mong đợi.

Bố tôi bị bắt vì tội tham nhũng. Trong phút chốc, cuộc sống của gia đình tôi bị xáo trộn đến cực điểm.

Mẹ tôi cả ngày khóc lóc, đứng ngồi không yên, chạy đi chạy lại don đáo lo lắng quạ cáp khắp nơi để cầu người cứu bố tôi ra khỏi nhà giam. Nhưng gia đình tôi không có quan hệ, không có ô dù, cầu trời trời không đáp, lạy đất đất không hay.

Mẹ hoàn toàn như biến thành con người khác, ánh mắt nhìn tôi ngày một lạnh nhạt, xa lạ. Một hôm, cả một ngày trời không ăn cơm rồi, tôi mới khẽ hỏi mẹ: “Mẹ ơi! Khi nào mẹ nấu cơm vậy? Con đói...”

Lúc đó đột nhiên mẹ tôi như phát điên, bà không giữ được bình tĩnh, vừa quát mắng vừa khóc lóc: “Đều là tại con! Tại con hết rồi chưa! Cả nhà con không được ai tốt đẹp hết! Bà nội con đưa con cho ta, vậy mà còn không cam tâm muốn đòi lại! Chúng ta vốn chẳng hề muốn đến nơi này, bố con vốn là người đọc sách hiền lành, sao mà ông ấy ứng phó được với cái lũ tham quan mặt người dạ thú đó? Giờ thì sao đây! Bọn chúng có ô có dù bảo vệ, mọi tội lỗi đều trút lên đầu bố con! Ông ấy...”

Mẹ khóc lóc thảm thiết, tôi sợ hãi nép nép vào mẹ liền bị mẹ đẩy mạnh ra. “Cút đi! Cút đi! Đồ sao Chôi! Ai bảo bà nội nhà mày nghe lời thầy bói nói mày là sao Chôi, là hung thần phải đem đi cho nhà người khác nuôi.”

Nét mặt của mẹ lúc đó rất lạnh lùng. Rồi bố tôi đã đi mấy ngày liền không thấy về nhà, tôi sợ hãi khóc thét lên: “Bố! Bố ơi! Con muốn bố. Bố về với con đi!”

Tiếng khóc thét của tôi lúc đó như khiến mẹ tôi bùng tình, mẹ khẽ ôm tôi vào lòng. “Mạc Phi, con có muốn cứu bố con không? Muốn cứu bố con, con đến cầu xin mẹ nuôi con đi! Bố nuôi con chức cao vọng trọng, chỉ có ông ấy mới cứu được bố con...”

Không hiểu sao mẹ nuôi vốn yêu thương tôi là vậy mà nhất định không đồng ý cứu bố tôi.

Khi tôi mang tin này về nói lại với mẹ, mẹ tôi lại một lần nữa nổi trận lôi đình, mẹ chỉ tay vào mặt tôi, quát: “Mạc Phi, tao nói cho mày biết, mày vốn không phải là con của vợ chồng tao. Mày là đứa bé bị Cố gia ruồng bỏ. Mày có biết mẹ nuôi của mày là ai không? Bà ấy chính là mẹ ruột của mày! Mày nghĩ bà ấy có đối xử tốt với mày không? Từ trước đến giờ bà ấy đều không cần mày! Cố Bình An là em gái mày! Bọn họ chỉ cần em gái của mày chứ không cần mày. Chỉ có chúng tao mới mang cái đứa không ai muốn nhận như mày về. Mày có biết không hả? Có biết không hả?”

Bao nhiêu năm đã trôi qua, tôi vẫn không thể quên được từng sự việc của buổi tối ngày hôm đó, tất cả tựa hồ như con ác mộng, và tôi trong con ác mộng ấy đột nhiên từ thiên đường sa xuống địa ngục.

Chín tuổi, đối mặt với bí mật phủ phàng, đau thương ấy, tôi vô cùng đau khổ.

Tôi một mình bước đi trong đêm cả tiếng đồng hồ để đến nhà mẹ nuôi. Tôi hét gọi một tiếng “mẹ”. Bà ôm tôi vào lòng. Bà khóc, tôi cũng khóc... Tôi hỏi bà có thể cho tôi về nhà không, Bà không trả lời, chỉ khóc.

Tôi hiểu, chín năm trước, bà lựa chọn từ bỏ tôi thì bây giờ cũng vẫn là như vậy.

Bố tôi tự sát trong nhà giam. Khi nghe tin ấy, tôi vẫn đang ở trường. Lúc ấy là tiết toán. Mẹ tôi vừa chạy vừa khóc, kéo tôi chạy thẳng đến bệnh viện.

Bố ở trong phòng giam bé gầy chiếc bàn chải đánh răng rồi đâm vào động mạch cổ. Bố nằm bất động, không còn thở nữa, tuy vậy chút máu đỏ vẫn chảy ra từ chỗ vết đâm. Máu máu đỏ thấm từng mảng, từng mảng.

Tôi cứ nghĩ rằng bố chỉ đang ngủ thôi. Tôi nắm chặt tay bố, bàn tay bố đã lạnh ngắt, hoàn toàn không giống bàn tay ấm áp trước đây vẫn vỗ về tôi.

Tôi cứ nghĩ rằng tôi sẽ khóc thật nhiều, nhưng sự thật không phải vậy. Tôi không hề khóc. Tôi phủ một mảnh vải trắng lên khuôn mặt bố tôi.

Lần đầu tiên trong đời, tôi hiểu cái chết là như thế nào.

Người bố hằng ngày vẫn gọi tôi: “Phi Phi, lại đây nào!”, tôi bắt đầu tin rằng bố tôi không phải đang trốn chạy, chỉ là ông cảm thấy cuộc đời quá mệt mỏi nên nhắm mắt, ngủ một giấc thật dài mà thôi.

Sau khi bố qua đời, mẹ tôi hoàn toàn biến thành con người khác. Trước đây, mẹ không bao giờ nhận bất cứ vật gì, dù là tiền hay quà cáp từ mẹ nuôi thì giờ mẹ đúng là người phụ nữ thực dụng, mẹ cay nghiệt nói với tôi: “Không nhận thì tiền đâu nuôi con. Con ăn, mặc, học hành chẳng lẽ không cần đến tiền sao?”

Thế nhưng tôi hiểu, chỉ là vì cuộc sống của mẹ quá khổ sở mà thôi.

Không ít lần tôi thấy mẹ đứng trước di ảnh của bố tôi, cứ như vậy đến vài tiếng đồng hồ.

Mẹ khóc. Mẹ nghẹn ngào nói: “Anh hứa sẽ chăm sóc mẹ con em đến cuối cuộc đời, vậy mà giờ anh ra đi một mình, để lại mẹ con em mẹ góa con côi như thế này sao?”

Tôi không hề trách mẹ vì sự hà khắc của mẹ đối với tôi. Mẹ mắng tôi, đánh tôi, tôi đều không để trong lòng.

Vì tôi hiểu, mẹ đã phải chịu biết bao khổ cực.

Vì tôi hiểu, mẹ đã phải chịu biết bao thương đau.

Tôi chưa bao giờ nghĩ đến việc sẽ cướp đi bất cứ thứ gì trong cuộc đời của Cố Bình An.

Cho đến buổi tối tổ chức lễ tốt nghiệp tiểu học.

Giáo viên chỉ đạo hội trường trước đó đã nói với tôi rằng tôi sẽ làm người dẫn chương trình cho lễ tổng kết. Hằng ngày về nhà, tôi đều cố gắng dành thời gian để viết lời dẫn và luyện tập.

Thế nhưng, cuối cùng, giáo viên đó lại nói với tôi: “Mạc Phi, từ trước đến nay em đã làm người dẫn chương trình cho nhiều hoạt động rồi, hay là lần này thay đổi một chút, em thể hiện tài năng một chút, đến đội văn nghệ biểu diễn, được chứ?”

Tôi không nói gì, chỉ cười cười gật đầu. Trước khi bước vào văn phòng, tôi đã nghe thấy câu chuyện giữa các thầy cô giáo.

“Anh trai tôi muốn lên chức, nhất định phải nhờ đến nhà họ Cố.”

Một giáo viên khác lên tiếng: “Mạc Phi cũng được đó chứ, nghe nói con bé là con nuôi nhà họ Cố đấy!”

“Con nuôi hơn con đẻ hay sao? Tôi đổi vị trí dẫn chương trình cho Cố Bình An rồi, sau này nói chuyện với bố mẹ con bé cũng dễ hơn...”

Ngày hôm đó, cuối cùng tôi cũng hiểu ra, cho dù tôi có cố gắng như thế nào, có xuất sắc, tài giỏi đến đâu, cũng không thể bằng có được bố mẹ tốt.

Mười bốn tuổi, một người con trai bước vào thế giới của tôi: Thẩm An Bình.

Cái tên này tôi luôn nhớ rõ. Anh với Cố Bình An thân thiết như thế nào, tôi cũng hiểu.

Tôi chưa bao giờ nghĩ đến chuyện sẽ có bất kỳ mối quan hệ gì với anh.

Mây trên trời cao với bùn dưới mặt đất thì sao có thể chạm vào nhau? Tôi luôn hiểu rõ vị trí của mình và tôi càng rõ hơn mình nên giữ khoảng cách an toàn với anh như thế nào. Tôi không hề nghĩ rằng có một ngày anh lại chủ động xuất hiện trong cuộc sống của tôi.

Đó là vào một buổi chiều mùa đông. Tan học, tôi tình cờ bắt gặp mẹ nuôi đến đón Cố Bình An.

Mẹ nuôi giữ tôi lại, dúi vào tay tôi một nắm tiền. Tôi không buồn nhìn, ném tất cả xuống đất.

Tôi cố tỏ ra bình tĩnh: “Cố Bình An đang báo cáo, một chút nữa sẽ xong.”

“Mạc Phi!” Mẹ nuôi nghẹn ngào. “Con là con của mẹ.”

“Con biết! Rồi sao?”

Tôi cố tỏ ra thật lạnh lùng. Thế nhưng trong lòng tôi vẫn luôn khao khát, ước mong mẹ nuôi có thể đối với tôi giống như đối với Cố Bình An, giả như thời gian có thể quay lại lúc ban đầu, giả như mẹ đừng bỏ rơi tôi, giả như tôi có thể giống như Cố Bình An - là một cô công chúa. Thế nhưng tôi biết, thời gian giống như lưỡi dao vô cùng ngọt ngào mà sắc lẹm, vết thương mà nó gây ra vĩnh viễn không bao giờ có thể lành, chỉ là thời gian dần trôi, chúng ta cũng dần quên đi cảm giác đau đớn mà thôi.

“Lúc mẹ từ bỏ con, liệu mẹ có nghĩ con là con của mẹ không? Bây giờ mẹ hối hận, mẹ muốn bù đắp, nhưng liệu mẹ có nghĩ con có muốn nhận sự bù đắp đó của mẹ không?” Tôi ngược nhìn bầu trời, ép những giọt nước mắt chảy ngược vào trong. “Đừng có đối với con tốt quá, con không chịu được!”

Tôi một mình bước đi. Tôi ngồi khóc nức nở trong quảng trường trung tâm thành phố. Hoàng hôn nhuộm đỏ rực đường chân trời. Những cơn gió lạnh

buốt thổi qua càng khiến tôi cảm thấy cô đơn, nước mắt chảy dài trên gò má.

Thẩm An Bình không biết từ lúc nào xuất hiện phía sau lưng tôi, một tay ôm trái bóng rổ, một tay cầm khăn giấy, hướng về phía tôi. “Đừng có khóc ở đây, muốn khóc thì phải tìm chỗ nào vắng vẻ chứ!”

Thẩm An Bình không hề hỏi tôi tại sao lại khóc. Lúc đó, tôi ngây thơ đến mức nghĩ đó chính là phong thái của anh. Bây giờ nghĩ lại tôi mới biết, lúc đó là do anh hoàn toàn không quan tâm.

Vì Thẩm An Bình, tôi đã đánh mất rất nhiều bạn bè.

Nữ sinh trung học thường bốc đồng và ghen tuông một cách mù quáng. Thậm chí có lần, một bạn còn đến trước mặt, chỉ thẳng vào mặt tôi mà nói: “Cậu nghĩ cậu là công chúa sao? Hay là do cậu xem phim truyền hình nhiều quá? Cậu nghĩ Thẩm An Bình thật sự thích cậu à?”

Lúc đó, tôi tỏ ra cứng đầu, cố chấp, luôn tin rằng Thẩm An Bình thật sự không phải là một kẻ đùa giỡn với tình cảm của người khác, anh thật lòng với tôi.

Sự xuất hiện của Thẩm An Bình khiến cuộc sống của tôi thay đổi hoàn toàn, thậm chí tôi có thể tự nhiên nói chuyện với mẹ nuôi.

Tất cả những khó khăn trong cuộc sống, những khúc mắc... đối với tôi đều trở nên đơn giản hơn rất nhiều. Tôi cố gắng để mình hoàn thiện hơn, ưu tú hơn. Tôi muốn thu hẹp khoảng cách giữa tôi và Thẩm An Bình.

Tôi không thể nghĩ rằng lý do anh ấy đến bên cạnh tôi lại kinh khủng đến vậy.

Khi anh rời bỏ tôi, tôi vẫn còn ngốc nghếch hỏi anh: “Từ trước đến giờ anh đã bao giờ thích em chưa?”

Anh bước đi, không hề quay đầu lại. “Chưa từng.”

Chỉ có hai từ, hai từ ấy đã khiến tôi cảm nhận được thế nào gọi là “bi ai”.

Bắt đầu từ đó, sự yêu thích, ngưỡng mộ lúc bé tôi dành cho Cố Bình An biến thành sự thù hận.

Một cô công chúa sành vàng lá ngọc, đường đường ngồi ở trên cao sao lại có thể dùng cách đó để đối phó với một người bình thường như tôi? Tại sao tôi đã cố gắng không động chạm đến cô ấy mà cô ấy vẫn cứ kiếm cớ gây chuyện với tôi cơ chứ?

Cô ấy hận tôi cái gì cũng muốn lấy mất của cô ấy, nhưng tôi thật sự không hiểu, tôi muốn tôi ngày càng tốt đẹp là sai sao? Tôi muốn dựa vào năng lực của chính mình để cạnh tranh cũng là sai sao?

Không! Tôi không hề sai.

Tôi không muốn mình phải đau khổ thêm nữa.

Tôi bắt đầu học cách lấy lòng mẹ nuôi. Tôi biết điều mà Cố Bình An lo sợ nhất chính là tôi cướp đi mẹ của cô ấy. Mỗi lần cô ấy nhìn tôi với ánh mắt đầy uất hận, tôi chẳng hề cảm thấy đắc ý, ngược lại, tôi thấy cô ấy thật đáng thương.

Con người, khi đối diện với người mà mình quan tâm nhất thì IQ thường tụt về con số 0.

Tôi không biết mẹ nuôi yêu thương, chiều chuộng tôi đến đâu nhưng mỗi khi nhìn thấy bà quát mắng Cố Bình An, tôi lại cảm thấy đó mới là hành động của một người mẹ.

Nhưng Cố Bình An, cô ấy không hiểu được điều đó. Cô ấy luôn cho rằng cả thế giới này đang nợ cô ấy, cũng giống như tôi luôn cho rằng toàn nhân loại đang bắt công với tôi.

Mặc dù tôi không hề muốn chấp nhận nhưng sự thật vẫn là sự thật, tôi và cô ấy quá giống nhau.

Ngày tôi lên đường đi du học, mẹ nuôi hỏi tôi, liệu tôi có quay trở về không. Tôi lắc đầu.

Bà buồn bã bật khóc.

Thực ra, tôi lắc đầu là bởi tôi không biết rõ câu trả lời, chứ không phải tôi thực sự không muốn quay về.

Máy bay ở độ cao năm nghìn mét so với mực nước biển, tôi nhìn ra ngoài cửa sổ, những đám mây trắng muốt bồng bềnh như kẹo bông.

Đột nhiên tôi nhớ đến bố.

Trước khi tự sát, bố đã thừa nhận hết những hành vi phạm tội. Tôi không thể biết được khi ở trong phòng giam, bố đã phải chịu bao nhiêu khổ cực, để đến khi ra đi rồi, bố vẫn không thể xóa được những điều tiếng xấu xa. Nghe nói, có người lấy mẹ và tôi ra đe dọa nên ông mới nhận tội như vậy.

Trong bức di thư để lại, bố chỉ nói với tôi một dòng ngắn ngủi:

“Mạc Phi, bỏ đi đây!”

Tôi khóc. Thời gian sao trôi nhanh quá, đã mười năm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tiếng Thờ Gian Du Dương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Ngoại truyện 2

Trước hôn lễ, tôi và Bình An đều rất bận rộn, nếu không phải bận chuẩn bị cho lễ cưới thì cũng là do hai người có quá nhiều bạn bè, những cuộc hội họp gặp mặt liên miên, không thể dứt ra được.

Thực ra, tôi không hề thích thú với những bữa tiệc độc thân này. Một đám ngồi với nhau, cảm thán rằng hôn nhân giống như một cuốn tiểu thuyết mà hai nhân vật chính chết ngay từ chương đầu. Cho dù có nghĩ đi nghĩ lại thì tôi, Thẩm An Bình cũng muốn làm nhân vật chính cho cuốn tiểu thuyết ấy, còn Bình An, cô ấy lại có vẻ thờ ơ.

“Thẩm thiếu gia, cậu thực sự quyết tâm rồi sao? Hôn nhân là một nắm mớ đấy!”

Tôi thăm chậm cảm chai rượu, rót đầy ly. “Tranh thủ lúc có người còn chưa cảm thấy như vậy, mình quyết nhanh một chút, chậm thì có khi không lấy được vợ như chơi. Nắm mớ thì nắm mớ. Mình trời không sợ, đất không sợ!”

Tôi nói xong, cả đám người rít lên, lao vào, xúm lấy tôi “đánh tập thể”! Tôi bị dính một cú đấm, khi định thần lại thì không còn biết trong đám hỗn độn đó, quả đấm từ đâu bay ra.

Chuông điện thoại bỗng vang lên, là Bình An gọi.

Một tay cầm điện thoại lên nghe, một tay vuốt lại đầu tóc. Trong điện thoại là giọng của Quan Tiểu Bảo: “Thẩm An Bình, em báo cho anh biết, nha đầu Cố Bình An nhà anh đang say khướt ở đây này. Nếu mười phút nữa anh không đến mạng cô ấy đi, em không dám đảm bảo là không có chuyện gì xảy ra đâu nhé!”

Tôi chau mày, tắt điện thoại, khua tay vớ lấy áo khoác, còn chưa kịp đứng dậy, lũ tiểu tử đã nhao nhao:

“y! Thẩm thiếu gia! Như thế này là không được nhé! Bọn mình vì ai mà tổ chức tiệc độc thân? Cậu bỏ đi giữa chừng như thế này là hơi bị thiếu nghĩa khí đấy!”

“Chuẩn luôn! Cậu bỏ đi như thế này là không phải với anh em đâu nhé!”

Cuối cùng, trước khi tôi rời đi, Quan Đại Bảo cũng không quên buông một câu: “Thẩm thiếu gia hoàn lương rồi, anh em chúng ta tự sát phạt nhau vậy.”

Nha đầu Cố Bình An này quả thật giống Quan Tiểu Bảo miêu tả qua điện thoại, uống đến mức nằm bẹp gí trên sofa, lúc tôi đến, cô ấy giống y con mèo nhỏ ngoan ngoãn chui vào lòng tôi. Không hiểu tại sao tôi lại cảm thấy vô cùng mãn nguyện, vô cùng bình yên.

Bao nhiêu năm như vậy, không chỉ một lần tôi hạ quyết tâm sẽ rời xa, nhưng cuối cùng lần nào tôi cũng bất chấp sĩ diện quay về tìm cô ấy. Quan Đại Bảo nói tôi ngu. Nghĩ lại, làm đàn ông, ngu thì ngu, không ngu làm sao lấy được vợ?

Cố lão gia, Cố phu nhân nghe thấy tiếng chúng tôi trở về liền bước ra.

“Con bé này sao mà say đến mức này cơ chứ? Sớm muộn gì cũng chết trong chai rượu mất thôi! Thật là mẹ không hiểu nổi con thích nó ở điểm nào nữa.” Cố Phu nhân nhìn Bình An than thở rồi quay sang cười với tôi.

Cố lão gia định chạy ra đỡ Bình An liền bị Cố phu nhân cản lại. Bà chỉ tay lên trên lầu, nói: “Mau! Mau! Dìu nó lên phòng. Hôm nay con cũng ở lại đây luôn đi! Giường của Bình An, mẹ mới thay cái mới, đủ chỗ cho cả hai đứa!”

Tôi khẽ gật gật đầu, ôm Bình An về phòng.

Do uống nhiều nên hai má cô ấy ửng hồng, người mềm nhũn, giống y con mèo nhỏ. Bờ môi hồng hồng xinh xắn thảnh thơi lại khẽ động đậy, trông đáng yêu vô cùng.

Đột nhiên tôi nghĩ đến lời của Cố lão gia, Cố phu nhân: “Con bé Cố Bình An này, cho dù nó có làm việc gì thì mẹ cũng không thể nổi giận được với nó, không hiểu sao chúng ta lại có thể nuông chiều con bé đến vậy, cho dù nó muốn thứ gì, mẹ cũng sẽ không kìm được lòng mà đi tìm về cho nó.”

Lúc ấy tôi cũng chỉ cười, gờ nghĩ lại, càng nghĩ càng thấy đúng. Cô bé ngốc nghếch này đúng là có sức hút đặc biệt. Cãi nhau với cô ấy, tôi chỉ có thể gờ hai tay lên đầu hàng. “Anh nghĩ chắc là do kiếp trước anh nợ em nên kiếp này phải trả em cả đời rồi!”

Cố Bình An thường đắc ý trả lời tôi: “Cái này cũng không chắc chắn lắm đâu, phải tìm hiểu kĩ lại xem thế nào. Em nghỉ, đến kiếp sau sau nữa anh vẫn thiếu nợ em đấy!”

Cái miệng này đúng là sắc như dao. Cứa một cái là làm người ta đau điếng, đến mức không còn muốn đáp trả câu nào.

Cô ấy đã ngủ say, tôi rảnh rỗi bước về phía tủ sách thử tìm một cuốn để giết thời gian, không ngờ lại tìm thấy một cuốn sách có cái tên rất quen thuộc Oliver Twist của Charles Dickens.

Cầm cuốn sách trên tay, tôi vừa hé mở, một tờ giấy nhỏ rơi ra, là tờ giấy mà hồi đó, trước khi đưa cuốn sách cho Bình An, tôi đã kẹp vào.

Cô bé ngốc nghếch này quả nhiên chưa hề mở cuốn sách ra lần nào.

Nghĩ đi nghĩ lại chỉ có thể tự trách mình lúc đó quá ngốc nghếch, nhìn nhiều người biểu lộ tình cảm với cô ấy, cũng thấy cuống, nhưng lại không dám biểu lộ, không dám từ bỏ sĩ diện để nói thẳng với cô ấy, sợ cô ấy cười. Tuy vậy, mỗi lần có người bày tỏ tình cảm với cô ấy, cô ấy đều không nề nang gì mà nổi cơn thịnh nộ.

Trong lớp có một cậu bạn trước đó có mượn cô ấy một cuốn sách, sau đó, nhờ tôi trả lại cho cô ấy. Cuốn sách nằm trong tay tôi gần một tuần, tôi mới lấy hết dũng khí kẹp vào đó một tờ giấy.

Không ngờ, sau khi trao trả cuốn sách, tôi chờ đợi mòn mỏi cả một tháng trời không hề thấy cô ấy có bất cứ phản ứng gì. Cuối cùng, không kiềm chế được, tôi quay sang hỏi cô ấy: “Sách anh đưa cho em, em đọc chưa vậy? Không phải cô giáo tại em nói đọc xong cuốn sách đó phải viết báo cáo hay sao?”

Cô ấy cười lớn. “Nói thừa! Đương nhiên là em đọc rồi, báo cáo đương nhiên em cũng nộp lâu rồi!”

Thực sự lúc ấy tôi cảm thấy rất hụt hẫng. Hóa ra cô ấy đối với tôi không hề có chút tình cảm đặc biệt nào. Là cô ấy không muốn tôi phải bối rối nên cố tỏ vẻ như không có chuyện gì xảy ra. Trong lòng tôi thoáng chút thất vọng, nhưng tất nhiên tôi không hề nói ra. Là con trai, đương nhiên phải có chút phong độ.

Cho đến sau này, một lần đi ăn cùng nhau, Quan Tiểu Bảo nhắc đến chuyện một bạn theo đuổi Cố Bình An không thành liền cay cú vạch trần cô mỗi lần phải đọc sách, viết báo cáo đều nhờ người khác làm hộ. Đến lúc đó, tôi mới biết thực ra cô ấy chưa bao giờ đọc cuốn sách đó.

Tôi đã thực sự rất tức giận, nhưng không hiểu sao, trong lòng cũng dâng lên niềm vui mừng khôn tả. Kể ra như vậy cũng tốt. Không ai biết mình đã nói gì, làm gì. Cô ấy vẫn ở bên cạnh tôi, vậy là đủ.

Nhìn tờ giấy, tôi như nhìn thấy bộ dạng ngốc nghếch của mình trước đây, không kìm được, đành thốt lên: “Thẩm An Bình ơi Thẩm An Bình, nhà người đứng là tên ngốc mà!”

Đang tự kỷ, cuốn sách và tờ giấy trong tay tôi bị một bàn tay khác nhắc lên. Cố Bình An không biết thức dậy từ lúc nào đã tiến đến bên tôi.

“ Tỉnh rồi sao? Còn đau đầu không?”

Cô ấy lắc lắc đầu, miệng nở một nụ cười tinh quái. Anh xem gì mà chăm chú vậy?” Khẽ cúi đầu, cô ấy thốt lên: “Tại sao lại là nét chữ của anh vậy? Đây là cái gì vậy anh Thẩm An Bình?”

Tôi khẽ chép miệng, gấp cuốn Oliver Twist lại.

“Còn là gì nữa! Là thư tay anh viết cho em đấy! Ai ngờ sách em chẳng mở ra đọc lấy một lần!”

Cố Bình An mân mê tờ giấy, khuôn mặt rạng rỡ y như mấy bà thím đi chợ mua được đồ rẻ, chất lượng tốt. “Hóa ra anh dành tình cảm cho em từ lâu như vậy rồi cơ đấy! Em nói cho anh biết, may mà trước đây em không phát hiện ra, chứ phát hiện ra thì có khi em đã trối anh lại, đem đến đồn công an rồi. Anh lưu manh như vậy, lại còn viết “Thân gửi Cố Bình An...” Ôi trời đất ơi, em buồn cười chết mất!”

Vừa nói cô ấy vừa mở tờ giấy trên tay. Đột nhiên cô ấy im bặt, cảm xúc “tâm thư” ấn vào trán tôi.

“Heo ngốc Thẩm An Bình này! Anh viết như thế này à?!...”

Tôi mở tờ giấy ra. Thật không ngờ tôi của ngày ấy lại thật thà đến vậy: “Cố Bình An! Khu nghĩa trang gia đình nhà anh có hướng phong thủy khá đẹp. Em có đồng ý sau này chết đi sẽ được an táng trong khu nghĩa trang nhà anh không?”

Tôi nheo mắt cười. “Thực ra anh nghĩ như vậy cũng khá thành thật đấy chứ?”

Cố Bình An trừng mắt. “Thành thật cái đầu anh! Cút!”

Trước hôn lễ một ngày, theo nghi thức truyền thống, chúng tôi không được phép gặp mặt nhau. Hai giờ sáng, Cố Bình An gọi cho tôi, cô ấy và tôi đều không ngủ được. Cũng không biết là nói chuyện đến đâu, cô ấy lại bật khóc.

Những tiếng nấc vang lên trong điện thoại: “Thắm An Bình, em cảm thấy mình là người hạnh phúc nhất thế gian. Thật đấy! Em không muốn nhắm mắt, em muốn giả mà mình có thể cứ như thế này, hạnh phúc đến hết cuộc đời.”

Tôi không nói gì, chỉ tự trách mình không thể ở bên cô ấy, không thể dịu dàng ôm cô ấy vào lòng mà vỗ về, dỗ dành, an ủi.

Cô ấy là như vậy, luôn là cô bé mít ướt. Lần nào cũng khóc đến sức cùng lực kiệt. Tôi thường mong ước một điều, nếu có thể khiến cô ấy ngừng khóc thì cho dù phải nhảy vào nước sôi lửa bỏng, tôi cũng cam lòng.

Cô ấy thuộc cung Song Ngư. Cô gái cung Song Ngư bình thường luôn tỏ ra ngang bướng, ấy thế mà vào những thời khắc đặc biệt cô ấy lại là cô gái đa sầu đa cảm.

“Thắm An Bình! Em cảm thấy rất day dứt. Liệu Mạc Phi có hận em không?”

“Không đâu, ngốc ạ!”

Mạc Phi không hề hận cô ấy. Trước khi rời đi, Mạc Phi có đến gặp tôi, nói chuyện như hai người bạn. Cô ấy kể lại cuộc sống mười mấy năm qua, mắt mắt cũng như khổ đau. Cuối cùng, cô ấy nói: “Anh đối xử với Cố Bình An tốt một chút. Cô ấy thực sự là một cô công chúa nhỏ. Mọi người đều yêu quý cô ấy.”

Tôi hiểu “mọi người” bao gồm cả cô ấy - Mạc Phi. Nếu không, có lẽ mọi chuyện đã đi theo hướng khác và Mạc Phi cũng không quyết định ra đi.

Cuộc đời có hợp tất có tan, không phải mọi sự biệt ly đều đi cùng khổ đau.

Có một số chuyện, khi đối diện với những người thân thiết nhất của mình đều không nói được thành lời. Tôi hiểu điều đó, tôi luôn hiểu điều đó.

Bốn giờ sáng, cửa phòng của hai chúng tôi đồng thời vang lên tiếng gọi.

Cố Bình An sụt sịt. “Em phải dậy trang điểm rồi, mẹ nói có khi phải làm mất cả ngày ấy. Em cúp máy đây!”

Tôi ngập ngừng, rồi cất tiếng gọi khe khẽ: “Bình An...”

“Sao nữa?”

Tôi cười, tôi đang ngập tràn trong hạnh phúc. “Bình An! Anh đến cưới em đây!”

Bạn đang đọc truyện *Tiếng Thời Gian Du Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.